

Giới thiệu Manh Sủng

Manh sủng - đang tiến hành - Bồ Đình Lưu Ly

Giới thiệu truyện ngôn tình cổ đại hấp dẫn này:

Từ Nam Phong là thứ nữ của Từ Vị thượng thư.

Xinh đẹp, tính tình hoà nhã là vậy nhưng vì xuất thân tầm thường nên bị chính phụ thân mình hắt hủi.

Bị mẹ kế cùng em cùng cha khác mẹ nhiều lần tìm cách hãm hại, lăng mạ nàng khiến nàng mất niềm tin ở hôn nhân.

Kỷ Vương vốn tướng mạo xuất chúng, khí chất ngời ngời nhưng có mẫu thân xuất thân từ gia đình bình dân nên bị cha là hoàng thượng xem thường, không được thánh sủng.

Lại bị Thái tử hại cho đôi mắt tình anh giờ đây mù loà, khiến người đời ghét bỏ.

Trong triều đình miêu kế hiểm độc, sợ rằng con mình có thể bị ám sát hơn nhiều lần nữa.

Hiền Phi nương nương đành nhờ vị tướng quân dũng mãnh Dương Thận Chi tìm cho Kỷ vương gia một người thân thủ nhanh nhẹn giỏi võ thuật để ở cạnh bên săn sóc vương gia.

Nam Từ Phong, không chấp nhận việc bị gia đình ép gả cho Đoàn Vương Gia nổi tiếng ăn chơi trác táng, đã đồng ý thành thân với Kỷ Vương Gia mất mù qua sự mai mối của Dương tướng quân, cũng là sự phụ dạy võ của nàng.

Sau lần đầu xem mắt nhau tại quán trà, cả hai đều đã để lại những ấn tượng tốt đẹp trong lòng đối phương, dù trước mắt chỉ dự định là hôn nhân giả.

Nhưng liệu tình yêu có thể xuất hiện tại hôn nhân giả này?

Nhưng vốn đã mất niềm tin vào tình yêu, liệu Từ cô nương có thể rung động vì vương gia?

Bản thân đã trải qua nhiều khổ cực, liệu Kỷ vương gia sẽ thật sự rơi và lưới tình với Từ Nam Phong?

Câu chuyện của họ sẽ có kết cục như nào?

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Đàn Ông Ở Đoàn Gia Suốt Ngày Trầm Mê Trong Tủ Lâu Kỹ Viện, Thanh Danh Kém

Edit: Tiểu Phiến

Tháng ba mùa xuân, hoa nở liễu xanh, những cơn mưa xuân đem mái ngói của Từ phủ cọ rửa như mới, phát sáng. Thật sâu bên trong đình viện, thân trúc lạnh run rẩy, hoa đào ửng đỏ, bỗng chợt còn có tiếng chim hoàng anh cất tiếng hót. Đây vốn là một khung cảnh vô cùng tao nhã và yên tĩnh, nhưng trong lòng Từ Nam Phong lúc này lại sinh ra một cổ tức giận đầy ắp.

Bên cửa sổ để một chiếc ghế làm bằng gỗ lim màu vàng to, ngồi trên ghế là một vị phu nhân có khí chất vô cùng đoan trang. Cho dù bà đang mặc một thân y phục có hoa văn u ám nhưng cũng không thể che đi được sắc đẹp kiêu diễm của bà. Người này chính là mẹ kế của Từ Nam Phong, người đã khiến cho cha nàng từ thế nạp thiếp một cách không thương tiếc, nói là muốn cưới chân ái về nhà, người này chính là tôn nữ của thừa tướng Trương Đình, Trương Xảo Nhi.

Trương thị mị nhãn như tô, bà thân nhiên liếc nhìn Từ Nam Phong một cái, bày ra tư thế của một vị nữ chủ nhân nơi này, chậm rãi nói: “Đoàn gia ở thành Nam cho người tới đây làm mai, đăng trai mới có hơn 20, có tiền có thế, ta thấy không tồi, người có ưng không?”

Đoàn gia nổi tiếng toàn kinh thành là nhà giàu mới phát lên, nam nhân trong gia tộc này thường xuyên ham mê cờ bạc, lại còn hay tới thanh lâu, thanh danh cực kém. Từ Nam Phong biết người mẹ kế này từ trước tới giờ đều không thích nàng, cô bình tĩnh mà cười: “Nếu thật sự không tồi, không bằng để lại cho con gái của phu nhân đi.”

Trưởng nữ của Trương thị tên là Từ Uyển Như, nhỏ hơn Từ Nam Phong ba hay bốn tuổi gì đó, tính cách vô cùng kiêu ngạo lại ngang ngược.

Trương thị nhíu mày: “ Nam Phong, người nói thế là có ý gì? ”

Từ Nam Phong nói: “ Không có ý gì cả, muội muội không phải cái gì cũng muốn tranh với ta sao? Đoàn gia lại là một gia tộc giàu có như vậy, cứ để cho muội ấy, đỡ phải châm chọc ta là làm tỷ tỷ lại không hiểu chuyện và biết khiêm nhường.”

Sắc mặt nàng cực kỳ bình tĩnh, giọng điệu lại nhẹ nhàng như vân đạm phong khinh,nhưng Trương thị lại cảm nhận được sự châm chọc trong đó.

Từ Nam Phong cũng lười so đo cùng Trương thị,xoay người đi ra khỏi cửa sương phòng.

Trương thị ở phía sau lạnh lùng nói, “Nam Phong,tuổi người cũng không còn nhỏ, bắt đắc dĩ phải chọn ba kiếm bốn rồi.”

Từ Nam Phong không để ý đến bà, chân đạp lên những chiếc lá rơi đầy sân, đi về phía gian phòng phía Tây.

“Nghe nói Đoàn gia muốn tới cầu hôn người? Đoàn gia rất tốt,nghe nói có rất nhiều tiền,người thấy thế nào? Người đã đáp ứng chưa?” Vừa bước vào cửa tây phòng,một phụ nhân ăn mặc lòe loẹt tục tĩu* được người đỡ mà tiến lên đón nàng,bà mừng rỡ kéo tay áo Từ Nam Phong hỏi liên hồi.

Tục tĩu: Xinh đẹp nhưng nhìn vô cùng tầm thường.

Đây là thân mẫu bị giáng chức làm thiếp thân của Từ Nam Phong,Diệp nương.

Diệp nương tuy đã qua tuổi bốn mươi nhưng vẫn còn bộ dáng thùy mị,y phục ngấn màu xanh biếc phối với gấu quần thâm đỏ,bách hoa hí điệp bao phủ bên ngoài để giầy,trang sức đẹp để cài trên búi tóc cao,sức nặng của cây trâm yếu ớt giống như muốn rơi xuống, nhiều trang sức quý giá như vậy nhưng thực sự không thể nói là điểm lệ,cùng lắm cũng chỉ có thể nói là điểm tục.

“Nương,người cũng đừng nhắc lại chuyện này nữa,mẹ con Trương thị an bài việc hôn nhân người cũng tin tưởng sao? Các nàng còn ước gì ta giả cho một kẻ xấu,cùng hẳn chịu nhục mới tốt.”

Từ Nam Phong nín giận dữ đầy bụng, đột nhiên nằm xuống giường êm bên cửa sổ,tiện tay cầm mấy quyển sách sử lật lên xem.

Lúc sau,nàng liếc về phía y phục của mẫu thân,lại không nhìn được than thở, “Nương,người mặc trang phục đẹp thế như vậy làm gì? Cho dù có xinh đẹp nữa thì phụ thân vẫn ghét bỏ người là một nữ nhân không có quyền không có thế,sẽ không tới tây phòng nhỏ bé này nhìn người một cái đâu.Người ở đây ngóng trông một ngày lọt vào mắt xanh của phụ thân,không bằng tự mình dự định sớm một chút.”

“Nương đã già rồi,cả đời chỉ có thể treo cổ trên cái cây phụ thân người,còn có thể tính toán cái gì? Dự định lớn nhất hiện nay chính là nhanh chóng đưa người đi đi.”

Diệp nương quay về phía gương đồng sửa sang lại sợi tóc mai rơi xuống,khuôn mặt đầy vẻ oán phụ sầu khổ,bà than thở, “Nam nhi,người đã 19 rồi,Thất nương ở nhà cách vách lúc lớn bằng người đã có hai đứa bé có thể ngang ngược khắp nơi rồi.Những năm trước đây, cũng lạ sao thân thể người lại không khỏe mạnh,không phải hôm nay phong hàn thì chính là ngày mai thương gân động cốt,cả ngày phải ngâm mình ở trong ấm sắc thuốc,không thì duyên có gì bỏ lỡ nhiều nhân duyên như vậy.”

Mẫu thân nàng càng nói càng kích động, bà thấy sắc mặt Từ Nam Phong như muốn nghe cho qua chuyện liền đuổi cánh tay đeo vòng tay vàng đến,đoạt đi sách trong tay Từ Nam Phong, dùng ngón tay không được mịn màng lăm lăm ấn lên trán nàng một cái,bà cắn răng nói, “Theo như người nói thì không thể thay đổi, nữ tử không tài thì có đức! Thường ngày phụ thân người nói người học nữ đức, chuyên cần luyện thủ thừa,người không nghe,cả ngày xem những thứ lung ta lung tung để làm gì,có thể nhìn thấy con rể quý tới sao? Đã 19 tuổi rồi còn chưa lập gia thất, truyền ra ngoài thì ta là người mất mặt! Người xem nữ nhi của tiểu tiện nhân Đông phòng kia,vừa đến mười bốn mười năm tuổi đã có người tới đập cửa Từ phủ mà ngỏ lời cầu hôn,mà người. Ôi,sao ta có thể sinh ra một nhi nữ không có chí tiến thủ như người chứ!”

Từ Nam Phong cũng không nhìn sách,tùy ý chống một tay lên bàn trà nhìn đốt ngón tay thô ráp của mẫu thân.Diệp nương xuất thân từ gia đình làm nông,khi còn trẻ luôn ủng hộ chồng đọc sách thi cử,bản thân làm không ít việc nặng,khổ sở rất nhiều, mà bây giờ ông ta nhiều tiền cũng không thể mang tuổi xuân của bà trở lại nữa rồi.

Mẫu thân chính là sợ nghèo,người một khi đã có cơm ngon áo đẹp thì sẽ không chịu nổi người khác mất lạnh chế nhạo,chi phí ăn mặc luôn phải so sánh cao thấp cùng với đông phòng.Thê tử bị vứt bỏ,sắc đẹp cũng không còn,lại bị giáng chức làm thiếp thất,nữ nhi duy nhất lại là gái lơ thì không ai thèm lấy,đây có lẽ là si nhục mà mẫu thân đời này không có cách nào cọ rửa sạch.

Vài giọt lệ bắt đầu chảy ra từ khóe mắt Diệp nương,bà lấy ra một chiếc khăn tay mùi hương gay mũi chấm chấm khóe mắt,đánh giá về mặt Từ Nam Phong nói, “Nam nhi, người không có quyền người đáng thương cũng là mẹ,người nên đáp lại lời cầu hôn của Đoàn gia thôi.”

Từ Nam Phong lắng lắng nghe, khuôn mặt xinh đẹp dịu dàng của nàng cũng không có lấy một chút cảm xúc nào.Chờ mẫu thân thao thao bất tuyệt phát tiết xong một trận, rồi thôi phồng Đoàn gia lên trời,lúc này nàng mới chậm rãi liếm đôi môi khô khốc,cho bà đáp án của mình, “Nương,ta sẽ không lập gia đình.”

Phụ mẫu này hoang đường lại thất bại trong hôn nhân,nàng với tình yêu cũng chỉ là chờ đợi.Dừng một chút,nàng thuận tiện nói, “Ta không có cách để khoan dung đem trao vận mệnh mình vào tay một người ngay cả mặt mũi như thế nào vẫn còn chưa biết,lại phải cùng người khác oanh oanh yến yến tranh sủng,đến cuối cùng vẫn phải cô độc suốt đời trong căn phòng tịch mịch.”

Cho dù là loại nào đối với nàng thì cũng là ác mộng.

“Ngươi! Tên khốn nào dạy ngươi nói như vậy? Ngươi đây là muốn tức chết ta sao!” Diệp nương che ngực ngã ngổ trên giường nhỏ, bắt đầu vừa khóc lớn vừa lớn tiếng chửi nàng, “Phụ thân ngươi không nuôi ngươi, gờ ngươi thành cái loại nghịch nữ này, thân là nữ nhi, không lấy chồng tốt cho phụ mẫu tự hào cũng thôi đi, chẳng lẽ ngươi còn nghĩ suốt đời ăn nhờ ở đậu trong phủ sao!”

Tóc mai của Diệp nương bay tán loạn, trâm cài ngổ ngang, son phấn dính thành một mảnh hồng hồng trên mặt giống như diễn hài kịch, không còn chút hình tượng nào để nói.

Thị tỷ của bà ở bên ngoài chờ đợi đột ngột nghe thấy tiếng động vội vã chạy vào trong phòng, nàng hiển nhiên đã quen với dáng vẻ của Diệp nương, không thể làm gì khác hơn là đưa tay dịu bà, nhẹ nhàng hỏi, “Phụ nhân, vừa nãy người còn tán gẫu tốt mà bây giờ làm sao rồi?”

Diệp nương đẩy thị tỷ ra, siết chặt khăn nói, “Môi thực là phụ mẫu, hôn sự này, ta đã làm chủ đáp lại cho ngươi rồi!”

Nàng chưa từng đọc sách nên nói từ “người làm mai”* đọc nhầm thành “môi thực”*, thị tỷ đứng một bên không kiềm chế được cười lên một cái. Nam Phong giương mắt, nhẹ nhàng liếc đến chỗ thị tỷ, thị tỷ cuống quýt gật đầu, cố gắng đè xuống khóe miệng nhếch lên.

Trong tiếng Trung hai từ 媒妁/ mei shuo / và 媒勺/ mei shao / khác nghĩa nhau nhưng Diệp nương đọc nhầm.

“Thái Vân, đi pha ấm trà nóng đến cho phụ nhân.”

Thái Vân hành lễ, nhận mệnh lui ra ngoài, Từ Nam Phong lúc này mới đứng dậy đi tới bên người mẫu thân, ống tay áo màu hoa lan giờ lên, nhẹ giúp bà lau đi son phấn nhòe màu trên mặt, nhưng lại bị mẫu thân tức giận đẩy ra.

Từ Nam Phong cũng không giận, chỉ lẳng lẳng cúi đầu đứng trước mặt mẫu thân, không nhanh không chậm giải thích, “Nương, nữ nhi không lập gia đình cũng không phải sẽ làm cho người cùng phụ thân cảm thấy ngột ngạt, chỉ là những người tới cửa cầu hôn kia, đều không tương xứng với nữ nhi. Bàn về đại lang Đoàn gia, hẳn suốt ngày mê muội với tửu lâu kỹ viện, chơi bời lêu lổng, mất hết thanh danh, lại nổi danh háo sắc tham tài, làm sao ta có thể gả cho một người như thế?”

Phụ thân giỏi nịnh bợ, mẫu thân yêu tiền, thêm nữa mẫu thân lại bị giáng chức làm thiếp thất, nàng chính là đã mang phận thứ nữ Thượng Thư phủ, đã như thế, người tới cầu hôn chỉ có thể là mấy tên thương nhân, không thì đem nàng dâng lên làm thiếp của công tử bột Lạc Dương, mặc dù là lang quân có phẩm tính đáng tin cậy, cũng sẽ lấy gia cảnh bản hàn của mẫu thân làm lý do cự tuyệt ở ngoài cửa.

“Đại lang Đoàn gia vóc người khôi ngô, khí thái uy nghiêm, lại là quan liêu, trong nhà có tiền có thế, người gả đi chính là chính thê, làm sao có thể không tương xứng? Lại nói đại lang Đoàn gia có đạo đức cả nhân, nam nhân chưa lập gia đình đều thích chơi bời như vậy, sau này có gia đình rồi tự nhiên sẽ kiềm chế.”

Diệp nương còn chưa từ bỏ ý định, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép chọc chọc vào vai Từ Nam Phong, bà cắn răng nói, “Huống chi, ngươi cũng không nhìn xem ngươi bây giờ đang là thân phận gì! Thứ nữ Từ phủ, tuổi lại lớn, có thể có gia đình giàu có đồng ý đưa lễ cưới hỏi đàng hoàng đã là rất tốt, ngươi còn định lựa ba kiếm bốn?”

Từ Nam Phong hít sâu một hơi, há miệng định nói, Diệp nương không chờ nàng nói, nói trước đánh gãy lời nàng, “Được rồi, việc này cứ quyết định như vậy đi, chờ phụ thân ngươi tới, ta liền cùng hắn bàn bạc! Lần này ngươi đừng nghĩ đùa bốn chiều trò gì để đào hôn nữa, cho dù phải nhắc thì ta cũng sẽ đưa ngươi lên kiệu hoa Đoàn gia!”

Nói xong, Diệp nương liền đẩy cửa đi.

Từ Nam Phong nén đầy một bụng giận dữ không có chỗ phát tiết, ở trên giường phiền muộn lần một vòng, lại cầm lên gối thêu tượng tượng đó là mẹ con Trương thị, tức giận đánh lên mấy quyền, nàng vẫn chưa hết giận liền thẳng thắn lưu loát đối xiêm y, dự định đi ra ngoài giải sầu.

Từ Nam Phong mỗi lần ra ngoài dạo phố đều thích cái nam trang, mặc trang phục hiệp khách, thứ nhất là để tiện bước đi, thứ hai là để giảm bớt phiền phức. Nàng thay đổi một thân áo bào màu trắng, dùng dây cột lại mái tóc dài lên cao, nàng định đi ra cửa, kết quả lại đụng phải Từ Uyển Như ở trong sân.

Thiếu nữ năm nào đã trưởng thành, tướng mạo nàng ta rất đẹp, thân là hòn ngọc quý trên tay Từ phủ, Từ Uyển Như nhận được hết sự sủng ái của phụ mẫu, tính cách tự nhiên sẽ hung hăng can quấy.

Nhìn thấy Từ Nam Phong đi ra, Từ Uyển Như kéo nhẹ quần dài màu xanh liền tục bước tới gần, tính cách tuy trẻ con nhưng trên khuôn mặt điểm lệ lại là một nụ cười trào phúng, nàng tiến đến đứng trước người Từ Nam Phong, “Tỷ tỷ đi đâu vậy, tỷ muốn đào hôn sao? Ài, tỷ tỷ cũng đã già rồi mà còn chưa lấy chồng, như vậy muội muội ta cũng không có mặt mũi lập gia đình.”

Nam Phong không trả lời câu hỏi của nàng, chỉ bình tĩnh nói, “Tỷ tỷ hôm nay rất ngứa tay, đột nhiên lại muốn đánh người, muội muội muốn phụng bồi tỷ sao?”

Từ Nam Phong từ nhỏ thân thể đã yếu ớt, vì dễ rèn luyện sức khỏe nên đã đi theo Dương tướng quân luyện võ mấy năm. Nàng tuy không nói nhiều, ngữ khí cũng mềm nhẹ nhưng mỗi một câu đều mang theo khí phách lẫm liệt không thể xâm phạm, Từ Uyển Như cũng chỉ dám dùng đầu lưỡi chiêm tiện nghi của nàng thôi.

“Người dừ cái gì a,dừ dần như cộp cái làm gì,chẳng trách không có ai dám lấy!” Từ Uyển Như không cảm thấy mình đã nói sai cái gì,nàng lui về sau một bước,chống nạnh kiêu căng nói, “Ta tới để tặng đồ cho người.Trong cung mới ra trăm cái mới,mẫu thân bảo ta đến đưa cho người một phần,miễn cho miệng lưỡi của mấy tên bụng dạ khó lường bán tán thị phi nói tỷ muội Từ gia bất hòa.”

Từ Uyển Như hất cằm lên,phất tay một cái,tiểu nha hoàn ở phía sau liền khom người trình lên một khay phần nước màu hồng,ngoài ra còn có hai ba cái trăm cài đầu.Nam Phong nhìn lướt qua,nấy cây trăm này đều có chút tỳ vết,nhất định là hàng nhái dỏm,hoàn toàn không đáng giá.

Từ Nam Phong nở nụ cười, “Những vật quý báu tục tăng này ta không thích,hẳn là xứng với người hơn.”

Từ Uyển Như vốn muốn dùng mấy đồ hàng nhái hàng dỏm này mang đến trào phúng Từ Nam Phong,cuối cùng lại bị nàng châm chọc trước, nhất thời tức giận đến gò má ửng hồng, “Người mới tục,cả nhà người đều tục!”

Từ Nam Phong đi vòng qua Từ Uyển Như, “Chừi hay lắm,thay ta cảm ơn cha người.”

Từ Uyển Như có cảm giác giống như hơi thở nghẹn lại trong cổ,nhưng nàng cũng không để bỏ qua như vậy,nàng kéo lại Từ Nam Phong che trước người nàng.

“Thả ra.” Từ Nam Phong néo lông mày một cái,thực sự nàng không muốn gặp lại Từ Uyển Như hung hăng càn quấy này nữa,cổ tay nàng vì dùng sức mà run lên,đẩy Từ Uyển Như ra xa.

“Người! Người đánh người!”

Từ Uyển Như tức giận,thấy Từ Nam Phong nhanh chân đi ra khỏi cửa liền nâng cao giọng hô to, “Người đến a! Đại tỷ muốn đào hôn,nhanh bắt nàng lại!”

“Hô to gọi nhỏ như thế còn ra thể thống gì!” Ở hành lang bên dưới,một phụ nhân xinh đẹp đoan trang cùng nha hoàn bà tử chen chúc đi tới, bà hỏi hột quét mắt nhìn Từ Uyển Như một cái,thấp giọng nói, “Trở về phòng rồi nói sau.”

Phụ nhân này chính là nữ nhân hiền lành khiến phụ thân nàng không tiếc đem Diệp nương giáng thành thiếp thất cũng phải lấy được bà về nhà,thực sự yêu thương bà ta.

“Mẫu thân,nàng đánh...” Từ Uyển Như đỏ mặt,căm giận chỉ vào Từ Nam Phong.

“Cấm nói.” Trương thị đào con người một vòng,mang theo dáng vẻ một nữ chủ nhân uy nghiêm, “Trở về phòng.”

Từ Uyển Như hung hăng trừng mắt nhìn Từ Nam Phong một lát,gì tay lên đánh roi khay phần nước màu hồng trên tay nha hoàn,trần châu trang sức sụp đổ xuống một chỗ,lúc này nàng mới hừ lạnh một tiếng,nhắc váy dặm chân trở về phòng.

Trương thị đem tấm mặt đặt lên người Từ Nam Phong, trên khuôn mặt hoàn mỹ mang theo nụ cười,lạnh nhạt nói, “Trở về sớm chút,hôm nay phụ thân người sẽ trở về dùng bữa.”

Từ Nam Phong không ở lại nhìn các nàng,xoay chuyển bước chân một cái liền bước ra khỏi cửa.

Đường phố Lạc Dương không dứt người qua lại,tiếng hét to từ những tiểu thương dọc đường nổi lên không dứt,Từ Nam Phong bước đi không có mục đích chen chúc đi qua đám người,trong lòng đối với việc đối xử khắp khiếm của Từ phủ lại càng căm ghét.Mẫu thân thô tục lại tham tài,phụ thân suốt ngày chỉ biết nịnh hót,Trương thị hai mặt,muội muội kiêu căng ương ngạnh,còn có chính mình trợ trối không ai giúp đỡ.... Cũng làm cho nàng cực kỳ mất hứng.

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Chương 2: Đó Là Kỹ Vương Gia Mắt Mù Sao ?

Edit: Tiểu Phiến

Từ phủ tên là Từ Vị, là một đứa con được sinh ra trong một gia đình nghèo khó. Ông vốn là một tú tài trẻ tuổi ở nông thôn phương nam,lúc còn trẻ ông cưới tiểu mỹ nhân Diệp nương ở thôn bên cạnh làm thê,không bao lâu sau thì sinh được một nhi tử,đáng tiếc gia cảnh bần hàn, người con trưởng năm ba tuổi nhiễm bệnh chết yểu,sau đó lại có một nữ nhi,đó chính là Từ Nam Phong.

Mười năm học hành gian khổ,Diệp nương đập nồi đem bán,ngày đêm cày ruộng dệt vải. Cuối cùng bà cũng đã dành dụm đủ lộ phí, đưa số tiền này cho trượng phu lên kinh thành thi.

Lần này Từ Vị đi, chính là đi rồng rã ba năm.Ba năm,bất vô âm tín,rất nhiều người đều nói Từ Vị có lẽ là ốm chết lúc đang trên đường thi cử rồi.

Mãi đến tận năm thứ tư, trong thôn có một thanh niên làm ở một hiệu cầm đồ trên kinh thành về thôn thăm người thân, trong lúc vô tình hần nhắc tới Trạng Nguyên khoa cử bốn năm trước cũng tên là Từ Vị, cùng là người Kinh Châu, tám chín phần mười chính là tú tài thôn mất tích năm ấy.

Từ Vị vốn không áo gấm về nhà là bởi vì ông đã cưới một kiều nữ trẻ đẹp ở kinh thành, bản thân lại đến làm rể hiền. Nữ tử này họ Trương, chính là tôn nữ ruột của Thừa Tướng, là một danh môn quý nữ thực sự*. Thanh niên kia cười đùa nói tú tài leo lên cành cây cao, một đường thẳng chúc rất nhanh, ngắn ngủi ba năm liền ngồi đến vị trí Lễ Bộ Thị Lang.

Danh môn quý nữ: con gái/ cháu gái của những gia đình giàu có vừa có quyền quý vừa có danh tiếng.

Lễ Bộ, đây chính là một công việc béo bở a.

Lang quân là Trạng Nguyên tuần mỵ đa tài, một khi thi đậu, liền vứt bỏ thể tử ở nông thôn, cưới về nữ nhân trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp. Diệp nương không chịu được kích thích, lập tức hôn mê ngã trên đất.

Sau khi tỉnh lại, bà đem nhà cửa đều bán hết, mang đồ đáng giá trong nhà đi cầm đồ, nhắc theo bao quần áo xẹp xẹp rách nát, cồng nữ nhi bốn tuổi đi tìm trượng phu.

Từ Nam Phong có trí nhớ rất tốt, nhưng dù sao lúc đó nàng mới có bốn tuổi, lúc có chuyện cũng mơ hồ không rõ ràng lắm. Nàng chỉ nhớ tới duy nhất một lần, chính là trên đường vào kinh chịu đựng gió thảm mưa sầu, ăn cũng không no, lại phải quỳ gối trước Từ phủ, cùng với ánh mắt lạnh lùng của Trương thị.

Trải qua mấy tháng bấp bênh như thế, Từ Nam Phong đã bị hành hạ đến nỗi giống như một người hành khất bán thiu. Diệp nương không có chỗ nào đi, đầu tóc rối bù quỳ trước Từ phủ khóc cả ngày. Từ Vị cũng chỉ dám lúng túng đứng ở một bên, xem xét về mặt Trương thị, lại thấp thòmed lo âu.

Thời gian đã qua bốn năm, Từ Vị không nghĩ tới thể tử này của ông có thể tìm tới kinh thành. Tuy ông có chút áy náy, nhưng nhiều hơn vẫn là sợ Trương thị nổi giận nên ông mới thấp thòmed không biết làm sao.

Khi Trương thị vừa sinh ra Từ Uyển Như, thân hình vẫn yếu đuối, xinh đẹp, không một từ ngữ nào có thể tả nổi. Bà không có khóc cũng chẳng nháo, lại càng không chỉ trích Từ Vị lừa gạt bà chuyện đã nói thể tử mà vẫn đoan trang ôn nhu, tạo ra sự so sánh rõ rệt giữa bà và Diệp nương đang la khóc om sòm trên mặt đất.

Bà dặn dò người ở trong nhà, “Dẫn các nàng đi, tìm một biệt viện sắp xếp cẩn thận, đừng kêu các nàng đi ra kéo mắt mặt. Mặc dù Từ phủ không biết xấu hổ, nhưng Trương gia ta chính là danh gia vọng tộc trăm năm nay ở Kinh Thành, tóm lại cái ta muốn chính là thanh danh.”

Sau đó, bà quay đầu nhìn người chồng đang thấp thòmed bên cạnh, thanh âm ôn nhu nói, “Lang quân, người theo ta vào nhà, giải thích rõ ràng chuyện này.”

Dăm ba câu nói, hóa giải bế bối của gia tộc, cũng nghĩ cho mặt mũi Từ Vị.

Lúc còn trẻ, Từ Nam Phong đã từng nhắc nhở mẫu thân, “Phụ thân sở dĩ yêu thương chiều chuộng Trương thị như vậy, không chỉ vì lưu luyến tướng mạo đẹp của bà cùng thể lực Trương gia, ông càng yêu bà đoan trang cùng thủ đoạn mưu mô của bà.”

Nhưng Diệp nương cũng không để trong lòng, bà vẫn cảm thấy Từ Vị chỉ bị gia tài của và khuôn mặt đẹp của Trương thị mê hoặc.

Diệp nương không biết là năm đó Trương thị đem mẹ con bà nhốt vào biệt viện hẻo lánh, sau đó nhanh chóng quyết định liên lạc với sát thủ bên nhà mẹ đẻ, muốn lặng lẽ giết chết mẹ con Từ Nam Phong. Dù sao các nàng cũng không phải người kinh thành, lại bị ngăn cách bên trong biệt viện, sau khi giết đem cho mấy tên lang thang bên ngoài xử lý, thông báo với mọi người là do ốm chết thì sẽ hoàn toàn không có người nào nghi ngờ,

Đáng tiếc sát thủ còn chưa kịp động thủ, Trương thị đã được chẩn hi mạch thêm lần nữa, bà lại mang thai lần thứ hai.

Mạch thai Trương thị luôn luôn bất ổn, cực dễ sảy thai, nhớ tới lúc nàng mang thai Từ Uyển Như, có một Văn Du đạo sĩ từng nói cho nàng biết, “Trong thời gian mang thai không thể giết người bừa bãi, nếu không khi sinh ra đứa trẻ rất có khả năng sẽ là tử thai hoặc là bệnh thai.”

Trương thị lo lắng nói sẽ ghi nhớ, bà nghĩ mãi tới việc này, cuối cùng vẫn là quyết định tạm thời buông tha cho mẹ con nàng bên trong biệt viện, các nàng bị nhốt ở trong biệt viện như vậy cũng không thể tạo thành uy hiếp cho bà. Hai mẹ con nàng lúc này mới dần dần u mê cứu vớt về hai cái mạng này.

Một tháng sau, Từ Nam Phong cùng mẫu thân được đón tiếp tiến vào Từ phủ, dùng thân phận thiếp thất cùng thứ nữ mà tiến vào, thực ra cũng là để Trương thị thuận tiện giám sát các nàng trong bóng tối.

Bắt đầu từ đó đến nay đã nhiễu loạn hơn mười năm, trong cuộc sống cứ âm thầm phân cao thấp với nhau.

Từ Nam Phong từ trong ký ức hoàn hồn lại, dừng bước trước một quán trà. Ngoài cửa quán trà chật ních người đến xem náo nhiệt, nàng nhìn xuyên qua một khe hở giữa đoàn người, mờ mờ thấy được hai vị khách của quán trà đang thi đấu trà* ở bên trong, chỗi cộ bằng trúc trong tay nhẹ nhàng cho vào trong ấm trà màu đen, cử thể liêu mạng mà quý. Những vụn lá trà màu trắng xếp tích tụ dần dần, mọi người xung quanh vây xem hoan hô khen hay.

Trà đấu: Là một nét văn hóa xưa của thời cổ đại Trung Quốc. Họ chọn những loại trà có tiếng để tiến hành thi đấu với nhau. Bắt đầu từ thời nhà Đường rồi được biết tới vô cùng rộng rãi ở thời nhà Tống. Đây chính là thú vui của các nhà giàu có thời xưa.

Từ Nam Phong đứng ở ven đường nhìn đến có chút xuất thần, hoàn toàn không chú ý ở phía xa một đoàn quân mã nổi điên đang chạy về phía nàng.

“Tránh ra, mau tránh ra!” Vô tướng trên lưng ngựa lớn tiếng kêu, liễu mạng kéo dây cương, tiếng quát vang lên giống như chuông lớn, “Cẩn thận ngựa xông tới!”

Từ Nam Phong hoàn hồn liền nhìn thấy mấy con ngựa giờ cao móng, giống như giờ cao lên đỉnh đầu Từ Nam Phong, phăng phát một khắc sau liền đạp nạng thành thịt nát. Từ Nam Phong học võ được mấy năm, thân thủ so với người bình thường nhanh nhẹn hơn rất nhiều, lúc này nhanh chóng nghiêng người lăn khỏi chỗ cũ, miễn cưỡng tránh thoát móng ngựa đạp xuống.

“Ồ ——” Tướng quân trên lưng ngựa liễu mạng nắm chặt dây cương, dùng khí lực lớn đến nỗi lòng bàn tay chẳng chịt những vết đỏ, lúc này con ngựa điên mới yên tĩnh lại một chút, phì phì mũi đậm chân tại chỗ, không hề đầu đá lung tung.

Tướng quân lúc này trong lòng vẫn cảm thấy sợ hãi, hấn tung người nhảy xuống ngựa, trầm giọng quát lên, “Tiểu tử nguoi là xảy ra chuyện gì, sao lại đứng đờ ra trên đường cái, nếu như né tránh không kịp.... Hả? Nam Phong?”

Từ Nam Phong cũng cảm thấy kinh hãi, vỗ vỗ áo bào bụi bặm vài cái rồi đứng lên, cung kính hành lễ với Tướng quân một cái, cười nói, “Sur phụ.”

Hóa ra lại là người quen.

Vô tướng giáp vàng, vóc người khôi ngô này chính là sur phụ của Nam Phong thời niên thiếu, bây giờ là tướng quân chỉ huy Dương Thận Chi. Từ Nam Phong khi còn bé thân thể không tốt, Diệp nương sợ nạng cứ như vậy sẽ không chịu nổi liền nghe theo kiến nghị của người khác, năn nỉ Từ Vĩ tìm một sur phụ dạy nạng tập võ, rèn luyện thân thể khỏe mạnh.

Khi đó, Dương Thận Chi mới chỉ là một thị vệ trưởng nho nhỏ trong cung, mười năm này lập công không ít nên rất được hoàng đế trọng dụng, một đường thăng chức đến vị trí chỉ huy Tướng quân. Nam Phong tuy rằng không phải căn cốt tốt, cũng chẳng phải kỳ tài võ học, nhưng năng thăng ở sự chăm chỉ chân thật, vì vậy Dương Thận Chi mới đồng ý dạy bảo nạng.

Tính ra, bây giờ hai sur đồ đã gần năm năm không gặp mặt rồi.

Mới này liệt mã mất không chế, không ít người giờ đang tụ tập ở đường phố này xem náo nhiệt. Đây cũng không phải nơi tốt để ôn chuyện, Dương Thận Chi đưa dây cương giao cho thuộc hạ, lúc này mới quay đầu nói với Nam Phong, “Ngày hôm qua ta còn cùng sur nương của nguoi nói về nguoi, hôm nay lại gặp được nguoi, có thể thấy đây là duyên phận! Đi, theo ta đến trà lâu uống một chén!”

Dương Thận Chi chinh chiến một đời, tính tình không câu nệ tiểu tiết, hoàn toàn đã quên Nam Phong là một cô nương còn chưa lấy chồng.

Nam Phong cũng không chú ý, chỉ cúi đầu liếc nhìn trang phục nam tử màu xanh nhạt trên người, gật gật đầu nói, “Được.”

Một chén trà qua đi, Dương Thận Chi cũng vừa vắn kể xong hấn vất vả hàng phục liệt mã này như thế nào. Lúc này hấn mới cỏi chiến bào ra, dáng người tiêu sái dựa vào bên cửa sổ, hỏi Nam Phong, “Sao nguoi lại một mình đi tới đây, lại còn mặc trang phục như vậy?”

Từ Nam Phong nghĩ tới chuyện hôn sự với Đoàn gia, lại sốt ruột với mấy chuyện trong gia đình, nạng không kìm được khẽ nhăn mày một cái, thấp giọng nói: “Trong nhà buồn đến phát sợ, ta đi ra ngoài hít thở một chút.”

Địa vị của Từ Nam Phong ở Từ phủ thực sự rất lừng lẫy, Dương Thận Chi cũng hiểu được. Hấn cũng đoán ra được mấy phần liền thử dò hỏi, “Nhưng nguoi là vì việc kết hôn mà phát sầu?”

Bị chọc đúng chỗ đau, Nam Phong cười khổ một tiếng, trầm mặc một lúc mới ngẩng đầu lên nói, “Sur phụ, trong cung còn thiếu thị vệ không? Người đem ta tiến cử vào đi, ta thực sự không muốn gả đi.”

Dương Tướng quân ngậm một ngụm trà trong miệng, nuốt chút nữa thì phun ra ngoài. Hấn trợn mắt lên, khuôn mặt cương trực tràn đầy kinh ngạc, lại lập tức cảm thấy buồn cười, “Triều đại này chưa từng có tiền lệ để nữ nhân tham gia quân đội hay làm quan, không được không được, thế này chẳng phải sẽ khiến âm dương không cân bằng sao! Mặc dù nguoi nữ cái nam trang rất tốt nhưng nếu bị tra ra được thì đó chính là tội khi quân, là chém đầu.”

Dương Tướng quân đưa tay lên cổ làm ra động tác chém đầu.

Từ Nam Phong không cam lòng, nhìn lá trà mới đầu xuân màu lục nhạt trong chén, nhỏ giọng nói, “Nương nương, công chúa trong cung nhiều như vậy, nam thị vệ bảo hộ ắt có nhiều bất tiện, sẽ có lúc cần nữ hộ vệ thôi.”

Đây chính là sự thực, nam thị vệ trong cung rất nhiều, hàng năm đều sẽ tuyển ra một hai vụ bê bối tư thông.... Nhưng dù là như vậy đi chăng nữa thì cũng không có tiền lệ để nữ nhân vào cung làm hộ vệ.

“Chuyện hộ vệ này, sur phụ thực sự không giúp được nguoi. Nhìn nguoi oan ức như vậy, nghĩ đến là do trên dưới Từ phủ làm khó dễ nguoi, nguoi cũng không nên sốt ruột, tìm một người tương xứng gả đi sớm chút, vậy thì liền không bị nhà mẹ đẻ khi dễ nữa.”

Nghe xong Dương tướng quân nói, Từ Nam Phong có chút bất đắc dĩ. Nàng thật không hiểu vì sao mọi người đều nhất trí cho rằng cho dù nữ nhân trước kia có chịu bao nhiêu khổ cực thì chỉ cần gả được cho một người nam nhân liền có thể thoát ra khỏi biển khổ....

Nàng cười cợt, chống cằm lạnh nhạt nói, “Thành thân cùng một nam nhân xa lạ, chẳng lẽ không phải là từ hồ lửa này nhảy sang hồ lửa khác sao?”

Dương Tướng quân lập tức nghẹn lời, hần vồ tay cười to, lắc đầu nói, “Nha đầu này, sư phụ thật không biết nên nói với người cái gì nữa. Cũng không phải mỗi một người nam nhân đều là hổ lửa, ví dụ như sư phụ người đây, ta cũng không phải là hổ lửa!”

Giống như nhớ ra cái gì, Dương tướng quân nâng tách trà lên một hơi uống cạn, trên mặt đã thu lại vẻ tươi cười, nghiêm mặt nói, “Nói đến đây ta mới nhớ chỗ này có một mối hôn nhân vô cùng tốt, có bên đằng trai này nam nhân đó vô cùng tuấn kiệt, khí thái hiên ngang, tuổi tác cũng mới vừa tới 20, phẩm tính cũng rất ôn hòa, đối với người ngoài rất lễ phép, cũng là danh môn vọng tộc, hần muốn tìm một cô nương như người làm vợ, người có hứng thú hay không?”

Danh môn vọng tộc? Nếu là danh môn vọng tộc thì sao có thể coi trọng thứ nữ lớn tuổi như nàng được, huống hồ nam nhân yêu thích nuôi dưỡng cơ thiếp, phong lưu thành tính, Nam Phong không dám đánh cược.

Nàng không suy nghĩ quá nhiều, không chút nghĩ ngợi liền nói, “Sư phụ, ta chỉ muốn làm việc nuôi sống bản thân, độc lập sớm một chút mà thôi. Thực sự không muốn gả đi, ta đã chuẩn bị sẵn đi vào chùa làm ni cô.”

Dương tướng quân cuống lên, “Ài, người ta giới thiệu cho người đích thực chính là nam nhân cao cấp nhất, làm sao người lại ngay cả sư phụ cũng không tin rồi! Cha mẹ người ham muốn quyền thế tiền tài, ta thì ham muốn cái gì chứ?”

Dương tướng quân công chính nghiêm minh, rất ít khi khen ngợi người khác, hần nói người này được, nhất định là người này rất tốt rồi.

Nam Phong không thể làm gì hơn là than thở, “Được rồi, sư phụ, hần là ai?”

Dương Thận Chi dừng một chút, nhìn quanh hai bên một phen, nhà gian này sát cửa sổ, rất yên tĩnh, cũng không có những người không liên quan đi qua. Hần lúc này mới yên tâm rướn người về phía Nam Phong, nhẹ giọng nói, “Kỷ Vương.”

“Cái gì?” Chén trà trong tay Nam Phong run lên, nước trà màu lục sánh ra ngoài một chút. Nàng mở to hai mắt, khuôn mặt luôn luôn ôn hòa nay lại xuất hiện thần sắc kinh ngạc hiếm thấy, một lát sau nàng mới nói, “Đó là... Kỷ Vương gia mất rồi?”

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3: Chương 3: Ta Không Có Nữ Nhi Không Biết Liêm Sĩ Như Người !

Edit: Tiểu Phiến

Kỷ Vương này, có chút vi diệu.

Từ Nam Phong chưa từng thấy hần, chỉ nghe mấy người rảnh rỗi bàn luận việc trong cung ngoài cung, cha mẹ sinh con, trời sinh tính. Kỷ Vương là nhi tử thứ tư, tên có một chữ “Hoài”*, ít đi một chữ “Giới”**, là do Hiền phi nương nương, người có tài nghệ đánh đàn xuất thần đặt tên, bà xuất thân là một cầm ca.

*不/ huai3 / Hoài: Ý chỉ sự nhớ mong hoài niệm.

**玿/ jie4 / Giới: Ngọc giới, một loại ngọc lớn của vua chúa thời xưa.

“Giới”, một loại ngọc vô cùng đẹp đẽ. Bởi vì Lưu Hoài tướng mạo tuấn mỹ, ôn hòa như ngọc, nên hần thường được gọi là “Giới tử lang”.

Ở đời không tranh không giành vốn là chuyện tốt. Chỉ tiếc thay, Kỷ Vương tính cách ôn hòa đến gần như là nhu nhược, nghe nói giết một con kiến cũng không nhẫn tâm. Dương Kim Thánh Thượng dụng võ bình thiên hạ, vốn không chịu nổi một nam nhân mềm mại hèn yếu, vì vậy nên vô cùng không thích người nhi tử này, thêm nữa nương của hần là Hiền phi nương nương xuất thân thấp hèn, địa vị của Kỷ Vương ở trong cung vẫn luôn luôn lúng túng.

Cuối năm ngoài trong cung mở yến tiệc, Kỷ Vương không biết nhiễm phải bệnh tật gì, vừa từ yến tiệc trở về liền mù một đôi mắt, vô duyên vô cớ đột nhiên dọa không ít nhân duyên bỏ cuộc.

Thành Lạc Dương có nhiều thiên kim giàu sang, có điều phàm là nhà có chút quyền thế, thà rằng đem nữ nhi gả cho quan lớn làm thiếp cũng không nguyện ý kết thân cùng Kỷ Vương phủ, vì vậy Kỷ Vương đến tuổi cập quan cũng vẫn chưa thú thê.

Từ Nam Phong không phải ghét bỏ Kỷ Vương, chẳng qua nàng cảm thấy kết hôn quả thật không thể sánh được với tự do tự tại.

Nàng nhìn lá trà lục bích bên trong chén khẽ chuyển động, nói, “Kỷ Vương tuy tốt nhưng không phải người hợp với ta, huống hồ con dâu hoàng tộc cũng không dễ làm như vậy.”

Thấy nàng do dự, Dương Thận Chi tiện đà nói, “Đồ nhi, tuổi tác của ngươi không thích hợp chờ đợi lâu nữa, ngươi và Kỳ Vương tuổi tác tương đương, phẩm tính của hân lại vô cùng tốt, nhất định sẽ không bạc đãi ngươi. Huống chi, hân cần một người thân thủ nhạy bén làm vương phi, ngươi lại cần ra khỏi Tử phủ, các ngươi còn không phải một đôi do trời đất tác thành sao?”

“Thân thủ nhạy bén?” Nam Phong có chút kinh ngạc, “Kỳ Vương này lại có sở thích đặc biệt chọn người tập võ làm vương phi?”

“Ồi, thực ra cũng là do tình thế bức bách, cũng là bất đắc dĩ mà thôi.”

Dương Tướng quân nhếch môi lên một chút, giống như đang suy nghĩ tìm từ thích hợp để nói. Im lặng trong chốc lát, hân giống như đã quyết định, đề thấp âm thanh xuống một chút, cơ hồ dùng hơi để nói, “Ta cũng không giấu diếm ngươi, tuyên phi cho Kỳ Vương là một chuyện, ta là được Hiến phi nương nương giao phó. Đồ nhi, ngươi có biết vì sao mất Kỳ Vương bị mù không?”

“Không phải do hân hàng năm đều phải ngự yến, bị nhiễm trùng mới dẫn đến bị mù sao?”

“Cũng không phải, nhiễm bệnh chẳng qua là cái cớ do thái tử tạo ra thôi.”

“Chẳng lẽ, Kỳ Vương không phải mù bởi vì bị bệnh?”

Từ Nam Phong vừa nói liền nói trúng đáp án, Dương tướng quân gật đầu, thần sắc trở nên nghiêm trọng nói, “Là trúng độc.”

Trúng độc?

Từ Nam Phong mở to hai mắt, chén trà đã đưa đến bên môi nhưng vì quá mức kinh ngạc mà chậm chạp vẫn chưa uống. Nàng buông chén trà làm bằng sứ màu đen xuống, giọng nói cũng hơi cứng ngắt, “Trước mặt Thiên Tử cũng dám làm ra chuyện như vậy! Người hạ độc là người nào? Thánh Thượng không tra cứu rõ ràng sao?”

“Thái tử bắt cung nữ đưa trà lại, dùng hình ép hỏi, cuối cùng cung nữ đó thừa nhận nàng là thích khách của một bang phái bên ngoài tới mưu hại Kỳ Vương, sau đó liền bị Thái tử xử tử. Cho tới bây giờ những nhân chứng đó đều chết rồi, chuyện này cũng không có cách nào khảo chứng được nữa.” Dương Tướng quân dùng ngón trỏ cùng ngón cái nắm lấy chén trà, miết nhẹ vài lần, lắc đầu than thở, “Thánh Thượng ngày đêm bận rộn, nào có thời gian quản đến sống chết một đứa con thứ không được sủng ái.”

Từ Nam Phong cũng có chút cảm động lây, “Thiên gia vô tình, để vương không yêu, quan hệ phụ tử của Kỳ Vương và Hoàng Thượng, có lẽ cũng không kém ta và Từ gia là bao.”

Nàng mơ hồ đoán được gì đó, dần dần vẻ mặt nhẹ như gió thoảng mây bay, thử dò xét nói, “Bởi vì trong cung luôn có người muốn mưu hại Kỳ Vương, Hiến phi nương nương lại không tiện đứng ra cho nên mới muốn tìm một cô nương biết võ công làm thê Kỳ Vương, để người đó bảo vệ Kỳ Vương?”

“Đúng vậy. Hiến phi nương nương là bà con xa của ta, nàng sốt ruột nhi tử nàng, lại không có người giúp được nàng nên không thể làm gì khác hơn, đành phải tìm đến ta.” Dương tướng quân đem lá trà vụn bỏ vào trong miệng nhai nhai, nói, “Có điều, cái Hiến phi nương nương muốn là muốn ta giúp Kỳ Vương tìm một nữ ám vệ, ra về thiếp thân nha hoàn bảo vệ hân. Nhưng ta lại cảm thấy, ngươi cùng Kỳ Vương rất xứng đôi, làm nha hoàn thì quá ủy khuất ngươi, làm phu thê đúng là tốt nhất, hơn nữa cũng sẽ không làm người khác nghi ngờ.”

Thì ra là như vậy.

Tâm tư Từ Nam Phong không đặt trên hôn nhân, đối với cục hôn nhân đột nhiên xuất hiện này nàng còn chưa biết phải làm thế nào. Nàng cup mắt suy tư một lát mới cười nói, “Việc này ngài hỏi ta cũng vô dụng, vẫn cần Hiến phi cùng Kỳ Vương đồng ý, huống chi còn có Hoàng Thượng.”

“Tất nhiên.” Dương Tướng quân vuốt cằm cương nghị, cười lộ ra hàm răng trắng, “Bên kia ta sẽ đi nói, vấn đề không lớn, máu chó là ngươi có vừa ý hay không?”

“Đa tạ sự phụ bận tâm, để ta suy nghĩ cẩn thận đã.”

Dương Tướng quân thò người ra cửa, nhìn thuộc hạ đang canh giữ dưới lầu một chút rồi cười nói, “Vậy ngươi cứ suy nghĩ cẩn thận, ta còn có quân vụ, đi trước đây.”

Từ Nam Phong đứng lên tiễn hân đi.

Dương tướng quân tung chiến bào đỏ tươi ra khoác lên bả vai, chợt nhớ tới cái gì, lại nhìn Nam Phong, nghiêm túc nói, “Nếu ngươi thực sự không yên lòng, ta có thể an bài cho ngươi cùng Kỳ Vương gặp mặt một lần, vừa vặn hôm nay ta muốn đến Kỳ Vương phủ một chuyến.”

Hôm nay? Gặp mặt?

“Sự phụ, như vậy có phải quá nhanh rồi không?” Nam Phong liếc nhìn sắc trời bên ngoài một cái, uyển chuyển chối từ, “Ta còn phải về nhà dùng cơm, để lần sau vậy.”

Dương tướng quân cũng không bắt ép nàng, gật đầu rồi buộc chặt chiến bào lại, “Cũng tốt, ta cũng nên thông báo cho Kỳ Vương một tiếng.”

“Ta tiến ngài.”

Từ Nam Phong tiến Dương Thận Chi đến đường cái, vừa vặn lúc ấy có hai tên thiếu niên cưỡi ngựa phi tới. Một tên tiểu tướng mặc áo bào đen, cùng bằng tuổi Từ Nam Phong, mày kiếm mắt sao, ngũ quan anh tuấn cương nghị, tên tiểu tướng còn lại áo bào trắng, ít tuổi hơn, khuôn mặt tuấn tú còn mang theo ba phần trẻ con, chính là hai đứa con trai của Dương tướng quân, Dương Văn và Dương Vũ.

Từ Nam Phong khi còn bé đã từng gặp bọn họ, nằng nhẹ gật đầu ra hiệu, lại nhìn Dương tướng quân trèo lên ngựa, lúc này mới lễ cười nói, “Ngày khác ta đến bái phỏng người cùng sư nương.”

Dương tướng quân quay sang hào sảng nở nụ cười, “Được, ta còn chờ để thu lễ vật tạ ơn làm mai cho người đây!”

Từ Nam Phong cười cười, không nói nữa, đợi vài tên võ tướng thúc ngựa đi hết, nằng mới vội vã chạy về Từ phủ.

Ở quán trà ôn chuyện tri hoãn thời gian, nằng phải trở lại trước khi Từ Vị hỏi phủ.

Mà ở đầu phố khác, tiểu tướng áo bào trắng kéo dây cương, khoe miệng cười lên một cái, nghiêng người ra khỏi lưng ngựa hỏi, “Cha, người làm mối cho Nam tỷ tỷ?”

“Ừ.” Dương Tướng quân hết sức coi trọng mối hôn sự này, khuôn mặt kiên cường cũng có nhiều đến mấy phần nhu hòa, giống như chính mình đang gả nữ nhi đi.

“Tỷ ấy cùng lang quân nhà nào kết thân vậy? Không phải là đại ca đi!” Dương Vũ trêu tức liếc mắt nhìn Dương Văn đang sánh vai cùng mình, lập tức khước tán nụ cười, “Cha, người đã sớm biết đại ca ngưỡng mộ tỷ tỷ đúng không!”

Dương Văn không lên tiếng, sắc mặt bình tĩnh không thay đổi, chỉ là lỗ tai hơi đỏ.

“Dương Vũ, không được nói bậy.” Dương Thận Chi trừng mắt nhìn con thứ hai của mình một chút, trầm giọng nói, “Nam Phong tính cách kiên cường, không thích hợp với đại ca người.”

Lỗ tai đang đỏ của Dương Văn đột ngột thay đổi, hần siết chặt dây cương, cúi đầu không lên tiếng.

Dương Vũ thất vọng nói, “A, hóa ra không phải đại ca, vậy người giới thiệu tỷ ấy cho ai rồi?”

Dương Thận Chi không đáp, khôi phục lại dáng dấp cứng cỏi lúc trước, lạnh lùng nói, “Nói năng cẩn thận.”

“Hành động cẩn trọng.” Dương Vũ quen thuộc tự nhiên tiếp lời, buồn bã nói, “Ta hiểu, ta hiểu, vậy thì ta liền không hỏi nữa.”

Từ Nam Phong nhanh chóng chạy về phủ, nhưng vẫn là chậm một bước, Từ Vị đã ngồi kiệu về nhà trước một bước.

Nam Phong sợ phụ thân nhìn thấy nam trang nằng đang mặc trên người sẽ tức giận liền đi đường vòng tiến vào từ cửa sau. Lúc nằng đi tới bên trong đình, Trương thị cùng nha hoàn đã vây quanh Từ Vị đi về phòng thay y phục, Nam Phong không muốn va vào bọn họ, liền dừng bước, trốn ở khúc quanh hành lang uốn khúc.

“.....Ta để Như nhi đưa cho Nam Phong vài cây trâm trong hoàng cung, dù sao cũng là hình thức trong hoàng cung, thiếp thân không nỡ dù, đáng về Nam Phong cũng không tình nguyện. Không thèm nhìn mấy cây trâm một cái, âm ỉ với Như nhi một trận rồi chạy ra ngoài, trên người lại mặc y phục nam nhân.”

Giọng nói Trương thị nhu hòa giống như hoàng anh bay ra khỏi cốc, chỉ là nói nửa thật nửa giả, thêm mắm dặm muối, lời nói lại ả ả châm chọc, Từ Nam Phong nghe giống như trong tai có kim đâm vào.

“Ôi, thiếp vô năng, không nhìn thấu Nam Phong đang nghĩ gì nên không kịp ngăn nằng lại.”

Khẩu Phật tâm xà chính là sở trường của Trương thị. Bà già bộ xoa xoa khoe mắt, âm thanh vừa thân thiết lại vừa bắt đắc dĩ, bộ dạng giống như bị ủy khuất nhưng lại cố nén không dám nói, Từ Vị trước giờ vẫn có thể luôn dính chiêu.

Ông tức giận nói, “Nó cùng mẫu thân nó đều là nữ nhân chỉ biết cày ruộng, thô bỉ đã hòa vào cốt nhục rồi. Đúng là để nương tử chịu ủy khuất....”

Trương thị nhủ mảy, duỗi cánh tay mềm mại như không xương ra, giả bộ rất thuần thực, thanh âm dịu dàng nói, “Thiếp không oan ức, thay lang quân xử lý tốt mấy việc vặt trong phủ chính là chức trách của thiếp. Thiếp đương nhiên sẽ vui vẻ chịu đựng.”

Từ Vị nắm lấy tay Trương thị, chậm rãi nói, “Người cũng chớ có gấp, Diệp nương vừa mới nói chuyện cùng Đoàn gia kết thân, ta cũng cảm thấy thích hợp, nhanh chóng gả nó đi mới tốt, đỡ phải ở nhà dạy hư Như nhi.”

Từ Nam Phong không nghe nổi nữa, nhấc chân muốn chạy, nhưng Từ Vị vừa vặn đi tới lối rẽ, thấy được bóng lưng Từ Nam Phong, sắc mặt lập tức chìm xuống, quát lên, “Đứng lại!”

Từ Nam Phong dừng bước, hít sâu một hơi, khí lạnh tràn vào phổi mới khiến tâm tình nằng bình tĩnh một chút. Lúc này nằng mới xoay người hành lễ, cật lực giữ bình tĩnh nói, “Phụ thân.”

Từ Vị mặc một thân quan bào đỏ sậm,mũ quan thẳng tắp,râu dài ba tấc lung lay. Tuy đã qua tuổi bốn mươi nhưng vẫn còn tuấn lãng,chỉ là giờ sắc mặt ông lại hết sức khó coi. Ông nhìn lướt qua nam trang trên người nàng,tức giận đến nỗi chòm râu cũng rung rung theo: “Người còn biết ta là phụ thân người? Từ mỗ không dám nhận,ta không có nữ nhi không biết liêm sỉ như người!”

Trương thị bận bịu đỡ lấy Từ Vị,ân cần hỏi, “Lang quân,không nên tức giận,tức giận không có lợi cho thân thể. Lại nói, Nam Phong tuổi không còn nhỏ nữa,người cứ quả trách nàng như vậy,nàng biết để mặt mũi ở đâu?”

Từ Nam Phong đã quen với Trương thị hai mặt.Nàng cup mắt đứng trước mặt Từ Vị,khóe miệng lan ra một nụ cười,cong lên một đường cong đầy trào phúng.

Từ Vị chỉ nào Từ Nam Phong quát lên, “Mau cởi cái loại xiêm y vớ vẩn này đi,đến Từ Đường nhận phạt quỳ,hôm nay ta liền không cho người ăn cơm!”

“Vâng.” Trong mắt Từ Nam Phong cũng không nhìn ra chút gợn sóng nào,nàng cúi đầu hành lễ rồi quay hướng về phía Từ đường mà đi.

Nàng ở bên trong Từ đường,quỳ lạy tổ tiên Từ gia cả một ngày không ăn uống gì. Vào buổi tối,thị tỳ Thái Vân của Diệp nương mới lén lút đi tới đưa cho nàng một khối bánh rán,Từ Nam Phong sống lưng thẳng tắp quỳ trên đoàn bồ,không có ý đưa tay đón bánh rán Thái Vân đưa tới.

Ánh nến tối tăm chập chờn,ánh mắt Từ Nam Phong trong sáng,bạc môi khẽ nhếch, giống như vừa nghĩ thông suốt cái gì, nàng mở miệng chống tay muốn đứng dậy,gọng nói khàn khàn hướng về phía Thái Vân, “Thái Vân,người đi tới phủ Dương tướng quân một chuyến,nói việc lúc ban ngày.... Ta đồng ý rồi.”

Thái Vân xoa xoa mắt buồn ngủ,có chút mê man hỏi, “A,người đáp ứng chuyện gì rồi?”

Mắt Nam Phong có chút đỏ lên.Dừng một chút,nàng cắn chặt môi,cắn đến nỗi môi trắng bệch,một lát sau mới khẽ run nổi, “Người cứ việc theo ý ta mà nói cho hần biết,hần nhất định rõ ràng. Nhớ kỹ,nhất định phải chính miệng nói với Dương tướng quân,không thể nói cho người khác.”

“Vậy, ta phải đi ngay bây giờ sao?”

“Lập tức,lập tức đi đi.”

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Chương 4: Lúc Hần Cười,khóe Môi Gợi Lên Một Độ Cong Nhỏ

Edít: Tiểu Phiến

Từ Nam Phong ngồi thưởng trà trong một quán trà có không gian thanh cao. Dưới lầu, người kể chuyện đang kể tới hồi cao trào của việc Dương gia dẫn quân đi san bằng những kẻ xâm lược, mọi người trong quán trà đều trầm trồ một tiếng khen ngợi. Nhưng Từ Nam Phong lúc này một câu cũng không nghe lọt.

Nàng bình tĩnh nhìn khói từ trong lư hương bay lên, ngón tay nàng liên tục nhịp nhịp lên bàn trà, điều này để lộ ra tâm tình lúc này của nàng vô cùng khàn trương.

Hôm nay Dương tướng quân làm mai, hẹn nàng tới quán trà này để gặp Kỷ vương,còn việc hôn nhân có thể thành được không thì phải xem duyên phận.Từ Nam Phong có cảm giác mình đúng là không biết xấu hổ,còn chưa lấy xuất giá đã lừa gạt cha mẹ để gặp mặt một người nam nhân khác,nếu Từ Vị biết được,nhất định sẽ tức chết.

Có điều chuyện đã đến nước này,nàng đã không còn con đường nào khác để đi nữa rồi.

Khói trong lư hương bay lên không trung,chạm rãi tản ra giống như tơ nhện mềm mại,khiến tâm tư nàng có chút phiền muộn.

Không bao lâu sau,ngoài hành lang trà lâu truyền đến tiếng bước chân cùng thanh âm nói chuyện của Dương Thận Chi,Từ Nam Phong liền biết: Hần đến rồi.

Cửa phòng bị đẩy ra,rèm che khẽ lay động. Nam Phong đã ngồi phía sau rèm từ sớm, nàng nhìn thấy một mảnh tay áo từ áo bào màu đen của Dương Thận Chi tiến vào,hần còn dẫn theo một nam nhân vóc người thon dài,cao lớn đi vào.

Người làm đưa trà nóng vừa mới đun đến,Dương Thận Chi không để hần đi vào mà giờ một tay lên bụng lấy khay trà,tay còn lại trả cho người làm mấy đồng tiền làm tiền boa,sau đó hần liền đóng cửa phòng lại,ngán cách tiếng huyền não từ phố phường ở bên ngoài.

Từ Nam Phong có chút bất an vuốt nhẹ đầu ngón tay, nhìn xuyên qua rèm che朦胧 lung phập phùng để đánh giá nam nhân ngồi bên ngoài. Dung mạo nàng không nhìn thấy rõ, chỉ nhìn thấy Kỳ Vương một bên áo choàng màu xanh nhạt, trên mắt hắn còn có một dải lụa trắng rộng ước chừng bằng hai ngón tay che lại, hắn an tĩnh ngồi bên cạnh bàn trà.

Y phục của hắn rất bình thường, chắc là che giấu thân phận lạng lẽ tới đây, thế nhưng khí chất tao nhã xuất trần trong lúc hắn vung tay nhắc chân lại tự nhiên hiển lộ.

Đội bọn hắn ngồi xuống, Từ Nam Phong ở sau rèm mới đứng dậy hành lễ, “Nam Phong tham kiến Kỳ Vương, tham kiến sư phụ.”

Dương Thận Chi cười đáp lại, rồi dùng dăm ba câu đơn giản giới thiệu gia cảnh Nam Phong với Kỳ Vương. Kỳ Vương hơi nghiêng mặt sang một bên, yên tĩnh chăm chú lắng nghe. Từ góc độ của Từ Nam Phong, nàng vừa vặn có thể thấy rõ ràng gò má của Kỳ Vương, thiếu niên anh tuấn, từ trên đầu cho tới sống mũi, đi đến hàm dưới là đường nét vô cùng trôi chảy hoàn mỹ, đáng tiếc đôi mắt lại bị dải lụa trắng che mất, làm nàng không biết có bao nhiêu phong quang trong đó.

Dương Thận Chi đánh giá Kỳ Vương là “phong thần tuấn kiệt, khí vũ hiên ngang”, quả thật không phải là nói dối. Khoan hãy bàn tới bề ngoài của hắn, hắn ta thậm chí so với tướng tượng của Nam Phong còn xuất sắc hơn.

Hoặc có lẽ là “bên ngoài tô vàng ngọc nhưng bên trong lại thối rữa” cũng không biết chừng. Nam Phong đứng ở phía sau rèm lạng lẽ xem xét sự việc biến đổi.

“Trên phố có chút chen chúc, khiến Từ cô nương đợi lâu rồi.” Bên ngoài rèm, Kỳ Vương chậm rãi quay mặt lại, nhìn về phía Nam Phong nói.

Nghe được giọng nói của hắn, Từ Nam Phong trong chớp mắt sững sờ.

Nàng nghe mấy lời đồn ở bên ngoài, tướng tượng thanh âm của hắn có lẽ là nhu nhược vô lực. Nhưng mà thực tế, giọng của Kỳ Vương trong trẻo êm tai, lúc hạ thấp giọng để nói chuyện rõ ràng cực kỳ thâm trầm. Thanh âm như vậy, nếu nói lời ngon tiếng ngọt, nhất định là người giỏi nắm được tâm hồn thiếu nữ nhất.

Nam Phong thầm nhéo chính mình một cái, ngăn cản lại suy nghĩ lung tung của bản thân.

“Có điều thời gian một chén trà cũng không tính là lâu. Ta đang ngồi nghe dưới lầu kể chuyện sư phụ thống lĩnh quân lính san bằng quân xâm lược, chớp mắt một cái liền trôi qua.” Thực ra tiên sinh dưới lầu kể chuyện gì, nàng không nghe lọt tai tới một từ.

“Đúng vậy, ta cũng nghe thấy lão tiên sinh kia nói Dương tướng quân một người một đao một con chiến mã nhảy vào bên trong quân địch, chém đầu người dễ như trở bàn tay.” Kỳ Vương cười nói tiếp, ngón tay thon dài chạm đến cốc uống trà trên bàn trà, thuận thế bung lên nhấp một ngụm, nói, “Tư thế oai hùng như vậy, tiểu vương chỉ hận không thể tận mắt thấy.”

Nam nữ lần đầu gặp mặt lại nói chuyện như vậy, dù sao cũng hơi lúng túng. Nhưng Kỳ Vương tiếp lời vô cùng tự nhiên, không có chút đường đột nào, làm cho người ta cảm giác giống như gió xuân thoảng qua.

Dương tướng quân nghe vậy, ha ha cười nói, “Phổ thường đồn đoán, đa số là người rảnh rỗi bịa đặt ra, không thể coi là thật! Có điều nghe tiếng người huyền ảo dưới lầu, ta lại muốn tham gia trò vui, xem trong lòng bách tính Lạc Dương ta dưng mãnh như thế nào.”

Còn chưa nói xong, Dương tướng quân đã đứng lên, “Kỳ Vương điện hạ, Nam Phong, các người cứ tự nhiên tán gẫu, ta đi xuống xem một chút rồi lên.”

Từ Nam Phong nín cười, nàng đương nhiên biết sư phụ là muốn tạo cơ hội nói chuyện riêng cho nàng cùng Kỳ Vương, liền gật gù, “Được, sư phụ đi thông thả.”

Dương tướng quân đẩy cửa phòng, lại quay lại ra hiệu với Từ Nam Phong, hắn ra hiệu nàng không cần câu nệ, thoải mái nói chuyện.

Nam Phong hiểu ý, Dương tướng quân liền đóng cửa đi ra ngoài. Hắn vẫn chưa đi quá xa mà ôm tay dựa vào hành lang bên dưới, bảo vệ nơi này tuyệt đối yên tĩnh.

Từ Nam Phong kéo nhẹ tấm rèm mềm mại lên, cứ như vậy trong nháy mắt nàng liền nhìn thấy bên ngoài rèm che, nhìn từ một nơi có thể nhìn thấy dung nhan Kỳ Vương rõ ràng.

Bạch y công tử, ngọc diện lâm phong*, tóc đen như mực, bên dưới lông mày có buộc một dải lụa dài ba thước xanh nhạt, trên dải lụa có hoa văn u tối, dưới dải lụa là sống mũi cao thẳng, bờ môi hồng hồng khỏe mạnh, hắn yên tĩnh ngồi đó giống như một bức tranh thủy mặc, cũng giống như một khối ngọc thô chưa được mài dũa.

Ngọc diện lâm phong: như ngọc thạch đứng trước gió, dùng để chỉ những người có thân phận tôn quý.

Nàng nhìn thoáng qua.

Khoan hãy bàn về vẻ bề ngoài, Kỳ Vương Lưu Hoài tuyệt đối đảm đương được ba chữ “Giới tứ lang”.

“Kỳ Vương...”

“Từ cô nương...”

Đột nhiên hai người đồng thời mở miệng,lại không hẹn mà cùng dừng lại không nói. Hơi thở ảm áp ngập tràn,trong phòng không hề có một tiếng động,bọn họ cách rèm che nhìn nhau,chờ đợi đối phương mở miệng trước.

Chốc lát,Kỷ Vương khẽ mỉm cười,phá vỡ trầm tĩnh trước, “Từ cô nương, mời nói trước.”

Cốc trà trước mặt hắn đã cạn,chỉ còn dư lại vài lá trà vụn dính vào mép cốc.Từ Nam Phong suy nghĩ một chút,cân nhắc Kỷ Vương là người mù,vốn không nhìn thấy nàng liền bỏ đi lễ nghi phiền phức,nhẹ nhàng đi ra khỏi rèm che.

Hôm nay nàng mặc xiêm y bằng lụa vân màu vàng nhạt, trên xiêm y được điểm xuyết một vài bông hoa màu xanh lục. Cổ tay nàng đeo một chiếc vòng rìe tiền màu xanh pha chút ánh trắng. Mái tóc dài đến thắt lưng được búi lên một nửa, trên đầu còn cài thêm trâm, trâm được đính một viên ngọc trai. Cả người mang theo một sắc xanh, kết hợp với khuôn mặt nàng không trang điểm,gióng như u lan lâu năm trong cốc tĩnh lặng tỏa hương.

Đáng tiếc,Kỷ Vương lại không nhìn thấy.

Từ Nam Phong quý gối xuống đối diện Kỷ Vương,cầm lấy chén của hắn rót vào một ít trà nóng,sau đó chậm rãi đẩy chén trà tỏa ra hương thơm nhàn nhạt đến trước mặt Kỷ Vương.

Kỷ Vương không nhìn thấy,chỉ có thể hơi nghiêng tai,nỗ lực cố gắng dựa theo tiếng động mà Nam Phong gây ra để đoán xem nàng làm gì.Bàn tay thon dài trắng nõn đặt lên bàn,bưng lên chén trà Nam Phong rót nhấp một ngụm,nmỉm cười nói, “Trà ngon.”

Lúc hắn cười,khóe môi gợi lên một độ cung nhỏ,gióng như một con nai dậu dàng vô hại.

Từ Nam Phong không tiếp tục nói lời khách sáo mà nói ngay vào điểm chính, “Gia cảnh nhà ta,điện hạ có hiểu rõ toàn bộ?”

Kỷ Vương thả chén trà xuống,áo bào trắng như tuyết uốn lượn thả xuống,cực kỳ dễ nhìn.Hắn gạt đầu,thành thực nói, “Dương tướng quân đã nói cho ta biết tất cả.”

“Ta là thứ nữ Từ phủ.”

“Ta biết.” Kỷ Vương nở nụ cười như gió xuân phát qua tuyết trắng mênh mang,nói, “Ta cũng là con thứ.”

Hắn nói chuyện. Giọng nói nhẹ nhàng mà trầm thấp,tuy rằng không nhìn thấy nhưng mặt hắn vẫn quay về hướng có thanh âm của đối phương để nói,chăm chú lắng nghe,lễ nghi chu toàn.

“Hiện phi nương nương cùng bệ hạ thì sao?”

“Từ cô nương không cần lo lắng,mẫu phi không can thiệp vào hôn nhân đại sự của ta,phụ hoàng cũng sẽ không để ý ta cưới cô nương nhà nào.”

Từ Nam Phong hơi buông lỏng sự phòng bị xuống,nhẹ giọng nói, “Ta phải đối mặt với điện hạ như thế nào,về ta... Chuyện này của chúng ta?”

Không ngờ nàng lại trực tiếp hỏi như vậy,Kỷ Vương sững sờ chốc lát mới cười nói, “Hiện tại nói ra là xem như được rồi.”

Từ Nam Phong theo bản năng gật gù,sau mới ngộ ra Kỷ Vương không nhìn thấy phản ứng của nàng,nàng liền há miệng,vừa định nói thì Kỷ Vương đã giành trước mở miệng, “Nghe nói Từ cô nương thuở nhỏ đã đi theo bên người Dương tướng quân tập võ?”

” Khi còn bé vì để rèn luyện thân thể khỏe mạnh mà theo học mấy năm công phu quyền cước,cùng lắm chỉ gọi là biết qua sơ sơ mà thôi. ” Từ Nam Phong có chút chột dạ,không biết công phu gà mờ này của nàng có thể đáp ứng yêu cầu của Kỷ Vương không,nàng cũng không muốn khoác lác,lừa dối thiếu niên tuấn mỹ đáng thương trước mặt này.

Còn đang thấp thòm,khóe miệng Kỷ Vương lại thấp thoáng ý cười,Từ Nam Phong quan sát thần sắc của hắn,nghĩ thầm: Hắn có phải không thỏa mãn thân thủ của mình,muốn cự tuyệt rồi sao?

Nhưng mà,Kỷ Vương chỉ nhìn Nam Phong,ngghiêm túc hỏi, “Từ cô nương có biết, nếu gã vào Kỷ Vương phủ thì có nghĩa là sao không?”

Thực sự kỳ quái,rõ ràng hắn không nhìn thấy gì,nhưng vừa nói,Từ Nam Phong lại phảng phất có cảm giác tầm mắt hắn sắc bén xuyên thấu nội tâm nàng,thẳng tấp nhìn đến giữa tâm nàng,làm nàng không thể che giấu được gì.Đến khi nàng nhìn kỹ mắt hắn,tâm mắt sắc bén kia của hắn lại phảng phất như thủy nguyệt kính hoa* đã tiêu tan đi mất,khóe miệng hắn vẫn cười đến ôn hòa.

Thủy nguyệt kính hoa: Trăng trong nước, hoa trong gương, ý chỉ sự không tồn tại.

Nàng khẽ siết chặt nắm tay trong im lặng, nói ngắn gọn, ” Âm sát lẫn nhau trong ánh sáng,đại khái là như vậy.”

” A?” Nghe ngữ khí bình tĩnh của nàng,Kỷ Vương hứng thú hỏi, “Từ cô nương không sợ?”

“Không sợ.” Từ Nam Phong giương mắt,tròng mắt linh lung tràn đầy kiên quyết.Nàng trầm giọng, “Ta tự nguyện gã vào Kỷ vương phủ,vì điện hạ giải

quyết khó khăn, không tham phú quý, không sợ sinh tử, chỉ muốn nhờ một chuyện.”

“Mời nói.”

“Nếu như nhiều năm sau đó, điện hạ không cần ta nữa, chỉ thỉnh cầu người ban cho ta một tờ hưu thư, thả ta ra ngoài phủ lưu lạc giang hồ.”

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Chương 5: Hôn Sự Của Hai Người Thành Công Rồi !

Edit: Tiểu Phiến

Giữa trưa tháng ba, nắng ấm bao phủ thành Lạc Dương, chiếu sáng tới xe ngựa quý đẳng xa. Đứa trẻ tóc đen chòm và công tử lang thang kết giao với một phụ nhân cùng xuất hành, đi chọn lựa mấy thứ đồ ăn vặt, đồ chơi ở một quầy bán hàng rong, ở lối đi nhỏ nhỏ, cô đọng trong xã hội muôn hình vạn trạng.

Từ Nam Phong đi ra khỏi trà lâu, trong lòng có chút hồi hận.

Nàng nhớ lại lúc tự mình nói ra câu “cầu xin một tờ hưu thư” và biểu hiện hơi kinh ngạc của Kỷ Vương. Việc hôn nhân vẫn chưa được định rõ, nàng đã muốn tương lai rời khỏi Kỷ Vương phủ, thực sự là quá mức mạo phạm rồi.

“Từ cô nương sao lại nói như vậy?” Khi đó, khói hương lượn lờ, Kỷ Vương hơi nhíu mày, chậm rãi nói.

Từ Nam Phong trầm mặc một lúc mới cười khổ nói, “Đại khái là do ta thiếu hụt tin tưởng vào hôn nhân thôi.”

Nàng sợ, sợ chính mình lại đắm vào vết xe đổ của mẫu thân, toàn tâm toàn ý yêu thương phu quân, lại bị đối phương xem thường cùng phản bội. Trong mắt Từ Nam Phong, dù là tình cảm như thế nào thì cuối cùng cũng sẽ bị biến chất, dẫn đến chia lìa, đã như vậy, chẳng bằng không bắt đầu.

Không có sự kỳ vọng, cũng sẽ không có sự thất vọng, như vậy là lựa chọn tốt nhất.

Mười ngón tay dưới ống tay áo của nàng hơi chuyển động, nàng ngẩng đầu nhìn thẳng vào khuôn mặt tuấn mỹ của Kỷ vương, nói: “Vài năm tiếp theo, mạng của ta đã thuộc về vương gia rồi. Quan hệ của ta và người, cứ duy trì như thế này, có thể không?”

Lời vừa ra khỏi miệng, ngay cả Từ Nam Phong cũng bội phục dũng khí của bản thân.

Tính cách của nàng vốn không nên hùng hổ dọa người như vậy, chẳng qua nàng không còn cách nào khác. Nàng không thể dựa vào phụ mẫu, nàng không có cảm giác an toàn, chỉ có thể dựa vào gai nhọn lên, dùng giáp trụ để bảo vệ chính mình.

Những thứ dùng để đẩy lui kẻ địch, đồng thời cũng tự làm bản thân mình tổn thương.

Tuy vậy, Kỷ Vương không hề tức giận, chỉ là một lúc lâu sau cũng không nói chuyện, cứ giữ nguyên sự im lặng, khiến Từ Nam Phong như ngồi trên đồng lửa.

Nhưng nàng che giấu nội tâm sợ sệt cùng thấp thỏm rất tốt, chỉ cười hoàn mỹ mà xa cách, lẳng lặng chờ đợi Kỷ Vương.

“Người là cô nương gan lớn nhất mà ta từng thấy.”

Kỷ Vương không giận đến tím mặt, cũng không phát tay áo bỏ đi, vẫn ôn hòa mà cười, hơi hột nói ra một câu như vậy. Không từ chối, cũng không đáp ứng.

Trái tim Từ Nam Phong như treo lơ lửng giữa không trung, nàng cup mắt, che lấp con ngươi chứ cảm tình phức tạp, ” Lời này coi như là điện hạ đang khen ngợi ta đi.”

Ở bên ngoài không gian thanh cao này, Dương tướng quân tính toán thời gian không chênh lệch nhiều lắm liền đằng hắng một tiếng, có ý đứng trước cửa chậm rãi đi vào, cao giọng nói, “Ta vào đây!”

Cửa phòng kety kety vài tiếng bị đẩy ra, Dương tướng quân nhanh chóng bước vào. Từ Nam Phong và Kỷ Vương cùng đồng thời thu liễm lại vẻ mặt, nghiêm chỉnh ngồi, để tài liền gián đoạn như vậy.

Kỷ Vương không thể ở bên ngoài quá lâu, uống vài chén trà liền trở về phủ, trước khi đi hắn nói muốn đưa Từ Nam Phong về nhà, Từ Nam Phong nghĩ hôn sự này tám chín phần mười đã bị bản thân làm rối loạn lên, nếu để cho người Từ phủ thấy Kỷ Vương, sợ là sẽ sinh ra nhiều phiền phức không cần thiết liên yển chuyển từ chối ý tốt của Kỷ Vương.

“Tốt lắm,nếu như cô nương nể mặt,lần sau tiểu vương mạn phép đến quý phủ uống một chén trà.” Kỳ Vương cũng không cưỡng cầu,đứng ở cửa nhà gian tạm biệt,nâng ánh chiều lên xiêm y trắng như tuyết của hắn,tỏa sáng lên dải lụa trên mắt hắn,khiến mỗi sợi tóc của hắn đều lờ lờ sáng chói lọi.

Thế nhưng còn có lần sau ư? Hắn chỉ là lời khách sáo thôi.

Từ Nam Phong phỏng đoán trong lòng,mang theo ý cười trên mặt gật gật đầu, “Được,lần sau mời điện hạ đến uống trà.”

Hai người nói lời tạm biệt lẫn nhau,Dương tướng quân đi lên trước đỡ Kỳ Vương đi xuống lầu.Từ Nam Phong ở nhà gian ngồi một lúc,mãi đến khi trà trong chén nguội hẳn, lúc này nàng mới buông cốc xuống, mang theo một bụng tâm sự đi xuống lầu.

Người làm vắt tấm khăn trắng lên vai,lấy một hộp trà đẹp để từ sau quầy ra,hắn khom người cười nói, “Cô nương vị bạch y công tử kia vừa mới này đã thanh toán,còn cô ý mua mấy hộp trà riêng biệt,nói muốn đưa cho cô nương mang về ném thư.”

Từ Nam Phong có chút nghi ngờ tiếp nhận hộp trà trong tay người làm,hộp sơn hoa đẹp đẽ,mang theo nhàn nhạt hương thơm của trà,chỉ nhìn bề ngoài đã biết giá cả không rẻ.

Nàng nghĩ thầm: Đây là quà ly biệt sao?

Không đúng,bọn họ còn chưa bắt đầu,nói gì đến từ biệt?

Từ Nam Phong thờ dãi một hồi,bước ra khỏi trà lầu.Ánh mặt trời bên ngoài bỗng rọi tới chỗ nàng,làm nàng không mở mắt ra nổi,một tay cầm hộp trà,một tay che trước mặt,nàng đi qua đường phố người người qua lại không dứt, bước đi không có mục đích,trong lòng dù sao cũng có chút tiếc nuối.

Kỳ Vương là nam tử ôn hòa hữu lễ,ở trong chảo nhuộm con cháu quý tộc,hắn cũng xem như người nổi bật.Chính vì ấn tượng của nàng với Kỳ Vương khá tốt nên nàng mới không đành lòng che giấu mục đích của chính mình mà lựa chọn thẳng thắn nói ra,sau đó chờ đợi... Đáng tiếc nàng lại nói lời mạo phạm hắn như vậy,đọa hắn sợ chạy mất.

Lẽ nào nàng thật sự phải trở về bàn bạc việc kết hôn với Đoàn gia?

Không,nếu không từ chối được,vậy thì tìm cơ hội rồi chạy trốn thôi...

Đang suy nghĩ miên man,chợt nghe phía sau có tiếng vó ngựa cộc cộc truyền đến,lại giống như có người gọi tên nàng Từ Nam Phong quay đầu lại theo bản năng,liền thấy đầu người chen chúc khắp nơi,một võ tướng trung niên khôi ngô cười ngựa chậm rãi đi tới.

“Sur phụ?” Từ Nam Phong thả tay đang che nắng xuống,kính ngạc nói, “Không phải người hộ tống Kỳ Vương trở về phủ sao?”

“Ta đưa hắn tới cửa bên trái liền có hộ vệ của hắn tới đón,vậy nên ta tới tìm người trước.” Dương Tướng quân nắm chặt dây cương thờ dãi,bàn tay an ủi liệt mã đang dao động bất an bên dưới,tầm mắt lại dừng ở hộp trà trên tay Từ Nam Phong,cười nói, “Kỳ Vương nói người thích trà mới của Đông Phong lâu liền có ý chọn một phần làm lễ ra mắt,người có thích không?”

Lúc này nói chuyện phiếm ở trà lầu,Từ Nam Phong cùng lắm là thuận miệng khen một câu trà mới của trà lầu có hương thơm vị cam,không nghĩ tới Kỳ Vương lại để trong lòng.

Nghĩ tới cộc hôn nhân có khả năng thất bại này,Từ Nam Phong liền thần thò,cười khổ nói, “Sur phụ,người cũng đừng cười nhạo ta.”

Dương Tướng quân cười to trên lưng ngựa,cất cao giọng nói, “Ta chế nhạo người làm gì,sur phụ chúc mừng người còn không kịp kia.”

Từ Nam Phong có chút mờ mịt, “Chúc mừng ta? Chuyện vui từ đâu đến?”

“Nha đầu này,người hẳn là choáng váng đầu óc rồi!” Dương tướng quân cúi người thấp xuống,hạ thấp giọng,ý cười trên khóe miệng càng rõ ràng,hắn gằn từng chữ, “Kỳ Vương rất hài lòng với người,hôn sự của các người thành công rồi!”

Cái gì?

Khuôn mặt vạn năm không biến đổi của Từ Nam Phong chốc lát liền rạn nứt,xuất hiện vẻ mặt sững sờ.Cổ họng nàng xiết chặt,môi khẽ nhếch,một lúc lâu sau mới có thể phát ra tiếng, “Sur phụ,người không nhầm chứ?”

“Hôn nhân đại sự,sao có thể nhầm lẫn!” Dương Tướng quân bắt đầu đi nói, “Là do chính miệng Kỳ Vương nói người nhã nhặn,lich sự,ôn hòa,khí chất lại đoan trang,hắn rất vừa ý.”

Từ Nam Phong nhất thời không thể tin được,nàng nói ra một yêu cầu vô lễ như vậy với Kỳ Vương,sao hắn còn cảm thấy nàng nhã nhặn,lich sự, đoan trang?

Chẳng lẽ,hắn đồng ý cộc hôn nhân này,là do hắn xem như đáp ứng lợi ích của cả hai người rồi sao?

Trong lòng Từ Nam Phong là một mảnh sóng to gió lớn,nghĩ thầm những thứ này cũng có thể đáp ứng,tính khí Kỳ Vương thực sự là không còn gì để nói.

Thấy vẻ mặt hốt hoảng của Từ Nam Phong,lại thấy nàng thật lâu vẫn không nói gì,Dương tướng quân cười cười trêu chọc, “Sao rồi, đồ nhi cao hứng đến

choáng váng rồi?”

Từ Nam Phong thu lại tâm tư hỗn loạn, về mặt phức tạp nhìn Dương tướng quân, nàng vừa muốn há mồm nói chuyện, Dương tướng quân đã giờ cao rồi ngựa, cười vang nói, “Sư phụ cực kỳ cao hứng, lập tức đến bữa bảo với nương nương, còn phải tấu lên Hoàng Thượng để chuẩn bị nghi lễ tứ hôn.”

Móng ngựa của liệt mã dao động, Dương tướng quân tựa như nhớ đến cái gì, quay đầu nhìn Từ Nam Phong đang ngó người, nói, “Đúng rồi, hai ngày nay ta sẽ nói sư nương người liên hệ với bà mai tốt nhất đến Từ phủ, tam thư lục lễ an bài từng cái một, người hồi phủ chuẩn bị một chút, sư phụ người chờ uống rượu mừng!”

Từ Nam Phong có cảm giác linh hồn như bay ra khỏi cơ thể, theo bản năng gật gù, lúc nàng phục hồi tinh thần thì Dương tướng quân đã phi ngựa biến mất trong dòng người. Có lẽ tâm tình hắn đang rất tốt, hắn còn không quan tâm lệnh cấm không thể cười ngựa quá nhanh trong kinh thành, thúc ngựa bốn ba, một đường đi thẳng tới hoàng cung.

Nhưng ta sắp xuất giá rồi?

Từ Nam Phong kinh ngạc đứng trong dòng người, ngắm nhìn nhà nhà nối tiếp nhau, ánh mặt trời dần lên cao, cò rượu lay động, đủ loại hương thơm từ tạp vị bông bênh trôi đến. Mỗi một viên gạch của từng nhà đều sáng lên lấp lánh, trên mặt mỗi người đều mang theo ý cười, hoa cỏ đều như đang ni non với nắng. ...

Ta, phải lập gia thất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Chương 6: Lừa Dối Tất Cả Mọi Người, Bầu Vúi Vào Kỷ Vương Phủ !

Lúc Từ Nam Phong hồi phủ, Từ Vị còn chưa hạ triều. Nàng lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, ai ngờ oan gia ngõ hẹp, một mực ngồi dưới đình thủy tạ lại đụng phải Từ Uyển Như đang đánh đàn.

Trương thị và Từ Vị rất cung chiêu nữ nhi bảo bối khuôn mặt kiều diễm. Từ khi nàng còn nhỏ đã mời chuyên gia đến dạy nàng cầm kỳ thư họa, cố gắng bồi dưỡng nàng trở thành một danh môn quý nữ tài đức vẹn toàn.

Từ Nam Phong không có hứng thú nhiều lắm với những thứ này, nhưng Diệp nương lại thích so đo cùng đồng phòng. Từ Uyển Như học cái gì, Diệp nương cũng buộc Từ Nam Phong học cái ấy, còn yêu cầu nàng nhất định phải học tốt hơn Từ Uyển Như. Từ Nam Phong không muốn, vì thế nên không có người đánh đàn bên Diệp nương.

Trương thị xuất thân là quý tộc, mỗi giờ mỗi khắc đều bày ra dáng vẻ đoan trang, cho dù trừng phạt người khác cũng cố gắng tỏ ra tao nhã, chỉ bắt Từ Uyển Như phạt chép, hoặc là bắt ở Từ đường phạt không cho ăn. Nhưng Diệp nương xuất thân thôn dã, người nhà quê giáo dục con cái đều dùng gậy đánh đến kinh thiên động địa, mỗi lần Diệp nương đánh Từ Nam Phong, chủ tớ đồng phòng đều vây quanh sân sau xem kịch, mỗi lần Từ Nam Phong đều cảm thấy cực kỳ mất mặt, nên cho dù rất đau nàng cũng sẽ không khóc lấy một tiếng.

Mặc kệ đã bị đánh bao nhiêu, Từ Nam Phong cũng không thể trở thành Từ Uyển Như thứ hai. Nàng vẫn thích chuồn êm ra ngoài, thích múa đao chơi gậy, ở trong lòng Từ Nam Phong, không có gì đáng sợ bằng mất đi chính bản thân mình.

Thị tỷ mặc y phục màu xanh bước lên trước, đưa trà và món tráng miệng đến cho Từ Uyển Như trong đình, miệng khuyên nhủ, “Tiểu thư, người đã luyện một canh giờ rồi, nghỉ một lát thôi.”

Từ Uyển Như đặt mười ngón tay thon dài lên dây đàn, tiếng đàn đột ngột dừng lại. Nàng nâng chén trà lên thổi thổi, ánh mắt kiều căng đảo qua người Từ Nam Phong, không buông tha bất kỳ cơ hội chế nhạo nào, chằm chọc nói, “Nữ tử quý tộc, coi trọng nhất một chữ ‘nhã’. Nếu ta không tu thân dưỡng tính thật tốt, chẳng phải là cũng không ai thèm lấy giống với một số nữ tử thôn quê lỗ mãng thô tục rồi sao?”

Từ Nam Phong không có tâm tình để ý tới chằm chọc của nàng, vòng qua chòi nghỉ mát đi về phía sân sau, trong lòng oán thầm: Vậy chúc người 14 gả chồng, 15 sinh con, 17 đấu tranh với tiểu thiếp, 20 tuổi hoa tàn ít bướm là được rồi.

Nàng tiến vào tây phòng, còn chưa ngồi xuống uống ngụm trà đã bị Diệp nương kéo tới giáo huấn, “Người đi đâu vậy! Người không biết hôm nay là ngày gì sao, cả ngày chạy đi khắp nơi, người muốn tức chết ta sao!”

Từ Nam Phong đặt trà hộp cầm trên tay lên mặt bàn, không hiểu nói, “Ngày gì? Hôm nay trong phủ cũng không phải ngày đại thọ, có thể là ngày gì quan trọng chứ.”

Diệp nương chọc chọc vào trán Từ Nam Phong, “Ai nha, hôm nay bà mai tới cửa, vốn định gặp người một chút, ai biết được không tìm thấy người, thật sự

là mắc cỡ chết người!”

“Bà mai?” Trong lòng Từ Nam Phong còn nhớ tới hôn sự với Kỳ Vương, không khỏi ngạc nhiên nói, “Động tác hẳn lại nhanh như vậy sao?”

“Có thể không nhanh sao, người không nhìn xem mình bao nhiêu tuổi, Đoàn gia thiết thời cũng không chê người.”

Đoàn gia?

“.....Người làm mai của Đoàn gia sao?” Từ Nam Phong bất tri bất giác phản ứng lại mới ngộ ra nàng cùng mẫu thân không phải đang nói về cùng một người. Nàng đề xuống về kinh dị ở đuôi lông mày, hỏi ngược lại, “Người không đáp ứng với Đoàn gia cái gì chứ?”

“Người làm mai này nhất định muốn xem mặt người, nói nếu không được đẹp đề thì đại lang Đoàn gia sẽ không ưng.”

Nghe Diệp nương nói vậy, Từ Nam Phong trái lại nhẹ nhõm đi không ít.

Diệp nương hừ một tiếng, lầm bầm nói, “Ngày mai người mặc trang phục đẹp, mặc mấy bộ y phục mới đó, rồi đeo nhiều trang sức một chút, son phấn bột nước cũng phải thoa, người thấy được không?! Người tuy rằng có chút lớn tuổi, nhưng tướng mạo thì không kém so với tiểu tiện nhân đông phòng, lão nương không tin không vừa mắt Đoàn gia!”

Từ Nam Phong vơ bừa một quyển sách che lên trên mặt, nói, “Không đi.”

Diệp nương nghĩ nàng là đang thích làm nũng nên không để ý lắm.

“Thái Vân này ngày càng lười biếng, lâu như vậy cũng không thấy người mang trà bánh tới!” Diệp nương duỗi cánh tay đeo thật nhiều vòng vàng nhìn tràn đầy tục khí ra, hùng hùng hổ hổ cầm ấm trà trên bàn, nhưng lúc đụng phải hộp trà Kỳ Vương tặng nàng, sắc mặt nháy mắt chìm xuống, túm lấy hộp trà đánh giá một phen, trên mặt mang theo ý không vui nói, “Người chỉ biết phá hoại, cha người mỗi tháng đều cho có mấy lạng bạc, người lấy đâu ra tiền mua đồ quý giá như vậy!”

Từ Nam Phong bắt đầu nói, “Là của bằng hữu tặng.”

Diệp nương cầm hộp trà đến chớp mũi người một cái, nghi ngờ nói, “Bằng hữu? Tại sao ta không biết người có bằng hữu ở kinh thành này? Bằng hữu là nam hay nữ?”

“Nam.”

“Nha đầu chết tiệt, còn chưa lấy chồng đã ra ngoài muốn quyến rũ nam nhân!”

Diệp nương giả bộ mắng vài câu, ánh mắt lại càng ngày càng nóng bỏng, trong nháy mắt đổi thành bộ mặt tươi cười, ôm hộp trà dịch đến gần Từ Nam Phong, giả bộ vô tình hỏi, “Nam nhi à, trà của Đông Phong lâu không phải thứ mà một người không có tiền mua được, vị công tử tặng hộp trà này cho người nhất định là có tiền, có thể nào người đó thuộc danh gia vọng tộc thành Lạc Dương chứ? Đó là lang quân nhà ai a, là trưởng tử của Dương Tướng quân sao? Ta nhớ trước kia hẳn rất thích chơi với người...”

Diệp nương luôn luôn là người không giữ nổi bí mật, gió thổi cỏ lay cũng có thể tuyên dương đến tất cả mọi người đều biết. Từ Nam Phong không muốn để bà biết quá nhiều liền lắc đầu cười nói, “Không phải, người đừng hỏi, bát tự còn chưa xem đâu đấy.”

Từ Nam Phong đẩy hộp trà vào trong lòng ngực Diệp nương, Diệp nương không chịu nói, “Trong nhà còn đủ trà uống, cái này không cần cho nương, không thì để nương đưa cho cha người đi, hẳn nhất định sẽ rất cao hứng.”

Diệp nương là loại phụ nữ coi chồng là trời điển hình, có cái gì tốt cũng đều muốn đem cho chồng, lại chỉ hy vọng ánh mắt hẳn có thể dừng lại trên người mình lâu một chút.

Từ Nam Phong rút tay trở về, nói, “Trà này người cứ thu lại trước, tạm thời đừng đưa cho phụ thân. Bằng không hẳn hỏi lai lịch trà này, nữ nhi không biết nói thế nào.”

Diệp nương qua loa đáp một tiếng.

Ngày hôm sau, Đoàn gia lại phái người làm mai tới cửa, Từ Vị không ở nhà, Từ Nam Phong lấy lý do thân thể không khỏe cự tuyệt gặp mặt người làm mai. Liên tục bị cự tuyệt hai lần, sắc mặt người làm mai này cũng có chút khó coi, công khai ám chỉ chàm chọc vài lần, Diệp nương nghe được cảm thấy trong lòng vô cùng không thoải mái.

Nhưng Diệp nương nghĩ tới trà quý vừa thu được, cũng chỉ có thể nuốt oán khí lại trong bụng, chờ thời cơ đi hỏi thăm Từ Nam Phong, là muốn nghe xem nội tình người tặng trà nàng.

Nhưng mà, miệng Nam Phong rất kín, Diệp nương dụ nàng mãi cũng không thu được tin tức nào.

Mất thấy việc kết hôn với Đoàn gia đang dần thất bại, mà lang quân tặng trà không biết là thần thánh phương nào, Diệp nương không chịu nổi, cả ngày sốt ruột nhắc nhở Nam Phong, “Miệng chặt như thế, người tặng trà không phải Hoàng Đế chứ, chẳng lẽ người muốn làm phi tử!”

Từ Nam Phong dùng vài sợi bông cẩn thận chạm trổ một bức tranh, chẳng qua là đang cố gắng nhin cười.

Mãi đến tận ngày thứ ba, Từ Lễ bộ Từ Vị chạy về với về mặt âm trầm, vừa về cũng không cần cởi áo quan, lập tức trầm giọng nói với Trương thị, “Nói Như nhi cùng tây phòng vào thư phòng, ta có chuyện quan trọng muốn nói.”

Trương thị rất biết nghe lời đoán ý, thấy sắc mặt Từ Vị khó coi, bần bụ một bên với nha hoàn nói, “Nhanh, nhanh mời Như nhi và tây phòng đến đi.”

Nha hoàn vén áo hành lễ, vội vã lui xuống.

Trương thị tự rót cho Từ Vị một chén trà, ôn nhu nói, “Lang quân chó sốt ruột, uống chén trà thẩm giọng trước đi.”

Từ Vị không để ý tới nàng, nhanh chân bước tới thư phòng. Trương thị liền không cần nhiều lời nữa, nhu thuận đi theo phía sau Từ Vị.

Diệp nương đột nhiên không kịp chuẩn bị gì đã bị gọi đến thư phòng, trên mặt đầy vẻ sốt sắng, nhưng Từ Nam Phong lại thản nhiên, nàng không ngu ngốc, cũng đoán được đại khái vì sao phụ thân nổi giận.

Khi bước vào thư phòng, Từ Vị cùng Trương thị đã ngồi ở án kỷ, Từ Uyển Như cùng ấu đệ Từ Tấn cũng ở đó, trên mặt toàn là vẻ muốn xem kịch vui.

Diệp nương bộ dạng phục tùng cúi đầu trước Từ Vị, bà vừa kêu một tiếng “lão gia”, Từ Vị đột nhiên biến sắc, giờ tay vỗ mạnh vào mặt bàn, quát lên, “Quý xuống!”

Diệp nương bị dọa giật mình, vội quỳ trên mặt đất sợ hãi đến nỗi nước mắt chảy dài, “Lão gia, tiện thiếp đã làm sai cái gì?”

“Ta không phải nói ngươi!” Từ Vị không nhin được quát tháo một tiếng, giờ tay chỉ vào Từ Nam Phong, “Ngươi quý xuống!”

Diệp nương bò lên, khàn giọng nói, “Lão gia, Nam nhi, con bé...”

“Câm miệng, nơi này không đến phần ngươi nói chuyện!” Từ Vị trầm giọng quát, Diệp nương liền sợ đến cầm như hén.

Trương thị giao ấu tử trên tay cho vú nuôi, ôn nhu nói, “Mang tiểu công tử ra ngoài đi, nhớ đóng cửa lại.”

Vú nuôi lĩnh mệnh, ôm Từ Tấn đi ra khỏi cửa.

Cửa đóng lại, bên trong liền trở nên tối tăm, sắc mặt mọi người đều đen tối không rõ. Từ Nam Phong nhấc gấu quần lên, theo lời phụ thân mà quỳ xuống.

Từ Vị đứng dậy, đi qua đi lại trong phòng giống như cực kỳ nôn nóng. Hắn hít sâu một hơi, mặt mày tức giận chỉ vào Từ Nam Phong, “Nghịch nữ, ngươi đã làm chuyện tốt rồi!”

Mùa xuân chưa tới, gạch vẫn lạnh lẽo, là lạnh thấu xương.

Từ Nam Phong thẳng tắp quỳ, bình tĩnh nói, “Nữ nhi không biết mình đã làm sai ở chỗ nào.”

“Không biết? Được, vậy ta liền nói cho ngươi biết!” Từ Vị phát tay áo, “Hôm nay thánh thượng cố ý triệu kiến ta, trước mặt mọi người tuyên bố đem Từ thị Từ Nam Phong gả cho Kỷ Vương làm phi! Từ Nam Phong, ngươi tính toán giỏi lắm, lừa dối mọi người bầu vú vào Kỷ Vương phi!”

Thanh âm Từ Vị như lời đinh bổ vào đỉnh đầu mọi người.

Khóe miệng châm biếm của Từ Uyển Như cứng đờ, thay vào đó là vẻ mặt không dám tin tưởng, kinh ngạc trong mắt nháy mắt rút đi, dần dần trôi lên mấy phần căm ghét căn rằng nghiêng lợi. Trương thị lại mở to hai mắt, nhưng lại lo lắng hơn là kinh ngạc.

Mỗi người một vẻ mặt, chỉ có Từ Nam Phong không buồn không vui, vẻ mặt hờ hững.

Người có vẻ mặt khoa trương nhất chính là Diệp nương, bà giống như không chịu nổi cái “tin tốt” to lớn này, đột nhiên mất khí lực, ngã nhào xuống đất, trong miệng còn lẩm bẩm, “Kỷ Vương, Kỷ Vương, người đưa trà chính là Kỷ Vương.”

Vừa nói, nàng bỗng nhiên hoàn hồn, bàn tay lạnh lẽo lôi kéo tay Từ Nam Phong, giống như điên cuồng cười nói, “Quá tốt rồi! Nữ nhi của ta sẽ là vương phi, ta sẽ là hoàng thân quốc thích! Quá tốt rồi!”

“Câm miệng, cái phụ nhân không biết gì này!” Từ Vị giận tím mặt, mạnh mẽ ném tách trà trên mặt bàn xuống đất, “Nhìn xem ngươi đã sinh ra cái nghiệt chủng gì này!”

Sứ vận vắng tung tóe trên mặt đất, một mảnh sứ sắc bén trượt qua mu bàn tay Từ Nam Phong, cắt lên một vết thương.

Từ Nam Phong cup mắt, bình tĩnh đưa tay lên lưng quệt vết máu đi.

Diệp nương nom nớp lo sợ ngậm miệng lại nhưng hưng phấn trong mắt làm sao cũng không che giấu được, bà xoắn xoắn ống tay áo, không biết nhìn ngó còn nói thêm, “Lão gia, nữ nhi chúng ta sẽ trở thành vương phi, tại sao ngươi không vui vẻ?”

Chỉ có Trương thị hiểu rõ thế cuộc triều đình, nàng nhân nhặt liếc nhìn đáng người thô bỉ của Diệp Nương, lạnh nhạt nở nụ cười, “Vui về? Diệp Nương, nữ nhi ngươi dẫn hòa đến đốt Từ phủ, có cái gì đáng để vui về?”

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Chương 7: Một Lòng Đã Ngươi Lạnh Tới Đóng Băng

Edit: Bối Xu

“Này ...”

Diệp Nương nhất thời nghẹn lời, gương mặt cười nói “Lão gia có thể cùng hoàng gia kết thân, cái phúc phận này khối kẻ tu mấy kiếp cũng không có đâu. Nam nhi nàng là Vương phi, tự nhiên cũng sẽ không bạc đãi Từ gia chúng ta đâu, sao có thể nói là nhóm lửa thiêu thân chứ?”

Diệp Nương vừa khóc lại cười, son phấn trắng trắng đỏ đỏ lem luốc cả gương mặt. Nàng ta liếc Trương thị, nâng cao âm điệu mang theo ý tứ ngầm ngăm hăm người: “Lão gia, chắc có người ghen tị với Nam nhi nhà chúng ta đặt điều nói bậy không?”

Từ Vị đập mạnh tay xuống bàn: “Thôn phụ ngu đốt thì đừng có mở miệng”

Bàn dài để giấy tờ bị đập mạnh một cái làm cho khay trà lắc lư phát ra âm thanh leng keng. Diệp Nương theo phản xạ rút cổ lại, sau lại nghĩ đến nữ nhi sau này sẽ được gả vào hoàng gia thì có thêm mấy phần tự tin. Lần đầu tiên trong 10 năm nàng ta dám phản đối trượng phu, ngang ngạnh nói:

“Tốt, tốt lắm. Ta là thôn phụ, ta ngu đốt. Nhưng Từ Vị ngươi đừng quên, năm xưa không phải vì cái thôn phụ này làm lưng cực nhọc cho ngươi đi con đường khoa cử này thì Từ Vị ngươi có thể có ngày hôm nay sao?”

Nhìn thấy sắc mặt Từ Vị càng ngày càng sầm xuống, Từ Nam Phong vội kéo ống tay áo Diệp Nương:

“Mẫu thân, người đừng tranh cãi nữa.”

“Nam nhi, hiện giờ ngươi là thiên kim tiểu thư, sau này sẽ là tước phụ hoàng gia, không cần thiết phải ở trong phủ này chịu bầu không khí dơ bẩn.”

Diệp Nương làm bộ muốn kéo Từ Nam Phong đi, nổi giận dùng giọng nói: “Chúng ta đi”

Từ Vị phồng phồng tức đến nổi phổi rồi.

Trương thị yên lặng ngồi bên cạnh uống trà, khóe miệng nhếch lên nụ cười lạnh nhạt, đôi mắt đa tình là lướt nhìn qua hai người, chậm rãi mở miệng: “Diệp Nương ngươi là ngại Từ phủ này quá nhỏ không chứa nổi hai đại tôn phật?”

Diệp Nương tròn ngược mắt, hừ lạnh một tiếng.

“Để cho bọn họ đi đi. Đi rồi Từ phủ này mới thanh tịnh được.” Từ Vị không nuốt nổi cơn giận, bực bội đi đi lại lại trong thư phòng, sau lại xoa người ngồi xuống ghế chủ vị “Kỷ Vương yếu đuối lại không được thánh sủng, trong cung không biết có bao nhiêu người muốn trừ bỏ hắn. Năm trước ngự yến hắn chỉ bị mù đôi mắt, đó đã là trời cao phù hộ hắn rồi. Bao nhiêu người tránh hắn còn không kịp, lo sợ bị liên lụy. Ngược lại ngươi còn hận không thể gần gũi hắn.”

“... Không được thánh sủng?” Diệp Nương nghe được mấy từ máu chột, khí thế hùng hồn lúc này đã yếu đi nhiều, nhưng vẫn không cam lòng cố nói thêm: “Dù Nam nhi không có phúc phận làm Thái Tử Phi nhưng làm Vương Phi cũng coi như không tệ. Tục ngữ nói “lạc đà gầy còn hơn ngựa béo”. Tốt xấu gì Kỷ Vương cũng là một hoàng tử a.”

Từ Vị hừ lạnh: “Nếu vị hoàng tử này tùy thời cũng có thể gặp họa sát thân thì sao?”

“Cái gì?!” Diệp Nương trừng mắt “Cái này ... sao có thể chứ?”

Trương thị tiện đà tiếp lời “Một người là quân, một người là thần. Thiên hạ này sớm hay muộn cũng là của Thái Tử. Nếu Từ phủ liên hôn cùng với Kỷ vương phủ, trong tương lai Kỷ vương phủ rơi đài thì tất nhiên sẽ liên lụy Từ phủ. Lúc đó nhẹ thì mất mũi cánh chuồn, nặng thì lao ngục xét nhà, đến lúc đó ai gánh vác nổi.”

“A ...” Diệp Nương bị một câu của Trương thị đẩy xuống địa ngục, lao đảo ngã xuống ghế, hai mắt trừng lớn, mãi một lúc lâu vẫn không phục hồi tinh thần.

Từ Vị trầm giọng nói: “Muốn cùng Kỷ vương phủ liên hôn, ta thà để nàng chết còn hơn.”

Từ Vị trong lúc cấp bách cũng không có lựa lời nói, một câu sắc nhọn đâm nát vụn tâm tư của Từ Nam Phong. Nàng áp chế chua xót cùng thất vọng trong lòng, ngừng đầu nói: “Hoàng thượng đã hạ chỉ tứ hôn, Từ gia có thể kháng chỉ không tuân sao?”

Một câu nói liền chọc trúng chỗ đau của Từ Vị. Ông trăm ngàn lần không ngờ tới Từ Nam Phong lại có cái can đảm tiền trăm hậu tấu, thông đồng cùng Kỷ vương làm ông trở tay không kịp.

Có một nhánh tộc bên nhà Trương thị là người của Thái Tử. Từ Vị thuận theo anh vợ, dĩ nhiên đầu quân dưới trướng Thái Tử. Con cái dưới gối của hoàng thượng đơn bạc, ngoại trừ mấy đứa bé thì cũng chỉ có Thái Tử và Kỷ vương là hoàng tử đã trưởng thành. Quân vương trong tương lai chắc chắn sẽ lựa chọn một trong hai người này. Bởi vậy mặc dù Kỷ vương ở thế yếu, Thái tử vẫn coi y là cái đinh trong mắt. Bởi vậy nếu để cho Thái Tử biết Từ phủ gả nữ nhi cho đối thủ sống chết của y, Từ Vị liền e sợ trong tương lai sẽ không có chỗ tốt. Nhưng mà Hoàng thượng tứ hôn, không thể không tuân. Bởi vì cộc hôn nhân này không chỉ dính líu đến việc phân tranh đảng phái mà còn liên quan đến con đường làm quan sau này nên ông mới nóng vội như vậy.

Từ Vị nhất thời không biết nói gì, nghẹn hồi lâu mới mở miệng phân phó: “Đi ra ngoài, lập tức về phòng đóng cửa sám hối đi.”

Thánh chỉ của Hoàng thượng đã ban xuống, còn có cách nào tránh được nữa sao?

Từ Nam Phong trong bụng thầm oán giận nhưng nét mặt vẫn điềm tĩnh. Nàng nghe lời Từ Vị đứng dậy, kéo theo Diệp Nương đi ra ngoài.

Từ Vị trong đầu rối rắm, cũng đành phát tay áo đi theo sau. Trong thư phòng chỉ còn Trương thị và Từ Uyển Như.

“Mẫu thân, nữ nhi của nông phụ thô kệch kia lại được làm Vương phi sao?” Từ Uyển Như không kìm chế được sự ghen ghét trong lòng, tức đến đỏ mặt căm giận nói “Mẫu thân không nhìn thấy bộ dáng kia của Diệp thị sao? Nữ nhi còn chưa gả ra ngoài mắt nàng ta đã cao hơn trán rồi.”

Trương thị chuyển mắt qua nhìn nữ nhi, tay ngọc miết miệng chén trà nhấp một ngụm lại hỏi “Như nhi, ngươi ghen tị với nàng?”

“Con không cam lòng. Kỷ vương mất bị mù hay sao mà lại coi trọng nàng ta.”

“Điều này thì ngươi nói đúng. Kỷ vương chính là một người mù.”

Từ Uyển Như hứng thú an tọa cạnh Trương thị, vội vàng nói: “Nương, người mau nói cho ta nghe một chút.”

Trương thị vốn không định nói, nhưng bị Từ Uyển Như quăn quýt không buông đành thở dài: “Ta nói cho ngươi, nhưng ngươi cũng đừng đi nói lung tung. Nếu rơi vào tai kẻ có tâm thì chính là họa sát thân.”

Từ Uyển Như vội vàng gật đầu.

Trương thị liền đem tất cả sự việc trong ngự yến năm trước nói cho nàng. Từ Uyển Như nghe nói Kỷ vương tuy là bộ dáng xuất chúng nhưng lại là kẻ tàn tật trong lòng cũng bình ổn hơn nhiều. Nàng ta nghĩ thầm Từ Nam Phong gả vào vương phủ làm Vương phi thì có gì tốt, chẳng qua cũng chỉ là đi hầu hạ một người mù cả đời thôi mà. Nếu nói Kỷ vương phủ vinh hoa phú quý thì cũng sao sánh được với núi vàng núi bạc bên nhà ông ngoại nàng.

Từ Uyển Như tuy rằng đã suy nghĩ thấu đáo một lúc nhưng vẫn không khỏi có chút không cam lòng, nàng thấp giọng hừ một tiếng “Dù như vậy nhưng nàng ta cũng không xứng đáng với Kỷ vương. Hạng người ty tiện như vậy chỉ nên đưa cho người khác làm thiếp.”

“Nếu gả Từ Nam Phong cho Kỷ vương mà Từ phủ phong cảnh vô hạn thì ngươi nghĩ tại sao cha ngươi lại phản đối? Vì cha ngươi là người của Thái tử, mà Kỷ vương kia là chướng ngại vật của điện hạ, sớm hay muộn cũng bị diệt trừ.” Trương thị cười lạnh nói tiếp “Mà Từ Nam Phong kia gả vào Kỷ vương phủ, tất nhiên cũng sẽ chịu chung kết cục.”

“Không trách được tại sao phụ thân tức giận. Nàng ta gả qua đó, chẳng phải sẽ liên lụy Từ phủ sao?”

Trong mắt Trương thị lóe lên một tia sáng: “Cho nên chúng ta phải nghĩ ra một biện pháp, cùng Từ Nam Phong và Kỷ vương phủ phải sạch quan hệ mới tốt.”

Từ Uyển Như không giống mẫu thân nàng ta suốt ngày tính kế, bĩu môi làm nũng: “Con mặc kệ. Mẫu thân, người phải tìm cho con một cộc hôn nhân tốt, không thể để Từ Nam Phong chiếm mất sự nổi bật của con.”

Trương thị vuốt búi tóc của Từ Uyển Như, cười nói: “Điều này không cần con phải nhắc, nương tự nhiên sẽ để ý. Nhà trai nhất định môn đăng hộ đối với Trương gia, không thể để Như nhi chịu ủy khuất.”

Mặt mày Từ Uyển Như lúc này mới hớn hờ lại, thân mật nhích lại gần Trương thị, nũng nịu nói: “Vẫn là nương thương ta nhất.”

Người trong cung làm việc rất nhanh, ngày hôm sau thánh chỉ tứ hôn cùng ngọc điệp đã được đưa đến Từ phủ. Ngay sau đó, Trương tướng quân cùng bà mối đến cửa làm lễ nạp thái, hỏi sinh thần bát tự của Từ Nam Phong, lại nói nội trong hai ngày sinh lễ sẽ được đưa đến. Bà mối của Đoàn gia cũng đến, thấy trong cung phô trương, mặt tức khắc liền xám xịt rồi đi, cũng không dám đề cập lại mối hôn sự với Đoàn gia nữa.

Tâm trạng Từ Vị nặng nề, nhưng cũng gắng gượng cười ứng phó. Đợi đến khi bà mối rời đi, Từ Vị sầm mặt gọi Từ Nam Phong đến thư phòng. Trương thị cùng Từ Uyển Như cũng ở đó, chỉ thiếu mỗi Diệp Nương. Nhìn cửa thư phòng đóng chặt, lại không thấy Diệp Nương, Từ Nam Phong liền khẳng định Từ Vị âm thầm đưa ra quyết định bất lợi cho mẹ con nàng.

Quả nhiên Từ Vi im lặng hồi lâu mới trầm giọng mở miệng: “Nam Phong, Thánh thượng ban hôn cho ngươi và Kỳ vương, cha phận làm thần tử không thể không tuân theo. Nhưng ngươi là con cái, cha cũng muốn giảng cho ngươi hai chữ “trung hiếu”. Lập trường chính trị của cha, ngươi không phải không biết. Ngươi cùng Kỳ vương liên hôn, tuy bên ngoài sống yên bình lặng nhưng lại âm thầm làm liên lụy nhiều người, cha phải vì nghiệp lớn của Từ gia mà suy nghĩ...”

Ngày thường Từ Vi đối với mẹ con Từ Nam Phong vô cùng lạnh nhạt, luôn một câu “huong phụ”, hôm nay lại thân thiết tự xưng “cha”, hẳn có bao giờ thực hiện trách nhiệm của một người cha không? Giờ có chuyện muốn nhờ lại gọi thân thiết như vậy, thật quá nực cười.

Từ Nam Phong cũng lười phải nghe Từ Vi lòng vòng, liền nói thẳng: “Phụ thân, người có việc gì cứ nói thẳng.”

Từ Vi trong lòng đã tính toán kỹ lưỡng, vốn định giảng giải một hồi, còn chưa nói xong đã bị Từ Nam Phong cắt ngang. Hắn ghen lời, nhẫn nại gật đầu: “Ngươi hiểu chuyện như vậy, cha cũng không lòng vòng. Tối qua cha đã suy nghĩ tốt, viết một phong thư, giờ giao cho ngươi xem.”

Từ Nam Phong không biết trong hồ lô của hắn bán thuốc gì, nhận lấy sách lựa từ từ mở ra xem.

Ngay sau đó, hô hấp của nàng ngừng lại, máu trong cơ thể cũng đông lại, trong lòng lạnh lẽo đến cực điểm.

Nét chữ nhỏ nhỏ đoan chính nhưng vô cùng rõ ràng “Thư đoạn tuyệt quan hệ với nữ nhi Từ Nam Phong”. Mấy chữ như dao nhọn, hung hăng đâm vào ngực Từ Nam Phong.

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Chương 8: Có Trời Làm Chứng, Sau Đây Sẽ Chịu Báo Ứng

Edit: Bối Xu

[Thành Lạc Dương Từ thượng thư có nhi nữ là Từ Nam Phong năm nay 19. Người này hành vi quái đản, khinh thường lễ nghĩa, không hiểu thuận bề trên, không yêu thương kẻ dưới, dạy mãi không sửa tính, cha già bị thương, không còn cách nào khác đành phải viết thư này. Kể từ ngày thứ nữ Từ thị xuất giá liền cùng ta đoạn tuyệt quan hệ cha con, từ nay về sau là hai người xa lạ ...]

Từ Nam Phong cầm cái được gọi là “thư nhà”, đầu ngón tay run rẩy kịch liệt, hô hấp cũng không ổn định. Tình cảm cha con 19 năm, hai mẹ con nàng chịu đủ khổ sở đều vì người nam nhân đang làm ra vẻ đạo mạo này. Lúc trước trong nhà bản cùng, tất cả đều dựa vào mẫu thân nàng ngày đêm cày ruộng dệt vải mà nuôi ông học hành. Vì cho ông học hành đọc sách, nẫu thân nhẫn tâm tiêu hết tiền huynh trưởng tích góp chữa bệnh. Chỉ đáng thương cho người huynh trưởng năm đó mới ba tuổi, tư chất thông minh như vậy, đang sống sờ sờ thì bệnh chết. Một phần của huynh trưởng cỏ mọc um tùm, nguyên phối nhận hết lạnh nhạt, Từ Nam Phong nuốt giận 10 năm, cuối cùng lại nhận được một tờ giấy mỏng manh đoạn tuyệt quan hệ. Trên đời này còn gì đáng chăm chọc hơn không!

Từ khi mọi chuyện bắt đầu, Từ Nam Phong chưa từng khóc một lần nào. Nàng biết rõ, khóc cũng chẳng giải quyết được gì cả, càng không dùng nước mắt để đổi lấy bất kỳ sự thương hại nào. Nhưng vào lúc này, nàng không nhịn được, nước mắt khóc, vì nàng, cũng là vì mẫu thân.

Đôi mắt nàng đỏ lên, môi mím thành một đường, năm ngón tay gắt gao nắm chặt bức thư đoạn tuyệt, tựa hồ như muốn xé vụn nó. Có trời mới biết nàng dùng bao nhiêu nỗ lực để nuốt nước mắt vào trong. Nàng cười lạnh nói:

“Phụ thân có ý gì?”

Từ Vi không được tự nhiên vuốt râu, ngập ngừng nói:

“Ta ...”

Từ Uyển Như rất có hứng thú xem kịch vui, xùy một tiếng, nói: “Tỷ tỷ không biết chữ sao? Phụ thân có ý gì thì tự mình xem đi.”

“Như nhi” Trương thị khề quát một tiếng, quay đầu nhìn Từ Nam Phong: “Nam Phong, cha ngươi làm quan 16 năm, từ một Tu soạn vô danh lên đến vị trí Lễ bộ thượng thư thật không dễ dàng. Ngươi phải thông cảm cho cha ngươi một chút, nếu Từ gia xuống dốc, đối với bản thân ngươi cũng không có chỗ nào tốt.”

“Các ngươi đem nương ta rồi đi để nói cái này? Dựa vào đâu?” Ánh mắt Từ Nam Phong như phù sương, gằn từng chữ “Các ngươi có tư cách gì để nói điều kiện với ta? Chỉ bằng hần biếm thê làm thiếp, hay dựa vào ngươi tu hú chiếm tổ?”

“Ngươi ...” Từ Vi tức đến nổi muốn đập bàn, lại bị ánh mắt của Trương thị ngăn lại, nén giận nói: “Ngươi vào Kỳ vương phủ, hưởng không hết vinh hoa

phú quý. Từ mẫu chỉ là một thượng thư nho nhỏ, nào dám bôi nhọ thể diện của Vương phi nương nương, vậy nên ta mới nén đau bỏ thứ yêu thích. Huống hồ nường mấy năm cha con tình thâm, cũng sẽ không vì một tờ giấy này mà hủy bỏ. Tất cả cũng chỉ để lừa gạt người ngoài thôi.”

“Tình cảm cha con?” Từ Nam Phong cười nhẹ một tiếng, giống như nường vừa nghe được một câu chuyện tiểu lâm “Lúc ngươi bỏ thê, bỏ con, ta cùng nương quý gối trước cửa Từ phủ suốt chết đói, ngươi có từng nhớ đến một chút tình cảm cha con nào không?”

Lúc này, ánh mắt nường hoàn toàn không có sự ôn hòa bình đạm thường ngày. Ánh mắt lạnh lẽo, ngôn từ sắc bén, từng câu từng chữ đều mang theo lý luận chặt chẽ khiến người khác á khẩu không thể phản bác được. Nường nói tiếp “Ta bình thường lui cùng các ngươi tranh đấu, cũng không có nghĩa ta là người các ngươi có thể tùy tiện thao túng. Các ngươi nghe cho rõ, muốn ta cùng Từ phủ đoạn tuyệt quan hệ, ta đồng ý. Đương nhiên, ta có một điều kiện.”

Từ Vị và Trương thị liếc nhau một cái rồi mới nói “Điều kiện gì? Ngươi nói trước xem”

“Ta muốn ngươi đưa nương ta lên làm chính thê, đem tất cả những thứ gì thuộc về nường đều trả lại cho nường, làm cho trên dưới Từ phủ này chỉ nhận duy nhất nường là nữ chủ nhân.” Từ Nam Phong nhìn thẳng vào khuôn mặt ngạc nhiên của hai người, đôi môi xả ra chút ý cười, trầm giọng “Từ thượng thư, điều kiện này ngươi đáp ứng được không?”

“Không có khả năng”. Từ Vị còn chưa nói chuyện, Trương thị và Từ Uyển Như đã đứng bật dậy, trăm miệng một lời cùng cự tuyệt. Hiếm có khi Trương thị thất thố như vậy, nụ cười giả tạo trên mặt cũng không giữ được nữa, trầm mặt “Nam Phong, chưa nói đến việc hiện giờ ngươi không phải Vương phi, dù ngươi có trở thành Kỳ vương phi, đối đầu với tiền tài quyền thế của Trương phủ, ngươi nắm chắc mấy phần thắng? Vị trí chủ mẫu của phủ Thượng thư không phải nữ nhân nào cũng làm được, trong đó có rất nhiều lợi ích ràng buộc, Diệp Nương có thể đảm nhiệm sao? Ngươi sốt ruột muốn bảo vệ lợi ích cho nương ngươi, ngược lại sẽ trở thành hại nường.”

Từ Uyển Như sốt ruột phụ họa “Đúng vậy. Quyền quý trong kinh thành qua lại rất nhiều, chủ yếu vẫn dựa vào phụ nhân để liên lạc. Nương ngươi đến đạo lý đối nhân xử thế thông thường còn không tinh thông, sợ rằng muốn bảo vệ mình an toàn cũng khó.”

Mẹ con các nường kẻ xướng người họa, lòng dạ thâm sâu, chỉ vài ba câu đã nhắm trúng điểm yếu của mẫu thân nường. Đây cũng chính là điều Từ Nam Phong lo lắng nhất.

Nhưng nường cũng không có biện pháp nào. Nếu nường đã đáp ứng mối hôn sự này, tất nhiên cũng phải tính cho mẫu thân một con đường lui. Từ Nam Phong cũng từng nghĩ đến việc cùng mẫu thân cao chạy xa bay, nhưng mẫu thân nường lại dính chặt lấy Từ Vị giống như một dây leo bám lên gốc cây từ đàng mà sống, chỉ cần mất đi gốc cây này, dây leo sẽ ngã xuống đất, héo rũ mà chết.

Thấy Từ Nam Phong trầm mặc, Trương thị hít một hơi, lập tức đổi lại bộ mặt tươi cười, tiện đà nói “Ta biết ngươi lo sợ nếu ngươi và Từ phủ đoạn tuyệt quan hệ, mẫu thân ngươi ở đây sẽ chịu ủy khuất. Nhưng ngươi yên tâm, từ nay Diệp Nương ở trong phủ cùng ta ăn uống sinh hoạt, ta có thứ gì tốt, tuyệt đối cũng không thiếu nường.”

“Mẫu thân”

“Phụ nhân”

Trương thị giơ tay, ý bảo bọn họ yên lặng, hiền hòa cười “Nam Phong, như vậy ngươi có hài lòng?”

Hay cho chiều lấy lui làm tiến. Ta mà tin ngươi, ta đi gặp quý luôn cho rồi.

Trương thị tâm kế quá sâu, Nam Phong bất đắc dĩ phải tránh mũi nhọn, hướng Từ Vị nói “Đoạn tuyệt quan hệ không phải chuyện nhỏ, cần phải có sự đồng ý của mẫu thân ta, sau đó còn phải chiếu cáo thiên hạ mới được.”

“Tính cách của nương ngươi...” Từ Vị chợt dạ nói “Phụ thân sợ làm nường kích động, mới giấu diếm không nói cho nường.”

Từ Nam Phong nói “Nếu biết làm việc này sẽ làm nữ nhi ngươi thương tâm, sẽ làm mẫu thân ta thương tâm mà ngươi vẫn khẳng khẳng muốn làm, vậy ngươi chính là người vô tình vô nghĩa?”

“Ngươi... Từ Nam Phong, không phải ngươi đã nói đồng ý rồi sao?” Từ Vị bị ép buộc đến mức nổi nóng “Phụ thân nói trắng ra cho ngươi hay, từ xa xưa đã có câu ‘Lệnh của cha mẹ, con cái không thể trái’. Ngươi cùng Kỳ vương tự ý định chung thân đã tạo ra một hồi dèm pha trong kinh thành này. Nếu ngươi còn dám cự tuyệt việc đoạn tuyệt quan hệ chính là bất hiếu, sau khi gả vào Kỳ vương phủ, sẽ tổn hại đến thanh danh của Kỳ Vương gia. Hoàng thượng anh minh, nhất định sẽ không chịu mất mặt để một nữ tử thanh danh bại hoại làm Vương phi.”

“Hôn sự này là Hoàng thượng chỉ định, ta cũng không chịu nhục.” Từ Nam Phong cuối cùng cũng không chịu đựng nổi, trái tim đau như dao cứa, cao giọng nói “Đoạn tuyệt thì đoạn tuyệt. Tình cảm cha con của ngươi ném cho chó ăn đi. Có điều ta thấy sách lưa này viết không ổn, cần viết lại một lần nữa.”

Cắt lời nường nhìn chằm chằm Từ Uyển Như, lạnh giọng “Mau lấy giấy bút đem tới đây.”

Từ Uyển Như bị thần sắc của nường dọa sợ, gương mặt lúc đỏ lúc trắng, uất khí nghẹn ở lồng ngực. Trương thị hướng nường ta gật đầu một cái “Mau nghe lời nường, đem giấy bút tới.”

Từ Uyển Như lúc này mới nói thầm “Tại sao ta lại phải nghe lời nường”, không cam lòng đi đến bên thư án, trái gáy mài mực. Như muốn trút giận, Từ

Uyển Như chà thỏi mực đến mực phát ra tiếng sần sật. Nàng ta tùy ý chà thỏi mực một lát rồi ném qua một bên, thở phì phì “Chuẩn bị xong rồi.”

Từ Nam Phong đi qua, tận lực khống chế hô hấp cùng đầu ngón tay đang run rẩy, cầm bút viết lên sách lựa “có nhi nữ là Từ Nam Phong năm nay 19. Người này hành vi quái đản, khinh thường lễ nghĩa, không yếu thuận bề trên, không yêu thương kẻ dưới, dạy mãi không sửa tính” hung hăng xé nát, đổi thành “có nhi nữ là Từ Nam Phong, năm nay 19. Phụ thân là người ham danh hám lợi, mối hôn sự này lập trường chính trị không hợp, tổn hại đến con đường làm quan của Từ gia, mọi việc làm sợ ảnh hưởng tới người thân của mình, nên phải nhẫn tâm đoạn tuyệt quan hệ với nhi nữ Nam Phong”

Mỗi câu mỗi chữ là trách mắng, từng câu từng chữ đọc đều chảy nước mắt.

Sửa xong sách lựa có câu từ vũ nhục mình xong, Từ Nam Phong tiếp tục viết tiếp, Thượng tướng Từ Vị vì muốn leo lên vị trí cao hơn, vứt bỏ người vợ Tào Khang để cưới nữ nhi quan lớn, tất cả những việc vong ân bội nghĩa của ông đều nói hết. Từ Vị đứng bên cạnh không nhận được đồ mờ hôi lạnh. Từ Nam Phong đem hai phần công văn trên sao chép thêm một lần sau đó mới gác bút thỏi khô mực. Nàng đem tờ giấy viết chuyện Từ Vị bỏ vợ đưa đến trước mặt Từ Vị: “Thượng thư đại nhân, người muốn cùng ta đoạn tuyệt quan hệ cũng không sao. Có điều người nên nhớ, mười mấy năm trước người đã làm những việc gì. Nếu trong tương lai các người làm chuyện gì có lỗi với nương ta, ta sẽ đem thư này chiếu cáo thiên hạ. Ta muốn xem đến lúc đó Trương gia làm thế nào để giữ mũi cánh chuồn cho người.”

Từ Vị thân là quan viên triều đình, danh tiết và phẩm đức là quan trọng nhất. Nếu việc ông vứt bỏ vợ để thú người khác, còn biếm thê làm thiếp bại lộ ra bên ngoài, nhẹ nhất thì mất mũi cánh chuồn, sau đó sẽ ảnh hưởng đến chi thứ nhất nhà Trương thị, cuối cùng thanh danh thái tử cũng sẽ bị hạ thấp.

Từ Vị trong lòng không vui lảng tránh ánh mắt của Từ Nam Phong, âm thanh cũng thiếu mất mấy phần tự tin “Người tội gì phải bức ta đến bước đường này.”

“Rốt cuộc là ai bức ai? Ta cũng chỉ muốn bảo vệ chính mình thôi.” Từ Nam Phong cười nhạo một tiếng, nói “Yên tâm, nếu nương ta có thể vui vẻ an hưởng tuổi già, các người sẽ không có việc gì. Yêu cầu của ta đơn giản như vậy, Từ đại nhân còn do dự cái gì?”

Từ Uyển Như đứng bên cạnh nói thầm “Còn chưa có ra khỏi cửa mà đã không nhận cha. Một câu lại một câu “đại nhân” chứ.”

Trương thị hung dữ trừng mắt nhìn nàng ta một cái, Từ Uyển Như đành phải cúi đầu yên lặng.

Từ Nam Phong hung hăng cầm sách lựa trên bàn, cười khẩy “Từ đại nhân, việc người làm, có trời làm chứng, sau này tất có báo ứng.”

Dứt lời, nàng cười thê lương, xoay người bước ra khỏi cửa. Trong viện, mùi hoa vẫn vút, cảnh xuân tươi đẹp, nàng lại như từ trong hầm băng ra, trong lòng lạnh lẽo không chút độ ấm.

Bạn đang đọc truyện *Manh Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Chương 9: Không Nghĩ Rằng Kỷ Vương Sẽ Tới Đây

Edit: Tiểu Phiến

Từ Nam Phong vừa trở lại sân sau liền thấy Diệp nương mặc một thân y phục đẹp để đứng ở hành lang tây phòng nhìn xung quanh.

Thấy Từ Nam Phong trở về, Diệp nương không thể chờ đợi thêm được nữa, nhanh chóng kéo tay nàng, vui vẻ nói, “Nam nhi, nghe nói cha người gọi người tới thư phòng nói chuyện, hẳn nói với người cái gì, có phải là thảo luận chuyện đồ cưới không?”

Hôm nay Diệp nương mặc xiêm y mới tinh, có lẽ chưa trang điểm xong nên lông mày bên cao bên thấp, thoa son đến quá đỏ, nhưng những thứ này đều không thể che lấp đi kiêu ngạo cùng hưng phấn trong mắt Diệp nương. Cái gì bà cũng không biết, cái gì bà cũng không hiểu, nhưng lại vui vẻ giống như đứa trẻ được kẹo.

Từng lời nói ở thư phòng như đâm thẳng vào tim gan Từ Nam Phong, lá thư kia giống như đã làm lòng nàng đóng băng, Từ Nam Phong không nhẫn tâm nói cho mẫu thân biết, bà đủ đáng thương rồi.

Không khí xung quanh cứ như là không khí loãng, khiến nàng nghẹt thở, vô cùng khó chịu. Từ Nam Phong không tiếp lời, uể oải đi vào bên trong, “Nương, người đừng nói nữa.”

“Sao, người thẹn thùng à?” Diệp nương còn đang chìm đắm trong vui sướng được kết thông gia với hoàng tộc, hoàn toàn không chú ý đến sắc mặt tái nhợt của Từ Nam Phong, mà vẫn lải nhải bên tai nàng, “Sính lễ của Kỷ Vương phủ nhất định không ít, chốc lát ta đi nói với cha người để đồ cưới cũng phong phú chút, không thể làm Từ gia mất mặt!”

Diệp nương không biết Từ Vị không những không chuẩn bị đồ cưới mà còn muốn đoạn tuyệt quan hệ cùng nữ nhi, nếu bà biết rồi, chắc chắn sẽ tức giận đến nỗi đứt từng khúc ruột.

Từ Nam Phong không dám tưởng tượng tới hình ảnh đó,viên mắt nàng đỏ lên,nàng chỉ có thể vội vàng che mắt lại. Nàng âm thầm lau đi giọt nước mắt trong hốc mắt,quyết không để nó có cơ hội chảy ra.

Nàng còn đang đề nén,lại nghe Diệp nương nói, “Đúng rồi,ta đã sai người đưa tin cho cữu cữu của ngươi,ngày mai bọn họ sẽ đến nhà báỉ phòng.”

Từ Nam Phong hít sâu một hơi,thấp giọng nói, “Nương,vì chuyện này mà nhà ta đang ngẫm rối loạn,nương đừng để một nhà cữu cữu đến nữa.”

Huống hồ, một nhà cữu cữu này cũng không phải là người biết dè dặt gì.Cữu cữu Diệp Phúc hết ăn lại nằm,biểu ca Diệp Tiểu Buru ngày ngày chơi bời lêu lổng,sau khi Diệp nương lên kinh thành tiến vào Từ phủ. Một nhà Diệp Phúc này liền bán hết gia sản đi theo đến Lạc Dương, thỉnh thoảng lại đi tới Thượng Thư phủ một lần,thuận tiện gom thêm chút lợi vào người. Dường lời ngon tiếng ngọt lừa gạt chút ngân lượng của Diệp nương, bám dính như ruồi bâu lấy mật nên Từ Nam Phong luôn luôn không thích.

Cũng vì nhà người cữu cữu này mà Từ Vị đã trách móc nặng nề Diệp nương không ít lần. Mấy năm trước hai bên còn không nể mặt mũi nhau, Từ Vị lúc đó còn gọi cả người ở trong nhà ra đánh đuổi cha con Diệp Phúc ra ngoài,đến lúc này mới coi như thu mình lại một chút.

Diệp nương tuy vậy vẫn không để ý lắm,”Cho dù thế nào thì bọn họ cũng là người thân của chúng ta. Đương nhiên phải đến để giữ thể diện,không thì tiện nhân Trương thị kia vẫn cho rằng Diệp gia ta không có ai rồi!”

Nói là giữ thể diện,nhưng thực chất lại là khoe khoang.

Từ Nam Phong thực sự mất hứng,nàng giương đôi mắt đỏ lên,bờ môi mím thành một đường,kiên quyết nói, “Nương,ta muốn nói cho người một việc.”

“Chuyện gì vậy?” Diệp nương hoàn hồn từ trong hưng phấn,nhìn thấy đôi mắt đỏ hồng còn vương chút nước mắt của Nam Phong,bà không khỏi sợ hét hồn,Diệp nương nắm chặt vai nàng, nhìn trái nhìn phải, “Ai bắt nạt ngươi rồi?”

Từ Nam Phong lắc đầu một cái, “Nương,ngươi phải chuẩn bị thật tốt, tập trung nghe ta nói.”

Thấy vẻ mặt nghiêm túc của nàng,Diệp nương cũng chậm rãi thu lại ý cười,nắm chặt khăn tay nói, “Được,ngươi nói đi.”

“Vừa nãy phụ thân gọi ta tới thư phòng không phải vì muốn thương lượng chuyện đồ cưới.”

Nghe tới chuyện phát sinh trong thư phòng,giọng của Từ Nam Phong lại có chút nghẹn ngào,nàng hít sâu một hơi,nhìn hoa hồng lá xanh ngoài cửa sổ, giọng nói có chút run run, “Phụ thân liên thủ cùng Trương thị,muốn buộc ta đoạn tuyệt quan hệ với Từ phủ.”

“Cái gì?” Diệp nương khiếp sợ,bật dậy khỏi ghế,về mặt không thể tin nói, “Nam nhi,ngươi. ... Ngươi nói cái gì?”

“Cha là người dưới trướng Thái Tử,là đối thủ của Kỳ Vương,cha sợ ta gả cho Kỳ Vương,Thái Tử sẽ sinh lòng hiềm khích với cha nên muốn đoạn tuyệt quan hệ cha con với ta.” Rốt cục lời cũng nói ra miệng,Từ Nam Phong có cảm giác như vừa nhổ đi một cái gai độc,tuy rằng trong lòng máu tươi đầm đìa,nhưng lại cực kỳ thoải mái.

Nhưng Diệp nương không chịu nổi đả kích,hai mắt trừng lớn lên,nước mắt chảy ra ngoài,bà vô lực ngã ngồi trên ghế,trong miệng còn lẩm bẩm, “Sao lại thế.... Sao lại thế....”

Từ Nam Phong đỡ lấy thân thể mẩu thân,vuốt vuốt sống lưng giúp bà thoải mái hơn. Diệp nương đột nhiên không biết khí lực từ đâu tới,nắm chặt lấy tay Từ Nam Phong như nắm lấy cọng cỏ cứu mạng cuối cùng, “Nam nhi,ngươi không thể đáp ứng,không thể đáp ứng! Nương còn hy vọng có người chống đỡ mặt mũi cho ta,làm sao có thể nói đoạn tuyệt liền đoạn tuyệt!”

Từ Nam Phong ôm bà,nói, “Nương,ngươi đừng nóng vội,mặc dù ta đoạn tuyệt quan hệ cùng Từ phủ,ngươi cũng là người thân mà ta yêu nhất.”

“Không được,ta sẽ đi cầu xin cha ngươi! Hẳn nhất định là hồ đồ rồi!”

“Nương!”

Từ Nam Phong đề thân thể Diệp nương lại,lạnh lùng nói, “Đừng cầu xin hẳn,tim của hẳn là một tảng đá,trong mắt của hẳn chỉ nhìn thấy lợi ích mà thôi.”

Diệp nương ôm nữ nhi khóc rống,tuyệt vọng nói, “Vậy phải làm sao bây giờ,ta có thể làm gì bây giờ! Ông trời,ta đã rất vất vả trông mong đến ngày này,vì cái gì lại dẫn vật ta như vậy! Cốt nhục tình thân là thứ nói cắt đứt là có thể cắt đứt sao!”

“Nương,ta mang người ra ngoài phủ được không,chúng ta rời khỏi Từ gia được không?” Từ Nam Phong không khóc, Diệp nương là một phụ nhân không có chủ kiến như vậy,nàng lại càng phải kiên cường bảo vệ mẫu thân và chính mình.Từ Nam Phong nhấc tay áo lau nước mắt cho Diệp nương,trầm giọng nói, “Nữ nhi có khổ tâm,mặc dù không thể mang người đến Kỳ Vương phủ hưởng phúc,nhưng chỉ cần người đồng ý,ta có thể mua một tòa nhà cho ngươi ở Lạc Dương hoặc những nơi khác,lại tìm thêm mấy hạ nhân đến,để ngươi trải qua một cuộc sống yên tĩnh, thoải mái.”

“Nhưng Nam nhi à,phụ thân ngươi vô tình như vậy,nhưng đó cũng là trọng phụ của ta! Nếu ta rời khỏi Từ phủ thì sẽ trở thành chuyện cười cho người đời!” Diệp nương liên tục lắc đầu,nức nở nói, “Huống chi,chúng ta đi rồi,không phải là tốt cho tiện nhân Trương thị rồi sao!”

“Nương,ngươi hồ đồ rồi! Nếu Từ phủ không tha cho chúng ta,ngươi cần gì phải cố ý ở lại.” Từ Nam Phong nhíu mày,cổ nển nóng nảy trong lòng nói, “Huống chi,ương lai ta gả ra ngoài phủ,cha nhất định sẽ tuyên bố ra ngoài đoạn tuyệt quan hệ với ta,đến lúc đó người cô đơn một mình sống trong phủ

thì phải tự mình xử lý làm sao?”

“Sẽ không, Nam nhi,ngươi làm vương phi thì sẽ không còn người dám bắt nạt chúng ta.” Diệp nương nhất định không chịu đi.Bà đã định nửa đời này dâng hiến hết cho Từ Vi,lúc này lại từ bỏ thì làm sao bà can tâm!

Câu trả lời của Diệp nương đúng nằm trong dự liệu của nàng,Từ Nam Phong một mối nói, “Ta không biết ngươi đến cùng là cố chấp cái gì, là do người yêu hấn hay do người chỉ vì không cam lòng?”

“Nam nhi,ngươi đừng khuyên ta, có câu nói gà gà theo gà,gà chó theo chó,đời này nương đã không thể rời xa cha ngươi rồi.” Diệp nương dùng khăn lau nước mắt trên mặt một cái,kéo tay áo Từ Nam Phong nói, “Ngươi cũng đừng hận cha ngươi,nhất định là do Trương thị xúi giục, cha ngươi chỉ nhất thời hồ đồ thôi,sẽ không thật sự đoạn tuyệt với ngươi đâu.”

Từ Nam Phong một mối lắc đầu một cái,không tiếp tục lên tiếng khuyên bảo mẫu thân mà tâm trí lại suy tư đến những thứ khác.

Không lâu lắm liền thấy thị tỳ Thái Vân vội vàng chạy từ hành lang bên dưới lên,vui vẻ cất cao giọng, “Nhị phu nhân,người của Kỳ Vương phủ đến rồi, họ nói là muốn thấy Nam cô nương nhà chúng ta!”

Thái Vân đẩy cửa đi vào liền thấy Diệp nương chán nản ngồi trên ghế lau nước mắt,nàng cũng cảm giác được bầu không khí không mấy vui vẻ lúc này,lúng túng nói, “Nhị phu nhân,Nam cô nương...”

Từ Nam Phong đành mở lời trước, “Kỳ Vương phái ai tới?”

“Là quân gia ở Kỳ Vương phủ,còn có một cỗ xe ngựa đẹp đề nữa,quân gia nói là có chuyện quan trọng muốn mời Nam cô nương đến gặp mặt nói chuyện.”

“Ta biết rồi,truyền lời tới nói chờ ta một lát.” Dứt lời,Từ Nam Phong giờ tay ra hiệu cho Thái Vân lui ra trước.

Thấy Kỳ Vương rất đề ý đến Từ Nam Phong như vậy,tâm tình Diệp nương lại tốt lên,về tui cười dần lộ ra, “Nam nhi,ngươi nhanh đi đổi xiêm y đẹp nhất cho ta,đừng để người ta đợi lâu.”

Từ Nam Phong gạt đầu,đi vào bên trong thay đổi thành một thân y phục màu đỏ cùng la quần thêu hoa màu hồng cánh sen rồi đứng trước gương đồng chỉnh sửa lại búi tóc cùng trâm cài trên đầu. Phải tới khi Diệp nương nhìn cảm thấy ưng ý, lại cảm thấy không thất lễ với vương gia thì mới căn dặn nàng vài câu, rồi thả cho Từ Nam Phong đi ra ngoài.

Xe ngựa Kỳ Vương phủ quả nhiên đứng ở cửa lớn,bên cạnh xe ngựa là một nam nhân trung niên nở nụ cười ôn hòa,cả người gọn gàng khom mình hành lễ với Từ Nam Phong, “Tại hạ là Diêu Giang,là quân gia Kỳ Vương phủ,bái kiến Từ cô nương.”

Từ Nam Phong thì lễ,hỏi, “Diêu quân gia,không biết Vương gia tìm ta có chuyện gì?”

“Cái này,tại hạ không rõ lắm,mời cô nương lên xe ngựa trước,cô hỏi Vương gia thì liền biết.” Dứt lời, Diêu quân gia liền mở lối đi nhỏ, vén rèm lên làm tư thế mời.

Từ Nam Phong vừa bước lên xe ngựa liền ngẩn ra,hơi kinh ngạc nói, “Kỳ Vương?”

Nàng vốn cho rằng không có người bên trong xe ngựa, lại không nghĩ rằng Kỳ vương sẽ đi tới đây.

“Từ cô nương,buổi trưa tốt lành.” Kỳ Vương hôm nay mặc một thân tử y*,trâm ngọc vấn một nửa tóc lên,nửa còn lại rối rung bay trên đầu vai,mắt hấn vẫn được che lại bằng dải lụa mềm mại,dải lụa kết hợp cùng tử y, mái tóc đen, hòa lẫn với mũ ngọc,phác họa khí chất cao quý và tuấn lãng của hấn cực kỳ nhuần nhuyễn,Từ Nam Phong chưa từng gặp nam nhân nào đẹp như tranh giống hấn.

Kỳ Vương hơi ghé tai đến,hấn không nghe thấy động tĩnh của nàng thì khẽ mỉm cười, dịu dàng nói, “Đứng ngoài xe rất nguy hiểm,Từ cô nương tốt hơn nên vào đây nói chuyện thôi.”

Da Kỳ Vương rất trắng,đường viền bên môi sâu sắc nhưng không sắc bén,môi có màu nhàn nhạt hồng.Lúc hấn không cười đã tuấn mỹ, cười lên một cái liền đẹp tới động lòng người,khí chất lại ôn nhu như ngọc.

Từ Nam Phong hoàn hồn,do dự một lát mới tiến vào trong xe ngựa,nàng nói, “Lần trước ở Đông Phong lâu,ta còn chưa cảm ơn Vương gia đã tặng trà.”

Kỳ Vương mỉm cười, “Chút lễ nhỏ mà thôi,không biết cô nương có thích không?”

“Ta rất thích.” Nói tới việc này,Từ Nam Phong vẫn có chút ngại ngùng,nàng thấp giọng nói, “Ta vội vàng đi ra,lại không biết Vương gia tự mình đến nên chưa kịp chuẩn bị lễ.”

Kỳ Vương bị nàng chọc cười,nhẹ cười nói, “Không sao,không sao.Từ cô nương không cần khách khí như vậy.”

Toa xe nhỏ hẹp khép kín,Kỳ Vương ngồi ở cửa sổ bên trái,Từ Nam Phong lại ngồi ở cửa sổ bên phải,đầu gối hai người giống như cùng chụm lại một chỗ.Từ Nam Phong dựa vào phía đằng sau,tận lực tránh để chạm vào Kỳ Vương.

Quán gia cũng đi lên xe ngựa,hắn ngồi ở đằng trước giờ roi ngựa lên quất,bánh xe liền lăn đi,chạy tới hướng cổng thành.

Từ Nam Phong vén rèm lên nhìn một chút,lại phát hiện không phải hướng đi tới Kỳ Vương phủ,nàng thoáng kinh ngạc nói:” Điện hạ,người muốn đi chỗ nào?”

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Chương 10: Người Có Thể Giống Như Những Người Khác,gọi Ta Là Tứ Lang

Edit: Bối Xu, Tiểu Phiến

Từ Nam Phong kinh ngạc: “Bây giờ điện hạ muốn đi đâu?”

Kỳ vương hơi mỉm cười, lựa trắng che mặt hướng Nam Phong nói: “Chiều tối mùa xuân sắp trời qua, dưới chân núi thành Giao Lăng có cảnh đẹp, ta muốn đem ngươi cùng đi ngắm nên mới mạo muội tìm đến cửa.”

Lời này không giống với những lời nên nói với đối tượng giả kết hôn, Từ Nam Phong nhất thời không hiểu được tâm ý của Kỳ vương nên yên lặng không đáp lời.

Thấy nàng trầm mặc không đáp lời, Kỳ vương liền hỏi: “Có phải do ta đường đột đã mạo phạm ngươi không?”

“Không, ta chỉ cảm thấy có chút kinh ngạc.” Nói xong Từ Nam Phong lại bổ sung thêm một câu “Ta cũng rất mong chờ.”

Sắc mặt Kỳ vương lúc này mới dần ra, ôn hòa cười nói: “Thời điểm rảnh rồi trước đây ta thường thích đi dạo dưới chân núi này. Đáng tiếc năm nay hai mắt lại mù, không thể tận mắt nhìn thấy cảnh xuân tươi đẹp liền nghĩ nếu có thể mượn đôi mắt của người khác xem giúp một chút cũng tốt. Ta cũng không có bằng hữu khác, nghĩ tới nghĩ lui đành mạo muội đến cửa tìm cô nương.”

Thì ra là thế. Từ Nam Phong đáp: “Không sao cả, vừa lúc ta cũng muốn ra ngoài giải sầu.” Cũng coi như là trả ân tình lần trước hắn tặng trà ngon cho nàng. Do vừa rồi tâm trạng không tốt nên giọng nói của Từ Nam Phong có chút khàn khàn, Kỳ vương đương nhiên cũng chú ý đến, lựa lời thử hỏi “Cô nương có tâm sự?”

Từ Nam Phong chợt giật mình. Nàng cho rằng mình đã che giấu cảm xúc rất tốt, nhưng không ngờ lại không giấu được Kỳ vương. Nàng tự hỏi Lưu Hoài trước mặt mình có đúng là “Thiếu Giới Tứ Lang” yếu ớt vô dụng trong miệng người đời không.

Hắn rõ ràng thông minh mẫn cảm, chỉ một chút cảm xúc xao động của người đối diện cũng nhận ra.

Từ Nam Phong trong lòng tràn đầy nghi vấn, lắc đầu phủ nhận “Không có. Chỉ là đêm qua ta mất ngủ, hi vọng không quấy rầy đến nhã hứng của điện hạ.”

“Là do ta không tốt, không quan tâm đến việc ngươi mệt mỏi lại ngang ngạnh kéo ngươi ra ngoài.” Dáng vẻ Kỳ vương có chút lo lắng, sờ xoạng chỗ xung quanh lấy ra một chiếc gối ôm thêu không tước đưa cho Từ Nam Phong “Từ cô nương cứ ngủ trước, đến nơi ta sẽ gọi ngươi.”

Từ Nam Phong vươn tay nhận lấy gối ôm, dựa đầu vào vách xe, yên lặng quan sát Kỳ vương. Rốt cuộc hắn là người như thế nào? Nàng cảm giác hắn cũng không tệ như trong lời đồn, nhưng tại sao tất cả mọi người đều chán ghét hắn? Đôi mắt hắn bị mù có phải là do Thái tử làm hại?

Không khí bên trong xe thật yên tĩnh. Kỳ vương cho rằng Từ Nam Phong mệt mỏi đã ngủ thiếp đi nên xốc màn xe, hạ giọng phân phó “Điều Giang, cho xe ngựa chạy chậm một chút, Từ cô nương đã ngủ rồi.”

Xe ngựa chậm chậm di chuyển như đưa nôi, lại có lẽ Kỳ vương đem lại cho người ta cảm giác bình yên, bất tri bất giác Từ Nam Phong thực sự đã đi vào mộng đẹp.

Từ Nam Phong ngủ một giấc rất ngon, đến lúc tỉnh dậy đã là lúc mặt trời lặn.

Ánh hoàng hôn nhuộm một màu vàng cam từ ngoài cửa sổ chiếu vào trong khoang xe như dệt một tấm màn bạc kim phần. Từ Nam Phong dụi mắt, thức dậy, làm một tấm áo choàng tím mềm nhẹ đắp trên người nàng chậm rãi rơi xuống.

Chiếc áo choàng tím còn lưu lại mùi mộc hương nhẹ nhàng này là chiếc áo Kỳ vương lúc trước mặc trên người.

Trong tức khắc, Từ Nam Phong hoàn toàn tỉnh ngủ, nàng ngồi thẳng dậy.

Trong xe ngựa trống rỗng, bóng dáng của Kỷ vương đã sớm không thấy đâu.

Nàng đem kiện áo choàng đẹp để quý giá kia ôm vào ngực, xốc màn xe lên, nhảy xuống xe ngựa.

Ánh tà dương chiếu xuống bao phủ trời đất, khoác lên cả người nàng. Gió nhẹ lướt qua, tiếng nước chảy róc rách, ánh sáng vàng kim như đang nhảy múa, cỏ lau xanh biếc như từng con sóng liên tiếp dâng lên, dầm lên trên đó phát ra tiếng xào xạc nho nhỏ, trong không khí tràn đầy hương thơm cây cỏ làm say lòng người.

Bên dưới ngọn núi nguy nga, nước từ khe suối chảy đến tích tụ thành một vũng nước, tạo nên một mảnh lau sậy mênh mông vô bờ. Mà lúc này, Lữ Hoài lại mặc một bộ y phục gấm vóc trắng như tuyết, hần chấp tay đứng ở nơi thâm cỏ xanh bát ngát, hần ngẩng đầu nhìn về phía ánh hoàng hôn đang xa dần, khung cảnh đó như khiến trên người hần phủ một lớp vàng kim.

Lau sậy bạc trắng, sạch sẽ vì sương. Còn cả người ấy, đứng riêng một cõi.

Không biết tại sao Từ Nam Phong không tự chủ được lại nhớ tới một câu trong 《 Kinh Thi 》 này, tuy vậy dùng nó lên người một nam nhân thì có chút kỳ quái.

Kỷ Vương nói phong cảnh nơi này rất đẹp, trong mắt Từ Nam Phong thì cho dù là cảnh hay là người cũng đều đẹp đến kinh tâm động phách*

*Kinh tâm động phách: rung động lòng người.

Nàng đi dọc theo con đường nhỏ, đưa tay gạt những hàng hoa và lá tươi tốt ở hai bên ra, nàng giống như bị hấp dẫn mà từng bước từng bước đi đến gần Kỷ Vương.

Kỷ Vương nghe thấy tiếng động liền hơi nghiêng đầu, xoay người về phía Từ Nam Phong đang đi tới, tươi cười sáng lạn nói, “Ngươi tỉnh rồi sao? Vừa vặn đây là lúc nơi này đẹp nhất.”

Như chứng minh lời hần nói, một cơn gió lạnh ủa tới, hoa cỏ xanh biếc tung bay, hương thơm bay xa vạn dặm, sóng nước dập dềnh. Bên trong ánh hoàng hôn vàng kim, những loài vật sống nơi thôn quê tranh nhau đập cánh bay, tiếng kêu vang vọng thật lâu ở trong không trung.

Dải lụa trên mắt Kỷ Vương rất dài, ưu nhã buộc lại ở sau đầu nhưng vẫn còn một đoạn rủ xuống bên hông. Lúc này gió thổi, dải lụa bay cùng tóc hần, triền miên giao thoa ở không trung khiến hần có thêm chút tiên phong đạo cốt.

“Thực đẹp, ta chưa từng nhìn thấy hoàng hôn bao giờ.”

Từ Nam Phong nhẹ nhàng kéo tay áo được thêu tinh xảo của Kỷ Vương, mang từ sam vẫn còn ấm áp đưa vào tay hần, nói, “Gió nổi lên rồi, ngươi cần thận cảm lạnh.”

Dừng lại một chút, nàng lại nói, “Còn nữa, cảm ơn áo bào của ngươi.” Thanh âm của nàng rất nhẹ, dù sao nàng cũng chưa từng ở cùng một người con trai xa lạ nào, giờ cứ có cảm giác hơi trức trặc một chút.

Cũng may Kỷ Vương là người ôn hòa, ở cùng với hần, nàng không thấy áp lực, cũng không thấy tẻ nhạt.

Kỷ Vương tùy tiện khoác áo màu tím lên người, nói, “Ngươi ngủ rất sâu, nhất định là nhiều ngày nay không được nghỉ ngơi.”

Từ Nam Phong cười cười một tiếng nói, “Sao điện hạ không gọi ta dậy?”

Kỷ Vương chỉ lắc đầu mỉm cười.

“Điện hạ.”

“Từ cô nương, chúng ta sẽ trở thành phu thê, mặc kệ là thật hay giả, cũng không nên xưng hô xa lạ như vậy.”

“Vương gia?”

Kỷ Vương lại lắc đầu, hần nói, “Ngươi có thể giống như những người khác, gọi ta là Tứ Lang.”

“.....” Môi Từ Nam Phong đóng mở vài lần nhưng vẫn không nói lên lời, gọi như vậy thì quá thân mật rồi.

Kỷ Vương cười nhẹ một tiếng, cho dù không nhìn thấy nhưng mỗi một lần hần đều có thể chuẩn xác khóa chặt phương hướng của Từ Nam Phong, đôi mắt cách dải lụa đối diện nàng, hần nói, “Hay là lấy chữ tương xứng, ngươi gọi ta là Thiếu Giới đi.”

“Thiếu Giới.” Từ Nam Phong biết lắng nghe gọi một tiếng.

“Để đáp lễ, ta có thể gọi thẳng tên ngươi không?”

“Được.”

“Nam Phong.” Nàng chiều hạ xuống, Kỳ Vương khẽ mỉm cười, nhẹ giọng nói, “Tên của người rất có khí phách, giống như một nam nhi.”

Từ Nam Phong cũng cười, nàng ngẩng đầu nhìn tà dương mỹ lệ chiếu từ chân trời, giải thích, “Lúc nương mang thai ta, bà rất hy vọng có thể sinh ra một đứa con trai, nên đặt tên ta như vậy, ai biết lại không thể như ý bà.”

“Nam Phong hiểu lòng người, thoải mái tới Tây Châu.” Kỳ Vương khẽ ngâm một câu thơ, ôn nhu nói, “Tên rất hay.”

Từ Nam Phong cười cười nói, “Vây cũng không sánh được với “Giới tứ lang” tên đẹp vạn phần.”

Kỳ Vương là người cũng giống như tên, không giống như bản thân nàng, có một cái tên thoải mái phóng khoáng như vậy, nhưng lại giống như thú vật khôn khéo, vùi lấp bản thân trong nhà tù.

Hai người trầm mặc trong chốc lát, giống như ai cũng không muốn phá tan sự yên tĩnh này. Mãi đến khi mặt trời lặn xuống núi hơn nửa, Kỳ Vương mới đánh vỡ sự tĩnh lặng, nhẹ giọng nói, “Nam Phong, ta có một chuyện muốn nói thẳng với người.”

Từ Nam Phong nghiêng đầu nhìn, Kỳ Vương lại hiếm thấy chăm chú nhìn nàng như vậy. Nàng nói, “Điện hạ...”

Rồi lại vội đổi giọng, “Thiếu Giới mời nói.”

Kỳ Vương hơi do dự một lúc mới nói, “Năm ta 17 tuổi, phụ vương đưa một đôi ca cơ cùng vũ cơ vào phủ, nói đó là quà sinh nhật cho ta. Bởi vì đó là do phụ vương tặng nên ta không thể từ chối, cũng không thể mang cho người khác, nên ta liền tạm để bọn họ ở trong phủ.”

Từ Nam Phong ngẩn ra, nhất thời không biết nên tiếp lời thế nào.

Kỳ Vương đây là muốn cho mình chào hỏi sớm một chút, tương lai là muốn mang nàng vào phủ làm một chính thê khoan dung rộng lượng, coi những ca cơ vũ cơ này là tỷ muội tốt sao?

Có điều đây vẫn là hôn nhân thỏa thuận, mỗi bên đều có nhu cầu, đây là một nhu cầu của hần thôi.

Ngẫm nghĩ một lát, Từ Nam Phong không ngần ngại nói, “Thiếu Giới yên tâm, ta sẽ không làm khó các nàng, làm trắc phi thì hay là thiếp thất, đều là người tự quyết định.”

Lần này, là đến phiên Kỳ Vương sửng sờ.

Hắn yên lặng trong chốc lát mới bật cười nói, “Nam Phong hiểu lầm rồi, ta không có ý này. Trước đó vài ngày, ta dùng việc chúng ta sẽ thành hôn làm lý do để đưa các nàng ra khỏi phủ, ta...”

Hắn dừng lại chút, nghiêm túc nói, “Ta chưa từng chạm vào các nàng, chỉ là khổ nỗi ta không có lý do để các nàng ra ngoài, nói cho cùng, hay là người giúp ta, vừa vặn để ta lấy cớ đã kết hôn để chấm dứt việc này.”

Hóa ra là như vậy.

Từ Nam Phong có chút lúng túng, thấp giọng nói, “Đây là việc nhỏ, Thiếu Giới không cần nói cho ta biết.”

“Là ta muốn nói, ta muốn chính miệng nói cho người biết, dù sao cũng tốt hơn là tương lai người biết được từ miệng người khác.” Kỳ Vương mỉm cười nói, “Không nói đến phu thê thì chúng ta vẫn là đồng minh, không thể mất lòng tin vào nhau, không thể làm chuyện không trung thực được.”

Trong nháy mắt, Từ Nam Phong bị câu nói này của hắn làm cho dao động rồi.

Đối với đoạn hôn nhân vì lợi ích này, Từ Nam Phong vẫn muốn tự do ở bên ngoài, thậm chí nàng đã nghĩ mấy năm sau sẽ sống tự do tự tại nơi chân trời, đức kiếm cây ruộng sống một đời.

Sau khi việc hôn nhân được định ra, nàng thường xuyên tự nhắc nhở chính mình, “Ta sẽ không yêu người nam nhân này, cũng sẽ không ở lại vương phủ lâu dài. Lưu Hoài, chỉ là trong lòng chúng ta có một nút giao ngăn ngại mà thôi.”

Có thể là mãi đến tận lúc Lưu Hoài nói thẳng chuyện ca cơ vũ cơ, lòng nàng đã rung động lần đầu.

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Chương 11: Con Cháu Hoàng Tộc Quả Nhiên Không Bình Thường!

Edit: Tiểu Phiến

Kỷ Vương vô tư lại tuyệt đối chân thành, đối xử với thê tử tương lai tràn đầy che chở cùng tôn kính, cho dù người thê tử này chỉ là gặp dịp thì chơi.

Trong lòng nàng có chút ảm áp, cũng có chút mờ mịt. Bởi vì quan hệ phức tạp trong nhà mà Từ Nam Phong đã sớm hình thành thói quen cô độc một mình, sự dịu dàng và quan tâm của Lưu Hoài giống như một con thú xâm phạm lãnh địa của nàng làm nàng không biết nên làm thế nào mới tốt.

"Nam Phong đang suy nghĩ gì vậy?" Tiếng nói trầm thấp lại dịu dàng của Kỷ Vương phá vỡ suy tư của nàng.

Nàng ngẩng đầu lên, một đoạn tóc mai bị gió thổi tung ra sau tai, nàng giống như có điều suy nghĩ, nói, "Thiếu Giới trong lời đồn, không giống như vậy."

"Humm?" Kỷ Vương nở nụ cười, hứng thú nói, "Mọi người đồn đại ta như thế nào?"

Nhu nhược, vô năng, không có chủ kiến, bên ngoài tô vàng nạm ngọc nhưng bên trong lại thối rữa....

Từ Nam Phong không đành lòng nói ra những từ ngữ tàn khốc này, nàng không thể làm gì khác hơn là uyển chuyển nói, "Nói chung, hạ thấp nhiều hơn khen ngợi."

Kỷ Vương không quan tâm người khác đánh giá lắm, khuôn mặt vẫn tràn đầy tươi cười nói, "Người biết không, tai mắt của con người đều biết tự lừa dối bản thân. Ta có hai mắt mù, ngược lại có thể che đậy điều mê hoặc, thấy rõ được rất nhiều chuyện."

"Thiếu Giới lòng dạ độ lượng, thật khiến người khác phải khâm phục." Bất tri bất giác, Từ Nam Phong đã không còn phòng bị hấn nữa, dần dần dùng thân phận ngang hàng Kỷ Vương mà trò chuyện, nàng lạnh nhạt nói, "Tà Khâu Minh mất mù viết 'Tà Truyện', Yếu Ly cụt tay mà giết Khánh Kỳ, Tôn Tần bị tra tấn nên bại Ngự Quân, giống như họa phúc khôn lường, ai biết đâu được liệu nó có phải là phúc hay không."

Coi như là nàng biến đổi đi một chút để an ủi hấn đi.

Kỷ Vương khẽ mỉm cười, khoe miệng giương lên tạo thành một độ cong sinh động mà chân thành, "Ta chỉ biết Nam Phong võ nghệ xuất sắc, lại không biết người cũng đọc nhiều sách vở, nói có sách, mách có chứng, hạ bút thành văn như vậy."

"Không có, chẳng qua là đùa bỡn mấy trò mèo nên đọc được ít chữ thôi." Từ Nam Phong ít khi được người khác khen ngợi, nhất thời hai gò má tỏa ra nhiệt độ, đỏ hồng đến tận mang tai.

Nàng theo bản năng giơ tay đặt lên trên má để giảm nhiệt độ, trong lòng thầm cảm thấy may mắn: Cũng may Kỷ Vương không thấy bộ dạng lúng túng này của nàng.

Lê trắng hạnh hồng, xanh đậm xuân sâu, trời đất được ánh hoàng hôn nhuộm thành màu son đỏ hoa mỹ. Hai người đứng sóng vai, thảnh thơi nói chuyện, thời gian bắt gác trôi đi thật nhanh.

Một lúc sau, Kỷ Vương nhẹ nhàng hỏi, "Mặt trời xuống núi rồi sao?"

Từ Nam Phong ngẩng đầu, nhìn lại một vòng, mặt trời đỏ hồng đã hoàn toàn lặn mất tăm, chỉ còn vài ánh hoàng hôn lưu luyến dừng lại ở chân trời giống như phượng hoàng tung cánh xoay vòng bên trên một mảnh hoa cỏ xanh um tùm.

Cảnh đẹp như vậy, Kỷ Vương đương nhiên không thể nhìn thấy, Từ Nam Phong nhẹ giọng nói ra những gì mình nhìn thấy.

"Đúng vậy, hoàng hôn lặn ở phía tây, còn lại một vài ánh hoàng hôn chiếu vào đỉnh núi. Bây giờ gió đã bắt đầu thổi, lau sậy xanh biếc như làn sóng rung động, người có thể nghe thấy."

Kỷ Vương theo lời nàng nghiêng tai, giống như thật sự có thể qua lời nàng nói mà nhìn thấy cảnh đẹp, khoe miệng hấn ẩn chứa ý cười nhàn nhạt.

"Người nghe được tiếng gió thổi làm lay động cỏ không?" Từ Nam Phong hỏi.

"Nghe được, ta còn nghe thấy tiếng nước gợn sóng." Kỷ Vương nói.

Từ Nam Phong nhìn về phía hồ nhỏ, phụt cười nói, "Chỉ có mấy con vịt hoang ở thủy đình thôi mà."

Từ Nam Phong lâu rồi chưa được cười một nụ cười thoải mái, Kỷ Vương hơi ngạc nhiên, nghiêng mặt tới phía nàng.

Rõ ràng hấn che mắt lại, nhưng Từ Nam Phong lại cảm thấy giống như bản thân có thể cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của hấn đang dừng trên người mình. Một cơn gió thổi tới, dãi lụa trên mắt Kỷ Vương phấp phới bay theo gió, nghịch ngợm phất qua gò má nàng như lông chim lướt qua, có chút ngứa.

Đại khái chắc do ánh hoàng hôn quá xinh đẹp, rực rỡ, khiến tâm tư con người đều nhiễm lên màu son say lòng người.

"Còn gì nữa không?" Kỷ Vương nhìn về phía nàng, nhẹ giọng hỏi.

.....Còn có?

Từ Nam Phong lại ngừng đầu quan sát một phen,nói, "Bầu trời rất đẹp,chân trời phía đông là một nhuộm một màu xanh lam,phía tây có màu sắc rực rỡ..... A,trước núi còn có cò trắng thấp bay về phía đông xuôi."

Kỷ Vương vẫn cười, "Còn gì nữa không?"

"Hoa cỏ bên trong hồ mọc rất sâu,mỗi khi hồ động liền có thể cọ rửa đá sỏi,ta nghĩ,đến khi vào thu,hoa lau màu trắng bay múa đầy trời nhất định cũng rất đẹp."

Kỷ Vương nhìn chằm chằm nàng, "Còn gì nữa không?"

"....." Từ Nam Phong nhìn xung quanh một chút,nàng thật sự không biết còn cảnh vật gì để nói nữa rồi.Nàng vốn là người ít nói, không biết làm sao để nói lời ngon tiếng ngọt khiến người khác hài lòng,một lát sau,nàng không thể làm gì khác hơn là thành thực nói, "Trên ửng người có một con ếch xanh nhỏ."

Kỷ Vương ngẩn ra,lập tức cười nhẹ.

"Nó nhảy từ ửng người vào bụi cỏ rồi." Từ Nam Phong nói.

Kỷ Vương đưa tay chạm vào chóp mũi mình,nặt mũi cười đến xán lạn.

Từ Nam Phong không hiểu hẳn đang cười cái gì,nàng mờ mịt nhìn hẳn nhưng Kỷ Vương chỉ lắc đầu,hướng mặt về phía nàng ôn nhu nói, "Trời lạnh rồi,ta đưa người về thành thôi."

Sắp tới giờ dùng bữa tối rồi,quả thực cũng không còn sớm nữa nên Từ Nam Phong không từ chối,bước lại gần xe ngựa đang dừng ở ven đường.

Nàng vừa đi được hai bước,lại chợt nhớ tới Kỷ Vương không nhìn thấy đường,đường này dốc lại có bãi cỏ nên có chút lồi lõm,Từ Nam Phong sợ Kỷ Vương té nên lại trở lại chỗ cũ,nghĩ giúp hẳn dẫn đường.Ngoài dự liệu,lần này nàng liền thấy được hình ảnh kinh điển nhất trên đời.

Dài lụa bên tóc mai của Kỷ Vương có một con bướm bướm đẹp tuyệt trần đậu xuống.

Cánh bướm nhẹ nhàng hơi bay bay,dài lụa trắng tung bay theo gió,chỉ trong một thoáng chốc,Từ Nam Phong sinh ra một loại ảo giác giống như là người nam nhân anh tuấn trước mặt mình sẽ hóa thành bướm mà bay đi.

Kỷ Vương chấp một tay sau lưng,từ y lay động tạo nên sự cao quý,cho dù bướm bướm đậu ở bên tóc mai cũng không mấy may cảm giác thấy, như là trắng thanh gió mát, vô cùng lồi lạc. Bướm bướm ôn nhu với hẳn vừa vận bổ sung cho nhau,tạo nên một bức tranh kỳ lạ lại hài hòa.

Thấy Từ Nam Phong mãi không có động tĩnh,hắn hơi nghiêng đầu,nắm bắt cho dù là âm thanh nhỏ nhất,hắn hỏi, "Nam Phong,người đang ở đây sao?"

Bướm bướm bị quấy nhiễu,đập cánh rời đi.

Từ Nam Phong hoàn hồn,vội ho khan một tiếng, "Ồ." Vừa nói,nàng liền bước lên trước,do dự nắm lấy một mảnh tử bào, "Ta dẫn người đi qua sườn núi,người đi chậm một chút."

Kỷ Vương nhẹ nhàng gật đầu,cường chế mạng câu "Đề Diêu Giang dẫn đường" nuốt vào trong bụng,ngoan ngoãn để Từ Nam Phong nắm lấy ống tay áo.Hai người một trước một sau,đi cách nhau không đến một thước,hắn còn có thể ngửi thấy mùi hương từ người Từ Nam Phong, mùi hoa quế hương nhàn nhạt bay theo từng bước chân nàng tỏa ra mùi hương tươi mát nhã nhặn.

Từ Nam Phong chỉ lo Kỷ Vương sẽ té ngã nên luôn nắm chặt lấy một bên tay áo hẳn,vài vóc thượng hạng cũng nổi lên vết nhăn nhéo.Kỷ Vương im lặng đi theo sau,mỗi bước đều vững vàng chứ đừng nói đến té ngã,ngay cả lão đạo cũng không thấy khiến Từ Nam Phong thờ phào nhẹ nhõm. Nhưng nàng lại có chút không tin nổi: Nếu không có dải lụa trên mắt hẳn thì nàng đã cho rằng mắt Kỷ Vương nhìn rõ giống người bình thường rồi.

Thật vất vả mới đi tới bên cạnh xe ngựa,Từ Nam Phong nhìn quanh nói, "Gió lạnh,mời điện hạ vào trong xe ngựa nghỉ ngơi...."

Còn chưa nói xong,nàng đã cảnh giác ngậm chặt miệng,quay đầu nhìn rừng cây nhỏ u ám bên đường.

Lúc này không có gió nhưng những lá cây lại cọ vào nhau thành tiếng vang,nếu như không phải thú hoang đi qua thì chỉ có một khả năng.

Có người mai phục.

Lúc đại náo nàng phản ứng thì thân thể cũng đồng thời cử động.Nàng đi đến phía trước che chở Kỷ Vương,đồng thời cũng rút ra cây trâm sắc bén trên búi tóc,tóc dài đen nhánh như nắng chiều lập tức tung lên,xóa ra rải rác ở bên hông,mềm mại phát qua mu bàn tay Kỷ Vương.

Đầu tóc rối tung càng làm nổi bật lên khuôn mặt trắng trẻo của nàng,ánh mắt nàng lạnh lẽo,cảm giác so với lúc bình thường lại sắc bén hơn nhiều.

Ánh hoàng hôn hoàn toàn tắt hẳn, từ bụi cây tăm tối vang lên tiếng sột soạt,lập tức từ đó chui ra một bóng người.Ánh mắt Từ Nam Phong lạnh lẽo,cầm trâm muốn đâm tới,người kia sợ hãi liên tiếp lùi về sau mấy bước,cười khổ giơ tay lên, "Từ cô nương là ta,Diêu Giang."

Chỉ còn nửa thước nữa cây trâm liền đâm vào người hẳn,Từ Nam Phong miễn cưỡng dừng tay lại,kinh ngạc nói, "Diêu quân gia,người trốn trong bụi rậm

làm gì?"

Điều quân gia cười cười đỏ mồm hơi lạnh, hán còn chưa nói chuyện, Kỷ Vương ở phía sau đã mở miệng nói trước, "Lúc này ta dẫn hán vào thành mua bánh ngọt, chắc hán vừa mới trở về."

Từ trong thành đi đến đây, sao lại đi qua rừng cây?

Tuy Từ Nam Phong có chút nghi hoặc trong lòng nhưng nếu Kỷ Vương đã mở miệng, nàng cũng không tiện nói thêm gì nữa.

Từ Nam Phong giờ tay dùng cây trâm vấn lại tóc, cười cười với Điều Giang, "Thất lễ rồi."

Nàng đã luyện tập kiến thức cơ bản đến mấy năm, nhưng vẫn chưa từng giờ đao thật kiếm thật đánh nhau, nàng sợ bóng sợ gió một lúc, đến lúc lên xe ngựa, tay vẫn còn hơi run run.

Nhưng không nghĩ tới Điều Giang vẫn lấy ra một hộp bánh to, hộp gỗ sơn đỏ, bên trên có bảng hiệu đánh dấu của Phúc Thọ Lâu.

Điều Giang đưa hộp bánh ngọt Phúc Thọ Lâu đến trước mặt Từ Nam Phong, "Cô nương, đây là bánh ngọt vương gia đặc biệt sai tại hạ đi mua để người nếm thử."

Kỷ Vương lễ nghi chu toàn khắp nơi, tặng trà lại dẫn nàng đi xem cảnh đẹp, xem xong cảnh đẹp lại còn có đồ ăn ngon, Từ Nam Phong càng ngày càng ngượng ngùng, ôm hộp bánh ngọt vào trong lòng, nhỏ giọng nói, "Vương gia.....Đề Thiếu Giới hao tâm rồi."

"Cô nương, người tương lai chính là người của Vương gia, không cần khách khí như vậy." Điều Giang ở bên ngoài xe ngựa chen vào một câu, sau đó liền lập tức giờ roi khởi hành đi về thành.

"Ta nghĩ sau khi tỉnh ngủ người sẽ đói bụng nên mới để Điều Giang đi tới Phúc Thọ Lâu một chuyến." Xe ngựa hơi rung nhẹ nhưng Kỷ Vương vẫn ngồi thẳng tắp như cây tùng, hán mỉm cười nói, "Người mở ra nếm thử xem có hợp ý hay không."

Từ Nam Phong nghe lời mở hộp ra, nhất thời một hương thơm phả vào mặt nàng, tràn đầy cả toa xe.

"Nhiều vậy sao." Từ Nam Phong tròn mắt há hốc mồm nhìn đủ loại bánh ngọt tinh xảo trong hộp, nàng mở ra một tầng lại có thêm một tầng, tổng cộng liền tới mười tám loại, mỗi loại đều có vị khác nhau.

"Cái này tên là 'Mãn Đường Xuân'", là dùng mười tám loại hoa khác nhau trộn lẫn làm ra, chỉ có mùa xuân hàng năm mới có thể nếm thử."

Từ Nam Phong định thần nhìn lại, quả nhiên mỗi một loại bánh ngọt đều được điêu khắc thành hình dáng hoa tươi nhỏ, một miếng bánh đủ để cho vào miệng, không biết phải phí bao nhiêu tâm tư mới làm được "Mãn Đường Xuân" này. Trước kia nàng chỉ nghe được từ trong miệng mẹ con Từ Uyển Như, không nghĩ tới hôm nay có thể nhìn thấy, lại còn có thể ăn đến no bụng.

Con cháu hoàng tộc, quả nhiên không bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Chương 12: Thiếu Giới Cũng Nếm Thử Một Chút Đi.

Edit: Bối Xu

Lúc xe ngựa vào thành, canh giờ cũng không còn sớm. Các cửa hàng đã bắt đầu thấp đèn, sao trời lấp lánh, thành Lạc Dương cũng không vì hoàng hôn buông xuống mà bớt náo nhiệt. Đây mới là lúc các quán rượu nhộn nhịp nhất. Mùi rượu thơm quyện với mùi son phấn thoang thoảng về lên khung cảnh phồn hoa.

Từ Nam Phong ăn được một nửa hộp bánh "Mãn xuân đường" thì đã no. Nàng cầm một khối bánh hoa đào đưa cho Kỷ Vương: "Thiếu Giới cũng nếm thử đi."

Kỷ Vương đưa tay nhận lấy miếng bánh hồng phấn, cẩn thận đưa lên miệng thưởng thức từng miếng nhỏ. Hán ăn rất tốn làm Từ Nam Phong không tự giác được cũng ăn chậm theo.

Xe ngựa chạy qua bốn con phố náo nhiệt, âm thanh huyền ảo từ từ biến mất. Xe ngựa chậm rãi dừng lại trước cửa Từ phủ. Từ Nam Phong hướng Kỷ Vương nói cảm ơn, ôm nửa hộp bánh còn lại, bước xuống xe ngựa. Nàng dõi theo đến khi xe ngựa của Kỷ Vương khuất bóng mới tiến vào phủ.

Vào Từ phủ vừa vặn là lúc ăn tối. Từ Vị cùng mẹ con Trương thị đang đi đến phòng lớn dùng bữa thì bắt gặp Từ Nam Phong bước vào. Từ Vị sắc mặt trầm xuống, tức giận nói: "Người tự mình đi ra ngoài đến sẩm tối mới hồi phủ còn ra thể thống gì nữa."

Từ Uyên Như nhìn hộp điểm tâm của Từ Nam Phong, hai mắt trừng lớn, vẻ mặt không cam tâm. Trương thị cũng nhìn thấy hộp điểm tâm của Phúc Thọ lâu, trong mắt xoẹt qua một tia u ám nhưng bà nhanh chóng thay đổi sắc mặt kéo áo Từ Vị "Nam Phong cũng là nữ nhi sắp xuất giá, phu quân không cần giáo huấn nàng."

Từ Nam Phong hôm nay tâm trạng rất tốt nên không cùng họ đấu võ miệng. Nàng ôm hộp điểm tâm lướt qua hai người họ, đi về hướng sương phòng ở hậu viện.

Sắc mặt Từ Vị càng ngày càng đen lại, nhìn theo bóng dáng bỏ đi tiêu sái của Từ Nam Phong, thở dài bảo Trương thị "Phu nhân, nha đầu này đã mang thù chúng ta, chỉ sợ khi nàng gả vào Kỳ Vương phủ..."

Trương thị biết Từ Vị đang lo lắng điều gì, cười cười cất ngang: "Lang quân đường đường là Lễ Bộ Thượng Thư, là rể hiền của Trương gia, sau còn có Thái tử chống lưng, chỉ là một Kỳ Vương nhỏ nhỏ, không cần thiết phải lo sợ. Huống hồ Diệp Nương còn nằm trong tay chúng ta. Nam Phong cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ."

Từ Vị khẽ yên tâm một chút, vỗ nhẹ bàn tay non mịn của Trương thị: "Vẫn là phu nhân đáng tin cậy. Có thể từ như thế, ta còn cầu gì hơn. Từ mỗ đã rõ ràng. Ta có ngày hôm nay, tất cả đều dựa vào nhà vợ nâng đỡ."

Trương thị then thùng cúi đầu, khẽ đẩy trượng phu một cái: "Nữ nhi còn ở đây đây. Lời ngon tiếng ngọt về phòng hãy nói. Giờ lang quân đi dùng cơm trước, thiếp sẽ đi theo sau."

Từ Vị gật đầu đi đến chính sảnh.

Nhưng thân ảnh Từ Vị vừa khuất, gương mặt then thùng của Trương thị liền biến mất, cả người nàng ta âm trầm đáng sợ.

"Mẫu thân" Từ Uyên Như kéo tay áo Trương thị, tức muốn học máu "Nương không phải đã nói đã thuê sát thủ, hôm nay nhất định nàng ta sẽ chết sao?"

"Hừ!" gương mặt Trương thị biến sắc, quan sát xung quanh không thấy có người liền đề thấp thanh âm quát "Tĩnh tĩnh cha người mềm yếu, đừng để hắn nghe được."

"Nhưng mà..." Từ Uyên Như oán giận nhìn sương phòng phía Tây "làm sao nàng ta có thể sống sót trở lại?"

Chuyện này Trương thị cũng cảm thấy kì quái.

Thích khách lần này nàng ta nhờ ca ca tìm hộ, theo lý mà nói thì không thể thất bại được. Dù Từ Nam Phong mấy năm nay có luyện qua một ít quyền cước cũng không thể thắng nổi sát thủ chuyên nghiệp. Hôm nay thất bại, chắc hẳn là có nguyên nhân.

Trương thị nói "Mãn Xuân đường chuyên cung cấp đồ cho giới quyền quý trong kinh, không phải ai muốn cũng có thể mua được."

Từ Uyên Như đảo mắt, trong chớp lát đã hiểu ẩn ý của Trương thị "Ý của mẫu thân là, cả ngày hôm nay nàng ta ở cùng Kỳ Vương"

Trương thị đáp "Có lẽ thích khách không tìm được thời điểm thích hợp để hạ sát"

"Không biết xấu hổ" Từ Uyên Như ghen ghét nghiêng răng nghiêng lợi. Từ Nam Phong nàng ta tiện như vậy, sao xứng đáng được ăn điểm tâm của Phúc Thọ lâu?

Trương thị nhàn nhạt liếc nữ nhi một cái "Nữ nhi, người nên tu dưỡng thật tốt. Điều tối kỵ nhất là buồn vui hiện lên mặt."

Từ Uyên Như cúi đầu thu liễm một chút, nhưng vẫn không cam lòng nói: "Chẳng nhẽ nương cứ buông tha nàng như vậy sao? Trong tay nàng ta nắm giữ bí mật của cha. Ngộ nhờ nàng ta cùng Kỳ vương liên thủ, cha chắc chắn bị liên lụy."

Trương thị ánh mắt lạnh lùng, uất ức cắn môi: "Người đương nhiên không thể lưu lại. Nhưng lần này chúng ta thất bại, nàng ta chắc chắn có đề phòng. Chúng ta phải tính biện pháp khác."

Từ Uyên Như vội vàng hỏi "Mẫu thân có biện pháp gì?"

"Từ Nam Phong tương lai sẽ là Kỳ Vương phi. Mà Kỳ Vương lại là kẻ địch của Thái Tử. Ngoại trừ chúng ta, còn ai mong muốn bọn họ phải chết?"

"Ý tứ của mẫu thân là mượn tay của Thái tử?"

Trương thị cười lạnh "Kẻ đó không tệ. Mượn dao giết người. Trai cò đánh nhau, ngư ông đắc lợi mới là người thắng."

"Tại sao con lại không nghĩ đến thế lực của Thái Tử so với Trương gia còn lớn hơn nhiều lần" Từ Uyên Như cảm thấy kế sách này rất tốt, sắc mặt cũng vui vẻ hơn. Nàng ta dựa mặt vào vai Trương thị "Mẫu thân, người thật thông minh."

"Người đúng là học mãi không thông. Sau này không được tùy tiện đầu đá lung tung, tương lai gả đến nhà chồng, mẫu thân không bảo hộ được người."

Trương thị xoa đầu Từ Uyên Như, trên mặt nghiêm nghị là bộ mặt từ mẫu, dịu dàng nói "Đi dùng bữa trước, đừng để cha người nghi ngờ."

Từ Uyển Như ngọt ngào cất lời đáp ứng. Bóng đêm dần dần buông xuống, cũng không có ai biết hai người họ vừa bàn bạc xong cạm bẫy hại người.

Lúc này ở Tả Dịch môn, bên trong xe ngựa, Kỳ Vương đã bỏ dải lụa che mắt xuống, một đôi mắt đen trầm trầm lộ ra.

Kỳ Vương mặt mày thâm thúy, đôi mắt xinh đẹp, con ngươi thanh lãnh nhưng không có tiêu cự. Khóe miệng của hắn ẩn hiện ý cười như có như không. Kỳ Vương xốc màn xe, hướng bên ngoài gọi một tiếng "Diêu Giang."

Diêu quân gia lập tức "hự" một tiếng dừng xe ngựa lại, cung kính quay đầu "Vương gia có gì phân phó."

Kỳ Vương nói "Vừa rồi lúc ở ngoại ô đã xử lý bao nhiêu người?"

Diêu thúc đáp "Cũng không nhiều lắm, chỉ có ba người. Nhưng sau khi sự tình bại lộ họ đã uống thuốc độc tự sát, không lưu lại người sống."

"Ba người? Công phu như thế nào?"

"Là thích khách do giới thượng lưu phái tới, nhưng công phu của bọn họ cũng không phải là lợi hại nhất. Thông thường chỉ cần là quan to trong kinh thành cũng đều có thể thuê được."

Kỳ Vương cười "Tam ca là Thái tử, chắc chắn sẽ không mời ba người thích khách tầm thường này đến hành thích. Đông cung chưa đến nỗi túng quẫn như vậy."

Diêu Giang đáp "Bẩm đúng. Lần này không giống với thủ pháp của Thái Tử, chắc chắn có kẻ khác nhúng tay vào."

Kỳ Vương buông màn, lại ngồi thẳng lưng, nhắm mắt nhẹ giọng phân phó: "Tiếp tục tra xét."

Diêu Giang khom lưng cúi đầu "Thuộc hạ đã để cho Diêu Dao tiếp tục tra kỹ."

Kỳ Vương ngồi trong xe khẽ cười một tiếng "Cháu trai ngươi làm việc, bổn vương rất yên tâm"

Xe ngựa chậm rãi tiếp tục lên đường, đến lúc về phủ, Kỳ vương phủ đèn đuốc đã thấp sáng trung.

Từ Nam Phong cũng vừa vặn trở lại sương phòng của mình. Lúc đó Thái Vân cũng đang mang thức ăn lên, nhìn thấy nàng bước vào liền thưa "Nhi phu nhân, cô nương đã về."

Diệp Nương bỏ khay đèn xuống, cài lại trâm đứng dậy: "Nam nhi, sao trở lại sớm vậy?" Nàng còn tưởng Nam Phong đêm nay sẽ ở cùng Kỳ vương, tốt nhất là nhanh chóng hạ sinh một tiểu tử béo mập.

"Trời đã tối, nữ nhi đương nhiên phải trở về phủ." Từ Nam Phong ngồi bên ki án, đẩy nửa hộp điểm tâm Mãn Xuân đường đến trước mặt mẫu thân "Đây là 'Mãn Xuân đường' của Phúc thọ lâu, nửa hộp này là con phần cho ngài."

Diệp Nương vui sướng tiếp nhận hộp điểm tâm, hai mắt như phát sáng. Nàng cẩn thận nâng miếng điểm tâm trong lòng bàn tay, tấm tắc khen ngợi "Cái này sao ta nỡ ăn đây. Đồa hoa này làm thật sống động quá."

Từ Nam Phong ăn điểm tâm đã no, chỉ múc cho mình thêm một chén canh, cười nói "Nương mau ăn đi, đề qua đêm nay sẽ hỏng mất."

Diệp Nương nhìn chằm chằm mấy khối điểm tâm nhỏ tinh xảo, nhìn chưa thỏa đã đem chúng bỏ lại vào hộp "Không ăn. Nương không có phúc được hưởng điểm tâm này. Con đem tặng cho cha đi."

Từ Nam Phong nghe những lời này liền tức giận, nét cười trên mặt cũng cứng lại. Nàng duỗi tay cầm lại hộp điểm tâm, nét tức giận hiện rõ trên mặt "Nương không ăn, con đem cho chó cũng không muốn tặng cho hắn."

Từ Nam Phong từ nhỏ tính tình bình đạm, rất ít khi sinh khí. Diệp Nương thấy nàng thật sự tức giận, vội vàng can lại: "Nương ăn, nương ăn là được rồi. Nghe nói điểm tâm này rất quý, sao có thể lãng phí đem cho chó ăn chứ."

Sắc mặt Từ Nam Phong trầm xuống, buông hộp điểm tâm xuống, nghĩ thầm: "Đây là đồ Kỳ vương đưa, ta vô cùng luyện tiếc, mới không có chuyện đưa cho chó ăn đâu."

.... Không đúng, vì sao phải luyện tiếc?!

Nàng vội vàng chặn dòng suy nghĩ lại, uống cạn chén canh. Thấy bụng đã no, Từ Nam Phong xoay người trở về phòng nghỉ.

Rửa mặt lên giường nằm, Từ Nam Phong lại không sao ngủ được. Nàng nhớ đến lúc Diêu quân gia từ trong rừng cây bước ra. Có lẽ Kỳ Vương thật sự đã sai hắn đi mua điểm tâm, nhưng đó tuyệt đối không thể là lý do hắn bước ra từ trong rừng được. Chỉ là vô tình nhìn thoáng qua nhưng Từ Nam Phong nhận ra bên cạnh giày của Diêu quân gia dính một vết máu nhỏ đỏ tươi.

Màu đỏ tươi đó giống như chu sa, không thể vô duyên vô cớ dính lên đôi giày sạch sẽ của Diêu quân gia được.

Trong rừng cây rớt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Bọn họ rớt cuộc đang giấu diếm nàng chuyện gì?

Bất an trong lòng nàng ngày càng lớn. Thành Lạc Dương nhìn bề ngoài phồn thịnh đông đúc này, mạch nước ngầm đã bắt đầu khởi động.

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Chương 13: Ta Tới Cửa Hàng Mua Lại Bánh Bao Tốt Nhất Cho Vương Gia, Người Ném Thử Chút Đi!

Edit: Bối Xu

Sáng sớm ngày thứ hai, Diệp Nương dậy sớm rửa mặt chải đầu, cô chấp kéo Từ Nam Phong ra ngoài phủ mua một ít trang sức, vài vóc.

"Con đã là người sắp thành thân mà không có một món đồ trang sức tử tế thì sao nhìn được. Sau này gả vào vương phủ chắc chắn sẽ bị người ta khinh thường." Diệp Nương tuy là nhai liên tục nhưng xét cho cùng cũng là một mẫu thân muốn tốt cho con mình. Nam Phong cũng không muốn làm bà mất hứng nên đồng ý cùng đi dạo phố.

Thành Lạc Dương là nơi phồn hoa nhất, cửa hàng hai bên đường làm ăn đều vô cùng phát đạt, đến một quán nhỏ ven đường cũng có rất đông người chen lấn. Diệp Nương mang Nam Phong đến một cửa hàng bán ngọc thạch, tỉ mỉ chọn cho nàng một đôi vòng tay phi thúy.

Chất ngọc làm vòng tay này rất tốt nên giá cả cũng rất cao. Từ Nam Phong kéo tay áo mẫu thân, hạ giọng nói nhỏ với Diệp Nương: "Nương, nhiều bạc thế này nương lấy từ chỗ nào ra?"

"Mười năm qua nương con tích lũy không ít, một chút bạc mua vòng này nương vẫn có thể bỏ ra được." Diệp Nương phân phó trưởng quản đem vòng tay cẩn thận bỏ vào bao, sau lại quay lại cười với Nam Phong "Nữ nhi của ta rất có tiền đồ, sau này ta sẽ được hưởng phúc."

Từ Nam Phong đáp "Nếu mẫu thân muốn hưởng phúc thì hãy nghe lời khuyên của con, sớm chuyển ra khỏi Từ phủ mới tốt. Lỡ sau này mẫu thân chịu thiệt thòi thì biết tìm ai khóc lóc đây."

"Đương nhiên ta sẽ đi tìm nữ nhi bảo bối của ta rồi. Cửa lớn Kỳ vương phủ tuy cao, nhưng cũng không đến nỗi không cho mẹ vợ ta vào chứ"

Diệp Nương không đặt lời nói của Từ Nam Phong vào trong lòng. Bà ta tự tin rằng mình có quan hệ thông gia với hoàng thất, chắc chắn Nam Phong sẽ là chỗ dựa vững chắc của mình. Đến lúc đó trên dưới Từ phủ cũng không có ai dám khinh thường nàng.

"Nương, người tinh táo lại sẽ thấy lời ta nói không có chỗ sai đâu." Tâm tư Từ Nam Phong đã mệt mỏi nhưng vẫn cố gắng khuyên nhủ "Đương kim thánh thượng là người thanh minh, sẽ không có chuyện một người đắc đạo vạn người cùng hưởng phúc đâu. Những chuyện như vậy chỉ có thể xảy ra trong kịch thôi."

Diệp Nương không muốn tiếp tục đề tài này, áp ứng nói một hai câu rồi bỏ qua.

Hai người bước ra từ cửa hàng bán ngọc thạch liền thấy ở phố bên kia có mấy người đang vây lại xem náo nhiệt, thỉnh thoảng lại chỉ trỏ bàn tán. Xuyên qua đám người, Từ Nam Phong nhìn thấy một gia đình nghèo khổ đang bán con gái.

Một vị đại tâu dáng người gầy guộc tang thương cùng một cô bé khoảng chừng mười ba, mười bốn tuổi đang đi cầu khẩn từng người: "Xin các vị đại gia, các vị thái thái rù lòng thương xót. Khẩn cầu các vị mua con gái của ta."

Người mẹ quần áo rách nát tả tơi, sắc mặt xanh xao vàng vọt. Tiểu cô nương quần áo lộn xộn, trên người còn đem theo băng bán thân. Nhìn thấy mẹ con Từ Nam Phong mặc quần áo đẹp đẽ, vị đại tâu kia chia bàn tay nứt nẻ, cất tiếng cầu xin: "Phu nhân, tiểu thư, trượng phu nhà ta mất, ta lại không có tiền hạ táng chàng. Cầu hai vị rù lòng thương mua con gái của ta. Nàng không ăn nhiều gạo lắm, tuyệt đối có năng lực làm việc, nàng rất dễ nuôi."

Diệp Nương vừa mua một đôi vòng ngọc, trong túi cũng không có nhiều tiền lắm, ngượng ngùng đi vòng qua hai mẹ con bán thân này, khinh thường nói: "Không mua, không mua. Nếu nữ nhi nhà người thật sự có tài năng như người nói, sao người không đem nàng bán vào Câu Lan viện lấy tiền đi."

Thiếu nữ nhỏ gầy sợ hãi mở to mắt, hai tay túm chặt lấy góc áo của vị đại tâu, dường như sợ hãi mẫu thân sẽ lập tức đem nàng bán vào Câu Lan viện.

Từ Nam Phong không đành lòng, kéo cánh tay Diệp Nương, hạ giọng "Nương, người cũng là mẫu thân, xuất thân cũng nghèo khổ, người sao lại nỡ nói họ thế."

Diệp Nương ngượng ngùng ngậm miệng. Vừa mới đi được vài bước, tay áo của Diệp Nương đã bị người ta kéo lại. Vừa mới quay đầu lại, Diệp Nương đã thấy thiếu nữ lúc trước không biết từ bao giờ đã đi theo nàng. Cánh tay thiếu nữ đen nhẻm, ánh mắt sáng trông mong nhìn Diệp Nương. Diệp Nương chán ghét tránh xa nàng ra, lớn tiếng mắng "Nha đầu này, ta đã nói là không mua người rồi. Mau bỏ tay ra, đừng làm dơ y phục mới của ta."

Tiểu nha đầu bị giọng nói của Diệp Nương dọa sợ, run rẩy buông tay ra, đưa lên một túi đựng tiền, lắp bắp "Phu nhân, phu nhân làm roi túi tiền này... Tiểu nữ đuổi theo chỉ muốn đem nó trả lại cho phu nhân."

Túi tiền màu xanh thêu hoa sen, chính xác là của Diệp Nương. Diệp Nương cả kinh, vội vàng kiểm tra lại túi áo một phen, xong lập tức đoạt chiếc túi trong tay tiểu nữ, hấp tấp mở ra đếm bạc vụn. Năm lượng hai tiền, còn có mười mấy đồng tiền cùng rất nhiều tiền xu. Lúc này Diệp Nương mới nhẹ nhõm thở hắt ra một hơi, cứng ngắc cười với tiểu nha đầu "Cảm ơn."

"Nhìn nương xem, lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử rồi." Từ Nam Phong tủm tỉm cười nói với mẫu thân.

Diệp Nương xấu hổ chọc chọc cái ót tròn bóng của Nam Phong "Được được, các ngươi là quân tử, ta là tiểu nhân. Giờ chúng ta đi đâu tiếp đây?"

"Nương đợi một chút, con qua bên kia mua tiểu nha đầu này về."

Khi nói chuyện, Từ Nam Phong đã bước đến trước mặt hai mẹ con nọ, ôn hòa cất giọng hỏi "Ngươi tên là gì?"

"Hong Nhi" nha đầu nhỏ giọng trả lời.

"Năm nay nàng mới tròn mười ba tuổi. Tiểu thư đừng nhìn vóc người nàng nhỏ mà e ngại, việc nặng gì nàng cũng có thể làm được. Nếu không phải trượng phu ta bị bệnh mà mất, trong nhà còn có ba đứa nhỏ ăn không đủ no, nàng tốt như thế, ta cũng không nỡ bán..." Còn chưa nói xong, hốc mắt vị đại tẩu đã ửng đỏ, nâng đôi tay thô ráp gạt nước mắt, kiên cường nói tiếp "Cầu tiểu thư ban phát lòng từ bi..."

Từ Nam Phong hỏi: "Đại tẩu, ngươi muốn bao nhiêu tiền?"

"Năm lượng... à không không, bốn lượng cũng đủ rồi." Vị đại tẩu luyến tiếc nhìn chằm chằm con gái mình, nước mắt không ngừng chảy xuống như muốn vĩnh viễn khắc ghi hình bóng của con gái mình.

Từ Nam Phong lấy ra năm lượng bạc từ trong ống tay áo đưa cho vị đại tẩu, đây là tiền tiêu vặt nàng tích góp trong hai tháng.

Vị đại tẩu hết lời tạ ơn, hốc mắt đỏ ửng quay ra dặn dò con gái "Hong nhi, sau này con nhất định phải nghe lời phu nhân và tiểu thư, chăm chỉ làm việc. Nương vô dụng, không thể bảo hộ con."

Hong Nhi cúi đầu, liên tục dùng mui bàn tay dụi mắt.

Từ Nam Phong cầm tay Hong Nhi, nói với đại tẩu nọ "Ngươi cứ yên tâm, ta nhất định không bạc đãi Hong Nhi."

"Không biết quý phủ ở nơi nào, ta..." đôi môi nứt nẻ của phụ nhân run rẩy nói "Sau này nếu ta có rảnh, có thể đến phủ thăm Hong nhi được không?"

Đáng thương thay cho tấm lòng của bậc cha mẹ trong thiên hạ. Từ Nam Phong có chút mềm lòng, gật đầu đáp "Nếu trong năm có thời gian rảnh rồi ta sẽ cho phép nàng về nhà thăm người thân."

Hốc mắt Hong Nhi nóng lên, cứ bước một bước lại quay đầu nhìn lại. Vị đại tẩu kia nhìn nữ nhi bước đi cùng Từ Nam Phong một lúc lâu, vừa đi vừa rơi nước mắt, mãi đến khi đám đông chen chúc, che khuất tầm mắt của người mẹ đáng thương. Từ Nam Phong nhìn thấy cảnh đó trong lòng chua xót. Nàng nhớ tới mấy ngày nữa nàng cũng sẽ xa mẫu thân dọn tới một nơi xa lạ.

Đi đến tiệm bánh bao nhà họ Vương, Từ Nam Phong cúi đầu nhìn Hong Nhi "Hong Nhi, có đói bụng không?"

Hong Nhi cúi đầu, một giọt nước mắt lặng lẽ rơi xuống, hồi lâu mới lắc đầu "Chủ tử, không đói bụng." Vừa dứt lời, bụng nàng đã òng ọc kháng nghị.

"Không cần gọi ta là chủ tử, em cũng gọi ta là Nam cô nương giống hạ nhân trong phủ là được rồi." Từ Nam Phong cười, ôn hòa nói tiếp "Hiện giờ ta có chút đói bụng, Hong nhi cùng ta ăn bánh bao được không?"

Hong nhi ngượng ngùng gật đầu.

Diệp Nương đứng bên cạnh không hài lòng "Đây đâu phải mua về một nô tỳ, nhìn nàng ta giống tiểu thư khuê các thì có."

Từ Nam Phong bất đắc dĩ lắc đầu "Nương, người bót nói một hai câu mới tốt."

Từ Nam Phong dẫn Hong Nhi vào tiệm bánh bao, gọi hai phần bánh bao hoa mai và một chén cháo cho Hong Nhi. Hong nhi quá đói bụng, lại thấy Từ Nam Phong không có ác ý đối với mình, liền không để ý ăn ngấu nghiến.

"Nhưng mà Nam Nhi mua một tỳ nữ xem như của hồi môn cũng tốt. Sau này gả vào Kỷ vương phủ hai người có thể chiếu cố lẫn nhau."

Diệp nương cẩn thận đánh giá nha đầu một lượt, mảy liễu nhãn lại, biểu tình có chút ghét bỏ "Nàng ta quá gầy, nhìn thế nào cũng không có thể diện."

Hong Nhi vừa nghe thấy ba từ "Kỷ vương phủ" hai mắt trừng lớn, miếng bánh bao nghẹn ở cổ họng, biểu tình chân thật lại hết sức buồn cười.

Từ Nam Phong vỗ nhẹ vào ót nàng răn dạy "Em mau ăn đi. Sau này việc của phu nhân và tiểu thư không cần em quan tâm."

Hồng Nhi ngoan ngoãn gặt đầu, bưng bánh bao và cháo ngồi xuống bàn bên cạnh.

Từ Nam Phong lúc này mới hạ giọng "Nương, con mua Hồng Nhi cho người."

"Cho ta?" Diệp Nương xua tay "Ta có Thái Vân là được rồi."

"Thái Vân không phải đèn đã cạn dầu. Để nàng làm việc nặng thì được, nhưng không thể trọng dụng." Từ Nam Phong tự mình rót một ly trà, nhấp một ngụm, rũ mắt nói "Gia cảnh Hồng Nhi tuy rằng nghèo khổ, nhưng khi gặp khó khăn Hồng Nhi cũng không tham túi tiền của nương. Điều này đủ thấy nhân phẩm của Hồng Nhi rất tốt nên con mới để nàng ấy cho nương dùng. Về phần Thái Vân, khi về phủ nương tìm có đuôi nàng ta đi. Từ nay về sau, Đông phòng đưa cho nương người hay vật gì cũng không được dùng."

Về việc của Đông phòng, Diệp Nương và Từ Nam Phong luôn cùng chung kẻ thù nên vội vàng gặt đầu đồng ý.

Bánh bao hoa mai ăn cùng với nước chấm bánh bao của tiệm nhà họ Vương ăn rất ngon, dân chúng còn truyền miệng rằng nơi đây chính là thiên đường mỹ thực. Từ Nam Phong bảo ông chủ gói cho nàng một phần đem về rồi cùng Diệp Nương và tỳ nữ mới Hồng Nhi trở về phủ.

Đi qua bốn phố, Từ Nam Phong mơ hồ nghe thấy có người gọi tên mình, quay lại nhìn thì nhận ra là Dương tướng quân, phía sau còn có xe ngựa của Kỳ vương phủ. Thấy Diêu Giang đứng bên cạnh xe ngựa, người ngồi bên trong không thể nghi ngờ chính là Kỳ vương. Diệp Nương không nhận ra xe ngựa của Kỳ vương phủ, chỉ nhìn thấy Dương Thận Chi ở phía đó. Diệp Nương thì gặt đầu tỏ ý chào hỏi, sau nói với Từ Nam Phong: "Nương mang Hồng Nhi về phủ trước. Người mau qua chào hỏi ân công kiểm bà mỗi, thuận tiện cũng hỏi y một chút về sinh lễ của Kỳ vương phủ."

"Nương" Từ Nam Phong giả vờ tức giận, trừng mắt với Diệp Nương "Nương ở đây chờ một lát, con qua chào hỏi ân công một lát sẽ quay lại ngay."

Nói xong, nàng còn chưa kịp đưa túi bánh bao nóng cho Hồng Nhi liền nở nụ cười đi về phía Dương tướng quân "Su phụ!"

Mành xe ngựa bị vén lên một góc, Từ Nam Phong nhìn thấy một mỹ thiếu niên ôn nhuận như ngọc. Hôm nay Kỳ vương mặc một thân áo choàng tối màu, thắt lưng nam ngọc, chỗ mắt vẫn buộc một dải lụa trắng như trước. Mặc dù cách một lớp lụa, Từ Nam Phong vẫn cảm nhận được nụ cười ấm áp như gió xuân của hắn.

Từ Nam Phong vẫn đứng cạnh xe ngựa, cười gọi tên Kỳ vương "Thiếu Giới."

Kỳ vương hơi gặt đầu, cười nói "Nam Phong, thật trùng hợp. Ta không nghĩ có thể gặp được nàng ở chỗ này."

Dương tướng quân đang ngồi trên lưng ngựa nghiêng đầu nghe lén, thoáng nghe thấy xưng hô của hai người tặc lưỡi một cái "Tốc độ tiến triển của hai người này không khỏi quá nhanh đi. Mới có mấy ngày đã gọi nhau bằng tên tự rồi."

Từ Nam Phong thoáng đỏ mặt, còn Kỳ vương lại rất thản nhiên.

Từ Nam Phong không thêm để ý đến vị su phụ không đứng đắn của mình nữa, nàng hỏi Kỳ vương "Thiếu Giới từ đâu đến đây vậy?"

"Ta từ trong cung ra. Mẫu phi và Dương tướng quân cùng nhau bàn việc sinh lễ." Dứt lời Kỳ vương nhìn thẳng vào Nam Phong, khóe miệng hơi nâng lên một chút, tựa như đang chờ phản ứng của nàng.

Người này cười lên một cái liền làm người ta không muốn sống nữa mà!

Từ Nam Phong ngượng ngừng chuyển đề tài "Đã trưa rồi, Kỳ vương đã dùng bữa chưa?"

"Chưa dùng" Kỳ vương mở miệng, dường như định hỏi "liệu có vinh hạnh cùng Nam Phong dùng bữa không" thì đã bị Từ Nam Phong nhanh chóng cắt ngang.

Nàng đưa cho Kỳ vương một túi bánh bao của mình "Ta vừa ghé qua tiệm bánh bao nhà họ Vương mua được một chút bánh bao ăn với nước tương rất mềm, ăn cũng ngon. Kỳ vương muốn nếm thử không?"

Kỳ vương yên lặng nuốt câu định nói vào bụng, chậm rãi vươn tay ra. Một chiếc bánh bao ấm được đặt vào tay y. Hắn đem giấy bọc cẩn thận bóc ra, đưa bánh bao lại gần mũi ngửi một chút "Đúng là rất thơm."

Từ Nam Phong luôn cẩn thận quan sát phản ứng của Kỳ Vương, thấy hắn thích mới nhẹ nhàng thờ ra. Hai tay Kỳ vương cầm hai chiếc bánh bao, liên tục sờ sờ ngửi ngửi để phân biệt nhiệt độ và độ thơm ngọt "Cảm ơn Nam Phong."

"Không cần cảm ơn. Chẳng phải trước đây Thiếu Giới cũng từng tặng cho ta "Mãn Xuân đường" rồi sao?"

Tuy rằng hai phần điểm tâm này giá cả khác nhau một trời một vực, nhưng tình sâu ý trọng.

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Chương 14: Kỷ Vương Thừa Dịp Hôm Nay Tối Từ Phủ Và Mang Sính Lễ Tối

Edit: Bối Xu

Buổi trưa, trước cửa Kỷ vương phủ

"Vương gia, đã về tới phủ." Diêu Giang ổn định xe ngựa, sau tiến tới đỡ Kỷ vương xuống ngựa. Kỷ vương một tay vịn vào Diêu Giang bước xuống, tay còn lại cầm chặt tờ giấy gói nhàu nhĩ. Tờ giấy đó là giấy bọc màn thầu của Từ Nam Phong đưa cho.

Nhưng mà, màn thầu đâu cả rồi?

Diêu Giang có chút kinh ngạc, ngừng đầu hỏi Kỷ vương "Vương gia, ngài đã ăn hết toàn bộ màn thầu rồi sao?"

Kỷ vương nghiêng đầu cười, ý nhị nói "Thứ tốt đương nhiên phải ăn lúc còn nóng."

Diêu Giang "..."

Người ta đều nói rằng Kỷ vương gia là quả hồng mềm dễ bóp. Nhưng Diêu Giang ở Kỷ vương phủ bao lâu rồi, hẳn thừa biết dưới lớp da thô vô hại kia là tâm địa hồ ly xảo quyệt nha! Lúc này lời nói của Kỷ vương có ẩn ý, không hiểu trong đầu đang tính toán chuyện xấu gì đây.

Ai da, Từ cô nương đáng thương, hi vọng tương lai cô nương không hối hận vì lựa chọn gả cho Kỷ vương.

Diêu Giang thờ dãi "Màn thầu kia cũng không nhỏ, Vương gia đã ăn hết mấy cái vậy?"

Kỷ vương tâm trạng đang rất tốt, ưu nhã giơ bốn ngón tay lên.

Bốn cái!!!

Diêu Giang lau mồ hôi lạnh, tốt bụng cười nói "Vương gia ăn không quen những thứ lương thực này sẽ rất dễ bị tiêu chảy."

"Sẽ không. Rất nhiều năm trước ta cũng từng ăn qua món này, đến bây giờ vẫn nhớ mãi không quên."

Kỷ vương nói xong thì Diêu Giang đã đỡ hần đến bậc thang. Kết quả Kỷ vương còn chưa đi được hai bước, đầu lông mày đã nhíu lại.

Diêu Giang thấy Kỷ vương không bước tiếp, đầu lông mày cũng chau lại liền lo lắng hỏi "Vương gia, ngài làm sao vậy?"

Kỷ vương bất động thanh sắc xoa bụng trả lời "Không có việc gì."

Ăn no đến căng bụng, hiện giờ có chút khó chịu a

~Mấy ngày hoàng đạo của tháng tư, sinh lễ của Kỷ vương phủ cũng đã kịp đưa đến Từ phủ.

Vạn mâm tiền bạc; tranh chữ, đồ ngọc đầy tám rương; vài vóc thượng đẳng bảy tấm; đồ trang sức, dược liệu nhiều không kể hết. Ở thành Lạc Dương này, bỏ tiền như nước để chuẩn bị sinh lễ cũng không phải không có, nhưng đối với Từ Nam Phong mà nói thì thật hiếm thấy.

Diệp Nương chưa từng nhìn thấy qua lễ vật phong phú như vậy, tựa hồ mừng tới phát điên. Chốc lát nhìn cái này một chút, lúc sau lại sờ cái kia một chút, liên tục xuýt xoa làm người khác có chút ừ tai.

Từ Uyển Như vốn định tới chiêm chốc lễ vật của Kỷ vương phủ khó coi, kết quả lại nhìn thấy đầy một sân lụa đỏ, nhất thời không nói nên lời. Nàng ta cảm tức chạy về Đông phòng, đẩy mạnh cửa "Mẫu thân ngài mau nhìn xem, Kỷ vương phủ cũng thật quá khoa trương đi. Làm như bọn họ chuẩn bị rước công chúa vào phủ không bằng."

Trương thị đến mắt cũng không muốn nhấc lên, cẩn thận se chỉ luôn kim thêu nốt đoá hoa lan rồi cúi đầu cắn đứt chỉ màu "Con gấp làm gì, nàng ta cũng chỉ có thể nở mày nở mặt một chốc. Con phải biết, trào càng cao, ngã càng đau."

Từ Uyển Như gặm chân "Con mặc kệ. Sau này con gả đi, nhất định phải phong phú hơn nàng ta."

"Như nhi, ánh sáng của bản thân là phải dựa vào bản lĩnh mà đoạt lấy, giận dữ cũng vô dụng." Trương thị liếc nữ nhi một cái, đến khi thấy nàng ta lạnh sống lưng mới đổi giọng nhẹ nhàng "Người có chỗ dựa tốt, chỉ cần người nguyện ý chịu khó tranh giành một chút, có địa vị nào mà Như nhi không thể với tới được? Tội gì phải ở cái Từ phủ nhỏ bé này, cùng với nữ nhi của một thôn phụ tranh giành tình cảm?"

Từ Uyển Như không nói chuyện nữa, che kín tai không muốn nghe âm thanh cười nói vui vẻ từ ngoài vọng vào, trong lòng âm thầm thề độc: tương lai

nàng nhất định bắt Từ Nam Phong quỳ gối trước mặt, dập đầu thỉnh an nàng.

Ở bên kia, Từ Vị giả mù sa mưa chiều dãi bà mối và Dương tướng quân, gương mặt tươi cười chào đón, phảng phất như đoạn tuyệt thư ngày đó chỉ là một con ác mộng.

Nhưng bà mối vừa đi, trong phủ thanh tịnh lại, Từ Vị nói với Diệp Nương đang vui mừng "Ngươi theo ta đến thư phòng một chuyến."

Diệp Nương vào phủ đã 10 năm, Từ Vị không cùng nàng nói chuyện, đến hôm nay lại phá lệ nói nàng cùng đến thư phòng. Trong lòng Từ Nam Phong rung lên một hồi chuông cảnh báo. Dùng đầu ngón chân mà nghĩ cũng biết Từ Vị tám phần là nhìn trúng sính lễ của nàng. Lại nhìn Diệp Nương đầu óc đơn giản, còn đang tưởng tượng phu nề mặt mũi của nữ nhi mà hồi tâm chuyển ý, vô cùng cao hứng "dạ" một tiếng.

"Cha, có gì không thể nói ở đây sao?" Từ Nam Phong giờ tay chặn cửa, ngăn cản không cho Từ Vị rời đi.

Ánh mắt Từ Vị lảng tránh, ho khan một tiếng "Là việc riêng của ta và nương con. Cũng không liên quan đến con."

Từ Nam Phong lạnh lùng nhìn Từ Vị nói thẳng "Nếu ngươi còn giữ ý định đem sính lễ này thành của riêng thì nên chết phần tâm này đi. Ngươi đã quên hôm đó trong thư phòng, ngươi vội vã cùng ta đoạn tuyệt quan hệ ra sao ư? Duyên phận cha con đã hết, ngươi lại đánh chủ ý lên sính lễ của ta, như vậy cũng thật quá đáng."

Từ Vị bị phản bác đến á khẩu, bực bội phát tay áo bỏ đi.

"Ai nha, Nam nhi" Diệp Nương bắt mãi kéo cánh tay nữ nhi, ánh mắt lưu luyến nhìn theo bóng lưng của Từ Vị, oán giận nói "Thật vất vả cha ngươi mới muốn cùng ta nói chuyện, sao con lại làm hấn tức giận bỏ đi như vậy."

Từ Nam Phong nói "Nương, người cứ mãi như vậy, sau này bị bán sớ còn giúp hấn đếm tiền."

Đang nói dở thì Thái Vân tiến vào bẩm "Nhị phu nhân, Nam cô nương, nhà biểu thiếu gia đến."

Từ Nam Phong không ngờ lại gặp một nhà cữu cữu.

Sớm không tới, muộn không tới, Kỳ vương phủ vừa đưa sính lễ đến đã thấy bọn họ. Đây rõ ràng là muốn dính chút phúc khí, cũng mong được chia sính lễ đây.

Nhưng một nhà Diệp Phúc đã vào tới nơi, hấn gạt mấy người làm đang ngăn cản ra, cất giọng thô tục lớn tiếng quát "Đồ không có mắt, còn không thấy gia gia là ai. Diệp Phúc ta là cữu cữu ruột của Kỳ vương phi, lão hoàng đế gặp ta còn phải xưng huynh gọi đệ. Các ngươi dám cản ta?"

Diệp Phúc và Diệp Tiểu Bưu là hai hán tử thô kệch béo mập, các gia đình cũng không dám liều mạng ngăn cản đành để mặc hai người đó tiến vào.

Lúc này hoa xuân mới vừa lui, lá xanh lại thêm xanh, thời tiết vẫn có chút rét lạnh nhưng Diệp Tiểu Bưu lại mặc độc một bộ quần áo cộc, lộ ra cái bụng toàn mỡ, ánh mắt như chuột đào qua đồng lỗ vật chất đầy trong sân, lớn giọng "Nha, biểu muội hôm nay phát tài rồi, vàng bạc chất đầy sân."

Từ Nam Phong biết trước bọn họ đến đòi tiền, liền nhanh hơn một bước chiếm tiên cơ "Cữu cữu và biểu ca biết hôn sự của ta sắp đến, hôm nay có đem theo hạ lễ tới?"

"Này..." Diệp Phúc và nhi tử liếc nhau, xoa xoa cái mặt nóng, mặt dày nói "Cữu cữu cao hứng quá, nhất thời quên mất phải đem hạ lễ đến. Lần sau nhất định sẽ bổ sung, nhất định sẽ bổ sung."

Diệp Tiểu Bưu cũng nói "Cha, biểu muội nhất định sẽ không để ý."

Nhìn hai cha con nhà này người sau còn mặt dày hơn người trước, Từ Nam Phong cười nói "Huynh đệ ruột thịt còn phải tính toán chi ly, ai nói ta sẽ không để ý?"

Diệp Phúc thấy Từ Nam Phong không dễ ứng phó liền rời mục tiêu, hướng Diệp Nương cười nói "Muội muội, ca ca từ xa đến đây, đến một ly trà cũng không mời ta sao?"

Diệp Nương vỗ khăn tay, vội vàng nói "Không đâu không đâu. Đại ca, Tiểu Bưu, mau vào nhà rồi nói sau."

Từ Nam Phong nhìn một màn này, tức đến trợn mắt.

"Muội muội, lộ phí năm đó cho muội phu vào kinh khoa cử, còn có lộ phí cho muội đem cháu gái vào kinh tìm cha, tất cả đều là ca ca đưa cho muội đúng không?"

Diệp Phúc hoàn toàn không cho mình là người ngoài, tự tiện ngồi lên ghế trên. Ghế đó thượng đẳng cũng không chịu nổi sức nặng của y, phát ra âm thanh kêu kệt. Diệp Nương luôn miệng nói phải.

Từ Nam Phong tiến lên, đánh mặt ra hiệu cho Diệp Nương không nói nữa. Nàng hướng Diệp Phúc nói "Tại sao ta lại nghe nói, nương ta ngày đêm đau khổ quỳ trước cửa Diệp gia mới có thể đổi lấy hai lượng bạc phí đi đường kia?"

Diệp Phúc cố trừng to đôi mắt híp của y, coi như không nghe thấy lời nói của Từ Nam Phong, ngoài cười trong không cười nói "Tục ngữ dạy "Có ân phải báo", Diệp Nương, người không thể vong ân bội nghĩa như vậy được."

Từ Nam Phong không kiên nhẫn đáp "Mấy năm nay cữu cữu liên tục tới đòi đồ từ chỗ nương ta, số tiền lấy được cũng đủ để mua một tòa biệt viện ở trong kinh thành này. Số tiền đó không đủ để bù hai lượng bạc lộ phí năm xưa sao?"

Diệp Phúc nắm chặt tay dựa, lạnh lùng nói "Cháu gái ngoại này của ta sau này sẽ là Vương phi, nhanh như vậy đã không nhận cữu cữu ruột này rồi sao?"

Diệp Nương luôn sợ người ca ca thô bỉ này, vội vàng kéo tay áo Từ Nam Phong "Đại ca, ý tứ của Nam nhi không phải như vậy..."

"Ý tứ của ta chính là như vậy." Từ Nam Phong bỏ qua ánh mắt của Diệp Nương, gọi thị nữ thân cận "Hong Nhi, em lấy đồ ta đặt ở đầu giường đến đây."

Diệp Phúc thấy thái độ của Từ Nam Phong cứng ngạnh, lại liên tưởng tới chuyện nàng đã luyện võ từ nhỏ, liền nghĩ Nam Phong định lấy gậy sắt đánh đuổi mình ra khỏi phủ, không tránh được thẹn quá hóa giận, khối thịt mỡ trên người run rẩy "Người... người muốn đánh lão tử?"

"Cô nương, đồ đã đem tới. Cô nương xem có đúng là vật này không?" Hong Nhi nhanh chóng trình lên một hộp gỗ đàn hương, mở ra thấy một đôi trâm châu Nam Hải bóng mượt. Trâm châu này cũng không phải có giá trị liên thành, nhưng nếu gia đình cữu cữu tiết kiệm cũng sẽ cảm phục được ba bốn năm

Diệp Phúc trừng lớn mắt, nhanh chóng nuốt những lời ô uế vào bụng.

Từ Nam Phong đóng hộp gỗ lại, giao cho Diệp Phúc "Ta không muốn thiếu ân tình của người. Cảm lấy rồi đi đi."

Diệp Phúc định chê ít, nhưng nhớ ra tương lai Từ Nam Phong sẽ là Kỷ vương phi nên không dám coi cái hộp gỗ này như cỏ rác mà ném đi, không khéo lại đắc tội nàng. Hắn gấp gấp không chờ nổi nữa, nhìn Diệp Tiểu Bưu một cái rồi cùng đi ra cửa.

Từ Nam Phong ngồi phía sau bọn họ, lạnh lùng nói "Cậu, nhớ quản cái tay mình cho kĩ một chút."

Diệp Phúc không rõ vì sao bỗng dưng lạnh cả sống lưng, nóng ruột thúc giục nhi tử đi nhanh hơn.

Từ Nam Phong quay đầu lại hỏi Hong Nhi "Hong Nhi, em đã nhớ rõ mặt của bọn họ chưa?"

Hong Nhi gật đầu "Bẩm cô nương, đã nhớ rõ."

"Về sau nếu em còn gặp lại bọn họ, lập tức gọi người đến đuổi đánh, không cho phép bọn họ đến gần mẫu thân."

"Hong Nhi đã rõ."

Diệp Nương ở bên cạnh nhỏ giọng "Nam nhi, Diệp gia chúng ta cũng chỉ có đại ca là nam đinh, về sau người có thể dựa vào bọn họ để tăng thể diện. Kỳ thực người cữu cữu này của con cũng không xấu, hẳn chỉ có chút tham tiền."

"Nương, thể diện không cần phải dựa vào nam nhân mới có thể có. Tất cả đều phải dựa vào chính mình tranh giành." Từ Nam Phong ôm vai Diệp Nương đang ngồi trên ghế, phân phó Hong Nhi đóng chặt cửa lại. Lúc này nàng mới thở dài "Nương, sinh lễ của Kỷ vương phủ rất phong phú, con cũng đã có an bài. Nương chỉ cần nghe theo con là được rồi."

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Chương 15: Đối Diện Với Ngày Thành Hôn Của Chính Mình

Edit: Tiểu Phiến

Chương 15: Cuối cùng, Từ Nam Phong cũng phải đối diện với ngày thành hôn của mình.

Tây phòng im ắng, cửa sổ phòng đóng chặt, bên ngoài là một mảng đen kịt, Từ Nam Phong kéo tay Diệp nương, kiên nhẫn nói, "Nương, những món trang sức cùng tranh vẽ đó người thích cái nào thì cầm lấy vài món. Còn lại con sẽ chia làm hai, một phần dùng để làm của hồi môn cho con, một phần con sẽ mang đi cảm, sau đó người đi mua ít ruộng đất hoặc sơn trang, tiền thuê thôi cũng đủ để người không cần lo cơm áo..."

"Này..." Diệp nương lúng túng nói, "Người cũng biết nương không biết chữ, việc mua sơn trang đồng ruộng cũng không biết xử lý, chỉ bằng người cứ đưa ngân lượng cho ta, ta còn có thể mang ra ngoài làm ăn."

"Chính vì nương không biết chữ nên con mới không an tâm đưa tiền cho nương. Thứ nhất,nếu người cầm quá nhiều ngân lượng cũng có thể rước họa vào thân,thứ hai, cha chỉ cần nói với nương chút lời ngon tiếng ngọt liền có thể lừa nương đưa hết tiền cho ông ta."

Từ Nam Phong lại nói, "Con sẽ nhờ người khác đi mua, nhờ người đáng tin cậy một chút xử lý, người chỉ cần ngồi mát ăn bát vàng là được rồi, như vậy thì không ai lấy đi được, mà con cũng an tâm "

Diệp nương vẫn còn hơi do dự. Đối với một nữ nhân có kiến thức nông cạn mà nói,cho dù có nhiều gia sản hơn nữa thì chỉ có cầm tiền nặng trĩu trong tay mới là chân thực nhất.

Thế nên, Từ Nam Phong liền thay bà quyết định, "Lúc này nương phải nghe lời con, cứ quyết định như vậy đi.Đợi tới khi con yên ổn ở trong Kỳ Vương phủ rồi sẽ nghĩ cách đón người từ Từ phủ ra ngoài."

Diệp nương không biết chữ nên Từ Nam Phong không thể viết lại mấy thứ cần chú ý này lên giấy, lại sợ mẫu thân sẽ hồ đồ. Nàng cũng chỉ có thể nói thêm một lần lại thêm một lần,mãi đến tận khi Diệp nương liên tục gật đầu nói "đã nhớ rồi" mới coi như tạm ổn, lúc này nàng mới mở cửa để Hồng Nhi luôn canh giữ trước cửa đi rót chén trà hoa cho tròn giọng.

Kỳ thực,sinh lễ của Kỳ Vương còn có mấy phần ruộng đất cùng nhà ở trong thành Lạc Dương,nhưng Từ Nam Phong đã cầm hết khế đất,khế ước mua bán nhà trong tay,không để người ngoài nhìn thấy.

Cũng không phải do nàng hẹp hòi,chẳng qua chỉ là những thứ này đặt trong tay mẫu thân,nàng thực sự không an tâm.Nếu như tương lai có thể vượt qua sóng gió,thuận lợi hòa ly,nàng liền gom mấy thứ gia sản này cùng mẫu thân quy ẩn,không can dự vào hồng trần thế tục.

Đầu tháng năm, thời tiết mới vào hè luôn rất nắng, rôt cuộc Từ Nam Phong cũng phải đối diện với ngày kết hôn của chính mình.

Từ Nam Phong suy đoán, có khi giờ này Từ Vị đã truyền tin ra bên ngoài tuyên bố đoạn tuyệt với nàng. Bởi vậy Từ phủ ngoại trừ mấy thước hi lạp đồ rải rác ở bên ngoài thì không có đến một người tới cửa chúc mừng,quanh què đến nỗi giống như không phải nữ nhi Thượng Thư phủ sắp gả đi.

Lại đúng lúc trưởng tử từ lâu đã theo Thái phó học tập của Trương thị trở về. Thiếu niên mười ba tuổi,mi tâm còn phảng phất khí chất của Từ Vị khi còn trẻ, ăn nói lại khiêm tốn lễ phép, khí chất bất phàm, đúng là giống y như tên của hắn vậy, Từ Khiêm.

Từ Khiêm trở về phòng thay xong y phục liền một mình đi tới tây phòng, hần nhìn thấy Từ Nam Phong, đầu tiên là cúi chào nàng, giọng nói non nớt cất tiếng, "Nam tỷ tỷ"

Lúc trước mẹ con Từ Uyển Như làm khó dễ tây phòng, toàn bộ người trong phủ chỉ có Từ Khiêm dám nói lời công đạo thay cho nàng. Vì vậy đứa em trai này là người duy nhất trong Từ phủ mà Từ Nam Phong không cảm thấy đáng ghét.

"Nghe nói cuối cùng Nam tỷ tỷ cũng tìm được tri âm, đệ rất vui mừng, vội vàng chuẩn bị một ít lễ vật nhỏ, chỉ là mấy cuốn sách cổ, không biết Nam tỷ tỷ có thích không?" Từ Khiêm dâng lên một cuốn sách dùng bọc xanh bao lại.

Từ Nam Phong nói, "A Khiêm, có tâm được rồi."

Thiếu niên sắc mặt trầm ổn, nghiêm túc thận trọng, nhưng ánh mắt lại rất ôn hòa, nhưng khi nhìn phụ mẫu, tỷ tỷ ruột của mình thì vô cùng trong suốt. Hần trầm mặc trong chốc lát mới thừ dò xét, "Chuyện của phụ thân và tỷ tỷ, đệ cũng có nghe qua."

Hần chỉ nói một câu nhưng Từ Nam Phong đã hiểu ý của hắn. Nàng nở nụ cười, ngữ khí mang theo chút hờ hững, "Người định nói cho ông ấy hiểu sao?"

"Không phải, tỷ tỷ hiểu lắm rồi." Từ Khiêm cảm thấy khó mở miệng, mười ngón tay trong tay áo nắm thành quyền rồi lại duỗi ra, mỗi từ nói ra đều cẩn thận từng li từng tí, "Phụ thân có cách của người, tuy đệ không tán thành, cũng biết tỷ cùng Diệp di nương phải chịu ủy khuất. Nhưng dù sao phụ thân cũng là trưởng bối, đệ không có quyền chỉ trích, chỉ mong tỷ tỷ không oán hận phụ thân."

Từ Nam Phong không lên tiếng, chỉ là ý cười có chút lạnh.

Từ Khiêm đứng dậy, hơi khom người cúi xuống, "Đệ thay phụ thân bồi tội, cũng là cầu nguyện cho tỷ tỷ sau khi rời khỏi Từ phủ có thể vinh sủng an khang một đời."

Lời này nói rất êm tai, Từ Nam Phong vỗ vỗ trán Từ Khiêm,nói, "Người chỉ là một đứa trẻ thôi, tính toán thuận theo ai chứ?"

Từ Khiêm suy nghĩ một chút rồi nói, "Ước chừng là thuận theo Nam tỷ tỷ."

Từ Nam Phong không kiềm chế được cười lên, lại nghe thấy tiếng Diệp nương nói chuyện cùng Hồng Nhi liền phát tay với Từ Khiêm một cái, "Được rồi, người đi nhanh lên, kéo nương ta nhìn thấy người lại ồn ào."

Từ Khiêm gật đầu,bước đi ra ngoài.

Chốc lát sau, Diệp nương nhanh chân bước tới gần nàng, giận dùm dùm nói, "Tên nhóc của tiện nhân kia làm sao lại đến đây, hắn nói cái gì?"

"Không có gì,chi là đưa quà cưới đến thôi."

Nghe thấy là đưa quà, vẻ tức giận trên mặt Diệp nương liền giảm đi vài phần, bà vừa mở bao bố màu xanh ra, nhìn thấy là mấy quyển sách rách rưới, lửa giận trong lòng lại cháy lên, nhanh chóng vọt đến cửa đông phòng chống nạnh mắng, "Cáo đến chúc tết gà đúng là không có lòng tốt!"

"Được rồi, nương!" Từ Nam Phong dờ khóc dờ cười, nàng cùng Hồng Nhi mỗi người một bên, chia nhau ra đứng hai bên Diệp nương, mạnh mẽ kéo bà vào bên trong phòng. Từ Nam Phong than thở, "Cáo đến chúc tết gà? Nương mắng ai là gà vậy?"

Diệp nương nghẹn lời, sắc mặt lập tức đỏ bừng lên.

Từ Nam Phong khuyên bà, "Con đã sớm nói với nương là chuyển ra khỏi phủ đi, để con mất thanh tịnh, màng nhĩ cũng thanh tịnh."

Diệp nương thờ phỉ phò, "Ta không ra ngoài phủ, không thể để tiện nhân Trương thị có được tiện nghi! Ta đã gả cho cha ngươi, hẳn phải nuôi ta!"

Từ Nam Phong không biết có nên tức giận hay không nữa.

Tháng ngày âm ỉ qua đi, đợi khi Từ Nam Phong sắp xếp thỏa đáng chuyện khế đất, khế ước đã nhanh chóng đến ngày mừng chín tháng năm.

Đó là ngày kết hôn của nàng.

Trời còn chưa sáng, trong không khí mang theo hơi sương ẩm ướt, nền đỏ phủ lên chữ hỷ đỏ thắm dán trên cửa, Từ Nam Phong liền để Hồng Nhi hầu hạ rồi giường tắm rửa thay y phục.

Nàng mặc y phục trắng như tuyết, ngồi ngay ngắn trước gương đồng, tùy ý để Hồng Nhi dùng khăn lau khô tóc nàng. Sau đó bận rộn vòng vèo trên đầu nàng, búi thành một đầu tóc song đao xinh đẹp rồi đội lên mũ quan do Kỷ Vương phủ đưa tới, tóc mai đen nhánh tô điểm cho trầm vàng, lấp lờ ánh sáng óng ánh dưới ánh nến.

Nàng đặt gương lên bàn, dùng cọ trang điểm làm bằng lông dê tỉ mỉ xoa phấn lên mặt, tô lại đường lông mày, ở mi tâm còn có vết chu sa đo đỏ, từ khóe mắt đến má quét thêm một điểm hồng nhạt, càng làm nổi bật lên khuôn mặt kiều diễm vạn phần, nàng dùng tay chấm chấm son đỏ, nhẹ thoa lên trên môi.

"Nam cô nương, người hôm nay rất đẹp nha, giống như tiên nữ trong tranh đi ra vậy." Hồng Nhi đứng một bên cảm thán, một bên giúp Từ Nam Phong mặc váy uyên ương.

Từ Nam Phong giang hai cánh tay ra để Hồng Nhi thuận tiện buộc thắt lưng cùng đeo túi thơm giúp nàng. Nàng nhìn mỹ nhân kiều diễm vô song trong gương, không hiểu sao nàng đột nhiên lại cảm thấy xa lạ.

Hôm nay, nàng đi ra khỏi nơi làm nàng khốn khổ đến hơn mười năm, lao vào vòng tay ôm ấp của một người nam nhân, từ chảo dầu nước sôi lửa bỏng nhảy vào một nơi khác ngấm ngấm sóng to gió lớn.

Rốt cuộc nơi đó chờ đợi nàng cái gì? Đao kiếm, hay vẫn là cạm bẫy?

Từ Nam Phong hít sâu một hơi, hai bàn tay giấu bên trong tay áo nắm chặt thành quyền, bên trong con ngươi đen nhánh là ánh nến lập lòe lại tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo.

Chân trời nổi lên màu trắng bạc, nắng sớm mỏng manh chiếu xuống, một ngày mới lại đến.

Đang lúc này, Diệp nương lại khóc to phá vỡ yên tĩnh ở tây phòng.

Từ Nam Phong vừa quay đầu liền thấy bà mặc một bộ y phục màu đỏ tươi vọt vào phòng, ngã ngồi ở trên ghế yên lặng lau nước mắt.

"Nương, lại làm sao rồi?" Từ Nam Phong thu lại vẻ mặt lạnh lẽo, tạm thời buông tha cho phiền phức từ kết hôn mà đi tới bên cạnh mẫu thân, ngồi xổm người xuống động viên, "Hôm nay là ngày đại hỉ của nữ nhi, người đừng khóc."

"Nam nhi, nương chỉ có một mình nữ nhi bảo bối là ngươi, ta đã nghĩ sẽ đưa ngươi đi, tự tay giao ngươi cho Kỷ Vương, đây cũng là sai sao!" Diệp nương nghẹn ngào, "Vừa mới này cha ngươi nói với ta, chuyện lớn như vậy, thiếp thân như ta đây không có tư cách lộ diện, còn nói sẽ để tiện nhân Trương thị đưa ngươi gả đi."

Từ Nam Phong không nói gì.

Nàng nhận lấy khăn tay từ Hồng Nhi, lau nước mắt thay mẫu thân, ôn nhu nói, "Được rồi, đừng khóc đừng khóc, người là mẹ ruột của con, đương nhiên phải đưa con đi lấy chồng."

"Nhưng cha ngươi..."

"Không cần quan tâm ông, hôm nay con ra khỏi cửa phủ này, không có bất kỳ liên quan gì với ông ấy."

Lúc này Diệp nương mới thấy trong lòng thoải mái hơn một chút, bà gắng gượng cười, vuốt ve gò má nữ nhi, nói, "Nam Nhi hôm nay thật xinh đẹp, sợ là phi tử của hoàng đế cũng không đẹp bằng ngươi." Lại kéo tay nàng, "Đến đây, ngươi ngồi trước đi, nương đi chuẩn bị cho ngươi ít đồ ăn, hôm nay phải bận rộn một ngày, không thể để đói bụng được."

Từ Nam Phong cùng Diệp nương đơn giản ăn chút cháo, vừa cẩn thận sắp xếp một chút, trời đã sáng choang từ bao giờ.

Đứng ngồi không yên chờ tới buổi trưa, Thái Vân mới truyền tin lại, nói đội ngũ đón dâu của Kỳ Vương phủ đã lên đường, ước chừng hai ba canh giờ nữa sẽ đến.

Diệp nương bảo Hồng Nhi mang khăn voan tới, đội lên trên đầu Từ Nam Phong, che khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng lại trong một mảnh mỏng lung đỏ tươi.

Diệp nương ân bả vai Từ Nam Phong một cái, để nàng ngồi đợi trên giường rồi quay sang lớn tiếng nói với Hồng Nhi, "Hồng Nhi, còn thất thần làm gì, còn không mau chuẩn bị kẹo mừng cùng nước trà."

Hồng Nhi kêu "ai" một tiếng, vội vàng nhắc váy chạy ra ngoài.

Ước chừng mười lăm phút sau, Trương thị cùng Từ Vị đều mặc trang phục lộng lẫy đi vào tây phòng, Từ Nam Phong cười lạnh: Đều đã đoạn tuyệt quan hệ rồi, cần gì phải bày ra bộ dáng từ phụ tử mẫu cho Kỳ Vương xem?

Trương thị trang điểm đẹp đẽ, sóng mắt như nước chảy, trên người mặc một bộ lễ phục màu đỏ liền giống như hoa nở rộ, bà ta hư tình giả ý cười vẩy tay với Từ Nam Phong, "Nam Phong, Kỳ Vương tới rồi, người từ tây phòng đi ra thì không thỏa đáng, mau theo ta đi tới đông phòng."

Từ đông phòng gả ra ngoài, há lại không phải cam chịu nhận Trương thị làm nương?

Từ Nam Phong không trả lời, ánh mắt dừng trên bàn trang điểm. Vừa vặn đúng lúc Hồng Nhi đi qua, nàng liền phân phó, "Mang tiểu đao trên mặt bàn đến cho ta."

Hồng Nhi buông khay trà trong tay xuống, theo lời nàng đưa tiểu đao đến gần, lại tri kỷ nói, "Cô nương muốn cắt thứ gì, để ta giúp người."

"Không cần, đưa tiểu đao đó cho ta."

Tiểu đao trong tay nàng tiêu sái xoay một cái, tiếp theo đó hàn quang chột loé, tiếng vải rách vang lên trong phòng có thể dễ dàng nghe thấy. Từ Vị kinh sợ, Trương thị cũng ngây người, Diệp nương còn sợ tới mức lùi về sau nửa bước. Từ Nam Phong cầm nửa đoạn tay áo trong tay, đứng dậy chậm rãi đi tới trước mặt Từ Vị, đó là nàng dùng dao rạch từ giữa ống tay xuống.

Nàng cầm đoạn tay áo trắng như tuyết giơ lên trước mặt Từ Vị, lại để tất cả hạ nhân đều nhìn thấy, từng câu từng chữ rõ ràng nói, "Từ Thượng Thư không cần lo lắng ta sẽ cản trở con đường làm quan của ông mà vội vã phân rõ giới hạn với ta, hiện giờ, ta liền hoàn thành ước nguyện của ông."

Nàng xoay người nắm lấy tay Diệp nương kéo đến bên cạnh mình, trầm giọng nói, "Từ thượng thư, ông là một trọng phu thất bại, cũng là một người phụ thân thất bại. Những thứ trước kia ta có thể không so đo, nhưng từ nay về sau, nếu như ông dám phụ bạc nương ta thì sẽ giống như tay áo này!"

Nửa đoạn tay áo rơi xuống đất, nhất thời, cả phủ Thượng Thư im lặng như ve sầu mùa đông.

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Chương 16: Nàng Không Muốn Nhìn Thấy Cảnh Tượng Như Vậy!

Edit: Tiểu Phiến

Chương 16: Nàng không muốn nhìn thấy Từ Nam Phong được gả đi trong cảnh tượng như vậy!

"Ai, Thụy Nhi, vừa nãy bên tây phòng nói chuyện người có nghe rõ không?" Ở sân sau Từ phủ, hai thị tỳ nhỏ nhỏ tùm lại bàn chuyện, người nói là người búi hai búi tóc, trên mặt có ít tàn nhang.

Thị tỳ tên là Thụy Nhi gật gù, nhẹ giọng nói, "Nghe nói mười lăm năm trước, đại nhân của chúng ta vì muốn trèo lên cành cây cao Trương gia mà từ bỏ thể tử kết tóc của chính mình. Bây giờ, đại nhân lại vì con đường làm quan của chính mình mà lựa chọn đoạn tuyệt quan hệ với Nam cô nương."

Thị tỳ ít tàn nhang lấy trộm một khối bánh kẹo cưới trong khay, nhét vào trong miệng, hàm hồ nói, "Nếu ta nói, thật sự là do đại nhân sợ tây phòng sẽ ảnh hưởng tiền đồ của mình, vậy tại sao không lựa lúc mà giết bọn họ? Bây giờ Nam cô nương cánh cứng rồi, lại có Kỳ Vương làm chỗ dựa, đại nhân chẳng lẽ không sợ cô nương ghi hận hân?"

Thụy Nhi nói, "Ai biết được!"

"Khụ khụ." Phía sau bỗng truyền đến tiếng ho khan, hai thị tỳ nhỏ đang nói chuyện phiếm sợ hết hồn, nhìn lại thì hóa ra là vú nuôi Vương ma ma của Như cô nương.

Wương ma ma này là người Trương thị mang từ Trương phủ tới, uy danh trong phủ rất cao, hai thị tỳ vội vã cúi đầu chạy đi nhanh như một làn khói.

Mà trong tây phòng, Từ Vị tính tới tính lui, cũng không ngờ tới Từ Nam Phong luôn luôn nhẫn nhịn nay thậm chí còn có can đảm như vậy. Nàng mặc một bộ giá y đỏ chói, ở trước mặt mọi người công khai đoạn tuyệt quan hệ phụ từ cùng hắn.

Nàng nói, "Hôm nay ta đứng ở sân sau nói với ngươi mấy câu này mà không phải ở sảnh trước đã là nể mặt ngươi. Trong phòng ta còn để lại vài tờ ngân phiếu, coi như là trả công ơn nuôi dưỡng cho ngươi!"

Khi nói đến "công ơn nuôi dưỡng", nàng dùng sức cắn chặt răng, mấy chữ này nghe vừa thê lương lại vừa trào phúng.

Từ Vị mắt mặt, sắc mặt ông đỏ lên, đáy mắt thoáng qua chút chột dạ cùng oán hận đè lên nhau liên tục dâng lên.

Ngoài cửa Từ phủ chiêng trống vang trời, đội ngũ đón dâu không hiểu rõ tình hình còn đang bận rộn hô to, đồng xướng hát, lại đòi hỏi bánh kẹo cưới cùng tiền đồng. Trương thị lẳng lặng liếc mắt ra hiệu cho Từ Vị, nói ông diễn xong tuồng vui trước mặt Kỳ Vương rồi hãy nói.

Từ Vị nắm chặt nắm đấm, vẻ mặt như không có gì, nói, "Đi đi, lên hi kiệu."

Từ Nam Phong không để ý đến Trương thị mà cầm tay mẹ ruột của mình, từng bước từng bước dẫm lên thảm đỏ đi ra khỏi cửa phủ.

Đội ngũ đón dâu đều ngồi ở trước đình uống trà, ăn bánh kẹo cưới, vừa thấy Từ Nam Phong đội khăn voan thêu uyên ương đi ra thì đều đứng dậy thổi kèn la hét thêm lần nữa. Ông mai bà mối kéo tay Từ Nam Phong, cao giọng cười nói, "Kỳ Vương nghênh đón tân nương từ lên kiệu hoa!"

Kỳ Vương cũng mặc một thân hi bào đứng ở trước kiệu. Có lẽ do hôm nay là ngày đại hôn nên hắn liền bỏ dải lụa trắng trên mắt xuống, để lộ ra đôi mắt thâm thúy đẹp đẽ, trường thân ngọc lập, tuấn lãng vô song.

Diệp nương giương mắt nhìn hắn, nhất thời hít một ngụm khí lạnh, kêu lên, "Ồi mẹ ơi!"

Pháo trúc cùng tiếng trống vang trời, người khác căn bản không nghe được tiếng của Diệp nương nhưng Từ Nam Phong lại nghe rõ. Nàng dùng một góc áo bào hơi chuyển động để che lại khăn voan trên mặt, thấp giọng hỏi, "Nương, người làm sao vậy?"

"Cái này, Kỳ Vương cũng có chút.... quá đẹp rồi...." Diệp nương hạ thấp giọng nói, trong lời nói vừa có lo lắng lại vừa xen lẫn kinh hãi, "Nam nhi, người gả đi cũng nên cẩn thận chút, nam tử quá đẹp thì không chân thật, mong hắn đừng như cha ngươi quá phong lưu rồi dẫn đến cho ngươi phiền phức còn giáng ngươi làm thê thiếp."

"Người không cần lo lắng cho con, người tự biết chăm sóc bản thân đi, chuyện thiếp thân thì giao Hồng Nhi đi làm, còn người thì đừng để tin cha cùng Thái Vân. Nếu như có việc gấp, người có thể sai người đến Kỳ Vương phủ tìm con...."

Nói đến đây, vành mắt Từ Nam Phong hơi đỏ lên.

Diệp nương dặt tay nàng đi đến trước mặt Kỳ Vương, trong mắt đã có chút nước, trong lòng vừa cao hứng lại vừa không muốn, bà cố gượng cười nhưng cười lại còn khó coi hơn khóc, bà nói với Kỳ Vương, "Vương gia, ta giao Nam nhi cho ngươi."

Con người Kỳ Vương ôn hòa nhìn về phía Diệp nương, mỉm cười nói, "Là nhạc mẫu đại nhân sao? Xin người an tâm, bản vương chắc chắn sẽ chăm sóc tốt cho lệnh ái của người."

Vừa dứt lời, hắn liền cúi tay ra, lòng bàn tay hướng lên trên, Diệp nương cầm tay Từ Nam Phong đặt vào trong tay hắn.

Bàn tay Kỳ Vương rất lớn, mỗi đốt ngón tay đều cân xứng thon dài, chỉ là bàn tay có vài vết chai, không giống như người cầm bút có thể làm ra được, ngược lại giống như luyện tập bắn tên quá nhiều dẫn đến những vết chai này.

Từ Nam Phong còn chưa kịp suy nghĩ, bà tử đã vén màn kiệu lên, mặt đầy vui mừng nói, "Giờ lành đã đến, tân nương từ mau lên kiệu hoa."

Từ Nam Phong buông tay Kỳ Vương, khom người đi vào kiệu, ngồi ngay ngắn.

Màn xe được thả xuống, tầm mắt xung quanh đều vây trong một mảnh mộng lung đỏ chói. Không lâu sau, tiếng kèn tiếp tục vang lên, cỗ kiệu lão đạo khởi hành, theo tiếng leng keng vang lên xung quanh, đâu đâu cũng có tiếng cười vui của những đứa trẻ, Từ Nam Phong biết, đó là do đội ngũ đón dâu của Kỳ Vương phủ vừa đi vừa tung tiền đồng cùng bánh kẹo cưới.

Nàng có chút buồn cười, khóe miệng giật giật, nhưng hai hàng lệ lại chảy xuống trước một bước.

Nàng nhanh chóng giơ tay lau đi giọt lệ ướt lạnh trên má.

Không thể khóc được, không thể yếu đuối, không thể hối hận, nếu đã không có đường lui, vậy thì cho dù là đạp vào lưỡi dao cũng phải tiến về phía trước.

Ngày tân hôn nọ, mười dặm trang sức đỏ chói, hàng xóm đều chạy ra xem trò vui, chỉ có Từ Uyên Như đứng một mình vắng lặng. Trên bậc thang còn để lại năm gói kẹo cùng với mấy đồng tiền nhỏ vụn vặt, đây giống như là một câu chuyện trào phúng.

Trong khuê phòng trên lầu cao, Từ Uyên Như lên mở cửa sổ nhìn ra ngoài, vừa vặn có thể thấy đội ngũ đón dâu của Kỷ Vương từ chỗ ngoặt ở đường phố chậm rãi chạy qua.

Xuyên thấu qua cánh đào ở đầu tường, nàng nhìn thấy khuôn mặt nghiêng hoàn mỹ của hồng y nam tử cưỡi ngựa đi đầu, thân hình thon dài kiên cường, khóe miệng phảng phất một vệt ý cười như gió xuân nhẹ phất qua mặt hồ tĩnh lặng, thổi ngọn sóng lên một hồ nước.

Từ Uyên Như biết Kỷ Vương là người mù, nhưng lại không biết hắn là một nam tử tuấn mỹ như thế! Mà không nói đến những thứ khác, chỉ bằng khuôn mặt này thì Từ Nam Phong liền không xứng!

Nàng muốn nhìn thấy Từ Nam Phong đau khổ, đây phải là bất hạnh của nàng ta! Từ Nam Phong càng không thể gả đi được, tháng ngày lại càng là nước sôi lửa bỏng, như vậy nàng mới hài lòng, lại càng thỏa mãn trong lòng!

Nhưng Từ Nam Phong lại gả đi trong cảnh tượng như vậy, nàng không muốn nhìn thấy!

Nghĩ đến đây, lòng đố kỵ của Từ Uyên Như lại giống như dây leo mang độc điên cuồng lan ra trong lòng nàng, cắn nuốt đi lý trí chẳng còn tồn tại bao nhiêu của nàng.

Từ Uyên Như đóng cửa rầm một tiếng, hất văng tất cả mọi thứ trên bàn trang điểm xuống đất, hộp phấn thượng hạng bị đập đến chia năm xẻ bảy, trâm cài cũng bị bẻ gãy không ít, làm hạt châu rơi xuống đất tán loạn phân tán.

Mấy người thị tỳ sợ hãi đến núp ở sau cửa, tiểu thư xấu tính như vậy, các nàng đều đã hầu hạ từ nhỏ, lúc này trong phòng đều giống như vừa có một con lốc đi qua, làm các nàng sợ đến lưng túng không dám tiến lên.

Vẫn là đại nha hoàn Như Ý còn bình tĩnh, dặn dò tiểu thị tỳ, "Nhanh, đi mời phu nhân tới đây."

Tiểu thị tỳ lĩnh mệnh chạy đi, không đến một lát, Trương thị đã bước tới, bà còn chưa vào cửa đã trầm giọng hỏi, "Nhu nhi làm sao vậy?"

Như Ý nói, "Hồi bẩm phu nhân, mới nãy Như cô nương một mình đứng trước cửa sổ, có lẽ là nhìn thấy cảnh tượng kia ở tây phòng..... kết hôn, sau đó mới tức giận."

Trương thị lúc ở tây phòng vốn đã bị Từ Nam Phong chọc tức, mới nãy còn chặt lưỡi xử lý hai tiểu thị tỳ, tâm tình lúc này đã có chút sụp đổ rồi, bà trầm mặt xuống nói, "Ngay cả tiểu chủ tử cũng không chăm sóc được, các người còn có tác dụng gì."

Như Ý cùng một đám thị tỳ vội vã quỳ xuống, nom nớp lo sợ xin tha, "Phu nhân thứ tội!"

Trương thị không để các nàng xin tha, bà đi vòng qua một đám thị tỳ nằm rạp trên đất, nhẹ bước vào phòng, kêu, "Nhu nhi."

"Mẫu thân!" Từ Uyên Như đứng dậy từ trên giường, nhào vào trong lòng Trương thị oan ức khóc.

"Được rồi, chỉ có ngần ấy chuyện cũng đáng làm con nổi giận sao?" Giọng nói của Trương thị không nghe ra vui giận, bà giờ tay vuốt ve búi tóc của nữ nhi.

"Mẫu thân, con rất sợ." Từ Uyên Như bám vào một bên tay áo Trương thị, cúi đầu che đi vẻ hung tàn trong mắt, thấp giọng nói, "Từ Nam Phong hận chúng ta như vậy, nếu như nàng được Kỷ Vương cưng chiều thì nhất định sẽ quay trở về hại chúng ta!"

"Nhu nhi, rốt cuộc là người sợ nàng sẽ trả thù chúng ta hay người sợ nàng sẽ sống tốt hơn người nghĩ?"

Ánh mắt Trương thị sắc bén, bà nói ra tất cả tâm tư ngổn ngang trong lòng nữ nhi.

Từ Uyên Như không thể cãi lại, nói quanh co một hồi cũng không trả lời được.

Trương thị kéo tay nàng ngồi trên giường, nhìn qua một căn phòng đã hoang tàn này một chút, trầm giọng nói, "Nhu nhi, con đã đến tuổi cập kê, không thể dựa vào phụ mẫu sống hết đời. Ở trên đời này, thứ không đáng tiền nhất chính là nữ nhân, nhưng con so với người khác thì cao quý hơn nhiều, lại sống thoải mái hơn người khác, vậy thì phải nghĩ biện pháp tranh thủ trước, không chừa bất kỳ thủ đoạn nào."

Từ Uyên Như đột nhiên ngắt đầu, trong cặp mắt xinh đẹp lóe lên tia sáng âm hiểm, nói, "Cầu xin mẫu thân chỉ dẫn, con phải làm như thế nào?"

"Sau khi công bố bảng thi Đình, hoàng thượng định sẽ cử hành một quốc yến trang trọng vào ngày mười lăm tháng này, khi đó sẽ có rất nhiều tiến sĩ ở Lạc Dương tham gia. Con xem xem, người của các danh môn quý tộc, rồi những thanh niên tuấn kiệt ở Lạc Dương đều hội tụ ở đây, yến tiệc này sẽ có rất nhiều quý nữ dựa vào để tuyển phu đấy."

Dừng một chút, Trương thị quay đầu nhìn con gái, nói, "Ta sẽ để cha con mang con đi dự tiệc, sau đó, thì phải xem con biểu hiện như thế nào."

Từ Uyên Như nắm chặt tay thành nắm đấm, ra sức gật đầu.

Chương 17: Chương 17: Ai Hầu Hạ Người Rửa Mặt Thay Y Phục ?

Edit: Tiểu Phiến

Chương 17: Ai hầu hạ người rửa mặt thay y phục?

Người của Từ gia không đến, khách mời của Kỷ Vương phủ cũng ít đến đáng thương, chỉ có một nhà Dương tướng quân đến cửa chúc mừng nên lễ cưới đã đơn giản đi rất nhiều, chỉ đơn giản là lạy thiên địa, sau đó liền có thị tỳ đưa Từ Nam Phong đến phòng tân hôn.

Từ Nam Phong ngồi ngay ngắn ở trên giường, trước mặt nàng là đậu phộng cùng táo đỏ, hai tay nàng đặt lên nhau để trên đầu gối, cũng không biết bán thân ngồi bao lâu, chỉ biết khi ánh nắng nhạt dần, có một thị tỳ tiến vào đốt hi nền cùng đèn lưu ly trên bàn trà. Trong phòng yên tĩnh chỉ có tiếng ánh nến lách tách cháy, tầm nhìn của nàng đều là một mảnh màu cam ấm áp vui mừng.

Lúc nàng đang vô cùng buồn chán thì nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền đến từ ngoài phòng. Một lúc sau liền có hai tỳ nữ đẩy cửa bước vào, nhẹ giọng nói, "Phu nhân, Vương gia đang bồi Dương tướng quân uống rượu ở bên ngoài, có lẽ phải một lúc nữa mới tới được. Vương gia lo phu nhân sẽ đói bụng nên gọi chúng nô tỳ đưa đến một bát cháo gà nóng hổi đến để ngài ăn."

Từ Nam Phong tò mò nhắc lên một góc khăn voan liền chạm mặt hai tỳ nữ một xanh một đỏ.

Tỳ nữ mặc y phục màu đỏ xem ra lớn hơn tỳ nữ kia, tướng mạo tuy bình thường nhưng lúc cười lên trông vô cùng đáng yêu, nàng nhận lấy chén cháo trong tay tỳ nữ y phục xanh, khom người hỏi, "Phu nhân có cần nô tỳ hầu hạ người dùng bữa?"

"Không cần, ta tự ăn."

Từ Nam Phong uyển chuyển ăn cháo, đột nhiên lại nhớ tới cái gì, nàng giương mắt nhìn hai nha đầu trước mặt một chút, hỏi, "Các người là thị tỳ bên người Vương gia sao? Các người tên là gì?"

"Hồi bẩm phu nhân, nô tỳ là Bát Bảo, còn đây là Quế Viên." Tỳ nữ tên là Bát Bảo cung kính nói, "Vương gia không thích chúng nô tỳ đến gần, vì vậy chúng nô tỳ bình thường cũng chỉ hầu hạ Vương gia cởi áo dùng bữa, ngoài ra mọi việc đều do Vương gia tự mình làm, chúng nô tỳ cũng không tính là thiết thân."

"Tắm rửa thay y phục cũng là Vương gia tự làm?" Từ Nam Phong hiếu kỳ nói, "Mất hẳn như vậy, có tiện không?"

"Cái này...." Quế Viên còn nhỏ tuổi, vừa nói đến đây đã đỏ hồng hai gò má, nàng nói quanh co, "Tắm rửa thay y phục cũng là Vương gia tự làm, nếu không tiện thì sẽ nói Điều công tử đến hỗ trợ. Có điều từ nay về sau, những việc này, nhất định sẽ giao cho phu nhân làm."

"Điều công tử? Là Điều quản gia sao?"

"Không phải đâu, thưa phu nhân." Quế Viên không nhịn được cười lên, giải thích, "Điều công tử tên là Điều Dao, là cháu của Điều quản gia, cũng là khách ở trong phủ Vương gia. Điều công tử võ nghệ vô cùng xuất sắc, vì thế Vương gia liền xin hân về bảo vệ an toàn cho vương phủ, chúng nô tỳ đều gọi hân là Điều công tử."

Cái này thú vị. Người bên ngoài tránh Kỷ Vương còn không kịp, Điều công tử này nếu thật sự là người giỏi võ nghệ, sao có thể cam tâm ở lại Kỷ Vương phủ?

Ngày mai nếu rảnh rồi, nàng nhất định phải đi gặp người này, nói không chừng còn có thể thăm dò được một vài tin tức hữu dụng.

Đang nghĩ ngợi, Quế Viên lại bĩu môi, thần bí nói, "Có điều phu nhân nên cách xa Điều công tử một chút."

Từ Nam Phong múc một thìa cháo, hỏi, "Tại sao?"

"Điều công tử này, nói êm tai thì là phong lưu phóng khoáng, nói không êm tai thì chính là không đứng đắn, ngay cả công chúa hân cũng dám trêu đùa...."

Quế Viên đang nói tới hăng say, Bát Bảo lại đánh gãy lời nàng, "Quế Viên, ở sau lưng nói xấu người của Vương gia, cần thận Vương gia trách phạt!"

Quế Viên vội che miệng lại.

Từ Nam Phong nói, "Thị tỳ ở phủ người khác đứng trước mặt chủ nhân còn không dám thở mạnh, hai nha đầu các người đúng là rất thú vị."

Nàng vốn chỉ thuận miệng nói một câu, hai nha đầu này liền sốt sáng lên. Bát Bảo cùng Quế Viên nhìn nhau một chút, dè dặt nói, "Vương gia đối xử với chúng nô tỳ rất ôn hòa nên từ lúc vào phủ chúng nô tỳ đều tự do tự tại... Phu nhân, người có cảm thấy chúng nô tỳ không tuân theo quy củ không? Nếu người không thích, người chỉ cần nói, chúng nô tỳ nhất định sẽ sửa!"

Quế Viên gật đầu phụ họa.

Từ Nam Phong nở nụ cười. Nàng vốn nghĩ rằng Kỳ Vương phủ là nơi mỗi ngày đều bao trùm không khí nặng nề, nàng còn chuẩn bị xong tinh thần đối mặt với mỗi ngày đều như đi trên lớp băng mỏng, nhưng không ngờ lại có thể sinh động như vậy, bọn nha đầu còn có thể đơn thuần đến đáng yêu.

Nàng nói, "Không, ta cũng thích tự do tự tại."

"Đa tạ phu nhân!"

Bát Bảo cùng Quế Viên thở phào nhẹ nhõm, vui vẻ nói, "Vương gia nói không sai, phu nhân thật sự là một nữ tử vừa dịu dàng vừa xinh đẹp!"

Từ Nam Phong nuốt nửa phun cháo ra ngoài, "Hắn thực sự nói ta như vậy?"

"Đúng vậy, nô tỳ làm sao dám lừa gạt người? Từ ngày 16 tháng 3, từ khi Vương gia từ quán trà về phủ, mỗi ngày đều lẩm bẩm nói đến người, ngay cả Điêu công tử cũng không chịu nổi, chua xót nói Vương gia thấy sắc quên nghĩa."

16 tháng 3, là lần đầu nàng gặp Kỳ Vương?

Từ Nam Phong không khỏi nhớ lại lần đầu gặp mặt Kỳ Vương, lúc đó nàng mang bộ dạng hùng hổ dọa người, làm sao hắn có thể nghĩ tới bộ dáng dịu dàng xinh đẹp được?

Xinh đẹp? Cũng không thể nói như vậy được, Kỳ Vương vốn không nhìn thấy.

.....Tuy rằng nàng có thể coi là xinh đẹp.

Nghĩ đến đây, khóe miệng Từ Nam Phong nhếch lên một nụ cười, cảm xúc căng thẳng vì xuất giá không biết đã biến mất từ bao giờ, lại còn có tâm tình tự mình say sưa.

Đang nghĩ ngợi, một tiểu thị tỳ đẩy cửa ra, vô cùng thần bí nói, "Phu nhân, Vương gia đã trở về, còn bốn mươi bước nữa liền tới." Dứt lời, nàng lại nhìn ra bên ngoài một lần nữa, "Giờ còn ba mươi bước..... hai mươi bước...."

"Nhanh, thu dọn bát đĩa đi!" Bát Bảo luống cuống tay chân sai khiến Quế Viên, "Che kín khăn voan của phu nhân! Ông tay áo! Vuốt phẳng ống tay áo nhân nhoe đi!"

Kẹt kẹt ——

Gần như cùng lúc đó cửa bị đẩy ra, Kỳ Vương một thân cẩm y ngọc quan được thị vệ dẫn dắt đi vào phòng, trầm ổn bước qua cửa.

Một khắc đó, Từ Nam Phong lại có một cảm giác căng thẳng không tên.

Một đôi ủng trắng dừng lại trước mặt nàng, nàng liền nghe thấy giọng Kỳ Vương từ trên đỉnh đầu vang lên, nhẹ nhàng mà trầm thấp, "Mang rượu hợp cần tới đây."

Bát Bảo "ai" một tiếng, một lát sau liền mang lên một khay rượu, bên trên đặt một bình rượu ba chân khéo léo.

Kỳ Vương không nhìn thấy nên hơi bất tiện, Từ Nam Phong duỗi tay ra kéo ống tay áo của hắn, đưa tay hắn cầm lấy khăn voan của mình.

Khăn voan được cời ra thuận lợi, tầm mắt Từ Nam Phong cũng sáng lên.

Nàng giương mắt nhìn Kỳ Vương một thân hi bào đỏ thắm, trên mắt không biết từ lúc nào đã được bịt kín vải, chỉ có điều từ dải lụa màu trắng đổi thành màu đỏ, bên trong vẻ tuấn đạt lại mang thêm vài phần trong sáng.

Bát Bảo đưa một chén rượu hợp cần vào trong tay Kỳ Vương, một chén khác lại đưa cho Từ Nam Phong, nàng tán dương, "Vương gia, phu nhân đúng là rất xinh đẹp."

Kỳ Vương nở nụ cười, dùng ngữ khí giống như chuyện đương nhiên nói, "Đó là tất nhiên." Cũng không biết tự tin của hắn đến từ đâu.

Từ Nam Phong nâng chén rượu trong suốt tới, do dự nói, "Muốn uống rượu giao bôi sao?"

Kỳ Vương theo giọng của nàng xem xét, nói, "Tùy ý."

Từ Nam Phong cảm thấy hai người tốt xấu gì cũng chỉ mới gặp mặt hai ba lần, uống rượu giao bôi quả thật có chút lúng túng liền bung rượu cụng vào chén của Kỳ Vương, hào sảng nói, "Nguyện cùng quân cùng tiến cùng lùi, ở chung vui vẻ."

Dứt lời liền một hơi uống cạn rượu trong chén.

Kỷ Vương cũng uống cạn rượu, ôn nhu nói, "Ồ chúng vui vẻ, phu nhân."

Nghe được hai chữ "phu nhân" từ miệng hắn, Từ Nam Phong suýt nữa liến sặc rượu, khoe mắt nàng liếc nhìn Bát Bảo cùng Quế Viên đang đứng một bên cười trộm. Nàng cũng không tiện vạch trần cộc hân nhân giả này liền không thể làm gì khác hơn là quanh co đáp bừa một tiếng.

Bát Bảo vô cùng lạnh lợi mà thu dọn hai ly rượu rỗng đi, sau đó Quế Viên cùng một tiểu thị tỳ khác liền bưng hai chậu nước ấm áp tiến lên, ân cần nói, "Vương gia, phu nhân, chúng nô tỳ hầu hạ người rửa mặt thay y phục."

Từ Nam Phong đứng dậy, tự mình lấy xuống trâm cài trang sức, nói, "Không cần, các người đi hầu hạ Thiếu Giới đi." Dứt lời, nàng liền cầm khăn đã nhúng nước cẩn thận lau đi son phấn trên mặt.

Kỷ Vương ngồi xuống giường, phát tay với bọn nha hoàn, nói, "Các người đi ra ngoài trước đi."

Ba nha hoàn người nhìn ta, ta nhìn người một chút, đều thấy được ý cười đùa trong mắt đối phương.

Các nàng nhin cười, cúi đầu hành lễ, cùng nói, "Nô tỳ cáo lui." Sau đó liền người xô ta, ta xô người lao đảo đồng loạt lui ra ngoài.

Bát Bảo còn cẩn thận đóng cửa phòng lại, ngăn cách tầm nhìn của người ngoài.

Từ Nam Phong rửa sạch mặt, tóc mai hai bên dính vài vệt nước, mềm mại dính vào gò má nàng, làm tăng thêm mấy phần phong tình quyến rũ. Nàng xoay người lại, phát hiện Kỷ Vương vẫn bất động ngồi ngay ngắn trên giường, còn đang mỉm cười nhìn về phía nàng.

Nàng nghi ngờ hỏi, "Người lại để các nàng ra ngoài, vậy thì ai hầu hạ người rửa mặt thay y phục?"

Kỷ Vương vẫn nhìn nàng cười.

Từ Nam Phong bỗng nhớ tới lời Quế Viên nói, "Từ nay về sau, những chuyện này, nhất định sẽ giao cho phu nhân làm", nàng nhất thời bưng tỉnh, đây là chờ nàng đến hầu hạ sao?

Thôi thôi, ăn đồ người ta mềm miệng lại chê người ta tay ngắn*, hơn nữa hắn còn đưa nàng sinh lễ phong phú, thôi thì nàng chịu đựng hầu hạ hắn mấy năm thôi.

*Ăn đồ người khác mềm miệng lại chê người ta tay ngắn: / 吃人家的嘴软, 拿人家的手短/: Ăn đồ của người ta rồi tới lúc mở miệng chê người ta sẽ cảm thấy xấu hổ, cầm đồ của người ta rồi mà khi người ta nhờ vả sẽ cảm thấy ngượng ngùng khi từ chối. Ý chỉ những việc không tiện mở lời từ chối.

Nghĩ như vậy, Từ Nam Phong liền thấm ướt khăn, đi tới ngồi bên cạnh Kỷ Vương, nói, "Xoay qua đây."

Kỷ Vương nghe lời nàng xoay mặt qua, Từ Nam Phong do dự một chút mới nhẹ dùng khăn lau trên gò má hắn.

Môi Kỷ Vương hơi mở, đột nhiên hắn sững sốt một chút, nắm chặt lấy tay Từ Nam Phong, ngăn lại động tác của nàng.

Từ Nam Phong cũng sững sốt.

Khoe miệng Kỷ Vương hơi giật giật, hắn lấy khăn ra từ tay nàng, nhẹ giọng nói, "Ta làm là được rồi."

"Là do ta làm không tốt sao?" Từ Nam Phong thành khẩn hỏi.

"Không phải." Kỷ Vương có chút máy móc dùng khăn lau sạch mặt, cúi đầu nở nụ cười, nhẹ giọng nói, "Là do ta ngại."

"....."

Kỷ Vương nói như thế, lòng của Từ Nam Phong ban đầu còn đang bình tĩnh cũng bắt đầu nổi lên sóng lớn.

Mới lau mặt thôi đã như vậy, lúc sau cùng nằm chung một giường không phải là xấu hổ chết luôn rồi sao?

Nghĩ đến đây, hai gò má của nàng lại ửng hồng, nàng hạ mí mắt xuống, nâng hai tay lên áp vào gò má, thầm nghĩ: Xong rồi, ta cũng cảm thấy xấu hổ!

Hai người còn đang xấu hổ, ai cũng không nghĩ đến ở cửa phòng ngủ phía tây có một bóng đen chột lướt qua, một tia lạnh lùng quỷ dị xuất hiện, luôn nhắm vào hai người đang sóng vai ngồi trên giường.

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Chương 18: Cảm Nhận Được Người Ở Bên Cạnh, Ta Mới Ngủ Được

Edit: Tiểu Phiến

Chương 18: Chỉ khi cảm nhận được người đang ở bên cạnh, ta mới có thể ngủ được.

Phòng cưới ở Kỳ Vương phủ rất lớn, ở cửa phía đông có chạm trổ hoa văn tinh xảo, vừa đẩy cửa đi vào là thấy gian ngoài rộng rãi, bên trong gian ngoài chính là phòng ngủ của Từ Nam Phong cùng Kỳ Vương. Phòng ngủ rất rộng, cửa sổ ở phía tây cũng được chạm trổ hoa văn, thẳng ngay cửa sổ là bóng cây lác lư ở trong đình.

Từ Nam Phong hình như nghe được tiếng vang trên mái ngói, tiếng động giống như mèo hoang đi qua, nhưng lúc nàng cẩn thận nghe ngóng thì bốn phía lại yên tĩnh lại.

Đột nhiên, một vật phát ra hàn quang phá cửa sổ phi vào, phá tan màn che lơ lửng trên giường, một đường thẳng tắp lao về phía Kỳ Vương.

"Cẩn thận!" Biến cố phát sinh chỉ trong nháy mắt, Từ Nam Phong không kịp nghĩ gì, đẩy ngã Kỳ Vương nằm trên giường, bản thân nàng thì dùng toàn bộ thân thể che chở cho hắn.

Vật kia bay qua thái dương Kỳ Vương, phập một tiếng đóng ở trên giường. Dải lụa đỏ trên mắt Kỳ Vương bị đứt, theo gió rơi xuống, làm lộ ra đôi mắt thâm thúy không có tiêu cự, trong không khí bay ra mùi thuốc nhàn nhạt.

Từ Nam Phong liền bừng tỉnh trong nháy mắt, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy đôi mắt được giấu dưới dải lụa trắng của Kỳ Vương ở khoảng cách gần đến vậy.

Bên dưới mành kiếm là một đôi mắt lạnh nhạt mà thâm thúy, gò má bằng phẳng làm cho nét mặt ôn hòa của hắn thêm phần mạnh mẽ. Đáng tiếc cho một đôi mắt đẹp, dù đẹp tới mấy thì nó cũng không có tiêu điểm, Từ Nam Phong thậm chí có thể tưởng tượng, nếu đôi mắt này không bị mù, lúc hắn chăm chú nhìn ngắm một người thì ánh mắt đó là ánh mắt sâu không thấy đáy.

"Nam Phong!" Trong đôi mắt của Kỳ Vương tràn ngập sự lo lắng, ngay cả giọng nói cũng hơi run rẩy nhưng rất khó để phát hiện ra, hắn đưa tay ra, mò mịt vuốt ve khuôn mặt của Từ Nam Phong đang nằm rạp trên người hắn, lo lắng nói, "Người có bị thương không?"

"Ta không sao." Lúc này Từ Nam Phong mới hoàn hồn, có chút chật vật bò ra khỏi người Kỳ Vương. Nàng liếc nhìn cửa sổ đã bị phá, cảnh giác, "Một đòn này không trúng, hắn nhất định chạy trốn rồi, cũng không biết rốt cuộc là người nào lớn mật như thế."

Kỳ Vương ngồi thẳng người dậy, theo bản năng dùng tay sờ sờ thái dương, trầm giọng nói, "Vừa mới nãy thích khách dùng ám khí gì?"

Tầm mắt Từ Nam Phong rơi xuống giường nhỏ, rút ám khí có hình dáng giống như chiếc lá ra, cẩn thận quan sát, nói, "Khá giống phi tiêu, nhưng mỏng hơn, nhưng sắc bén hơn phi tiêu, độ dài khoảng một ngón tay, bên trên có khắc Vong Linh Đồ Đằng..."

Giống như nghĩ tới điều gì, Từ Nam Phong hơi nhướn mày, "Lại nói, ta đã từng gặp cái này ở trong một quyển sách tranh binh khí, hình như là thích khách Đông Doanh thường dùng một loại ám khí. Bởi vì loại ám khí này mỏng như giấy, nên thường ngày có thể bí mật mang theo ở kẽ ngón tay mà không sợ bị người nhìn thấy, vì vậy ám khí đó được gọi là "chỉ đao". Thích khách này có thể ném chỉ đao từ khoảng cách xa như vậy, lại còn tính toán chuẩn xác, có thể thấy là một người rất mạnh."

Từ Nam Phong càng nói càng bất an, bỗng nhiên nàng bật dậy, nói, "Không được, ta phải ra ngoài xem xét!"

Sắc mặt Kỳ Vương có chút hòa hoãn, hắn nắm lấy tay Từ Nam Phong.

Từ Nam Phong xoa người lại, "Sao vậy?"

Kỳ Vương ngừng đầu, hắn quay người về phía nàng đang đứng, "Dừng đi, bên ngoài nguy hiểm."

Nghe thấy Từ Nam Phong rất kiên định, "Nhưng nếu không nhỏ mọn mong tai họa này, thì người có thể gặp nguy hiểm bất cứ lúc nào."

"Ta đoán được đại khái người kia là ai rồi, tin tưởng ta đi, không có việc gì." Giọng nói Kỳ Vương nhẹ nhàng, hắn nhướn miệng cười, "Huống hồ giờ người đuổi theo, thích khách kia cũng đã sớm chạy rồi."

"Ta biết, nhưng chung quy ta cũng phải đi ra ngoài giải quyết, vương phủ to lớn như vậy, thích khách lại như đi vào chỗ không người, thật sự rất nguy hiểm."

Thấy dáng vẻ nghiêm nghị của Từ Nam Phong, Kỳ Vương thực sự không đành lòng nói cho nàng biết đây chẳng qua là trò đùa dai của người tè nhạ nào đó mà thôi, hắn liền siết tay nàng, nhẹ giọng nói, "Người đi rồi, nếu thích khách quay lại thì phải làm sao?"

"....." Từ Nam Phong nghĩ thầm, bình thường thích khách sẽ không đàn đến nỗi đã ám sát một lần thất bại thì lại quay lại lần thứ hai.

Có điều Kỳ Vương trông giống như rất sợ sệt?

Ôi, nàng quen biết hắn tuy không lâu, nhưng vẫn bị sắc đẹp của hắn mê hoặc, thiếu chút nữa quên mất Kỳ Vương nhát gan mềm yếu trong lời đồn.

Thôi thôi, nếu hắn đã sợ như thế, nàng sẽ hầu ở bên cạnh hắn thôi. Huống hồ mắt hắn không nhìn thấy, để hắn ở lại một mình trong phòng nàng không yên tâm.

Nghĩ đến đây, Từ Nam Phong từ bỏ ý định đuổi theo thích khách mà ngồi xuống bên cạnh Kỳ Vương, động viên hắn, "Được, ta không đi, ngươi đừng sợ."

Kỳ Vương có chút buồn cười, nhưng trong lòng lại cảm thấy ấm áp. Hắn nắm chặt lấy tay Từ Nam Phong, lưu luyến không rời đi bàn tay ấm áp này.

Từ Nam Phong vỗ vỗ mu bàn tay Kỳ Vương, than thở trong lòng: Nhìn xem, thích khách dọa Vương gia nhà ta ra sao rồi, giờ hắn nắm tay nàng mãi vẫn không chịu buông ra đây.

Nàng háng giọng một cái, hô lên, "Người đến!"

Cửa kẹt mở ra một khe hở, Bát Bảo đỏ mặt thò đầu vào, nhưng nàng lại phát hiện cảnh tượng trong phòng không hề gì phong tình giống như nàng tưởng tượng, nhất thời không khỏi sững sờ, hỏi, "Phu nhân có gì phân phó?"

Lòng Từ Nam Phong vẫn còn sợ hãi nói, "Đề thị vệ trong phủ đề phòng hơn đi, mới này thích khách đã trà trộn vào đây có biết không?"

"A, thích khách?!" Gương mặt hồng hào của Bát Bảo đột nhiên trắng bệch, nàng vội vã mở cửa xông vào, "Người cùng Vương gia có bị thương không?"

"Không sao, cũng may phu nhân nhanh nhẹn, đúng lúc đó bảo vệ bốn vương." Kỳ Vương không chút lưu tình hạ lệnh trục xuất khách, nói với Bát Bảo, "Người nói cho Diêu Dao một tiếng, đêm nay hắn không được ngủ, lập tức đi lĩnh phạt ở chỗ Diêu quân gia."

Từ Nam Phong không có chút cảm kích nào gạt đầu phụ họa, "Cho dù là sợ ý để thích khách lên vào thì cũng nên bị phạt."

Khoé miệng Kỳ Vương giãn ra suýt nữa không nhịn được cười thành tiếng, hắn do dự một lúc, cuối cùng vẫn không vạch trần trò đùa dai của Diêu Dao.

Nếu Kỳ Vương cùng Vương phi không lên tiếng thì Bát Bảo cũng không cần nhiều lời nữa mà theo lệnh lui xuống.

Cánh cửa treo chữ hi đỏ đóng lại, trong phòng cũng liền khôi phục yên tĩnh.

Từ Nam Phong sợ Kỳ Vương vì kinh sợ mà khó ngủ nên đánh vỡ sự yên tĩnh, nhẹ nhàng nói, "Thị tỳ trong phủ người đều có tên rất độc đáo, Quế Viên, Bát Bảo, thêm Liên Từ liền gom đủ thành một nồi cháo."

Ai ngờ nàng vừa nói xong thì có một thị tỳ khuôn mặt tròn tròn mở cửa ngó vào, đôi mắt cong cong như trăng lưỡi liềm khẽ chớp, "Phu nhân, người gọi nô tỳ sao?"

Từ Nam Phong, "....."

Thật sự có người tên Liên Từ sao?

Kỳ Vương nghiêng đầu đi, cố kiềm chế bả vai đang run lên của hắn, hiển nhiên là hắn đang nín cười, chốc lát hắn mới phẩy tay với Liên Từ một cái, "Đi ra ngoài đi, không có lệnh của ta, không cho phép ai tiến vào.",

Liên Từ kêu "A" một tiếng, nhỏ giọng đáp lại rồi chạy ra ngoài.

Từ Nam Phong rút tay mình ra khỏi tay Kỳ Vương, cứng nhắc lảng tránh sang chuyện khác, "Sẽ không có nguy hiểm nữa, ngươi đừng lo lắng, mau ngủ đi."

Nắm ngón tay Kỳ Vương nắm vào hư không, hắn ngoan ngoãn gật đầu, "Được."

Ánh nến chiếu vào không khí tràn ngập vui vẻ, ánh nến hắt lên mặt hắn, làm lông mi hắn giống như đang phát sáng. Đôi mắt đẹp của hắn phảng phất giống như phản chiếu đang phản chiếu những thứ sáng nhất trên thế gian, làm sao có thể mãi mãi được.

Nhan sắc tuấn mỹ ở trước mặt không khỏi làm nàng có chút động lòng. Nàng thấp giọng ho khan một tiếng, nghiêng mặt không nhìn Kỳ Vương nữa, nói, "Không còn sớm nữa, ngươi mau ngủ thôi."

Kỳ Vương vẫn gật đầu, giọng nói trầm thấp mà ấm áp, "Được."

Đã trải qua một lần suýt bị ám sát, thần kinh Từ Nam Phong liền căng thẳng không dứt, nàng cũng không an tâm ngủ, vì vậy liền quyết định gác đêm một đêm, tránh cho việc bất ngờ xảy ra. Dù sao Kỳ Vương hao tốn nhiều tiền như vậy để cưới nàng vào phủ, nàng không thể ăn com mà không làm việc.

Suy nghĩ miên man một hồi, Kỳ Vương đã bắt đầu cởi áo nói thất lưng rồi.

Mắt hắn không nhìn thấy, chỉ có thể mò mẫm cởi xiêm y, nhưng hôm nay lại mặc trang phục kết hôn nên có rất nhiều lớp. So với xiêm y bình thường cũng rườm rà phức tạp hơn không ít. Từ Nam Phong nhìn ngón tay thon dài của hắn đang phân cao thấp với một đồng cúc áo, cho dù làm thế nào cũng không cởi ra được, nàng không đành lòng, mở miệng, "Ta giúp ngươi."

Vừa nói, tay nàng đã chạm vào tay Kỳ Vương.

Vừa chạm, hai bàn tay lại tách nhau ra.

Từ Nam Phong ngượng ngùng, trên mặt bỗng hiện lên một tầng đỏ ửng. Dừng một chút, nàng nói, "Ngươi bỏ tay ra trước đi."

Kỳ Vương nghe lời nàng buông tay ra, ánh mắt sáng quắc nhìn nàng.

Kỳ quái, ánh mắt này có gì giống người mù đâu?

Đầu ngón tay Từ Nam Phong hơi cử động, nhẹ nhàng cởi cúc thứ nhất trên xiêm y của hắn, bầu không khí lúc này hơi kỳ lạ, nàng không thể làm gì khác hơn là tìm chuyện để nói, "Ta vẫn tò mò không biết vì sao ngươi lại phải bị mất."

A, gay go rồi.

Tự dưng rạch sọc của người ta ra, cái đề tài này thực sự gay go rồi! Từ Nam Phong, ngươi có thể nói chuyện bình thường được không?

Nàng tự phi nhỏ bản thân trong lòng, nhưng Kỳ Vương lại không để ý chút nào, mỉm cười giải thích, "Bởi vì mắt bị thương nên không thể gặp ánh sáng mạnh. Với lại, bên trên dải lụa che mắt này có thuốc, có thể giúp mắt hồi phục."

Thì ra là như vậy, thế nào lúc thanh chi đào rạch đứt dải lụa trên mắt hắn, nàng ngủ được một ít mùi thuốc nhè nhẹ.

Từ Nam Phong giúp hắn cởi áo ngoài, mang áo choàng đỏ thẫm treo trên kệ, hỏi, "Mắt có thể trị hết được sao?"

"Không biết." Kỳ Vương thần nhiên nói, "Nhưng dù sao cũng phải thử xem, hiện tại đã có thể mơ hồ thấy được một chút ánh sáng rồi."

"À." Từ Nam Phong rất muốn hỏi hắn rốt cuộc mất mắt mù có phải là do thái tử làm không, nhưng lời đến miệng rồi lại không thể nói ra.

Không vội, sau này còn nhiều thời gian tìm hiểu.

Kỳ Vương mặc một thân y phục trắng ngồi trên giường, hắn đợi hồi lâu vẫn không thấy Từ Nam Phong có động tĩnh gì liền hỏi, "Nam Phong, ngươi không ngủ sao?"

Từ Nam Phong nhìn hắn, trong mắt Kỳ Vương giống như có một chút mong đợi, lại giống như không có gì cả.

Nàng vội ho một tiếng, nói, "Ngươi ngủ trước đi, chốc nữa ta ngủ."

Kỳ Vương cup mắt, lông mi dài run lên, thăm dò hỏi, "Phu nhân là không muốn ngủ cùng giường với ta?"

Phụt --

Nếu như trong miệng nàng có một ngụm trà, Từ Nam Phong nhất định sẽ phun ra ngoài.

Kỳ Vương lại nói, "Nam Phong yên tâm, giường rất rộng, hai người nằm vẫn thừa, ta sẽ không mạo phạm ngươi."

Từ Nam Phong giải thích, "Không phải vậy đâu, ta chỉ lo lắng ban đêm có biến cố nên muốn canh một lát rồi ngủ."

"Vậy ngươi ngồi bên cạnh ta cũng chính là bảo vệ." Kỳ Vương cởi giày treo lên giường, dịch chuyển thân mình vào phía sát tường, vỗ vỗ phần giường lớn bên cạnh, mong đợi nói, "Nam Phong, lại đây. Chỉ khi cảm nhận được ngươi đang ở bên cạnh, ta mới có thể ngủ được."

"... " Từ Nam Phong: Kỳ Vương vạch rõ ràng như vậy...hình như không đúng lắm?

Thôi thôi, chính mình đã gả cho người ta rồi, cho dù có khóc cũng phải tự đổ.

Nàng cởi giày tháo, áo khoác ra, nằm xuống bên cạnh Kỳ Vương, nói, "Được rồi, ngủ đi."

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Chương 19: Nàng Rất Tốt, Rất Dịu Dàng

Edit: Tiểu Phiến

Chương 19: Nàng rất tốt, rất dịu dàng.

Dù sao đây cũng là lần đầu tiên nàng ngủ cùng giường với một nam nhân, cho nên đêm qua Từ Nam Phong hơi mất ngủ, nàng canh chừng trong bóng tối đến tận nửa đêm, dựa vào ánh trăng nhìn khuôn mặt Kỳ Vương khi ngủ.

Hắn ngủ rất an ổn, hô hấp nhẹ nhàng nhưng đầy sức sống, hai tay đặt nằm giữa bên trên chân mông, không duỗi chân cũng không gập, là một nam nhân cho dù ngủ cũng thể hiện sự tao nhã. Qua giờ tỵ, Từ Nam Phong dần cảm thấy ủ rũ, nàng trở mình than nhẹ một tiếng, nhắm mắt lại, chuẩn bị tiến vào mộng đẹp.

Đột nhiên đầu ngón tay lại cảm giác được một tia ấm áp.

Nàng mở mắt, nghiêng đầu nhìn, trong bóng tối, Kỳ Vương bất an nắm chặt lấy tay nàng.

"Ta đánh thức chàng sao?" Từ Nam Phong nói rất nhỏ, thử thăm dò hỏi.

Kỳ Vương vỗ vỗ mu bàn tay nàng, giọng nói khàn khàn trầm ấm của hắn vang lên, "Đừng sợ, mau ngủ đi, sẽ không sao đâu."

Từ Nam Phong giống như ăn phải một viên định tâm hoàn, nàng khẽ gật gù, nàng nhắm mắt lại, không bao lâu sau đã ngủ say. Thậm chí, nàng còn quên rút tay ra khỏi lòng bàn tay ấm áp của hắn.

Giờ nào còn chưa qua một nửa, Từ Nam Phong đã tỉnh, Kỳ Vương vẫn nắm tay nàng, ngủ vô cùng an tĩnh.

Lúc này trời vừa tờ mờ sáng, ánh sáng lạnh lạnh xuyên qua cửa sổ giấy, rơi lên trên chăn mềm. Những sợi tóc dài đen như mực của Kỳ Vương phân tán khắp nơi, có vài sợi còn nghịch ngợm dính lên trên môi của hắn, khuôn mặt ở dưới tia sáng nổi bật lên vẻ thâm thúy, so với bình thường lại càng nhiều hơn mấy phần lười biếng tùy ý, giống như một con mèo kiêu ngạo.

Từ Nam Phong không kim lòng được thương thức nhan sắc khi ngủ của hắn thêm vài lần, lúc này nàng mới rút tay từ trong bàn tay hắn ra, rón rén mặc lại y phục.

Vừa đẩy cửa phòng ra, sương mù mang theo không khí nhẹ nhàng khoan khoái phả vào mặt nàng, Từ Nam Phong thoải mái duỗi người một cái.

Ở gian ngoài, bọn nha hoàn đã ăn mặc chỉnh tề đứng đó, Quế Viên bưng dụng cụ rửa mặt tới, cười hỏi, "Phu nhân, người thức dậy thật sớm."

"Ừ, thói quen dậy sớm thôi." Từ Nam Phong dựng thẳng ngón tay trở đặt trên môi, thấp giọng nói, "Nhỏ giọng chút, Vương gia còn đang ngủ."

Quế Viên gật gù, rón ra rón rén đặt chậu rửa mặt xuống. Từ Nam Phong tùy ý dùng cây trâm búi tóc lại, nhận lấy khăn ướt trong tay Quế Viên rửa mặt rửa tay, sau đó Bát Bảo liền mang một bộ đồ mới vào.

Đó là bộ y phục màu khói ráng được thêu rất tinh xảo, thợ khéo như vậy, không cần phải nói, nhất định là Kỳ Vương đã dặn dò người chuẩn bị cho nàng.

Từ Nam Phong mặc y phục chỉnh tề, đẩy cửa phòng ngủ ra, đi vào đình viện ẩm ướt lúc sáng sớm. Hôm qua vì quá vội vàng mà nàng còn chưa xem xét kỹ Kỳ Vương phủ.

Ngoài tường có một cây thông cành lá xum xuê, cây thông mọc lên từ đầu tường, trông như chiếc ô trùm lên một góc viện. Từ Nam phong nhíu mày, nghĩ thầm: Nàng phải nói với Kỳ Vương một tiếng, để hắn dành thời gian kêu người chặt cây thông này đi. Không thì nếu kẻ xấu núp ở trên cây có thể tùy thời ám hại, đó chính là tai họa về sau.

Đang nghĩ ngợi, từ đằng sau hòn núi giả ở hậu viện truyền ra một tiếng huýt gió lâu dài mà đều đều.

Là nam nhân?

Từ Nam Phong nhìn về phía phát ra tiếng, vòng qua núi giả sừng sững liền thấy một nam tử trẻ tuổi đang chống ngược bên trong đình hồng sơn ngói vàng kim, vòng qua khúc dưới của hành lang uốn khúc. Nam tử kia không biết đang luyện công phu gì, cả người chống ngược xuống, hai tay chống xuống đất, hai chân thon dài thẳng tắp hướng lên trời, giống như một cây cột chống ngược, cho dù một đến sau đầu đầy mồ hôi nhưng nói toạc móng heo ra thì hắn vẫn cười đến vô cùng xán lạn.

Từ Nam Phong đi tới gần đánh giá nam tử này. Chỉ thấy hắn mặc một thân y phục màu đen, bên ngoài còn mặc thêm một cái áo choàng trắng hoa văn màu lam, ống tay áo thì một đen một trắng, một chặt một lỏng, một tay áo vẫn nhả một tay áo dũng mãnh, bên cạnh cây cột còn đặt một thanh đao được tạo hình rất đặc biệt, thân đao dài lại nhỏ, khá giống hình đường đao, nhưng lại uốn lượn hơn so với đường đao.

Lại nhìn mặt hắn, tuy là mồ hôi nhễ nhại, khuôn mặt bởi vì chống ngược quá lâu mà sung huyết đỏ lên, nhưng có thể mơ hồ hình dung ra ngũ quan đoan chính, không tuấn đạt như Kỳ Vương, nhưng là một khuôn mặt vui vẻ đến khoa trương.

"Chào buổi sáng, Từ Vương phi.* " Nam tử giống như biết nàng là ai, hấn híp mắt cười đùa cợt, mồ hôi hột theo thái dương thấm nhập vào trong tóc, lại theo đuôi tóc rơi trên đất.

*Đề cho các bạn khỏi thắc mắc thì mình chú thích ra đây. Điều Dao gọi Từ Nam Phong là 徐王妃 / xú wáng fēi/ Từ vương phi, chứ không phải là 纪王妃 /jǐ wáng fēi/ Kỷ vương phi.

Từ Nam Phong nhìn gần xanh nhô ra trên mu bàn tay hấn liền biết hấn cũng không chống đỡ được bao lâu nữa, nàng liền cười, "Chào buổi sáng, Điều công tử."

"....." Điều Dao tròn to mắt, kinh ngạc nói, "Vương phi nhận ra tại hạ?"

Từ Nam Phong nói, "Không nhận ra, đoán thôi."

Đêm qua Quế Viên nhắc tới trong phủ có một "Điều công tử" võ công cực cao, làm người lại ngang ngạnh, không chịu trói buộc. Tất nhiên nàng sẽ liên tưởng đến cảnh tượng trước mặt này, sau đó Từ Nam Phong đã đoán được thân phận của hấn, cái này cũng không khó.

Điều Dao bày ra bộ dáng rất khoa trương, khen, "Ta còn lo Lưu Hoài sẽ cưới một nữ nhân ngực to não nhỏ, không nghĩ tới cũng không phải như vậy, người thật thông minh."

Bị người ta đánh giá là "ngực to não nhỏ", Từ Nam Phong trầm mặc một hồi, khóe miệng nhếch lên, nói, "Quá khen, ta vốn còn lo Điều công tử trong miệng mọi người nói không đứng đắn cũng không đáng tin, không nghĩ tới cũng không phải như vậy, người rất chăm chỉ, mới sáng sớm đã chống ngược luyện công rồi."

Bị phản kích, Điều Dao vẫn vui vẻ nói, "Không phải luyện công, là bị phạt."

"Sao lại bị phạt?"

"Đêm qua tại hạ đưa một món lễ vật cho vương gia cùng vương phi, nhưng vương gia không thích liền phạt ta. Người nói xem, hấn có phải là người không nói đạo lý không?"

Sớm đã tiên liệu từ trước, Từ Nam Phong không nghĩ ngợi, nói, "Nếu Vương gia muốn phạt người, nhất định là do người có lỗi trước."

Điều Dao nghẹn lời, nghe rằng tròn mắt, "Người và hấn quả thật là một đôi trời sinh, ta không nói lại được hai người."

Một nén nhang trong lò hương vừa đốt hết, Điều Dao liền vươn mình đứng dậy, lau mồ hôi trên mặt, "Canh giờ đã đến, trừng phạt xong rồi." Dứt lời, hấn dùng khí thế sét đánh không kịp bưng tai tấn công tới, muốn đánh một chưởng lên Từ Nam Phong.

Từ Nam Phong vẫn còn đang kinh ngạc, nhưng nàng tránh ra được, làn váy bay loạn trong sương mù, nói, "Điều công tử đây là có ý gì?"

Điều Dao thu tay lại, khóe miệng nổi lên một nụ cười, "Quá chậm chạp, công phu của người thật không ra sao cả, đồ đệ Dương Thận Chi chỉ có cái tài nghệ này thôi sao?"

Hóa ra là thăm dò, Từ Nam Phong hồi tưởng lại một chiêu vừa xuất ra của Điều Dao, lại liếc nhìn bội đao bên người hấn, chắc chắn nói, "Nếu ta đoán không sai, Điều công tử không phải người Trung Nguyên?"

Điều Dao vốn định chạy, nghe vậy liền dừng bước, xoay người nói, "Công phu kém nhưng cũng may người còn đủ thông minh."

Từ Nam Phong nhếch miệng cười nhạt, "Khi còn nhỏ thân thể yếu ớt, võ công không học được quá nhiều, cũng may ta còn đọc sách, cũng biết được một hai."

"Nói đi, làm sao người nhìn ra được?"

"Chiêu thức của người có chút gian xảo, còn chuôi đao của người nữa."

Từ Nam Phong đi đến dưới hành lang, nhặt bội đao lên quan sát cẩn thận, nói, "Thân đao như đường đao dài lại nhỏ, nhưng lại uốn lượn hơn đường đao, hẳn là bản thay đổi của Phù Tang đao..... Người là người Đông Doanh?"

Điều Dao dựng thẳng một ngón tay lên lắc lắc, nói, "Đã đoán đúng một nửa. Mẫu Thân ta là người Đông Doanh, phụ thân ta là người Lĩnh Nam."

Kỳ quái, Lĩnh Nam và Đông Doanh là hai nơi cao thủ hỗn huyết, người ở đó làm sao có thể cam tâm làm hộ vệ ở Kỳ Vương phủ?

Từ Nam Phong chợt nhớ tới "thích khách" đêm qua có dùng một chi đao, hơn nữa còn có phản ứng của Kỳ Vương lúc đó, nàng liền hỏi, "Chi đao cũng là ám khí của Đông Doanh, tối hôm qua không phải người giả trang đi ám sát đấy chứ? Không trách nào Vương gia muốn phạt người."

Điều Dao cười ha ha, "Chẳng qua là muốn thử xem thân thủ của người một chút, ai biết Lưu Hoài kia thấy sắc liền quên tình nghĩa, trực tiếp bênh vực người!"

Điều Dao này tuy rằng sinh ra là một dáng vẻ bất cần đời, tính cách thì phóng khoáng giống như hiệp sĩ giang hồ, Từ Nam Phong cũng không chán ghét. Hai người có cách quen biết đặc biệt như vậy, cũng coi như đã biết được lẫn nhau rồi.

Lúc nàng trở lại phòng, Kỳ Vương đã tỉnh rồi, hắn chỉ mặc một thân y phục trắng ngồi ở đầu giường, rũ mắt im lặng không lên tiếng, tóc dài mềm mại rối tung trên đầu vai, làm cho hắn có thêm vẻ đẹp lười biếng.

Vừa thấy Từ Nam Phong vào cửa, Bát Bảo đứng một bên rõ ràng thở phào nhẹ nhõm, mang bộ đồ của Kỳ Vương đặt lên trên giường, nhỏ giọng nói, "Vương gia, phu nhân đã về."

Kỳ Vương lúc này mới giường đôi mắt không có tiêu điểm lên, nhìn đến phía Từ Nam Phong, dịu dàng nói, "Phu nhân vừa đi đâu vậy?"

Từ Nam Phong cảm thấy có chút kỳ quái, bước chân của nàng luôn luôn nhẹ nhàng, nhưng mỗi lần Kỳ Vương đều có thể chuẩn xác nhìn đến phía nàng, thật không biết nên nói hắn cùng nàng tâm ý tương thông hay là hắn quá nhạy cảm. Nàng nói, "Ta mới đi ra ngoài một vòng, có chuyện gì sao?"

"Lúc tỉnh lại không nhìn thấy nàng nên có chút lo lắng."

"Chàng lo lắng gì chứ, ta cũng sẽ không đi mất." Từ Nam Phong nở nụ cười, cầm áo choàng tung ra, hỏi, "Muốn rời giường sao? Để ta hầu hạ chàng thay y phục."

Kỳ Vương gật gù, nhanh chóng phối hợp đưa hai tay ra, "Được."

Từ Nam Phong mặc cho hắn bộ y phục màu xanh nhạt, khoác bên ngoài là áo choàng tím khói, nàng tập trung mặc cho hắn thắt lưng mặc ngọc, còn buộc lên một túi thơm làm bằng bạc cùng ngọc hoàn. Nàng chưa bao giờ hầu hạ nam tử khác mặc y phục cho nên làm có chút lúng túng, nhưng nàng làm rất chăm chú, bầu không khí trong phòng yên tĩnh hài hòa, là một loại hài hòa không hiểu được. Bát Bảo cảm thấy có chút mất tự nhiên, nàng cảm giác mình tồn tại ở đây đúng là dư thừa.

Vương gia cùng vương phi là một đôi vợ chồng vô cùng hòa hợp, nàng quả nhiên là dư thừa. Bát Bảo nhẹ thở dài một hơi, nhỏ nhẹ lui ra ngoài, còn cẩn thận mà đóng cửa phòng lại.

Từ Nam Phong dẫn Kỳ Vương ngồi trước bàn gương ở bên cửa sổ, sau khi rửa mặt đánh răng xong, nàng dùng lược cẩn thận chải tóc cho hắn, tuy vậy lại có chút không được trôi chảy, "Xin lỗi, ta.... Chưa từng chải đầu cho nam tử."

Kỳ Vương trong gương cười đến ôn hòa, "Không sao, nàng cứ ngồi xuống trước đi."

Ở trước mặt Từ Nam Phong, Kỳ Vương xưa nay chưa từng tự xưng là "bổn vương" mà dùng từ "ta" khiêm tốn lại phổ thông dễ thay thế, giống như là anh chàng hàng xóm, làm cho lòng người có cảm giác thân cận. Nhưng đôi mắt hắn, rõ ràng vẫn có chút lạnh lẽo.

Từ Nam Phong đứng phía sau Kỳ Vương, đánh giá cặp mắt lạnh nhạt trong gương. Kỳ Vương có tướng mạo tuấn đạt, nói chuyện ôn hòa, duy chỉ có đôi mắt hắn mang theo ý lạnh, lúc hắn cười, ý cười rất ít khi đạt được đến đáy mắt, chỉ lúc Từ Nam Phong quay về, hắn mới có được vài phần ấm áp....

Kỳ Vương, là người có tâm sự.

Nàng đang nghĩ, Kỳ Vương hơi nhếch môi, mở miệng cắt đứt suy nghĩ của nàng, "Trước ta nghe Dương tướng quân nói, nàng bên ngoài ôn nhu nhưng bên trong cứng rắn, tính tình lại thẳng thắn, bây giờ theo ta thấy, nàng lại rất sâu sắc."

Không chờ Từ Nam Phong hoàn hồn, hắn đã nở nụ cười ấm áp, nhẹ giọng nói, "Nàng rất tốt, rất dịu dàng."

Từ Nam Phong đột nhiên có cảm giác như trái tim đang run lên.

Đúng như dự liệu của nàng, giọng Kỳ Vương trầm thấp dễ nghe như vậy, nếu nói lời tâm tình thì nhất định không có mấy nữ nhân có thể chịu được, nhưng lời tâm tình này dùng trên người nàng.... Từ Nam Phong có chút không biết phải làm sao.

"Nếu bàn về ôn nhu, ai có thể thắng được Giới tử lang chứ." Im lặng một lát, nàng chỉ có thể giả bộ như không có chuyện gì xảy ra mà đáp thêm một câu, "Huống chi Vương gia cũng đối xử với ta rất tốt, những tiền bạc cùng đất đai kia, ta dùng hết sẽ lại phải xin Vương gia rồi."

"Có đúng là vì tiền không?" Con người đen nhánh của Kỳ Vương như xuyên thấu qua gương đồng, lẳng lặng rơi trên khuôn mặt đẹp của Từ Nam Phong, hắn chậm rãi nói, "Nếu ta đưa cho nàng nhiều tiền, vậy thì ta có thể giữ nàng ở lại bên cạnh?"

Bạn đang đọc truyện *Manh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Chương 20: Không Phải Với Ai Ta Cũng Đối Xử Tốt!

Edit: Bối Xu

Chương 20: Không phải với ai ta cũng đối xử tốt.

"Nếu ta cho nàng nhiều thêm một chút, liệu có thể giữ nàng bên cạnh ta lâu dài không?"

Ngữ khí của Kỷ vương nhẹ nhàng nhưng lại làm Từ Nam Phong không biết nên trả lời thế nào. Chẳng nhẽ nàng lại nói với hắn "Thực ra ta chỉ coi chàng như câu vắn đề thoát ra khỏi Từ phủ, từ trước đến nay ta đều không tính đến việc sống ở đây lâu dài?"

Không được! Những lời như thế này quá lãnh đạm, nàng sợ sẽ làm tổn thương người mù văn nhả như hắn.

Nàng vuốt nhẹ khối ngọc ấm trong tay, trầm tư một lát mới nở nụ cười, dịu dàng lựa lời đáp "Thiếu Giới nói đùa rồi. Ta cũng không phải người có lòng tham không đáy."

Kỷ vương thấy tâm tình nàng không tốt cũng không truy hỏi nữa, cười ôn hòa nói "Ta chỉ nói đùa một chút, Nam Phong không cần coi là thật."

Thế gian này có một đạo lý "được ăn cả, ngã về không", suy cho cùng cũng vì bị cuộc sống bức bách mà thôi.

Từ Nam Phong vừa thả lỏng tâm tình lại nghe thấy Kỷ vương hỏi tiếp "Ngày mai nàng có về Từ phủ thăm phụ mẫu không?"

Đúng rồi, ngày thứ ba sau khi tân nương xuất giá sẽ quay về nhà thăm cha mẹ, nhưng nàng đã đoạn tuyệt quan hệ với Từ phủ, trở về cũng không có ý nghĩa gì cả.

Từ Nam Phong hơi khó xử nhưng vẫn dứt khoát đáp "Không trở về."

Nàng vốn nghĩ Kỷ vương sẽ dò hỏi nguyên nhân, thậm chí trong đầu nàng đã quyết định sẽ thành khẩn đem toàn bộ chuyện rối rắm trong Từ phủ kể cho hắn. Ai ngờ, Kỷ vương không hỏi thêm điều gì, vẫn cười ôn hòa như trước "Được, vậy nghe lời nàng đi."

Kỷ vương không hỏi thêm, Từ Nam Phong cũng không định nhiều chuyện kể ra. Nàng rời tầm mắt ra ngoài cửa sổ, nói sang chuyện khác "Ngoài sân có mấy cây tùng lớn, tốt nhất Thiếu Giới nên cho người chặt bớt đi."

"Vì sao?"

"Cành lá sum xuê dễ dàng ẩn giấu sát khí."

"Như vậy cũng đúng. Chỉ là cây tùng kia sinh trưởng ở vương phủ đã mấy trăm năm, giờ cho người chặt đi thì thấy trống vắng."

"Chỉ bằng chàng mua thêm vài gốc mai, đông sang có thể ngắm hoa nở."

Kỷ vương gật đầu khen gọi "Chủ ý rất hay", nói xong lại nghiêng đầu hỏi ý kiến Nam Phong "Ngày mai ta sẽ tiến cung thăm mẫu phi, nếu nàng đã quyết định không quay về Từ phủ, vậy thì đi cùng ta được không?"

"Ngày mai?" Từ Nam Phong hơi khần trương hỏi "Hoàng Thượng cũng sẽ đến đó sao?"

"Có lẽ vậy. Nhưng Hoàng Thượng bận trăm công nghìn việc, có lẽ cũng sẽ không rảnh rỗi đến Nghi điện đâu." Kỷ vương cười, đôi mắt hồ phách ám áp như nắng sớm "Nam Phong không cần lo lắng. Phụ hoàng và mẫu phi đều là người biết phân rõ phải trái. Họ sẽ không làm khó nàng. Một tháng ta cũng chỉ gặp mẫu phi một lần, mẫu phi rất muốn xem dáng vẻ của nàng."

Từ Nam Phong đành gật đầu đáp ứng, trong lòng vẫn có chút không yên dặn dò "Ngày mai tiến cung cần phải lưu ý điều gì, chàng nhất định phải nói cho ta biết trước đây. Ta không nên làm chàng mất mặt."

Kỷ vương bật cười "Nam Phong trời không sợ, đất không sợ, ngày mai chỉ tiến cung gặp mẫu phi lại lo lắng thành bộ dạng gì rồi. Thật mới mẻ nha."

Từ Nam Phong ngẩn ngơ, xấu hổ rồi ánh mắt sang chỗ khác "Thiếu Giới hiểu rõ ta thật đấy. Rõ ràng chúng ta mới gặp gỡ thôi."

Kỷ Vương lắc đầu, hiển nhiên là không tán thành với lời nói của nàng.

Từ Nam Phong hỏi "Vì sao chàng lắc đầu? Ta nói không đúng sao?"

Ánh mắt không tiêu cự của Kỷ Vương lóe lên tia giao hoạt, Kỷ vương lại rời đề tài "Yên tâm đi. Ngày mai nàng đi theo ta, nhất định không xảy ra chuyện gì cả."

Dừng lại một lát, Kỷ vương nhớ ra một chuyện liền dặn nàng "Ngày mai tiến cung gặp phụ hoàng, nếu người đề cập đến tin đồn nàng và Từ thượng thư bất hòa, nàng có thành thật cũng không đổi được sự đồng tình. Vậy nên chuyện này tốt nhất là không nên tùy tiện thừa nhận."

Từ Nam Phong ngẩng đầu, kinh ngạc hỏi "Chuyện trong nhà của ta... chàng biết hết rồi sao?"

Kỷ vương đáp "Trên thế gian này không có bức tường nào gió không thổi qua. Hôm qua là ngày thành thân của chúng ta, ta thấy không khí Từ phủ

quanh quẽ, cũng không có khách khứa liền đoán ra một chút chuyện. Những chuyện ta có thể nhìn ra, đương nhiên không thể giấu được phụ hoàng."

Từ Nam Phong mở miệng "Ta..."

"Nam Phong, nàng là thê tử của ta, cũng là người bạn tốt của ta, mặc kệ chuyện gì xảy ra, ta đều tin tưởng nàng. Có một vài chuyện, nếu nàng tình nguyện nói, ta luôn sẵn lòng lắng nghe. Nếu nàng không muốn nói, vậy đừng miễn cưỡng bản thân."

Giọng nói của Kỷ vương trầm ấm trấn an Nam Phong "Phụ hoàng là vua một nước, ngài là một người phụ thân nghiêm khắc. Chuyện của nàng và Từ thượng thư, phụ hoàng chắc chắn sẽ nhìn từ góc độ của một phụ thân, ngài sẽ thấy nàng không đúng. Nếu nàng thừa nhận nàng và Từ thượng thư bất hòa, phụ hoàng sẽ trách nàng bất hiếu."

"Ta biết Thiếu Giới tốt với ta, nhưng..." Năm ngón tay giấu trong tay áo của Từ Nam Phong nắm chặt, nàng cắn môi, một hồi lâu mới kiên quyết nói "Thiếu Giới, ta không nghĩ sẽ giấu chàng. Chuyện cũ của cha mẹ ta, một lời khó nói hết..."

Nàng lựa chọn một vài sự kiện quan trọng, Từ Vị bỏ thê tử kết tóc thê nào nói ra. Nàng quan sát kỹ sắc mặt của Kỷ vương, kiên định nói "Đối với ta, đoạn tuyệt quan hệ với Từ phủ là chuyện tốt. Chỉ là bên phía mẫu thân có chút khó xử vì người vẫn cố chấp. Nhưng ta sẽ nhanh chóng khuyên nhủ nàng, sẽ không để chàng khó xử."

"Đều là người một nhà, không cần thiết phải nói hai chữ 'phiền toái'." Kỷ vương nói "Ta có thể giúp gì cho nàng không?"

"Không không." Từ Nam Phong liên tục xua tay "Chút chuyện này ta vẫn có thể tự giải quyết được, không cần Thiếu Giới nhúng tay vào."

Nàng giống như một cái cây nhỏ quật cường. Từ nhỏ đã phải sinh trưởng trong phong ba bão táp, giờ nàng không học được cách khom lưng dựa vào sự trợ giúp của nam nhân khác, chỉ làm theo bản năng, liên tục từ chối sự giúp đỡ của người khác, đem tất cả hi vọng ả ỉ nuốt vào bụng.

Nàng hi vọng có thể được ngọn lửa sưởi ấm, nhưng lại e sợ bị bỏng. Diệp nương thường nói nàng lãnh đạm nhạt nhẽo, thật ra nàng không biết nên tiếp nhận ý tốt của người khác như thế nào.

Cũng may Kỷ vương không để tâm đến sự xa cách của nàng, chỉ ôn hòa nói "Được. Ta sẽ phân phó cho Diêu Giang và cháu của hấn, Diêu Dao. Nếu nàng cần sai người làm việc gì cứ tìm hai người họ."

"Cảm ơn". Nghĩ một lúc, Từ Nam Phong bổ sung thêm một câu "Thiếu Giới là một người rất tốt, cũng rất dịu dàng."

Kỷ vương ngăn người, đôi mắt vui vẻ cong cong như vầng trăng non, hấn chống cằm, thấp giọng cười "Không phải với ai ta cũng đối xử tốt như vậy."

Từ Nam Phong không rõ vì sao đột nhiên đỏ mặt, nàng đứng dậy che giấu sự bối rối "Ta gọi người vào giúp chàng chải đầu."

Dứt lời Nam Phong đi ra ngoài, để lại Kỷ vương ngồi trong phòng một mình, cười sáng lạng trong nắng mai.

Hoa viên của Kỷ vương phủ ngày hôm đó có sự thay đổi lớn. Cây tùng to lớn bị chặt đi, thay vào đó là rất nhiều gốc mai. Đêm đó Từ Nam Phong và Kỷ vương vẫn nằm cùng giường, chỉ là mất đi vài phần khó xử, thêm vào đó là vài phần thân nhiên.

Ngày thứ hai tỉnh lại, Từ Nam Phong phát hiện tư thế ngủ ngay ngắn của mình hôm qua không còn. Nàng lại vượt qua "ranh giới", lặn vào lòng Kỷ vương!!!!

Chấn mông bị đập lộn xộn sang một bên, còn nàng đang kê sát vào lồng ngực rắn chắc của Kỷ vương. Từ Nam Phong còn mơ hồ cảm nhận được nhịp tim đang đập trong lồng ngực và hô hấp đều đặn của hấn phả lên thái dương và tai nàng.

Tại sao lại như vậy?!

Tại sao lại như vậy?!

Tư thế ngủ của hai người đều không tệ, rốt cuộc tối qua ai là người "vượt rào"?

Từ Nam Phong đột nhiên tỉnh táo hẳn, nàng nhẹ nhàng nắm góc tay áo của Kỷ vương, đem cánh tay đang khoác trên eo mình cẩn thận đặt sang bên cạnh. Kỷ vương bất an hừ một tiếng, lại càng ôm nàng chặt hơn.

Từ Nam Phong "..."

Giọng nói khàn khàn nặng nề của Kỷ vương vang lên trên đỉnh đầu nàng "Giờ nào rồi?"

Từ Nam Phong nằm trong lồng ngực hấn, khó khăn vén rèm lụa lên, quan sát sắc trời đáp "Ước chừng đã là giờ mẹo. Hôm nay chúng ta phải rời giường sớm một chút, còn phải chuẩn bị cẩn thận để tiến cung gặp Hoàng thượng và nương nương."

Kỷ vương mờ ám ậm ừ một tiếng, mở đôi mắt không tiêu cự ra, theo bản năng sờ soạng xung quanh, lại sờ được một mảnh ôn hương nhuyễn ngọc.

Hấn ngăn người ra, trong chốc lát không xác định được vật mình đang ôm là thứ gì. Mãi đến lúc Từ Nam Phong xấu hổ ho khan hai tiếng nhắc nhở hấn mới rút tay về, xấu hổ cười xin lỗi "Thất lễ rồi."

Từ Nam Phong hồ đồ đáp "Không có gì. Ta xuống giường rửa mặt chải đầu trước."

Dứt lời nàng khoác áo rời giường, từ đầu đến cuối cũng không quay đầu lại nhìn Kỷ vương ở phía sau. Khóe môi hần cong lên, năm ngón tay nắm lại như đang hồi tưởng lại dư vị ấm áp ngọt ngào vừa rồi.

Từ Nam Phong rửa mặt trang điểm xong cũng tốn mất một canh giờ. Vì hôm nay phải diện kiến vua, trang phục nàng mặc hôm nay là trang phục của mệnh phụ* trang trọng. Trước áo ngắn màu đỏ thêu chỉ bạc, bên dưới kết hợp với chiếc váy màu lam, đai lưng đeo làm bằng ngọc, áo khoác bên ngoài thì được tô điểm bằng rất nhiều đóa hoa. Tóc nàng được búi cẩn thận trên đỉnh đầu, hơn nữa nàng còn cài thêm mấy bông hoa và ngọc trai nhỏ, khi đi chúng cứ lung lay theo, nhìn rất thích mắt.

Kỷ vương cũng mặc một chiếc áo choàng đỏ tía, một dải lụa trắng quấn quanh mắt, cổ áo trắng càng tôn thêm khuôn mặt ôn hòa tuấn đạt. Hần sinh ra vốn đã đẹp, chiếc áo tím hần đang mặc thể hiện được khí chất cao quý của hần, làm người khác khó rời mắt được.

Hai người cùng dùng đồ ăn sáng đơn giản rồi lên ngựa. Hai chú cháu Điều Giang và Điều Dao ở hai bên hộ tống. Xe ngựa chạy thẳng một đường đến cửa cung.

Hôm nay trời có chút oi bức, đoán chừng sẽ có mưa rào. Trên đường không có nhiều người lăm, chỉ có lác đác vài người bán hàng rong đang mở tiệm. Đường đi thông thoáng, trong chốc lát đã tới cửa cung.

Cung điện nguy nga tĩnh lặng, mái ngói lưu ly cong vút. Tất cả đều thể hiện sự giàu có, trù phú và uy nghi của vương triều. Đến trước cửa cung, xe ngựa không được phép đi vào. Từ Nam Phong phải cùng Kỷ vương xuống ngựa đi bộ vào Nghi điện. Điều quân gia đứng ngoài cửa cung chờ, Điều Dao giao Phù Tang đao cho thị vệ rồi theo hai người tiến vào.

Trong hoàng cung này các tầm điện rất nhiều. Đi ba bước gặp một chỗ ngoặt, mười bước lại một cái hành lang, giống như một mê cung mãi không tìm được điểm cuối. Cũng may là có một tiểu thái giám nhận lệnh dẫn đường cho Kỷ vương.

Tiểu thái giám kia cứ cúi đầu mà đi, bước chân của hần rất nhanh, tựa như không biết người hần cần dẫn đường là Kỷ vương bị mù. Trong lòng Từ Nam Phong sớm đã không hài lòng với hần, hạ giọng nhắc nhở "Vị tiểu công công này phiền đi chậm một chút, nếu va phải quý nhân sẽ không tốt."

Tiểu thái giám vội cười làm lành, bước chân cũng chậm đi rõ ràng.

Từ Nam Phong sợ Kỷ vương bước đi khó khăn nên nàng nắm ống tay áo hần, chậm rãi dẫn hần đi từng bước một.

"Nha ~" Tiếng huýt sáo của Điều Dao từ phía sau vang lên, tầm mắt dừng lại ngay chỗ hai tay của đôi vợ chồng nhỏ đang tiếp xúc thân mật, ý cười trong mắt không nói cũng tỏ.

Từ Nam Phong rời tầm mắt làm lơ sự trêu đùa của Điều Dao. Ý cười trên môi Kỷ vương càng đậm, nhanh chóng đảo khách thành chủ, nắm chặt tay Từ Nam Phong.

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Chương 21: Vì Sao Người Nhất Định Phải Chọn Thứ Nữ Từ Gia ?

Edit: Bối Xu

Chương 21: Vì sao người nhất định phải chọn thứ nữ của Từ gia?

Lại Nghi điện của Hiền phi bố cục khá đơn giản, đi qua mấy khóm hoa và vài cây tử đằng ở trung điện là tới phòng khách. Khi hai người tới, Hiền phi đã ở đó chờ sẵn.

Vừa nhìn thấy Kỷ vương và Từ Nam Phong sánh đôi bước vào, vị phu nhân đoan trang thanh lệ vội vàng đứng lên chào đón, nét mặt mang theo ý cười dịu dàng, ôn hòa nói "Hoài nhi, các con đã đến rồi à."

Từ Nam Phong vốn còn có chút lo lắng, hiện giờ nhìn thấy gương mặt của Hiền phi nương nương, tâm trạng bất an của nàng cũng giống như sương mù gặp nắng mai, trong chốc lát liền theo gió bay mất. Dung mạo của Kỷ vương giống Hiền phi đến chín phần, tính xáo ôn hòa, tựa như một khối ngọc thô hoàn mỹ, cho dù không được mài giũa cũng có thể phát sáng.

Kỷ vương vén áo bào quỳ xuống, Từ Nam Phong cũng quỳ theo hần, hai người đồng thời nói "Nhi thần bái kiến mẫu phi."

"Đứa nhỏ ngốc, đều là người một nhà, cần gì phải để ý những thứ lễ nghi phiền toái này." Hiền phi nâng đôi vợ chồng son đứng dậy. Khi nàng cười khoe mắt hiện lên vài nếp nhăn, ánh mắt đều tràn đầy tình yêu thương của người mẹ. Hiền phi phân phó cung nữ đứng bên cạnh "Chi Ma, mau đem nước ô mai được để trong hòm ra đây cho bốn cung, còn cả kẹo hạt thông nữa."

Chi Ma*...

(*) Chi Ma /zhī-ma/ 芝麻: Nó có nghĩa là hạt mè.

Từ Nam Phong nhớ lại một đồng Quế Viên, Liên Tử, Bát Bảo ở trong phủ, rốt cuộc nàng cũng biết năng lực đặt tên của Kỷ vương kế thừa từ ai.

Năm tháng lắng đọng, tạo thành khí chất ôn hòa trên người Hiền phi. Nàng có khuôn mặt đẹp làm nam nhân cam tâm tình nguyện dừng lại cạnh nàng, nhưng đồng thời nàng cũng không tỏ vẻ tự cao tự đại. Hiền phi cũng giống như những mẫu thân bình thường, chỉ vì nhi tử nguyện ý dừng lại một chút liền vui vẻ bận rộn, luôn sẵn sàng đem thứ tốt nhất của mình cho con, và nàng cũng luôn vui vẻ chịu đựng.

Hiền phi lúc này lôi kéo tay Từ Nam Phong, yêu thương nhìn ngắm khuôn mặt của nàng, ôn hòa nói "Đứa nhỏ này, vì nương mong nhớ con thật lâu, đến hôm nay mới được gặp mặt. Lai Nghi điện của ta trước giờ luôn quanh quẩn, không có đồ tốt để chiêu đãi con. Con không cần câu nệ, cứ coi đây như nhà của mình là được."

Một tiếng "đứa nhỏ này" làm trái tim của Từ Nam Phong mềm nhũn. Nàng chợt nhớ đến mẹ đẻ vừa cố chấp vừa đáng thương của mình, sống mũi gợn lên một đợt chua xót.

Nàng gật đầu, mỉm cười, phóng khoáng nói "Khuê danh của con là Nam Phong. Mẫu phi có thể gọi con là Nam nhi."

"Được, được." Tay của Hiền phi từ khi sinh ra đã rất đẹp, tinh tế mềm mại, nàng kéo Từ Nam Phong đến ngồi cạnh mình, mỉm cười tán dương "Thật là một đứa trẻ ngoan."

Từ Nam Phong có chút ngượng ngùng, thấp giọng đáp "Mẫu phi quá khen rồi."

Kỷ vương nhận nước ô mai từ cung nữ, khẽ nhấp một ngụm, cười nói "Ánh mắt của con từ trước đến giờ luôn rất tốt."

"Còn không phải sao." Hiền phi cười, nhưng trong ánh mắt trộn lẫn chút bi thương nhàn nhạt, nàng đau lòng nhìn đoạn vải che mắt của Kỷ vương, thấp giọng hỏi "Hoài nhi, mắt của con khá hơn chút nào chưa?"

"Tốt hơn trước rất nhiều rồi."

"Nhất định phải nhớ thoa thuốc đúng giờ, mau chóng bình phục."

"Nhi thần đã biết. Nam Phong là người rất cẩn thận. Mấy việc vặt của nhi thần nàng đều giúp đỡ. Mẫu phi không cần phải lo lắng."

Ba người nói chuyện bình thường trong chốc lát liền nghe thấy giọng nói kéo dài the thé của thái giám tổng quản từ ngoài truyền vào "Hoàng thượng giá lâm."

Ba người vội vàng theo quy củ đứng sang hai bên trái phải, không bao lâu liền thấy các nữ quan và thái giám vây quanh một nam nhân mặt thường phục màu đen thêu họa tiết rồng đỏ đang tiến vào.

Hoàng đế tuổi đã ngoài năm mươi, trên đầu đã có vài sợi tóc bạc nhưng thân thể y vẫn cường tráng, khi đứng ở ngoài cửa sừng sững như một ngọn núi lớn, khí thế bức người. Tướng mạo của Kỷ vương giống mẫu thân hơn, chỉ có một đôi mắt sâu sắc, trong trẻo lạnh lùng và vóc người cường tráng cao ngất được thừa hưởng từ Hoàng đế.

Hiền phi vội chuyển quỳ lạy "Thần thiếp thỉnh an hoàng thượng."

Từ Nam Phong liếc trộm một cái, liền theo Kỷ vương dập đầu, đồng thanh nói "Nhi thần bái kiến phụ hoàng."

Hoàng đế không nói không rằng, nhấc tay một cái cũng lộ ra khí chất uy nghiêm. Y bước đi nhanh như gió, ngồi xuống ghế chủ vị ở phòng khách, hai tay đặt lên đầu gối, lúc này mới không mặn không nhạt quét mắt qua đôi vợ chồng son đang quỳ lạy "Miễn lễ."

"Tạ ơn phụ hoàng."

"Tạ ơn bệ hạ."

Từ Nam Phong và Kỷ vương cúi đầu đứng sang một bên, nín thở chờ đợi. Có rất nhiều nữ quan đứng xung quanh hầu hạ nhưng không ai gây ra tiếng động. Cả căn phòng lớn như vậy lại yên lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Trong chốc lát, bạc môi của hoàng thượng chuyển động, ngữ điệu chậm rãi nói "Lão Tứ, ánh mắt của con không tốt, không cần đứng dậy. Ban thường ghé ngồi."

Cung nữ đưa ghế tới. Kỷ vương khom người nói tạ ơn rồi mới ngồi xuống.

"Bệ hạ có muốn uống chút gì không?" Hiền phi dịu dàng cúi người hỏi.

"Tùy ý. Trẫm còn muốn đến Tây sảnh xử lý chính vụ, chỉ ngồi một lát sẽ đi."

Giọng nói của Hoàng thượng lạnh lẽo như sương, lại sắc bén như đao, không vòng vo nhiều lần hỏi Từ Nam Phong: "Từ thị, trẫm nghe nói từ xưa đến nay quan hệ của ngươi và Từ ái khanh luôn bất hòa. Có chuyện này không?"

Quả nhiên Kỷ vương đoán trúng thánh ý.

Từ Nam Phong cúi thấp đầu, mu bàn tay đặt trên trán tiến lên hành đại lễ, thấp giọng trả lời "Bẩm phụ hoàng, nhi thần không biết chuyện này."

Cổ họng nàng thắt chặt, có một tia run rẩy khó phát hiện. Kỷ vương là người ở gần Từ Nam Phong nhất nên chàng cảm nhận rõ sự bất an của nàng liền cười đỡ lời "Phụ hoàng, sự việc lần này không có lừa làm sao có khối. Chỉ bằng phụ hoàng truyền Từ đại nhân đến hỏi một chút?"

Kỷ vương nói một câu, nhanh chóng vút gánh nặng này lên người Từ Vị.

Hoàng đế gạt đầu, vung tay áo hiệu cho Từ Nam Phong đứng dậy "Trẫm chỉ thuận miệng hỏi một câu, cứ đứng lên trả lời."

"Tạ ơn Hoàng thượng." Từ Nam Phong tạ ơn xong liền quay cù trở về đứng sau Kỷ vương.

Hoàng đế lại phát tay lần nữa hiệu cho cung nhân lui ra ngoài, y quay sang nói với Hiền phi "Trẫm có mấy câu muốn nói riêng với lão Tứ."

Hiền phi lập tức lĩnh ý, đặt chén trà lên án hương, vẫy tay gọi Từ Nam Phong "Nam nhi, mấy hôm nay bốn cung có vẽ vài bức tranh hoa cỏ, mau đến đây cùng ta xem một chút."

Từ Nam Phong nhu thuận gạt đầu, hai người cùng nhau hành lễ rồi di chuyển sang gian kế bên.

Trong phòng khách giờ chỉ còn một cặp cha con xa lạ ngồi yên lặng.

Ngồi một lát, Hoàng đế mở lời trước, đánh tan sự im lặng "Quý nữ trong thành Lạc Dương này nhiều không kể xiết, vì sao ngươi nhất định phải chọn thứ nữ của Từ gia?"

Kỷ vương nói "Bẩm phụ hoàng, nhi thần cũng đã đến tuổi lập gia đình, vừa vặn gặp được nàng nên chúng thần muốn ở chung một chỗ."

"Nàng là nữ đồ đệ của Dương Thận Chi, xem ra thân thủ cũng không quá tệ. Từ trước đến nay thân thể ngươi yếu ớt, hiện tại có một nữ cường nhân ở bên cạnh bảo vệ cũng là chuyện tốt, cũng sẽ không đến mức mất mạng."

Thanh âm của Hoàng đế vang lên lạnh nhạt mà hờ hững, không hề chứa một chút ôn nhu.

Đã sinh ra ở nhà đế vương, nữ nhi tình trường là điều tối kỵ. Hoàng đế từ trước đến nay không thích Lưu Hoài, cũng chỉ bởi đứa con này của ông dung mạo quá xuất chúng, tính cách lại si tình mềm yếu, căn bản không thể làm việc lớn.

Từ rất lâu rồi, Lưu Hoài trong mắt ông vốn là đồ bỏ đi. Lão Tam, Thái tử hiện tại lại hoàn toàn đối lập. Vạn dặm giang sơn, chỉ khi giao vào tay một kẻ thù đoạn tàn nhẫn như vậy ông mới có thể an tâm.

Kỷ vương đã quen với lời nói lạnh nhạt của phụ thân nên cũng không chen lời, chỉ yên tĩnh lắng nghe.

Hoàng đế lại nói tiếp "Thứ nữ của Từ gia thân phận thấp kém, bây giờ nàng ta chỉ là một Vương phi nhân dân thì trẫm có thể miễn cưỡng chấp nhận, nhưng tiến thêm một bước nữa thì không có khả năng."

Kỷ vương làm sao không hiểu Hoàng đế đang ám chỉ hắn nên an ổn sống một đời phú quý, cũng bóng gió rằng Từ Nam Phong chỉ xứng làm Vương phi, không thể làm Thái tử phi.

Trong lòng Kỷ vương có chút thê lương, nhưng ý cười trên môi càng đậm, khiêm tốn đáp "Nhận được hoàng ân mệnh mông, nhi thần nguyện trọn đời cai quản tốt Kỷ vương phủ."

Ở gian kế, Hiền phi lấy ra một bộ y phục mới màu xanh lam từ trong hộp châm tuyến, tay ngọc tỉ mi vuốt ve từng đường may, khóe môi gợi lên ý cười dịu dàng "Tháng trước Hoài nhi đến thăm ta, ta đã bắt đầu may bộ y phục này rồi. Hoài nhi mặc lên người chắc chắn rất đẹp."

Hiền phi may rất khéo, hoa văn họa tiết tinh xảo, lại không nhìn ra mũi khâu. Nhìn một lúc, Từ Nam Phong bất chợt nghĩ đến mẫu thân mình.

Diệp nương quanh năm làm việc đồng án nặng nhọc, chân tay sớm đã thô ráp. May vá, đan dệt bình thường may ra còn làm được, nhưng cũng không thể thêu ra hoa văn đẹp như thế này. Từ lúc vào Từ phủ, nàng lại đem hết tinh lực cố gắng làm Từ Vị vui lòng. Đã rất lâu rồi, Từ Nam Phong chưa được mặc y phục do mẫu thân làm.

Nàng thật lòng cảm than "Thiếu Giới mặc gì cũng rất đẹp, hướng hồ tay nghề của mẫu phi tốt như vậy, kim ty ngân tuyến thêu rất sống động, không khác gì dệt hoa trên gấm rồi."

"Đứa nhỏ ngoan, miệng con ngọt như vậy, chẳng trách Hoài nhi nhớ thương con thật lâu."

Từ Nam Phong cũng cười, không suy nghĩ sâu xa câu "nhớ thương con thật lâu" của Hiền phi có ý tứ gì.

Hiền phi kéo tay Từ Nam Phong, phiền não vuốt nhẹ mu bàn tay nàng "Từ trước đến nay Hoàng thượng đều không thích Hoài nhi, con lại gả vào phủ, lại để con chịu uất ức rồi."

Từ Nam Phong vội vàng thưa "Không đâu không đâu, Vương gia đối xử với con rất tốt."

"Về điểm đó ta lại không lo lắng. Đứa nhỏ này do ta mang thai mười tháng sinh ra, tính nó thế nào, ta là người hiểu rõ nhất. Hoài nhi bản tính lương thiện lại trọng tình trọng nghĩa. Trong chốn thâm cung đấu đá khốc liệt kẻ sống người chết này, chỉ có nó mới trân trọng tình cảm huynh đệ ít ỏi đó, mới không đành lòng tổn thương huynh đệ ruột thịt." Mây liễu thanh tú của Hiền phi chau lại, trong đáy mắt ẩn chứa phiền muộn "Cây mọc thành rừng, bị gió thổi cũng bật rễ cả thôi. Hoài nhi sinh ra đã bị cuốn vào cuộc chiến tranh giành vương vị, ánh mắt của nó..."

Nhắc đến mắt của Kỷ vương chính là động đến tử huyệt của Hiền phi.

Viên mắt nàng đỏ ửng, không đành lòng quay mặt đi, phải lấy khăn lụa chấm nước mắt, hít thở sâu lấy dũng khí rồi ngẩng mặt lên nhìn Nam Phong. Nàng cười nàng vô cùng thê lương "Tại thời điểm Hoài nhi yếu lòng nhất, con là cô nương duy nhất nó nguyện ý tiếp cận. Con không biết khi ta nghe tin con nguyện ý gả cho Hoài nhi, trong lòng ta vui mừng bao nhiêu đâu. Cuối cùng nó cũng không còn lẻ loi đơn độc trên đời nữa..."

Từ Nam Phong trầm nghĩ "Con cũng vậy. Cuối cùng con cũng không còn lẻ loi đơn độc trên đời nữa..."

Dường như hai linh hồn không trọn vẹn hòa hợp, cuối cùng cũng hiểu được thế nào là "tâm linh quy túc" rồi.

Hiền phi cười nói "Nam nhi, con và Hoài nhi nhất định mỗi ngày đều phải sống thật tốt, nhất định phải sống tốt."

Từ Nam Phong dùng sức gật đầu.

Hiền phi như vừa trút bỏ được gánh nặng trong người, nàng ôn nhu vén sợi tóc mai lòa xòa của Nam Phong sang bên tai, lại nói tiếp "Con ngoan, mau đứng dậy, vì nương đo cho con một chút, cuối tháng cũng sẽ làm cho con một bộ y phục mới."

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Chương 22: Lúc Còn Nhỏ Ta Từng Lén Chuồn Ra Khỏi Cung

Edit: Tiểu Phiến + Bối Xu

Hiền phi và Kỷ vương giống nhau, đều là người ôn nhu lại thú vị, Từ Nam Phong cùng nàng hàn huyên hết nửa nén hương, lúc trở lại phòng khách thì Hoàng đế đã rời đi, chỉ còn một mình Kỷ vương yên tĩnh ngồi bên bàn thưởng trà.

Nghe được tiếng nói chuyện của các nàng tới gần, Kỷ vương hơi nghiêng đầu, cười nói, "Xem ra mẫu phi cùng Nam Phong rất hợp trò chuyện với nhau."

"Còn không phải sao! Ta vừa thấy Nam nhi liền cảm thấy vô cùng yêu thích, nàng vừa nghe lời lại có tri thức, so với nha đầu Tích Nguyệt thì không biết mạnh hơn bao nhiêu." Nói đến đây, Hiền phi lại nói với Nam Phong, "Đúng rồi, dưới gối ta còn có một cô nương được gửi nuôi, tên là Tích Nguyệt, đứng thứ chín, tất cả mọi người đều gọi nàng là Cửu công chúa."

Từ Nam Phong bắt được từ then chốt, "Gửi nuôi?"

"Là như này, nha đầu này cũng thật đáng thương. Mẫu thân nàng vốn là cung nữ tạp dịch, bởi vì có khuôn mặt xinh đẹp mà lỡ lọt vào mắt xanh của bệ hạ. Nàng có thai, rồi không lâu sau khi sinh ra Tích Nguyệt, nhưng nàng chết yểu. Bệ hạ muốn đưa Tích Nguyệt đến cho Hoàng hậu nuôi dưỡng, nhưng tính tình Tích Nguyệt quá ngang bướng, Hoàng hậu không thích, nên đưa đến chỗ ta."

Hiền phi nắm tay Từ Nam Phong, nói với hai vợ chồng nàng, "Nếu các con không ghét bỏ, vậy ta sẽ để Tích Nguyệt thường xuyên đến phủ các con, cũng tiện để Nam Phong dạy dỗ đỡ nha đầu này."

Từ Nam Phong có chút buồn cười, trong mắt trên dưới Từ phủ đều coi nàng là đã nha đầu, Hiền phi lại để nàng dạy bảo Cửu công chúa, chẳng phải là giao con cháu cho làm người sao?

Kỷ vương thả chén trà xuống, thuận theo nói, "Nói đến nàng, ta đã lâu không gặp Tiểu Cửu rồi."

"Đầu năm nay vừa qua lễ cấp kê của nàng, nàng vốn dĩ đã có thể xuất cung được rồi, bệ hạ lại có ý chỉ hôn cho nàng cùng trưởng tử của Dương tướng quân, nàng không muốn, liền lấy cớ đi chùa cầu phúc, vì hoàng thượng mà ở lại chùa ăn chay niệm Phật gần nửa năm. Tính toán ngày tháng thì cuối tháng này nàng cũng nên trở về rồi, chỉ sợ nàng lại không đuổi kịp Quỳnh Lâm ngự yến."

Kỷ vương nói, "Cũng may phụ hoàng không cách nào can dự vào người của Lai Nghi điện được, nếu không với tính cách ẩm ỉ của nàng thì không biết sẽ ăn khổ nhiều thế nào đâu."

Hiền phi nở nụ cười ôn nhu, lại chuyển đề tài lên người Từ Nam Phong, nói, "Vì thế con nên vui mừng vì cưới được một người vợ hiền không thích ẩm ỉ đi, lại hiểu chuyện ngoan ngoãn. Nếu cưới phải một người như Tích Nguyệt, nhất định con sẽ bị dẫn vật đến mất một lớp da."

Dù Từ Nam Phong mặt dày đi chăng nữa thì lúc này cũng không khỏi ngượng ngùng.

Lúc trước nàng mang theo mục đích gả cho Kỷ vương, lại bị hai mẫu tử này quy thành "vợ hiền", còn đưa tiền bạc y phục cho nàng, lại nói ba câu cũng khen mình không ngớt, rốt cuộc nàng phải làm sao mới ổn đây!

Từ Nam Phong chột dạ đứng ngồi không yên. Thôi, ân sâu khó báo, sau này đối tốt với Kỷ vương một chút là được rồi.

Hai phu thê ở lại Lai Nghi điện dùng bữa cùng Hiền phi, mãi đến khi giờ thăm hỏi đã hết, lúc này hai người mới lưu luyến cáo biệt Hiền phi, xuất cung hồi phủ.

Xe ngựa đi tới đường cái, trời lại không chiều lòng người, bỗng nổi lên mưa to như trút nước, người đi đường thì dồn dập vội vã tránh mưa, người thì cuống quýt thu sạp, nhất thời đường phố chen chúc, làm xe ngựa không thể tiến lên được.

Kỷ vương lệnh cho Điều Giang dừng xe ngựa bên đường, nhường người đi đường đi trước.

"Đây là đến chỗ nào rồi?" Hạt mưa lớn như hạt đậu bùm bùm đánh vào thành xe, giọng nói Kỷ Vương như mơ hồ nhỏ đi.

Vì tránh mưa nên màn xe cùng cửa sổ xe đều đóng chặt, làm không gian chật hẹp bên trong xe ngựa có chút oi bức, Từ Nam Phong đẩy màn che ra một chút để nhìn ra bên ngoài, tham lam hít vào một ngụm gió ẩm ướt, lúc này mới nói, "Đến phố Châu Ngọc rồi, đi lên hai bước chính là tiệm bánh bao nhà họ Vương."

Kỷ Vương nhớ tới phần bánh bao chấm tương nóng hồi kia, khóe miệng cong lên, nhẹ giọng nói, "Vừa đúng lúc."

Từ Nam Phong hỏi, "Cái gì?"

Kỷ Vương lắc lắc đầu, xua đuổi những hình ảnh quá khứ trong đầu đi, đẩy màn xe đối diện Điều Dao ở bên ngoài ra, nói, "Tiểu Dao nhi, đi mua hai phần bánh bao chấm tương về đây."

Phốc! Tiểu Dao nhi....

Từ Nam Phong không nhịn được cười thành tiếng.

Điều Dao xiêu xiêu vẹo vẹo đội mũ lên, vừa mới ngó đầu ra khỏi xe liền bị nước mưa xối cho ướt nhẹp, bĩu môi nói, "Vương gia, có thể không gọi ta là Tiểu Dao nhi hay không? Ta còn lớn hơn người hai tuổi đấy, không thể cho ta chút mặt mũi sao?"

Miệng hần thao thao bất tuyệt, động tác lại không dừng lại, hần nhanh chóng xẹt qua màn mưa vọt vào tiệm bánh bao, một tay vút mấy đồng tiền ra, một tay bắt lấy bánh bao, động tác trôi chảy liên mạch. Lão Vương bán bánh bao chỉ kịp nhìn thấy một thân ảnh lướt qua, bánh bao vừa mới hấp trong nồi đã biến mất, trên bàn sơn hồng loang lổ còn có thêm chừng mười đồng tiền còn đang chuyển động.

Điều Dao xóc màn xe lên, mang hai phần bánh bao nóng hổi hấp tiến vào. Kỷ Vương duỗi tay nhận lấy một bao, nói với Điều Dao, "Người cùng Điều quân gia còn chưa dùng bữa, dư lại một bao các người tự phân."

Điều Dao trừng lớn mắt, lớn tiếng nói: "Vương gia của ta, người có làm hay không? Thuộc hạ bởi người đi nửa ngày, ngài lại chỉ cho ta một cái bánh bao ăn no bụng?"

Kỷ Vương nhàn nhạt đáp, "Không ăn thì đưa ta."

"Ăn!" Điều Dao lườm hần một cái, hung hăng xé bao giấy dầu ra, cầm lấy bánh bao tằn bạo cắn một miếng to, nhai đi nhai lại, sừng sờ nói, "Ồ, ăn cũng rất ngon."

Kỷ Vương cẩn thận bóc từng lớp giấy dầu ra, chia một chiếc bánh bao cho Nam Phong, ôn hòa nói "Thức ăn ở Lai Nghi điện đều là đồ thanh đạm, nàng nhất định ăn không no. Chiếc bánh bao này cho nàng."

Lần đầu tiên gặp mặt Hiền phi, Từ Nam Phong quả thật không dám ăn nhiều nên bây giờ có chút đói bụng. Một mặt nàng cảm động bởi sự cẩn thận tỉ mỉ của Kỷ vương, một mặt lại tò mò hỏi "Thiếu Giới thích ăn bánh bao? Ta tưởng một người như chàng sẽ không ăn mấy thứ lương thực này đâu."

Kỷ vương bỏ một miếng bánh bao vào miệng nhai nát thành từng mảnh nhỏ nuốt xuống bụng, lúc này mới lên tiếng hỏi "Vậy nàng cảm thấy người như ta nên ăn món gì?"

Từ Nam Phong suy nghĩ một lát, đáp "Son hào hải vị, tổ yến vây cá."

Kỷ vương cúi đầu cười, khoe miệng nhếch lên một độ cong vừa phải, mang theo một chút bất đắc dĩ, lại ẩn chứa một chút ôn nhu không dễ nhìn ra. Hắn khéo léo thay đổi trọng tâm câu chuyện, bình tĩnh hỏi "Lần đầu tiên Nam Phong được ăn bánh bao là lúc nào?"

"Đó là chuyện rất lâu về trước rồi. Lúc đó ta rất thích theo các sư huynh, sư đệ trốn ra ngoài chơi."

"Sư huynh, sư đệ? Là hai đứa con trai của Dương tướng quân sao?"

"Không sai. Có một lần lên chợ với người lớn, ở đó nhiều người, làm chúng ta lạc nhau. Ta ở bên đường đợi hơn nửa ngày, đói bụng đến mức hoảng sợ liền chạy đi mua hai chiếc bánh bao lót dạ. Trên đường về còn bấm bụng chia cho người ăn xin cái ven đường một cái."

Từ Nam Phong mở miệng cắn một miếng bánh bao, son môi đỏ tươi dính lên bánh bao trắng mềm, đỏ tươi xinh đẹp. Nàng cười híp mắt nói "Lần trước ở đường Tứ Phương, vô tình gặp được chàng, trong tay ta không có vật gì để tặng cả, chỉ có thể thuận tay tặng mấy chiếc bánh bao. Ai ngờ Thiếu Giới lại thích ăn, thậm chí còn mua đến hai lần."

"Là ba lần." Kỷ vương mỉm cười sửa lại câu nói của nàng, "Lần trước ở đường Tứ Phương gặp nàng mới là lần thứ hai."

Từ Nam Phong hứng thú hỏi lại "Trước đây chàng từng ăn rồi?"

"Ừ. Đó cũng là chuyện của rất nhiều năm trước rồi." Ánh mắt của Kỷ vương như xuyên qua lớp vải che mắt cùng Từ Nam Phong tiếp xúc, thanh của của hắn trầm thấp khàn khàn như được ngâm trong nước, bắt đầu kể chuyện xưa "Thời niên thiếu ta từng lên trốn ra khỏi cung, bị kẻ xấu vây chặn. Lúc đó có người từng cứu ta, còn đưa cho ta một chiếc bánh bao chấm tương ăn cho đỡ đói. Chiếc bánh bao đó từ lâu đã lạnh ngắt, nhưng ta ăn vào lại cảm thấy nó ngon hơn tất cả cao lương mỹ vị trên đời."

Cũng chỉ là mấy câu nói lại làm Từ Nam Phong thổn thức, không ngừng than thở "Như vậy cũng quá nguy hiểm rồi. Bây giờ chàng nhìn ổn trọng như vậy, không nghĩ tới thời niên thiếu lại quá bướng bỉnh."

Tiếng sấm như xé rách trời, mưa rơi tầm tã. Ý cười trên khóe môi Kỷ vương phai đi ít nhiều "Đúng vậy. Lúc còn trẻ chưa nếm trải tư vị buồn vui của thế gian, chí hướng đặt ở nơi trời cao biển rộng, không muốn bị trời buộc."

"Vậy người từng cứu chàng thì sao? Với tính cách của chàng, nhất định sẽ không thiếu ân tình người khác."

"Ta tìm nàng rất lâu, cuối cùng cũng tìm được, nhưng lại không dám bước ra làm quen."

Từ Nam Phong kinh ngạc "Vì sao?"

"Nàng không nhớ rõ ta." Kỷ vương cúi đầu, tóc đen rũ xuống bị gió thổi ra sau vai. Hắn thu người vào trong góc, chỉ hai mắt của mình, thanh âm thấp trầm bất đắc dĩ "Danh tiếng bên ngoài của ta luôn không tốt, bên người lại luôn tồn tại nguy hiểm. Ta muốn đến gần nàng, lại sợ làm nàng gặp tai họa. Do do dự dự, trong chớp mắt đã nhiều năm."

Từ Nam Phong như thấu hiểu tâm tình của hắn, dịu dàng an ủi "Thiếu Giới đừng quá lo lắng. Ta cảm thấy người năm đó giúp đỡ chàng là một người trọng nghĩa hào hiệp. Người đó chắc sẽ không để ý đến địa vị của chàng đâu."

"Trọng nghĩa hào hiệp." Cách môi nhợt nhạt của Kỷ vương khéo mở, tình tế lặp lại câu này, gật đầu nói "Nàng nói rất đúng, những chữ này chính là dùng để miêu tả người ấy."

"Nàng vẫn còn ở thành Lạc Dương sao? Nếu chàng lo lắng người nọ không muốn gặp mình, có thể cử người khác đi dò xét một lần."

"Nam Phong cũng nghĩ giống ta." Kỷ vương nhoen miệng cười, chỉ trong chớp mắt bầu trời đang mưa rào rích kia như ngừng lại, mây trời quang đãng hơn, còn có vài tia sáng rọi xuống. "Sau đó, ta nghe được tin cuộc sống của nàng trôi qua không tốt lắm nên đã nhờ một vị trưởng bối tiếp cận nàng, cũng thử dò ý liệu nàng có nguyện cùng ta kết giao."

Từ Nam Phong không tự giác nín chặt tay áo, dường như thấy khăn trang thay cho Kỷ vương "Nàng trả lời thế nào?"

Kỷ vương trầm ngâm trong chốc lát, dung nhan tuấn tú quay sang phía Nam Phong nở một nụ cười "Nàng đáp ứng rồi."

"Thật tốt." Từ Nam Phong thở hắt ra một hơi, vui vẻ như trẻ nhỏ được kẹo, trong lúc không để ý, nàng đã vui mừng thay cho Kỷ vương.

Nàng nói "Nếu có cơ hội, trong tương lai ta cũng muốn gặp vị hiệp khách này."

Kỷ vương ôn nhu nhìn nàng, cười không nói gì nữa.

Dưới mái hiên nhìn màn mưa trước mặt, người đi đường ai ai cũng lấy tay che mưa, tránh khỏi bị ướt.

Ở cửa hàng bánh bao đối diện, thấp thoáng thấy được khuôn mặt thiếu nữ kiều diễm, nửa ẩn nửa hiện sau khung cửa sổ, nàng ta giương đôi mắt đỏ kị cùng phần hèn nhìn chằm chằm xe ngựa ở bên dưới.

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Chương 23: Phu Nhân Đã Xảy Ra Chuyện, Người Mau Đi Cứu Nàng Đi!

Edit: Tiểu Phiến

"Như nhi, con đang xem cái gì vậy?" Một phụ nhân xinh đẹp ngồi ngay ngắn bên bàn dài, ngón tay không kiêng dè mà cầm một dùm hương liệu đặt lên mũi ngửi ngửi.

"Không có gì." Từ Uyển Như đóng cửa sổ lại, ngăn cách màn mưa tí tách tí tách trước mặt. Nàng tiến đến đứng đối diện Trương thị, làm như vô tình hỏi, "Nương, nghe nói ca ca của Diệp nương thiếu nợ sông bạc, thật sự có việc này sao?"

"Quả thật là có chuyện như vậy, hôm qua hần còn tới phủ đòi tiền trả nợ, bị gia đình đánh ra ngoài rồi."

Trương thị giương mắt nhìn nữ nhi, hỏi, "Người hỏi cái này làm gì?"

Từ Uyển Như lạnh lẽo cười, nói, "Nữ nhi có kế này, có thể giảm nhuệ khí của Từ Nam Phong, cũng tiện để Kỳ vương biết được nàng thật sự là loại người gì."

Dứt lời, nàng dựa vào chuyện đó, cùng Trương thị thì thầm mấy câu.

"Việc này nếu như làm tốt, quả thật có thể làm cho Từ Nam Phong thân bại danh liệt." Trương thị nhéo lông mày trầm tư, "Như nhi, chung quy thì người cũng đã là người sắp gả đi, chuyện như vậy không cần tự mình ra tay, để Như Ý đi làm là được rồi, miễn cho sau này mang tai tiếng."

Từ Uyển Như gật đầu, một luồng cảm giác hưng phấn đến âm u đột ngột nhảy lên trong lòng, "Nữ nhi đã biết."

Khí hậu mùa hè luôn rất khó đoán, mấy ngày gần đây đã mưa liên tục không dứt, sau mưa thì lại kéo theo không khí âm u.

Trời mưa nên không thể ra ngoài, Từ Nam Phong có chút mệt mỏi, sáng nay là lần đầu tiên nàng rời giường muộn, khi tỉnh lại thì bên cạnh người đã không còn độ ấm của Kỳ vương, chưa nói nàng còn ngủ trước khi hần lên giường.

Chuyện này thực sự là không nên. Nàng xưa nay làm việc và nghỉ ngơi luôn đúng giờ, ngủ cũng không sâu, Kỳ Vương cùng đôi mắt mù thức dậy mặc y phục, nàng không thể nào không cảm giác được.

Nàng ngồi dậy, thân thể mềm mại lại đổ xuống, đầu óc choáng váng mờ mịt, vừa mở mắt ra liền là trời đất quay cuồng. Từ Nam Phong chán nản đặt tay lên trán, nhắm mắt lại để tri hoãn choáng váng.

Sao lại thế này? Nàng rầu rĩ hỏi tường: Cũng không phải quý thủy* đến, sao thân thể lại đột nhiên yếu ớt như vậy?

(*) Quý thủy: Tới tháng.

Qua hồi lâu, Từ Nam Phong mới miễn cưỡng có thể dậy mặc thêm một cái áo choàng, phũ phịch nhấc bước đi nửa mặt.

Bát Bảo ở gian ngoài vừa nghe được động tĩnh liền mang nước ấm sạch sẽ đi vào, cười nói, "Phu nhân, người tỉnh rồi sao? Cháo còn đang hâm nóng ở phòng ăn, nô tỳ đi lấy cho người."

"Hắt xì!" Từ Nam Phong hắt hơi một cái, đặt lòng bàn tay vào trong chậu nước, thoải mái thở ra một hơi, thuận miệng hỏi, "Vương gia đâu?"

Bát Bảo cảm lược chải đầu cho nàng, "Hôm nay Vương gia vào triều sớm để báo cáo công việc, trời vừa sáng đã phải tiến cung, thấy phu nhân ngủ rất sâu nên không đánh thức người."

Từ Nam Phong có chút bận tâm, "Mất hần bất tiện như vậy, còn cần phải thượng triều sao?"

"Chuyện này..... Đây là quy củ trong triều, nô tỳ cũng không rõ lắm, có điều Vương gia nửa tháng mới phải tiến cung báo cáo một lần, so với người khác đã thoải mái hơn rồi."

"Khi nào hần về?" Từ Nam Phong bật thốt lên, hoàn toàn không cảm thấy chính mình ngày càng quan tâm đến Kỳ vương.

"Vương gia phân phó, nói sẽ về muộn nên người không cần chờ, cứ dùng cơm trước đi."

Từ Nam Phong gật gù, xoa xoa hai vai đau nhức vô lực, nói với Bát Bảo, "Đêm qua oi bức khó chịu, người ta ra nhiều mồ hôi, người đun một thùng nước nóng đi, tắm rửa xong ta sẽ dùng thien."

"Được, giờ là đầu hạ, trời mới chuyển mùa, trời rất oi bức khó chịu, nô tỳ mở cửa sổ cho thoáng một chút."

Bát bảo vừa mở hết tất cả cửa sổ ra liền nghe được tiếng của Diêu Dao từ xa xa vang lên, hần uể oải hô, "Cháo Quế Viên, Liên Tử, Bát Bảo, các người đều đi đâu rồi? Chuẩn bị cho gia ta chút thức ăn đi, ta sắp chết đói rồi!"

Bát Bảo nhô người ra từ cửa sổ trước, nói với Diêu Dao đang đập nước trong đình viện, "Diêu công tử cũng không phải gãy tay gãy chân, không thể tự mình đi đến phòng ăn lấy đồ ăn sao!"

Diêu Dao đập lồm mặt nước xuống, làm nước bắn tung tóe lên ba thước, lại cười nhò và nói, "Muốn ăn cháo Quế Viên, Liên Tử, Bát Bảo, có cháo này sao?"

Ba cái đầu từ những gian phòng khác nhau cùng đồng loạt thò ra, trăm miệng một lời nhìn hần xì một tiếng.

Có Diêu Dao ở đây, giống như mãi mãi sẽ náo nhiệt như vậy. Từ Nam Phong cười cười, nói với Bát Bảo, "Người lui xuống chuẩn bị đi."

Bát Bảo đỏ mặt lui xuống, cùng Quế Viên, Liên Tử chuẩn bị đồ ăn cùng canh nóng.

Từ Nam Phong vô lực nằm trên tháp quý phi*, chỉ cảm thấy ngực nàng giống như bị một đoàn cây bông chặn lại, vừa nóng lại vừa khó chịu, thở cũng không nổi, toàn thân đều không khỏe.

(*)Tháp quý phi: Đây là một loại giường nhỏ.

Nàng tắm gội thay y phục, lại miễn cưỡng ăn một chén cháo, thân thể mới khôi phục sức khỏe được một chút, ít nhất thì không còn mềm nhũn như trước nữa.

Từ Nam Phong đã lâu không bị bệnh, khi còn nhỏ nàng từng cố ý tắm mưa, cố ý té ngã, nhưng cũng không đòi được quá nhiều quan tâm của Diệp nương.

Sau khi Diệp nương giao nàng cho Dương Thận Chi liền buông tay mặc kệ, ngày ngày thương tâm tô son điểm phấn, sống cuộc sống của một oán phụ.

Dần dần, nàng không ngu ngốc làm bản thân bị bệnh nữa mà tập trung hết tinh lực đặt ở việc đọc sách luyện võ, sau này sức khỏe cũng tốt lên.

Đây là lần đầu tiên nàng bị bệnh trong suốt gần ấy năm.

Nhưng không sao, ngủ một chút là tốt rồi. Nàng tự an ủi mình như thế rồi cởi giày nằm lên giường.

Quế Viên mang trà lạnh đi vào, thấy Từ Nam Phong lại nằm lại trên giường, quan tâm hỏi, "Sao phu nhân lại nằm rồi? Thân thể không thoải mái sao?"

Dứt lời, Quế Viên liền đưa tay ra định sờ trán của nàng.

Từ Nam Phong duỗi tay ngăn lại, nàng không muốn chuyện bé xé to liền nói, "Ta hơi mệt, ngủ một chút là ổn, người nên làm gì thì cứ đi làm đi."

Quế Viên vẫn có chút không an tâm, "Phu nhân, ta giúp người gọi đại phu được không?"

"Ta thực sự không có việc gì, để ta yên tĩnh nghỉ ngơi một chút là được rồi." Khi nhớ Từ Nam Phong đã uống rất nhiều thuốc nên cực kỳ sợ đại phu, vừa thấy người cầm hộp thuốc liền không tự chủ được mà đi đường vòng. Huống chi trước kia nàng choáng váng nóng đầu, ngủ một giấc liền khỏi, thật sự cũng không phải chuyện gì lớn.

Thấy thái độ kiên trì của nàng, Quế Viên cũng không nói gì nữa, chỉ để tách trà lạnh ở nơi nàng có thể với được, thấp giọng nói, "Người cứ ngủ trước đi, nửa canh giờ sau nô tỳ lại đến xem, nếu người vẫn cảm thấy không khỏe thì nô tỳ sẽ đi gọi đại phu tới."

Từ Nam Phong gật đầu, Quế Viên liền nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng.

Vừa đúng lúc Diêu Dao đang không chút để ý gặm một cái đùi gà lách người sang con đường phía trước, Quế Viên vội vàng gọi hần lại, sốt ruột nói, "Diêu công tử, người tới rất đúng lúc!"

"Tiểu Quế Viên, muốn tìm gia tán dóc sao?" Diêu Dao cười đến bất cần đời.

Quế Viên trừng mắt hạnh lên, giận dữ nói, "Đừng nói giỡn, phu nhân hình như bị bệnh rồi, người có muốn báo cho Vương gia một tiếng hay không?"

Diêu Dao cố ý trêu đùa nàng, "Bị bệnh mà thôi, có chuyện gì lớn chứ."

"Người!" Quế Viên thở phì phò, nói, "Nếu phu nhân mà có bất trắc gì, người chờ để Vương gia trừng phạt đi!"

"Được rồi, đùa người thôi! Người nào không biết nàng là tâm can bảo bối của vương gia chứ." Diêu Dao cười cười không tập trung, hất tay ném xương gà ra ngoài tường, lại phát tay một cái, nói, "Sắp đến giờ rồi, ta tiến cung đón Kỷ Vương đây, người cứ chờ xem."

Từ Nam Phong mơ màng ngủ hai khắc, nàng không đợi được Kỷ Vương trở về nhưng lại đợi được một người không tưởng.

"Phu nhân, bên ngoài có một người gọi là Hồng Nhi cô nương cầu kiến, nói là thiếp thân thị tỳ của mẫu thân người." Bát Bảo từ ngoài cửa thò đầu vào, dò hỏi, "Nô tỳ để nàng ở bên ngoài rồi, người muốn gặp không?"

Hồng Nhi?

Sao nàng lại tới Kỳ vương phủ một mình? Mẫu thân đâu?

Từ Nam Phong vuốt mắt, thở ra một hơi nóng, mơ hồ nói, "Để nàng vào đi."

Không tới một khắc sau, Hồng Nhi liền vội vàng chạy vào, lời còn chưa nói đã quỳ trên mặt đất khóc rống, "Nam cô nương, phu nhân đã xảy ra chuyện, người mau đi cứu nàng đi!"

Từ Nam Phong cả kinh, bỗng nhiên ngồi thẳng người lại, "Xảy ra chuyện gì rồi?"

Bên trong đông phòng ở Từ phủ, Từ Uyển Như đóng cửa sổ, ngăn lại gió lớn mưa rào. Nàng chấp hai tay vào nhau, đi qua đi lại, có vẻ nôn nóng bất an.

Trương thị dựa trên tháp quý phi, xoa xoa hai huyệt thái dương, nói, "Nhu nhi, ngồi xuống."

Từ Uyển Như cắn răng, thấp giọng nói, "Mẫu thân, người tìm cái người kia có đáng tin không?"

"Hoàng lão ngũ muốn phát tài còn phải dựa vào Trương gia chúng ta, chẳng qua chỉ là một con chó, có gì mà không đáng tin?" Trương thị thẳng người lên, vẫy tay gọi Từ Uyển Như đến cạnh mình, dặn dò, "Nhu nhi, người phải nhớ kỹ, người làm được việc lớn tất phải giỏi dùng người. Nghi người thì không dùng người, dùng người thì không nghi người, cho bản thân một đường lui tốt, những thứ khác thì tùy ý để chó điên đi cắn, cho dù thất bại, thì chẳng qua cũng chỉ là hao tổn một con tốt thí mà thôi."

Từ Uyển Như nhìn Trương thị, nhất thời bưng tỉnh, cười nói, "Mẫu thân thật là lợi hại, nếu con có thể giống người thì tốt rồi."

"Đứa ngốc này, Trương gia không có phế vật, người lại tài mao song toàn, nhất định sau này sẽ tiền đồ vô lượng."

Trương thị xoa xoa mặt nữ nhi, ánh mắt ôn nhu giống như đang ngắm tác phẩm đắc ý nhất của bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Chương 24: Kỷ Vương Phi Quả Là Một Người Can Đảm Khí Phách!

Edit: Bối Xu

Beta: Cải Trắng

Chương 24: Kỳ vương phi thật sự là một người can đảm khí phách!

"Hôm nay phu nhân nhận được thư do biểu thiếu gia gửi, còn nhấn rằng có chuyện quan trọng muốn hẹn người đến Vân các thương lượng. Phu nhân nghe vậy cũng không nghi ngờ gì, sáng sớm đã dẫn em ra ngoài. Ai ngờ được ở khúc quanh phía đông thành đột nhiên có bốn năm người đàn ông lao ra, nhân lúc hỗn loạn bắt phu nhân đi, còn nói là do biểu thiếu gia thiếu tiền bọn họ, muốn phu nhân trả thay..."

Hồng Nhi khóc nức lên, nói năng lộn xộn "Nô tỳ lúc đó sợ hãi kêu cứu, nhưng lúc đó chắc không có ai đi ngang. Người đàn ông thô kệch đó bịt miệng nô tỳ, Hồng Nhi không có cách nào..."

"Biểu ca thiếu tiền họ đâu có liên quan đến mẫu thân ta." Mắt Từ Nam Phong đen lại, giận run người. Nàng cắn môi, dùng cảm giác đau đớn duy trì một chút bình tĩnh còn sót lại nói "Đám người kia mặc trang phục gì, em có biết lai lịch không? Biểu thiếu gia thiếu tiền nhà ai?"

"Bọn họ không xưng tên, chỉ lôi em đi ra xa một chút. Một kẻ ném tờ giấy có ghi mấy chữ cho em sau đó đẩy em ra đầu ngõ. Lúc nô tỳ lê về chỗ cũ tìm kiếm thì phu nhân... đã không thấy đâu nữa."

Nói xong Hồng Nhi lấy một tờ giấy nhúm từ trong ngực ra, run rẩy đưa cho Từ Nam Phong.

Đó là một xấp giấy nợ, phỏng chừng có khoảng bảy, tám tờ. Nét chữ trên đó cũng rất quen thuộc. Mỗi lần cữu cữu và biểu ca thua bạc đều cảm đến Từ phủ âm ỉ một trận đòi tiền. Từ Nam Phong đã thấy rất nhiều lần, không có khả năng nhận sai.

Giấy nợ này là do chính biểu ca Diệp Tiểu Bưu tự tay viết, trên đó còn có dấu tay đỏ của hắn.

Dưới sấp giấy nợ còn có một vật cứng nhanh chóng rơi xuống, lún trên mặt đất phát ra tiếng thanh lãnh.

Đó là một chiếc vòng tay bạc cũ. Từ Nam Phong liếc một là có thể nhận ra đây là đồ vật mẫu thân hay mang theo người. Trước đây Diệp nương gả cho Từ Vị, một kẻ nghèo rớt mùng tơi, sinh lễ ông ta cho bà cũng chỉ có một chiếc vòng này. Diệp nương xem nó như trân bảo, đến lúc đi ngủ cũng không nỡ bỏ ra.

Hồ hấp của Từ Nam Phong cứng lại, nàng nhận thức được mẫu thân đang thật sự gặp nguy hiểm. Đầu ngón tay nàng run lên, tốc độ lật giấy cũng nhanh hơn. Trên tờ giấy cuối cùng ghi một địa điểm hẻo lánh, còn ghi thêm hai hàng chữ "Canh ba trưa nay, cầu xin biểu muội hãy đến đây một mình, cứu mạng ta."

Hàng chữ viết lộn xộn, có thể thấy được biểu ca viết vội trong lúc nguy hiểm. Trên trang giấy còn lưu lại một vết máu. Vết máu đỏ sẫm như một con dao sắc đâm vào tâm Từ Nam Phong làm nàng đau nhói.

Giấy nợ, vòng bạc, mẫu thân, người cứu mạng... Hiện nhiên đối phương đang nhắm vào nàng.

Đầu óc Từ Nam Phong trống rỗng, hồ hấp dồn dập, thật sự không dám tưởng tượng những chuyện đã xảy ra, sắc mặt nàng trong phút chốc tái nhợt, hai mắt không có thần sắc. Nàng bỗng nhiên đứng dậy, siết chặt tờ giấy trong tay, không do dự chạy xuyên qua màn mưa đến chuồng ngựa ở hậu viện.

Canh ba buổi trưa là hạn cuối bọn hắn đưa ra. Mà hiện tại đã là buổi trưa. Không còn thời gian nữa rồi.

"A, phu nhân." Bát Bảo vội vàng đuổi theo thân ảnh lẩn trong màn mưa của Từ Nam Phong.

Hồng Nhi tuổi còn nhỏ, lại là một người thành thật. Nàng gấp đến mức giậm chân "Chuyện này là thế nào, phải làm như thế nào mới tốt?"

Bầu trời đầu hè như bị ai chọc thủng mấy lỗ, bắt đầu mưa không ngớt. Điều quản gia đang khoác áo toi chỉ huy thị vệ trong phủ chuyển mấy chậu mầu đơn quý đến dưới hiên tránh ngập úng thì nhìn thấy thân ảnh ướt sũng của Từ Nam Phong vọt tới, dắt một con ngựa chạy đi.

"Phu nhân, sao người không mở ô!" Điều quản gia càng hoảng sợ gọi Từ Nam Phong "Trời mưa như vậy, phu nhân định đi nơi nào?"

Từ Nam Phong không thể mở mắt do bị nước mưa chảy vào, cả người lạnh run lên nhưng đầu nàng lại nóng hằm hập làm ý thức nàng có chút mơ hồ. Từ Nam Phong đạp chân vài cái rồi nhảy lên lưng ngựa.

"Không còn kịp... Ta nhất định phải đi cứu mẫu thân..." Nàng theo bản năng thì tháo, con mắt đỏ lên, con người tan rã, tóc ướt sũng dính vào người. Trạng thái của nàng hiện nhiên không còn bình thường nữa.

Điều quản gia bắt đầu lo lắng, ý thức được mọi chuyện không đơn giản, vội lên tiếng hỏi "Phu nhân phải đi cứu người nào, ngài có thể sai thuộc hạ đi làm mà."

Từ Nam Phong vốn đang bị bệnh, vừa rồi lại nội hỏa công tâm, tai nàng ù đi, không nghe rõ Điều quản gia vừa nói gì. Nàng cắn răng, thúc ngựa vọt ra khỏi cổng, hướng về hướng tây mà đi.

Điều quản gia ném áo toi đi, quả quyết chọn một con ngựa khác, trầm giọng phân phó một hộ vệ "Người nhanh chóng đến cửa cung báo cho Vương gia, ta đuổi theo Vương gia."

Cửa Tây thành, đường phía Đông, miếu Diêm Vương, buổi trưa canh ba.

Từ Nam Phong như phát điên, liên tục thúc ngựa chạy nhanh hơn. Tay nàng siết dây cương đến mức trắng bệch, mái tóc dài bay tán loạn theo gió, khăn giòng hô to "Làm phiền tránh đường!"

Tuần mã phi nước đại, đem những vũng nước dưới chân đạp cho bắn tung tóe. Trời mưa tầm tã, nhịp tim nàng đập thình thịch, hồ hấp dồn dập, cả thế giới như mờ nhạt méo mó.

Nàng không biết mình vượt qua hẻm nhỏ hẻo lánh này như thế nào. Thời điểm Từ Nam Phong tung người xuống ngựa, chân nàng càng run rẩy dữ dội hơn, không đi nổi hai bước đã ngã xuống. Sau đó nàng cắn răng, chống đầu gối bò lên, vịn tường đi từng bước một, lao đảo tiến tới viện nhỏ cũ nát.

Đó là một tòa miếu nhỏ rách nát, nóc nhà đã hỏng một nửa, thóc lúa lún vào đồng gạch ngói đổ nát trong nước mưa càng toát ra mùi vị mốc meo.

Trong miếu nhỏ có tiếng khóc quen thuộc của một nữ nhân.

"Nương." Từ Nam Phong đột ngột đẩy nát cánh cửa giấy. Gió lớn cuốn theo mưa tạt vào tòa miếu nhỏ, sấm chớp xé rách bầu trời, soi sáng cả không gian cũ nát.

Trong miếu thờ một bức tượng Diêm Vương mặt đen râu đỏ. Bởi vì lâu năm không được tu sửa, hoa văn trên tượng đã loang lổ, mạng nhện chằng đầy, càng lộ ra vẻ dữ tợn. Hai hàng tượng bên cạnh đều là mấy người đàn ông mặc quần áo giống nhau. Khuôn mặt mỗi người đều nghiêm túc, bên hông được trang bị đoản đao và côn gỗ, có thể nhìn ra được đây là một đám nông dân vũ phu.

Ánh mắt Từ Nam Phong rơi vào góc tường tối tăm. Ở đó có ba thân ảnh, hai béo một gầy là cậu, biểu ca và mẫu thân của nàng.

"Nam nhi!" Thấy Từ Nam Phong bước vào cửa, đôi mắt tiểu tụy sưng đỏ của Diệp nương lóe lên một tia mừng rỡ. Nàng không để ý đến quần áo tóc tai xốc xếch nhào tới, lại bị hai người đàn ông đứng đầu ngăn cản, đẩy ngược lại góc tường. Diệp nương khóc ướt vạt áo, lạc giọng gào lên "Nam nhi, con mau tới cứu chúng ta. Cậu và Tiểu Bưu thiếu họ thật nhiều bạc, sắp bị họ đánh chết rồi."

Từ Nam Phong đi đến trước mặt đám đòi nợ, một người đàn ông giờ tay muốn ngăn lại. Một tay nàng theo bản năng túm lấy cổ tay hán tử kia, tay còn lại đánh một chưởng lên xương sườn của hắn. Nàng ra tay dứt khoát, cả căn phòng đều nghe thấy tiếng một chưởng kia đánh lên da thịt, người đàn ông cao tám thước bị nàng đánh phải lùi lại ba bước, khó khăn lắm mới đứng vững.

Từ Nam Phong thu trường, bình tĩnh lau nước mưa trên cằm, cặp mắt đỏ au nhìn chăm chăm bọn họ, quần áo thấm nước vừa ướt lại dính, lạnh thấm xuống tận đáy lòng. Lại một tia sét đánh xuống, làm gương mặt nàng nhìn vô cùng u ám.

Lúc này, cả người nàng vừa mệt mỏi lại vừa tức giận, hận không thể đánh cho cha con Diệp gia một trận xương thịt nát tan.

Thỏ bị ép tới đường cùng cũng có thể cắn người, huống gì, nàng từ trước tới giờ không phải là người nhát gan như thỏ.

Bóp bóp bóp.

Trong bóng tối truyền tới tiếng vỗ tay rõ ràng, một giọng nói khàn khàn mạnh mẽ vang lên: "Kỷ vương phi đúng là một người can đảm khí phách, nói là một người tới thì chỉ đúng một người tới, còn tự mình ứng chiến, đáng kính đáng kính." Lời còn chưa dứt, đám người vũ phu kia lập tức tránh sang một bên tạo thành một lối đi, người đàn ông phía sau bọn họ lộ mặt.

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Người Không Cần Nói Nữa!

Edit: Bối Xu

Beta: Cải Trắng

Chương 25: Người không cần nói nữa.

Đó là một người đàn ông ngoài sáu mươi, trên người mặc áo tơ lụa hoa văn thêu thủ công rất tinh xảo, thân hình ông ta gầy nhom, trên mặt còn mang theo ý cười hiền từ. Nếu không phải ánh mắt hằn quá âm hiểm, Từ Nam Phong sẽ nhầm ông ta thành một thương nhân lương thiện.

Biết người, biết mặt, không biết lòng. Chẳng phải trên thế giới này những kẻ gian xảo thường biết cách dùng khuôn mặt lương thiện để nguy trang bản thân sao? Nụ cười như thiên thần, tâm địa rắn rết như ác quỷ, những kẻ như thế này là những kẻ nguy hiểm nhất.

Từ Nam Phong ổn định lại thân thể kiệt quệ của mình, nhìn chăm chăm lão già đã ngoài sáu mươi kia "Các hạ là ai? Nếu đã biết thân phận của ta vậy sao còn dám đem mẹ ta bắt trời đến đây?"

"A, Vương phi nói quá lời rồi." Lão già khoát tay, vắn vế chuỗi Phật châu làm từ gỗ từ đàn trong tay chậm rãi nói "Lão phu họ Hoàng, đứng hàng thứ năm. Mấy năm trước được hào kiệt che chở, ở thành Lạc Dương mở một tiền trang không nhỏ. Đạo gần đây lão cùng lệnh đường có một món tiền chưa tính toán kỹ, nên cố ý mời nàng đến đây ngồi một lát. Còn với thân phận của ngươi..."

Ông ta trầm giọng cười, chấp tay thành quyền "Cho dù là Thái tử thiếu tiền cũng không thể có đạo lý không chịu trả. Huống hồ, ngươi chỉ là một Vương phi đứng không vững."

Thành Lạc Dương vẫn mưa gió như trước, sắc trời u ám, sấm chớp đùng đoàng, đường phố ướt đầm nước mưa, có vẻ còn có sương mù.

Một chiếc xe ngựa lao nhanh, phá tan sự yên tĩnh của phố phường. Mưa to gió lớn, một góc màn che bị thổi tung, lộ ra gương mặt lạnh lùng của Kỷ vương hồi Diêu Dao "Có tin tức?"

Diêu Dao không để ý thân mình đã ướt đầm, cố sức đánh xe ngựa, lớn tiếng đáp lời "Vừa rồi ta mới nhận được tin tức từ chỗ chú. Đã tìm được Từ Nam Phong rồi, nàng đang ở ngôi miếu cuối đường."

Kỷ vương không kiên nhẫn gạt dải lụa trắng che mắt, lộ ra một đôi ngươi trong trẻo lạnh lùng, giọng nói bỏ đi mấy phần tình cảm, lạnh như băng "Nhanh

thêm chút nữa."

Diêu Dao và Lư Hoài quen biết từ khi còn là thiếu niên, đến bây giờ đã gần bảy năm, nhưng đây là lần đầu tiên hắn thấy bộ dạng rối bời này của Lư Hoài.

Lư Hoài luôn ôn hòa mà lạnh nhạt, trên mặt mang lên nụ cười nguy trang hoàn mỹ giống như trên đời này không có chuyện gì làm hắn kích động cả. Đến cả việc năm ngoái huynh đệ ruột thịt chuốc rượu độc làm hắn mù mắt, Lư Hoài cũng chưa từng thất thố như vậy.

Diêu Dao không thể làm gì hơn ngoài việc trấn an hắn "Người đừng gấp, nhất định phải tin tưởng vợ của mình. Từ Nam Phong người này không phải kẻ dân, người bình thường nhất định không thể bắt nạt được nàng."

Móng ngựa gõ xuống được lộc cộc, vô số bọt nước văng lên.

Trong lúc này, ở ngôi miếu đồ nát, sau khi nghe được danh tiếng của Hoàng lão ngũ, con người Từ Nam Phong co lại.

Hoàng lão ngũ, người đời tặng ông ta cái danh Hoàng lão hổ, ông ta có một tiền trang tư nhân lớn ở phía Đông, dù là trong tối hay ngoài sáng đều có người, bình thường hay dựa vào việc rửa tiền kiếm lời từ quan lại. Địa vị của ông ta quá lớn, người bình thường không dám đắc tội.

Diệp nương chưa từng nghe đến cái tên này, vẫn ở trong xó tường gào khóc "Lão nương cho nhà người biết, con gái ta đường đường là Kỳ vương phi, lão nương là người hoàng thân quốc thích, các người dám động đến ta!"

Đầu Từ Nam Phong đau tưởng như sắp nứt ra, tay chân rét run, lục phủ ngũ tạng như bị thiêu đốt. Nàng nhắm hai mắt một lát, đến khi hồi phục mới ra hiệu cho Diệp nương ở trong góc yên lặng.

Sau đó nàng nhìn hai người lúc nhúc ở trong xó, hờ hững mở miệng "Bọn họ chết rồi sao?"

Hoàng lão ngũ nở nụ cười như một con rắn độc "Vương phi nói đùa. Lão phu đang cùng ngài buôn bán, sao dám làm việc giết người phạm pháp đó chứ? Chẳng qua lão định chặt tay họ gán nợ, hai người đó sợ quá ngắt đi thôi.

Từ Nam Phong lạnh lùng nói "Đã nói chặt tay họ gán nợ, như vậy là xong. Người còn bắt nương ta đến đây làm gì?"

"Theo lời cậu người nói, muội ruột hắn là di nương của phủ Từ thượng thư, gia tài triệu bạc, có thể thay hắn trả nợ. Lão phu không còn cách nào khác đành phải mời lệnh đường đến đây."

"Hắn thiếu các người bao nhiêu?"

"Phần sao chép nợ nần đã giao cho người, tổng cộng tất cả là hơn hai trăm lượng, cộng thêm phần lãi gấp đôi. Lão phu nể mặt mũi Vương phi, không tính toán con số lẻ. Vậy lấy năm trăm lượng, thế nào?"

Từ Nam Phong cảm thấy may mắn vì đầu óc mình vẫn còn mấy phần thanh tỉnh, cười nhạt một tiếng "Ông chủ Hoàng là một nhân vật lừng lẫy ở thành Lạc Dương lại tính toán nhỏ nhặt như vậy sao? Trong tay có nghìn lượng hoàng kim, lại vì mấy đồng bạc vụn này ra tay? Vậy cũng không khỏi quá nhàn rồi rồi."

Hoàng lão ngũ ngoài cười trong không cười "Chân ruồi tuy nhỏ nhưng vẫn là thịt, mất đi quá đáng tiếc. Huống hồ Diệp gia còn có một Vương phi, giao cho mấy tên vô danh tiểu tốt làm, há chẳng là bất kính với Vương phi sao?"

Từ Nam Phong cắn cánh môi tái nhợt, dùng sức côi vòng ngọc trên tay ra ném về phía Hoàng lão ngũ. Đó là quà tân hôn lần trước Diệp nương bỏ tiền ra mua tặng nàng, bây giờ nàng lại phải dùng nó gán nợ cho mẹ, vậy cũng xem như là một phần ân tình.

Hoàng lão ngũ trừng cặp mắt khô vàng, lập tức ha hả cười "Vương phi, ngài có ý gì đây? Một chiếc vòng này không thể có giá trị năm trăm lượng được."

Nàng nhếch môi lạnh lùng, đem từng món đồ trang sức trên đầu rút xuống, vút lên mặt đất, mở miệng nói từng câu lạnh nhạt "Những món đồ này không phải dùng để gán nợ cho Diệp gia. Ta chỉ chuộc nương ta, hai nam nhân kia sống hay chết không liên quan đến ta."

Diệp nương yếu ớt kêu lên một tiếng "Nam nhi, cậu của con sẽ chết mất."

"Nương không cần nói nữa." Trước mắt Từ Nam Phong đã biến thành một màu đen, nàng gắng sức quát lên.

Nàng quay lại, lướt đôi mắt lạnh băng nhìn Hoàng lão ngũ, thanh âm khàn khàn như bị mài qua giấy "Ông chủ Hoàng, ta không quan tâm hôm nay người dựa quyền thế của kẻ nào, bị kẻ nào đứng sau giật dây, mọi việc đều không nên ép ta quá mức. Hoàng tộc chính là hoàng tộc, thường dân chính là thường dân. Dù cho người bán linh lớn bằng trời cũng không thể lật được núi Ngũ Hành. Người nói xem, thêm một người bạn, bớt đi một kẻ thù, không phải sao?"

Hoàng lão ngũ híp mắt một cái, ngón tay vân về Phật châu. Điều này chứng tỏ ông ta đang do dự.

Từ Nam Phong tranh thủ rên sất khi còn nóng, cười rạn rờ nói "Ta biết người có thể mời người xuống núi nhất định là một nhân vật không đơn giản, cũng đoán được người nợ muốn mượn tay người làm gì. Không phải là mượn chuyện thiếu tiền này hủy danh dự của ta, lại trực tiếp liên lụy đến thanh

danh của Kỷ vương phủ sao? Ông chủ Hoàng là người đã được trải đời nhiều, nhận làm loại chuyện này không sợ lật thuyền sao?"

Ánh sáng hoàng hôn trong trẻo lạnh lùng, Hoàng lão ngũ trăm ngâm trong chốc lát mới cười một tiếng "Bất kể thế nào, hôm nay lão phu đến đòi nợ, Vương phi cũng không thể để lão về tay không."

Trong mắt Từ Nam Phong xuất hiện một tia máu, tròng mắt đau đến mức muốn vỡ tung, cả người một trận rét run. Nàng gần như phải dùng hết khí lực toàn thân mới kìm chế được không để cho hàm răng mình không run lập cập.

Nàng nâng cằm, ý bảo ông ta nhìn đồng đồ trang sức dưới sàn "Tất cả đồ đáng tiền trên người ta chỉ có từng đó thôi. Người định giá, ta muốn mang mẫu thân ta đi. Những cái khác ta đều mặc kệ."

Hoàng lão ngũ cau mày nói "Những thứ này chỉ đáng giá một trăm lượng. Nhưng mà nương nương, giấy trắng mực đen, cậu của người viết hán thiếu nợ có thể tìm lệnh đường đòi. Hiện tại nợ chưa trả xong, nương nương muốn mang lệnh đường rời đi, vậy số tiền còn thiếu lão phu phải tìm ai đòi đây?"

"Còn lại bao nhiêu bản vương thay nàng ấy trả, thế nào?"

Giọng nói trầm thấp quen thuộc truyền vào cùng tiếng sấm. Từ Nam Phong ngăn người ra, đại não trì độn một lúc lâu mới xoay người nhìn ra cửa.

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Đồ Ngốc, Không Phải Lỗi Của Nàng

Edit: Bối Xu

Beta: Lupin

Chỉ một ánh mắt lại làm Từ Nam Phong phảng phất cảm thấy tất cả đau khổ trên thế gian này đều lặng lẽ tan biến, tất cả màu sắc đều như lu mờ đi, chỉ còn thân ảnh nam nhân cao ngất đang đứng ở cửa mang theo màu sắc đẹp đẽ nhất trên đời đang bước từng bước vững chãi về phía nàng.

Áo choàng đen, quan bào đỏ tía, dung nhan như ngọc, tóc mai hai bên bị mưa làm ướt, khóe miệng vẽ lên nét cười như có như không. Rõ ràng thân ảnh đó rất thân thuộc với nàng, nhưng so với bất kỳ thời điểm nào trong quá khứ đều động lòng người hơn.

Chàng đã tới.

Ta không hề cô đơn.

Giống như một con chim mệt mỏi phiêu bạt khắp nơi bỗng nhiên tìm được chốn về, giống như cây nhỏ bỗng nhiên được một đại thụ chắn gió che mưa. Sự cảm động và viên mãn trong khoảnh khắc đó không thể nói nên lời.

Số cận vệ Kỷ vương mang theo rất ít, chỉ có hai người, cộng thêm thúc chất Diêu gia, bất tri bất giác lại tạo cho người ta cảm giác bề thế, nghiêm nghị không thể xâm phạm.

Gương mặt Diêu Dao mang ý cười vô lại, một tay đề lên đoản đao bên hông, ngón cái nhẹ nhàng khều một cái, lưỡi đao lộ ra khỏi vỏ một tấc. Trong đây trời sấm sét, cả người hần thoảng hiện ra khí tức rét lạnh.

"Thảo dân Hoàng lão ngũ gặp qua Vương gia." Hoàng lão ngũ không để tâm chấp tay, vừa vái chào, con ngươi nham hiểm vừa liếc qua Kỷ vương. Lúc chạm vào đôi mắt không tiêu cự của Kỷ vương, Hoàng lão ngũ cười nghiền ngẫm một tiếng. Sự khinh miệt trong đó không cần nói ra, nhưng ai cũng rõ ràng.

Kỷ vương không để ý hần, mở miệng thăm dò "Nam Phong?"

"... Ta ở đây."

"Nàng không có việc gì chứ?"

"Không sao cả."

Nhận được câu trả lời của nàng, lúc này Kỷ vương mới gạt đầu, đưa tay về hướng tiếng nói phát ra, nhẹ giọng nói "Qua đây với ta."

Ma xui quỷ kiến, Từ Nam Phong như bị Kỷ vương đầu độc, yên tâm giao tay mình cho hắn.

Bàn tay Kỷ vương rất sạch sẽ, ấm áp, làm người khác có cảm giác rất an tâm. Trầm mặc một lát, Kỷ vương tùy ý cười một tiếng "Lòng tham của Hoàng

lão ngô không nhỏ, đến cả người của bản vương cũng dám đụng.”

Hoàng lão ngô cười mỉa mai “Thảo dân không dám. Chỉ có điều thiếu nợ trả tiền là đạo lý hiển nhiên.”

“Lão già kia, người cũng chỉ là chó săn của Trương gia, Trương gia lại là chó săn của Thái tử. Chó săn bắt quá cũng chỉ là một tiện nô tài, người lấy đầu ra là gan ở trước mặt chủ tử sủa bậy?” Đuôi lông mày của Diêu Dao nhướn lên, đề chuỗi dao xuống, cười khẩy “Nếu người tự biết xưng một tiếng thảo dân, vậy đã từng nghe câu ‘Dân không cùng quan đầu’ rồi chứ?”

Hoàng lão ngô không ngờ lần này Kỳ vương lại tự thân mạo hiểm tới đây, trông mắt lão hơi híp lại, ý cười trên mặt tăng thêm mấy phần hàn ý.

Từ Nam Phong cắn đầu lưỡi, hi vọng đau đớn có thể làm đầu óc nàng thanh tỉnh một chút. Trả tiền chỉ là việc nhỏ, vấn đề là việc này không thể kéo dài thêm được nữa. Nếu như lan rộng ra ngoài, danh tiếng của Kỳ vương phủ sẽ bị ảnh hưởng. Hoàng đế đã không vừa mắt Kỳ vương, nàng không thể lại kéo thêm tai họa đến cho hắn.

Nghĩ đến đây, Từ Nam Phong buông tay Kỳ vương ra, bước đến trước mặt phụ tử Diệp gia. Nàng ngồi xổm xuống, lạnh lùng nói “Oan có đầu, nợ có chủ. Ta tự nhận nhà chúng ta đối xử với các người không tệ, không nghĩ đến các người càng ngày càng ngang ngược làm càn. Sự việc này cần phải kết thúc. Cậu, biểu ca, phiên hai người đứng lên viết mấy dòng cùng mẫu thân ta phân rõ giới hạn.”

Cha con Diệp gia nhắm chặt hai mắt, lông mi khẽ run giả vờ hôn mê.

“Cậu, đứng lên thôi. Ta biết người đang giả bộ bất tỉnh.”

Cha con Diệp Phúc vẫn không nhúc nhích.

“Ái da, Vương phi quá ôn nhu rồi.” Diêu Dao cười tà, một cước đạp thẳng vào cái mông đầy mỡ của Diệp Tiểu Bưu. Diệp Tiểu Bưu bị đau, kêu lên một tiếng như heo bị giết. Diêu Dao vô tội buông tay “Vương phi nhìn xem, chẳng phải đã tỉnh cả rồi sao.”

Cha con Diệp Phúc bị ép mở đôi mắt đã bị đánh đến mức xanh tím, vội vàng quỳ xuống xin tha thứ. Diệp Phúc nước mắt nước mũi chảy dài, ai oán kêu lên “Cháu ngoại ngoan, Nam Phong ngoan, cháu sẽ cầu xin hộ cậu phải không? Nương nương, Vương gia, cầu hai người giúp tiểu nhân lần này.”

Từ Nam Phong lạnh lùng nói “Viết.”

Diệp Tiểu Bưu giả ngu đáp “Viết... viết cái gì cơ?”

Từ Nam Phong nói “Viết xuống, từ nay cha con nhà các người đoạn tuyệt quan hệ với nương ta, mặc kệ kẻ nào đòi tiền đòi nợ các người, đều không liên quan đến nương ta.”

“Ở đây không có giấy bút, làm sao có thể viết được ...”

Kỳ vương mỉm cười bảo Diêu Dao “Tiểu Dao nhi, qua đó giúp bọn hắn một chút.”

“Được rồi.” Diêu Dao ở đằng sau đứng dậy, rút bội đao ra chém xuống một nhát.

Xoẹt...

Lưỡi dao hạ xuống kèm ánh sét chợt lóe, gió lạnh chợt nổi lên, một mảnh tay áo theo chiều gió rơi xuống đất. Diêu Dao dùng mũi đao đem mảnh vải rách đến trước mặt Diệp Tiểu Bưu “Giấy đã có.”

Ngay sau đó lại bồi thêm một nhát nữa vào cánh tay trái của Diệp Tiểu Bưu. Vết thương này không sâu, máu chảy ra cũng không nhiều.

Diêu Dao túm lấy ngón trỏ tay phải của Diệp Tiểu Bưu, ấn vào chỗ chảy máu bên cánh tay trái của hắn, nói “Bây giờ bút mực cũng đã có, mau viết đi.”

Diệp Phúc sợ đến mức co người thành một khối cầu mập mạp, kêu the thé như heo bị giết “Giết người! Giết người!” Hắn bị Diêu Dao trừng mắt một cái, lập tức câm miệng.

“Nam, Nam nhi...” Diệp nương sợ lệ khí trên người Diêu Dao sẽ làm tổn thương Từ Nam Phong, nàng ta run rẩy không dám tiến về phía trước, chỉ có thể hô hoán vô ích.

Diêu Dao lau sạch máu dính trên lưỡi đao rồi cất vào vỏ.

Từ đầu đến cuối nét mặt Kỳ vương vẫn mang ý cười ôn hòa ấm áp, dường như không khí giương cung bạt kiếm trong phòng này không liên quan gì đến hắn. Hoàng lão ngô dường như cảm thấy một áp lực vô hình, lão không nhúng tay vào, chỉ đứng một bên yên lặng xem biến.

Diệp Tiểu Bưu từ trước đến nay chỉ dám bắt nạt kẻ yếu, hôm nay bị sự ngoan độc của Diêu Dao dọa sợ gần chết. Y không dám phản kháng, run rẩy dùng ngón tay dính máu của mình viết huyết thư trên mảnh áo rách.

“Xong rồi.” Diêu Dao dùng chuỗi đao nhắc mảnh tay áo còn thoang thoảng mùi máu tươi đưa đến trước mặt Hoàng lão ngô “Nhìn thấy rồi chứ? Còn không mau cút.”

Ngón tay của lão vôn về hạt châu nhanh hơn, hôm nay Hoàng lão ngũ chạm phải một cái đỉnh cứng, không thể làm gì khác ngoài việc gượng cười chấp tay “Đa tạ Vương gia, Vương phi nể mặt. Những món đồ trang sức này lão phu sẽ mang đi trước, số tiền còn thiếu sẽ tìm lệnh huynh đòi sau.”

Dứt lời Hoàng lão ngũ vung tay, nhóm hán tử thô kệch theo lệnh y lui ra ngoài.

Xác định bọn họ đã đi xa, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng của Kỳ vương mới có tia ấm áp, lần tìm tay Từ Nam Phong nắm lấy, lo lắng hỏi nàng “Nam Phong, đầu ngón tay nàng lạnh quá, nàng không sao chứ?”

“Không có việc gì.” Từ Nam Phong lắc đầu, thấp giọng nói “Thiếu Giới, ta có thể để mẫu thân ở lại Kỳ vương phủ không?”

Kỳ vương không một chút do dự, ôn hòa đáp “Chỉ cần nhạc mẫu đại nhân nguyện ý, người muốn ở bao lâu cũng được.”

Từ Nam Phong nhắm hai mắt, đầu óc choáng váng một lúc rồi quay sang chỗ Diệp nương đang kinh hoàng “Nương, người không thể trở về Từ phủ được rồi. Theo con về Kỳ vương phủ được không?”

Diệp nương ngẩn người, dùng tay áo lau qua cặp mắt còn đang bàng hoàng sững sốt, lúng túng nói “Chuyện này... cha con...”

“Nương...” Từ Nam Phong nhìn chằm chằm Diệp nương, ánh mắt bi thương vô hạn, lồng ngực nàng phập phồng, dường như đang cầu xin “Nương à, người đừng tranh giành nữa.”

Một câu nói này gần như tiêu hao hết khí lực của Từ Nam Phong. Từ lúc tới đây, nàng luôn phải căng thẳng chống đỡ, giờ đã đến cực hạn. Trước mắt nàng một mảng đen kịt, đầu gối như nhũn ra, dường như muốn quỵ rạp xuống đất.

“Nam Phong!”

“Nam nhi!”

Một tay Kỳ vương siết chặt tay nàng, cảm thấy có chuyện gì đó không thích hợp. Cánh tay Kỳ vương thuận thế nâng lên một chút, vừa vận đỡ lấy thân thể lung lay sắp đổ của Từ Nam Phong.

Từ Nam Phong ở trong ngực Kỳ vương run rẩy, mí mắt chớp động không ngừng, tay chân lạnh băng, môi tái nhợt, ngực nàng lại nóng bức như bị lửa thiêu, hô hấp phả ra từ mũi và miệng đều nóng ran.

Diệp nương tóc tai bù xù bỏ tới gần nàng, tự tay vỗ nhẹ lên gương mặt đỏ bừng khác thường của nữ nhi, khóc nức nở “Nam nhi, con đừng làm nương sợ. Xảy ra chuyện gì thế này?”

Tay Kỳ vương sờ trán Từ Nam Phong, mày kiếm nhíu lại, trầm giọng nói “Nóng quá!”

Diêu Dao nói “Lúc trước nhìn thấy nàng ở dưới gốc quế, nàng đã cảm thấy khó chịu trong người. Hiện tại còn mắc mưa, cộng thêm lo lắng trong thời gian dài, e rằng bệnh tình nặng thêm rồi.”

Lời còn chưa dứt, Kỳ vương đã đặt tay vào đầu gối Từ Nam Phong, bế ngang nàng lên. Diêu Dao thấy vậy lại càng hoảng sợ, vội vàng giơ tay bảo vệ Kỳ vương, khổ sở kêu lên “Tổ tông của ta ơi, mắt của người còn chưa lành hẳn, đừng để người ta ngã xuống. Đưa nàng cho ta đi.”

“Không cần.” Kỳ vương dễ dàng ôm lấy Từ Nam Phong, sắc mặt không thay đổi, gọi lớn “Diêu Giang.”

Diêu quán gia đứng ngoài cửa lập tức bước vào, khom lưng thưa “Có thuộc hạ.”

“Đẫn đường.”

“Vâng.”

Xe ngựa không tính là quá rộng, chỉ đủ cho hai người ngồi. Dưới sự chỉ dẫn của Diêu Giang, Kỳ vương khom lưng ôm Từ Nam Phong vào trong xe ngựa, ngón tay cái cọ nhẹ lên gò má nàng, thấp giọng nói “Không có chuyện gì đâu Nam Phong, ngủ một giấc thôi là về đến nhà rồi.”

Con sốt cao không dứt làm đầu óc Từ Nam Phong mơ hồ, nàng siết chặt tay áo của Kỳ vương, đôi môi tái nhợt khẽ động, nghẹn ngào nói “Thiếu Giới, xin lỗi chàng, xin lỗi.”

Trong lòng Từ Nam Phong hồ thẹn không yên. Đáng lẽ ra nàng nên chiều cố Kỳ vương, thế mà lại luôn gây tai họa cho hắn.

Kỳ vương tiến gần hơn, nước mưa đọng trên sống mũi của hắn vừa rơi xuống khóe mắt của Từ Nam Phong, nhìn giống như một giọt lệ. Mặc dù ánh mắt Kỳ vương không nhìn thấy gì, nhưng hắn vẫn cảm nhận được từ hô hấp run rẩy của Từ Nam Phong sự hồ thẹn và tuyệt vọng.

Thật khiến là người ta đau lòng!

“Đồ ngốc, không phải lỗi của nàng.” Kỳ vương thở dài một tiếng, mãi đến khi hô hấp của Từ Nam Phong dần dần bình ổn, đoán chừng nàng đã chìm vào giấc ngủ, hắn mới lui ra ngoài xe ngựa, đứng trong mưa gọi một tiếng “Diệp phu nhân?”

“A, a, Vương gia.” Diệp nương che một cái ô giấy cũ, ngại ngần bước đến trước mặt Kỷ vương. Không rõ tại sao, bà lại cảm thấy có chút e sợ khi đứng trước mặt thanh niên cao lớn tuấn mỹ này, dù cho trên môi hẳn luôn nở nụ cười.

Kỷ vương nói “Nhạc mẫu đại nhân hãy lên xe ngựa cùng Nam Phong đi. Bản vương cưỡi ngựa là được.”

Diệp Giang có chút không yên lòng “Nhưng Vương gia...”

“Không cần nói nhiều, mau điu ta lên ngựa.”

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Dáng Người Hắn Thật Đẹp!

Edit: Bối Xu

Beta: Cải Trắng

Lúc Từ Nam Phong tỉnh lại nàng đã thấy mình nằm trên chiếc giường ấm áp sạch sẽ, chớp mũi còn ngửi thấy mùi thuốc thoang thoang trong không khí.

Nàng cố mở đôi mắt vẫn còn đau nhức ra, liếc mắt một cái đã nhìn thấy thân ảnh của Kỷ vương đang ngồi ngay ngắn bên giường.

Hình như hắn vừa mới tắm rửa xong, trên người chỉ mặc một lớp áo trắng mỏng, tóc vẫn còn hơi ướt, trên người tỏa ra mùi xà phòng thơm mát. Kỷ vương đang cầm một chiếc khăn cẩn thận lau mái tóc ẩm ướt của Từ Nam Phong, vẻ mặt hắn rất nghiêm túc cẩn trọng.

Dáng vẻ Kỷ vương cúi đầu nhìn rất đẹp mắt, sợi vải trắng bịt mắt rũ xuống bên vai, phiêu dật ung dung như tiên giáng trần.

Tay Từ Nam Phong khẽ động dậy một chút, Kỷ vương lập tức nhận ra. Hắn ngừng động tác của mình, nhỏ giọng dò hỏi "Nàng đã tỉnh chưa?"

"Rồi..." Giọng nói của nàng hơi khàn, nghe thế nào cũng thấy kỳ cục, thân thể nàng nặng nề như bông ngậm trong nước, cũng may đầu đã không còn đau nữa. Từ Nam Phong hơi gạt góc chăn ra, nói "Nóng quá."

"Đừng nhúc nhích." Kỷ vương bỏ khăn mặt trên tay xuống, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay đang di chuyển lung tung của nàng, cẩn thận đếm chặn lại, giọng nói ôn nhu như dỗ một đứa nhỏ bướng bỉnh "Nàng sốt cao không hạ, đại phu nói phải làm cả người đổ mồ hôi với có thể tốt lên. Ngoan, nhịn một chút, được không?"

Một tiếng "được không", Kỷ vương hơi nâng giọng, bách chuyển thiên hồi*, rõ ràng mang theo ý cứng chiều. Từ Nam Phong cảm thấy thân nhiệt của mình đột nhiên tăng cao hơn, bối rối quay sang hướng khác nghĩ thầm "Đến nương còn chưa từng dịu dàng dỗ ta như vậy đâu."

*Bách chuyển thiên hồi: Dù trải qua bao nhiêu khó khăn vất vả lòng cũng không lay chuyển.

"Được rồi. Nương ta đâu?" Từ Nam Phong trầm giọng hỏi.

"Đang ở sương phòng nghỉ ngơi rồi. Chuyện hôm nay đoán chừng cũng dọa người mất nửa cái mạng rồi." Kỷ vương lắc nhẹ chuông đồng ở đầu giường, lúc này mới nhẹ giọng nói "Nhạc mẫu đại nhân vừa rồi cũng tới đây thăm nàng, ta cho người ra báo lại, người cũng đã rồi đi trước."

Bát Bảo nghe thấy tiếng chuông, nhanh nhẹn bê bát thuốc vào trong phòng "Vương gia, phu nhân, thuốc đã sắc xong rồi."

Vừa ngửi thấy mùi đắng ngắt của thuốc bắc, lông mày Từ Nam Phong cau lại, lục phủ ngũ tạng đều muốn co lại một chỗ. Nàng trùm chăn kín người, giống như chỉ cần giấu mình trong chăn là có thể tránh được một kiếp nạn này, giọng nói mang theo chút buồn phiền hờn giận "Có thể không uống được không?"

Bát Bảo cầm bát thuốc đặt lên bàn trà, vừa xoay người lại đã nhìn thấy Từ Nam Phong đem mình bọc kín mít từ đầu đến chân giống như một con tôm, nhất thời dở khóc dở cười "Phu nhân, người đừng bọc kín vậy, sẽ khó thở đấy."

Kỷ vương đưa tay sờ sờ một cái, lại không sờ được mặt Từ Nam Phong, vừa bực vừa buồn cười, mạnh mẽ lôi nàng từ trong chăn ra ngoài cần nhân "Không uống thuốc thì làm sao có thể tốt lên được."

Cũng không rõ có phải do hôm nay sốt cao đến hồng đầu không, Từ Nam Phong hôm nay lại ngây thơ khác thường, mạnh mẽ gạt lại chăn, oai oái hô lên "Có thể khỏe lên, ngủ một giấc sẽ ngay lập tức khỏe lại."

Giọng nói của nàng bốt đi mấy phần quả quyết thường ngày mà rất mềm mại làm tâm Kỷ vương mềm nhũn, không thể làm gì khác đành phải phát tay cho

Bát Bảo lui ra.

Đợi đến lúc trong phòng chỉ còn hai người họ, lúc này Kỷ vương mới thấy buồn cười "Ngày thường nàng bình tĩnh hiểu thẳng như vậy, sao vừa bị bệnh lại giống như đứa bé, ngay cả uống thuốc cũng sợ như vậy."

Giọng Từ Nam Phong khàn khàn mềm mại "Lúc trước ta uống quá nhiều thuốc, rất đáng sợ."

Kỷ vương trầm tư hồi lâu, dường như không biết nên làm gì với nàng mới tốt.

Từ Nam Phong cũng cảm thấy bản thân mình hôm nay phá lệ già mồm, lại sợ Kỷ vương nhiều chuyện quản nàng, lấy hết dũng khí nghĩ "Thôi thì quên đi, nhắm mắt nuốt một ngụm là tốt rồi, cùng lắm là chết chứ gì."

Nàng vươn tay định lấy bát thuốc thì Kỷ vương đã nhanh hơn một bước đoạt lấy.

"Đại phu đã nói qua, thuốc đắng dã tật. Nếu giờ cho nàng ăn thêm mút hoa quả, tác dụng của thuốc cũng không được như trước nữa." Kỷ vương cầm thìa khuấy bát thuốc đã sắc, kiên nhẫn dùng ngữ điệu ôn nhu dụ dỗ nàng "Nếu nàng sợ đắng, ta cùng nàng uống. Nàng một ngụm, ta một ngụm, được không?"

Tay Từ Nam Phong dừng lại giữa không trung, nàng nghĩ thầm: Rốt cuộc đây là cái đạo lý gì vậy?

Trong hoàng gia đều lưu truyền biện pháp dứt thuốc tàn nhẫn vậy sao?

Thấy nàng không nói lời nào, Kỷ vương cho rằng nàng vẫn đang trốn tránh, liền bồi thêm một câu "Nếu nàng không lên tiếng, ta liền tự mình dứt thuốc cho nàng."

Từ Nam Phong sùng sốt hỏi "Dứt thuốc như thế nào cơ?"

Khóe miệng Kỷ vương cong lên, đôi môi nhợt nhạt hiện lên vài phần điểm sắc, chậm rãi nói "Đương nhiên là dùng miệng dứt thuốc."

"..."

Từ Nam Phong "..."

Nàng không dám tưởng tượng ra hình ảnh thân mật kia, vội vàng đoạt lấy chén thuốc, một hơi uống cạn. Uống xong Từ Nam Phong vội vàng ném cái bát không lên bàn trà, khô sở nhúu mày lè lưỡi vì đắng.

Kỷ vương hí hóp mắt, lộ ra ý cười giảo hoạt. Đến lúc này Từ Nam Phong mới biết nàng bị lừa.

Dùng miệng dứt thuốc? Về cơ bản thì nó không tồn tại!

Từ Nam Phong cảm thấy lực phủ ngũ tạng của mình đều đắng ngắt. Cánh tay Kỷ vương quờ quạng giữa không trung như muốn chạm vào nàng. Từ Nam Phong hơi cau mày, do dự trong chốc lát, rồi nhẹ nhàng kéo tay áo Kỷ vương, giúp hắn tìm được vị trí của mình.

Lòng bàn tay ấm áp cuối cùng cũng chạm vào mặt Từ Nam Phong. Kỷ vương nhẹ nhàng vén sợi tóc mai ẩm ướt của nàng, thấp giọng hỏi "Nàng đã cảm thấy đỡ hơn chưa?"

Từ Nam Phong hồ đồ "ừ" một tiếng, nói "Chàng không cần phải để ý đến ta, mau lau khô tóc kéo cảm lạnh mắt."

"Nàng à, lúc nào cũng để ý đến cảm nhận của người khác đầu tiên. Đến lúc nào nàng mới chịu để ý đến cảm nhận của bản thân mình đây." Kỷ vương cúi người, chóp mũi hắn chạm vào chóp mũi nàng, dài lùa bật mắt rũ xuống, đan vào mái tóc đen của nàng. Kỷ vương thấp giọng nói tiếp "Ta lo lắng cho một mình nàng, muốn ở cạnh nàng nhiều thêm một chút, được không?"

Gió ngừng mưa tạnh, ánh nắng bắt đầu le lói, một công tử ôn nhuận như ngọc trước mặt, làm sao Từ Nam Phong nỡ lòng cự tuyệt?

Kỷ vương nghiêng đầu, cẩn thận lắng nghe từng động tĩnh của nàng, cười nói "Nàng không nói lời nào tức là đồng ý với ta rồi?"

Giọng nói của Từ Nam Phong nhỏ như muỗi hừ một tiếng, viên mắt bỗng nhiên cảm thấy chua xót. Có lẽ là tất cả những người bệnh đều mềm mại yếu đuối, Kỷ vương đối xử với nàng tốt một chút, trong lòng nàng lại dâng lên một chút tủi thân muốn khóc.

Cảnh tượng này cảm động biết bao, hơn mười mấy năm nguy trang kiên cường chống đỡ, bao ụy khuất vào sợ hãi dâng lên không kiềm chế được... Dần dần trong tâm nàng dâng lên một loại tình cảm làm tất cả gai nhọn trên người nàng mềm mại đi.

Kỷ vương dựa vào giường, giống như một đôi phu thê bình thường nói với Từ Nam Phong "Buổi tối nàng muốn ăn món gì? Ta phân phó phòng bếp chuẩn bị cho nàng."

Ánh mắt nàng mờ đi, sống mũi chua xót, Từ Nam Phong chớp mắt một cái, nước mắt từng giọt rơi xuống.

Từ xưa đến nay có ai quan tâm đến bữa tối nàng muốn ăn gì, cũng chưa từng nhẫn nại dỗ nàng uống thuốc. Từ Nam Phong giống như một con thú nhỏ

có thói quen tự mình liếm láp vết thương, bỗng nhiên gặp được người nguyện ý chăm sóc nàng, trong tâm sinh ra một chút tham luyến cùng hoảng sợ.

Trong lòng dao động, nàng khịt mũi, nuốt tất cả ghen ngào xuống họng, gắng sức làm giọng nói bình thường nhất có thể "Cái gì cũng được."

Nhưng giọng nói của nàng vẫn mang một tia run rẩy. Tuy mắt Kỷ vương mù nhưng tai hắn lại rất thính, tự nhiên hiểu rõ chuyện đang xảy ra. Hắn thu lại ý cười trên môi, nghiêm túc nhìn về phía Từ Nam Phong, lo lắng hỏi "Nam Phong, làm sao nàng khóc?"

Từ Nam Phong nhanh chóng xoa mắt, cười nói "Không có. Đầu tại thuốc đắng quá làm cổ họng khó chịu."

Kỷ vương cũng không vạch trần lời nói dối vụng về của nàng, im lặng một lúc, hắn vươn tay vén những sợi tóc lòa xòa của nàng trên gối, giọng nói như ni non bên tai nàng: "Phải nhanh khỏe lại đây."

Nàng bỗng nhiên hiểu được câu "Kẻ sĩ chết vì tri kỷ" rồi.

Suy nghĩ của nàng ngổn ngang: Vua lấy quốc gia làm trọng, còn ta lấy quốc gia để báo đáp, sau này nhất định ta sẽ sống hòa hợp với Kỷ vương, tận lực bảo hộ chàng.

Ngủ một giấc yên ổn, đến tối Từ Nam Phong đã hạ sốt.

Ngày thứ hai là ngày diễn ra ngự yến. Vương phi là hàm nhị phẩm cáo mệnh phu nhân, tất nhiên phải theo phu quân vào cung dự tiệc.

Kỷ vương đã mặc quần áo chỉnh tề, lại nghe thấy từ trong phòng tiếng ho bị đè nén của Từ Nam Phong, hắn khó nén được lo lắng hỏi "Nàng chưa khỏi bệnh, chỉ bằng hôm nay ở nhà nghỉ ngơi cho tốt?"

"Không thể. Giờ ta là con dâu hoàng thất, nếu ngay cả ngự yến hôm nay cũng vắng mặt, người khác sẽ nghĩ chàng như thế nào? Bọn họ chắc chắn sẽ nói ta không hiểu cấp bậc lễ nghĩa, sau đó sẽ liên lụy đến chàng." Giọng nói của Từ Nam Phong còn hơi khàn nhưng nàng vẫn nói rõ ràng từng câu. Nàng vung tay ra hiệu cho Quế Viên và Liên Từ trang điểm cho mình, dùng một lớp son phấn mỹ lệ che đi khuôn mặt tiều tụy.

Kỷ vương đứng cạnh nàng, trầm mặc một lát mới lên tiếng "Nam Phong, ta không muốn nàng miễn cưỡng bản thân."

"Không có gì là miễn cưỡng cả. Hôm nay ta cũng muốn cùng chàng tiến cung, tiện thể xem xét các thế gia. Huống hồ nếu chàng không ở đây, một mình ta ở trong phủ cũng rất buồn chán." Dứt lời Từ Nam Phong xoay người lại, mỉm cười với Kỷ vương "Chàng xem, hôm nay ta trang điểm rất đẹp, người khác sẽ không nhìn ra khuôn mặt tiều tụy của ta."

Nói xong nàng mới nhớ Kỷ vương không nhìn thấy.

Từ Nam Phong đang định xin lỗi vì mình lỡ lời thì đã nghe thấy Kỷ vương mỉm cười, vân đạm phong kinh đáp "Dáng vẻ của phu nhân nhất định rất xinh đẹp."

Cung yến hôm nay so với mọi lần còn náo nhiệt hơn. Dọc đường đều giăng đèn kết hoa, tiếng người nói cười huyên náo một vùng.

Ngự hoa viên rất lớn, có những lối đi ngoằn ngoèo, rồi dòng suối nhỏ và núi giả do con người tạo ra. Dòng suối róc rách chảy phía dưới hành lang và cầu đá, rồi còn có những lá xanh mơn mẫm được tạo thành ở giữa ao sen.

Tiệc rượu được tiến hành tại đây.

Khắp nơi vang lên tiếng ca hát êm ái tựa oanh yến hòa cùng tiếng đàn sáo. Quan võ thi múa kiếm, chơi ném thê vào bình rượu. Đám văn sĩ tụ lại với nhau, uống rượu ngâm thơ. Các quý phụ ở một góc khác hàn huyên đùa giỡn. Còn đám quý nữ chưa lấy chồng ở thành Lạc Dương này cùng mấy công chúa hầu thấy nam tử tuấn tú nào đi ngang qua sẽ cùng nhau đùa giỡn, phát ra tiếng cười thanh thúy như chuông bạc.

Những yến hội như thế này là nơi các quý nữ chưa gả tìm kiếm nhà chồng vừa ý. Đối với phồn hoa ồn ào nơi này, Từ Nam Phong một chút cũng không có hứng thú, nàng theo sát Kỷ vương không rời một tấc.

Kỷ vương dắt nàng đến vị trí ngồi, thấp giọng hỏi "Bây giờ vẫn còn sớm, yến hội sẽ bắt đầu từ giữa trưa đến tận tối, nàng có thể tự đi chơi một chút."

Đúng lúc Từ Nam Phong nhìn thấy một đám võ tướng đang so tài bắn tên, trong đó có cả Dương Thận Chi, nàng vui vẻ trả lời "Ta đến chỗ sư phụ xem bắn tên."

"Nhớ đứng ở nơi không có gió, nếu không bệnh của nàng sẽ trở nặng."

"Được."

Từ Nam Phong hào hứng đi về nơi đang diễn ra cuộc so tài bắn tên, không ai ngờ vừa đi được hai, ba bước lại nghe thấy một giọng nói thanh thúy hài hước pha thêm mấy phần trào phúng vang lên "À, đây còn không phải là tỷ ty sao?"

Nụ cười trên mặt Từ Nam Phong cứng nhắc, nàng quay đầu nhìn lại, thấy Từ Uyển Như mặc một bộ đồ mới màu xanh lá liễu đang nở nụ cười vụn vặt phần kiêu diễm với nàng "Sắc mặt tỷ ty tiều tụy như vậy, chẳng nhẽ Kỷ vương đối xử với tỷ không tốt?"

Từ Nam Phong vốn dĩ không muốn để tâm đến nàng ta, nhưng lại sợ bản thân không biết nhìn nhận sẽ ảnh hưởng đến bộ mặt của Kỳ vương phủ đành nói "Hai chữ "tỷ tỷ" này không phải ai cũng có thể tùy tiện gọi được. Ngày đó một tờ hưu thư, ta cùng Từ phủ đã đoạn tuyệt quan hệ, người quên mất?"

Từ Uyển Như nhất thời nghẹn lời.

Từ Nam Phong nâng tay áo che miệng, dường như đang cười mà lại không giống "Người có thể nói bản thân ta không tốt, nhưng không thể chê bai Kỳ vương nữa đi em không tốt. Chẳng mỗi ngày đều cho ta ăn sơn hào hải vị, có cơm ngon áo đẹp, lại rất yêu thương ta. Sao người dám ở nơi này đặt điều xằng bậy?"

Từ Nam Phong biết Từ Uyển Như thích nhất là đem mình ra làm chuyện cười, liền cố ý nói mấy câu chọc giận nàng ta. Ai ngờ vừa dứt lời, từ sau lưng đã nghe thấy tiếng cười truyền tới "Nói không sai, bản vương rất yêu nàng."

"..." Từ Nam Phong vừa quay đầu nhìn lại, Kỳ vương không biết từ lúc nào đã đứng sau lưng nàng.

Từ Uyển Như muốn làm Từ Nam Phong bẽ mặt, ai ngờ nàng ta lại nhận được câu trả lời mỉa mai như vậy. Mất hết mặt mũi, Từ Uyển Như miễn cưỡng nở nụ cười, chào hỏi một câu rồi xoay người bỏ chạy.

Trong lòng nàng ta rất tức giận, nắm chặt khăn lụa cúi đầu rảo bước, muốn nhanh chóng tìm phụ thân Từ Vị cáo trạng ủy khuất mình vừa chịu đựng, Từ Uyển Như hoàn toàn không chú ý đến có một bóng người đang từ cửa tròn đang đi tới.

"A!" Nàng ta thấp giọng kêu đau, cái trán đập vào lồng ngực rắn chắc. Bởi vì lực đập có hơi mạnh, gót chân của nàng đứng không vững, sắp ngã ngửa ra sau.

Xong rồi, như thế này quá mất mặt! Mẫu thân nhất định sẽ trách phạt mình!

Trong lòng Từ Uyển Như vừa thẹn vừa giận, căng thẳng cắn răng nhắm chặt hai mắt. Ai ngờ nàng ta vẫn không ngã xuống như tưởng tượng.

Một cánh tay rắn như sắt chuẩn xác ôm lấy eo nhỏ của nàng ta, thuận thế ôm Từ Uyển Như vào ngực. Động tác của hắn vô cùng liền mạch lưu loát.

Từ Uyển Như kinh ngạc mở to mắt. Thứ đầu tiên đập vào mắt nàng là một vạt áo vàng thêu rồng 4 móng, nhìn lên trên lại thấy một khuôn mặt thiếu niên trẻ tuổi lạnh lùng.

Ở nơi rộng lớn như cung đình, người có thể mặc hoàng bào không nhiều lắm. Từ Uyển Như ngay lập tức đoán được thân phận của người này. Nàng ta khẽ cắn môi đỏ mọng, tóc tai nhẹ bay, mở to đôi mắt ướt sũng đáng thương như con thỏ, nhỏ giọng "Thái tử điện hạ."

Lưu Huyền trưởng thành rất giống Hoàng đế. Cả người hắn cao lớn lạnh lùng, không tùy tiện nói cười, lông mày rậm nằm ngang lộ rõ đôi mắt thờ ơ sắc lạnh như hai lưỡi dao. Hắn có chút suy tư, cẩn thận đánh giá thiếu nữ xinh đẹp e lệ trong lòng, lại càng giống như đang xem xét con mồi.

Sắc mặt Từ Uyển Như đỏ đến mức sắp rỉ máu, lại cố chấp không lui ra, kiêu ngạo nhìn vào ánh mắt của Lưu Huyền.

Con mồi này xinh đẹp còn biết khoe khoang lợi thế của bản thân, có chút ý tứ.

Trong chốc lát, Lưu Huyền buông tay, đặt Từ Uyển Như đứng vững trên mặt đất, giọng nói của hắn cũng như người, lạnh nhạt vô cùng "Người dám nhìn thẳng ta không nhiều lắm. Người không sợ?"

Từ Uyển Như lắc đầu, đáy mắt hiện lên một tia sáng kì quái, lớn tiếng đáp "Không sợ!"

Đôi môi Lưu Huyền nhếch lên một chút "Người là cô nương nhà nào?"

"Thần nữ là Từ thị Từ Uyển Như, là con gái của Lễ bộ Thượng thư." Từ Uyển Như ngẩng đầu, kiêu ngạo nói ra từng câu chữ.

Trong triều đình nếu bàn về người tôn quý nhất, đầu tiên là Hoàng thượng, sau đó là Thái tử. Đáng tiếc Hoàng thượng tuổi đã cao, nàng không muốn oan uổng chính mình vào cung hầu hạ hắn. Vậy nên vị Thái tử còn trẻ tuổi đang được sủng ái này là một lựa chọn tốt. Dù rằng sáu năm trước Thái tử đã cưới Thái tử phi, nhưng như vậy thì sao? Nàng còn nhiều thời gian, cuối cùng hậu vị rơi vào tay ai còn chưa nói trước được.

Bây giờ cơ hội trời ban đang ở trước mắt, nàng ta sao có thể cam lòng buông tha?

Từ Uyển Như còn muốn nói với Thái tử thêm mấy câu, nhưng từ xa có vài người đang tiến đến hướng này. Nàng ta chỉ có thể tạm thời lánh đi, nhìn đau hành lễ cáo lui.

Mãi đến khi đi tới vườn đào cây lá sum suê, Từ Uyển Như cũng không quên ngoái đầu nhìn lại, cười một tiếng.

Người tới là một nữ nhân mặc áo choàng màu vàng rực rỡ như ánh nắng mặt trời, Thái tử phi Vương thị. Tình cờ bắt gặp Lưu Huyền đứng lẳng lặng ở phía xa, con người nham hiểm nhìn chằm chằm vào một góc vườn đào, nàng hiểu kỳ hỏi "Mỹ nhân mặc áo xanh vừa đứng nói chuyện với điện hạ là con gái nhà ai?"

Lưu Huyền nhếch môi mỉm cười, giọng nói vô cảm đáp "Thiên kim nhà Lễ bộ Thượng thư. Có chút ý tứ." Dứt lời hắn quay lại nhìn Thái tử phi "Người đến chào hỏi Từ thượng thư đi. Nói cho hắn biết cô coi trọng nha đầu kia."

Ý cười trên mặt Thái tử phi cứng đờ, nàng thất thần trong chốc lát nhưng vẫn gượng cười thưa "Thiếp đã hiểu."

Thái tử hừ lạnh một tiếng, ánh mắt rơi vào cặp vợ chồng son đang sánh vai đứng trên cầu.

Dương Thận Chi bắn liên ba phát, tất cả đều trúng hồng tâm. Các võ tướng nhao nhao vỗ tay tán thưởng. Từ Nam Phong vừa nhìn đến xuất thần, vừa đem tất cả những kỹ thuật thú vị kể cho Kỷ vương nghe. Đang nói đến đoạn tài nghệ bắn cung như thần của Dương tướng quân, Từ Nam Phong nghe thấy một giọng nam xa lạ từ phía sau truyền tới "Tứ đệ, đã lâu không gặp."

Từ Nam Phong đang nói sôi nổi, thình lình bị chặn ngang. Nàng chợt nhìn thấy một nam nhân mặc áo vàng đứng chấp tay, khí thế bức người.

Không bàn đến tướng mạo của hắn, chỉ cần nhìn y phục, Từ Nam Phong cũng có thể đoán ra người này là ai.

"Thái tử điện hạ." Từ Nam Phong cúi đầu, quỳ gối hành lễ.

"Tam hoàng huynh." Nét mặt Kỷ vương nhìn không ra vui giận, vẫn cười ôn hòa như trước.

Trận gió mát đầu hè thổi tới, trong không khí tràn ngập hương bạc hà nhàn nhạt. Ánh mắt Thái tử rơi vào đoạn lụa bịt mắt trắng của mang theo khí thế âm trầm, lạnh giọng cười "Mắt của Tứ đệ đã khá hơn chút nào chưa?"

Kỷ vương cười nói "Nhờ phúc của Hoàng huynh, dù không thể nhìn thấy rõ ràng mọi vật nhưng đã thoải mái hơn trước rất nhiều."

"Thích khách đã bị xử tử, Tứ đệ cũng không cần cảm thấy đau lòng. Mất một đôi mắt cũng không tính là có chuyện gì xấu, vẫn còn may là giữ được mạng nhỏ, không phải sao?"

"Hoàng huynh nói rất đúng."

"Người này chính là kiều thê Tứ đệ mới cưới vào cửa." Thái tử uyển chuyển đổi chủ đề, ánh mắt rơi vào người Từ Nam Phong.

Từ Nam Phong lại hành lễ một lần nữa "Gặp qua điện hạ."

"Ừ." Thái tử hơi híp ánh mắt sắc bén, tựa tiểu phi tiểu nói "Nghe nói nhà đệ muội nghèo khó, vài ngày trước đây có người trong tộc xảy ra chuyện thiếu nợ không trả nổi tiền? Nếu Kỷ vương phủ nghèo đến vậy, vì huynh cũng không keo kiệt cho các người mượn một chút ngân lượng."

Đây là có ý gì chứ? Muốn mượn chuyện của cha con Diệp Phúc nói bóng nói gió mình?

Mười ngón tay giấu trong ống tay áo nắm chặt, vẻ mặt vẫn duy trì nét cười điềm đạm. Chẳng qua cũng chỉ là chuyện này, nàng càng nhanh tức giận, hậu quả sau này càng khó thu xếp.

Kỷ vương thân nhiên nói "Đề hoàng huynh phí tâm rồi. Chuyện này không có lửa thì làm sao có khói, không thể tin toàn bộ được."

"Thật không?" Lưu Huyền hừ một tiếng, cố ý nói "Hai ngày qua vợ chồng son hai người sống rất tốt, không màng đến thế sự, ung dung tự tại sống một ngày lại thêm một ngày."

Mùi thuốc súng trong lời nói của hắn không cần nói thẳng ra thì ai cũng đã biết. Xem ra lời đồn Thái tử đem Kỷ vương bằng tuổi mình là cái đinh trong mắt cũng là chuyện không có lửa làm sao có khói.

Từ Nam Phong lo lắng liếc mắt nhìn sắc mặt của Kỷ vương.

Ngược lại, trên mặt Kỷ vương không có vẻ gì là không vui, ý cười hoàn mỹ vẫn không đổi, ôn hòa nói "Thần đệ xin nghe theo lời giáo huấn của Hoàng huynh."

Kỷ vương chính là người như vậy. Hỏi một câu sẽ đáp lại một câu, không nói nhiều lời, không tức giận, ôn hòa lạnh nhạt đáp trả khiêu khích. Thái tử cau mày, hắn luôn cảm thấy chèn ép đệ đệ cùng cha khác mẹ này không có ý nghĩa gì, liền trực tiếp đi thẳng ra ngoài.

Đội bóng dáng của Lưu Huyền đi xa, Từ Nam Phong âm thầm thở dài một hơi, có chút bất bình hỏi Kỷ vương "Hắn nói chàng như vậy, chàng cũng không tức giận sao?"

Kỷ vương nói "Tức giận có ích lợi gì? Cùng hắn tranh cãi chỉ đang hạ thấp giá trị bản thân thôi."

Từ Nam Phong áy náy không nói "Điều tại ta lúc cần quyết đoán lại không quyết đoán, để người Diệp gia liên lụy làm chàng mất mặt."

"Ta không trách nàng." Kỷ vương lắc đầu cười, hít sâu một hơi mới nói tiếp "Chỉ có điều trong câu nói của hắn có ý đúng. Thế sự vô thường, thiên hạ này tương lai sẽ ra sao còn chưa nói trước được."

Từ Nam Phong há miệng định nói, nhưng cuối cùng lại thôi.

Kỷ vương cảm nhận được sự do dự của nàng, thuận đà hỏi "Nam Phong có gì muốn nói, đừng ngại."

"Đôi mắt của chàng, đến cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?" Từ Nam Phong do dự hồi lâu, cuối cùng cũng mở miệng hỏi.

Kỷ vương không lảng tránh vấn đề này, thân nhiên nói "Tiệc rượu năm ngoái, Thái tử mời ta vào cung uống rượu. Nhưng trong rượu đó có độc. Ta biết rõ đó là Hồng Môn Yến nhưng không cách nào cự tuyệt."

"Vì sao?"

"Thứ nhất, hần là Thái tử, ta chỉ là thần tử. Thứ hai, ly rượu kia là rượu quý ngự ban, nếu như muốn cự tuyệt, nhất định sẽ không dễ dàng. Hoàng huynh đã lên kế hoạch chu toàn, chỉ còn việc buộc ta nhập tiệc."

Từ Nam Phong nghe xong liền cảm thấy một trận hoảng sợ, không ngừng hỏi "Sau đó thì sao? Chàng làm thế nào để thoát thân?"

"Trước lúc vào dự tiệc, ta đã đoán được vài điểm bất trắc nên hẹn Dương tướng quân, nếu giờ Dậu canh ba ta vẫn chưa xuất cung, hần sẽ tìm cơ hội vào cung giúp ta. Vì vậy dù ta may mắn nhất về một mạng, nhưng độc tính đã thấm vào gan, xâm nhập vào mạch máu làm thị giác bị tổn thương thành bộ dạng nặng đang nhìn thấy đây."

Lời nói của Kỷ vương vẫn đạm phong kinh, dường như hần đang kể chuyện của người khác. Hần tự cười giễu cợt "Chuyện này đã kinh động đến phụ hoàng, sau đó Tam hoàng huynh đã thu liễm không ít. Dù sao ta cũng chỉ là một người mù, không tạo thành uy hiếp với ngôi vị hoàng đế của hần."

Từ Nam Phong không kìm được cảm giác xót xa "Đôi mắt của chàng có thể chữa khỏi không?"

Kỷ vương thấp giọng, dường như đang nói ra một bí mật "Hiện giờ ta đã mơ hồ nhìn thấy một vài tia sáng. Đợi thái hết độc tố có thể khôi phục như trước."

Nếu có thể chữa khỏi thì quá tốt rồi!

Từ Nam Phong cao hứng thay Kỷ vương, chân thành nói "Hi vọng ánh mắt của chàng có thể sớm khỏi."

Kỷ vương cười nói "Thật ra ta luôn quý trọng khoảng thời gian bị mù này. Ung dung tự tại, không cần đi một bước tính một bước. Nếu nói đến điểm không tiện thì chỉ có một."

Từ Nam Phong nương theo ý của hần hỏi "Hành động không tiện sao?"

Kỷ vương lắc đầu, cúi đầu nói "Không thể nhìn thấy nàng a."

Xung quanh có cung nữ người hầu đi tới đi lui, Từ Nam Phong có chút ngượng ngùng, vội ho một tiếng che giấu, giả vờ ung dung nói "Vậy chàng mau khỏe lên, về sau có thể nhìn ta đến chán thì thôi."

Kỷ vương nở nụ cười, vừa đúng lúc tiếng đàn sáo ngừng lại, một nhóm nội thị nối đuôi nhau đem bàn trà, dâng hoa quả và điểm tâm, cao giọng thông truyền Hoàng thượng, Hoàng hậu và Quý phi giá lâm. Kỷ vương và Từ Nam Phong lui đến vị trí của mình, cúi đầu cung nghênh Hoàng thượng.

Hoàng thượng bận rộn chính sự, uống một tuần rượu, nhìn qua mấy điệu múa liền rời khỏi. Không có đế vương ở trên, các quan lại cũng bắt đầu không có kỷ hàn huyền, làm mai làm mối. Bầu không khí vô cùng náo nhiệt.

Kỷ vương vẫn lo cho thân thể của Từ Nam Phong, hai người tiến lên xin phép, xong liền ngồi xe ngựa về phủ trước.

Trở về đến phủ trời cũng đã chạng vạng tối. Từ Nam Phong tháo trang sức màu đỏ, tắm rửa thay y phục rồi trở lại sương phòng. Nàng thấy Kỷ vương vẫn mặc triều phục đỏ tía như trước, lặng lẽ ngồi ở trên giường, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Từ Nam Phong nhẹ giọng tiến tới "Thiếu Giới mau đi tắm, một lát nữa nên dùng bữa tối rồi."

Hai thị nữ Long Nhân và Hạt Sen cầm bộ đồ mới tiến vào, hầu hạ Từ Nam Phong thay quần áo và đồ trang sức. Quế Viên nói "Vương gia, nô tỳ gọi Diêu công tử vào hầu hạ người tắm rửa nhé?"

Kỷ vương gỡ dải lụa bịt mắt tắm thuốc, con mắt đen thâm trầm liếc Quế Viên một cái.

Quế Viên đột nhiên hiểu ra điều gì, vội vàng che miệng, hồ đồ nói "Nô tỳ suýt nữa quên mất. Diêu công tử hôm nay khó chịu trong người, sợ không thể hầu hạ Vương gia tắm rửa rồi."

Từ Nam Phong kinh ngạc hỏi lại "Bị bệnh sao?" Có phải do nàng vừa hạ sốt nên lây cho hần không?

Quế Viên âm ừ đáp lời, dùng cùi chỏ chọc Liên Từ, nháy mắt ra hiệu cho nàng.

Liên Từ đột nhiên bị chọc một cái, gật đầu liên tục "Đúng rồi đấy ạ, bệnh rất nặng, không thể xuống nổi giường."

Diêu Dao ở phòng ăn ăn vụng đột nhiên cảm thấy sống mũi ngứa ngứa. Hần hắt xì vài lần.

Từ Nam Phong rơi vào trầm tư, Kỷ vương đột nhiên đứng lên phản phó "Các người múc nước vào đây là được, Nam Phong biết cách tắm cho ta."

Từ Nam Phong mờ mịt ngẩng đầu "A, là ta sao?"

Từ Nam Phong ngập ngừng nói thêm "... Được rồi."

Mấy ngày nay nàng đều nhắc đi nhắc lại trong đầu rằng nàng muốn bảo vệ Kỷ vương, báo đáp ân tình của hắn. Vậy lần này không thể tùy tiện đổi ý được. Chỉ là hầu hạ hắn tắm thôi, không có chuyện gì hết... A?!

Dưới sự chỉ huy của Quế Viên, người làm nhanh chóng bê từng thùng nước tắm vào, nhân lúc nước còn ấm, Quế Viên đặt khăn mặt, quần áo khô và đồ dùng hàng ngày sang một bên, cười trộm một tiếng, khép cửa lui ra ngoài.

Từ Nam Phong đi tới, làm tròn bốn phận của mình thử nước ấm, sau đó quay đầu lại nói "Thiếu Giới, nước dùng được rồi..."

Giọng nói của nàng hơi ngừng lại, Từ Nam Phong nhìn thấy trước mặt mình một thân thể thon dài khỏe mạnh. Nàng nhìn thấy tất cả từ xương quai xanh đến cơ bụng, không xót chỗ nào.

Không biết từ lúc nào, Kỷ vương đã tự cạo y phục. Mái tóc đen xõa trên lưng trần, lộ ra bờ vai, chỉ còn một chiếc tiết khố trắng bao lấy bắp đùi thon dài. Kỷ vương thành thật đứng sau lưng nàng.

Phản ứng đầu tiên của Từ Nam Phong là thì ra vóc người của Kỷ vương kiện tráng như vậy, tuyệt đối không giống với một Vương gia hư danh sống trong nhung lụa.

Phản ứng thứ hai của nàng mới là hoảng hốt đỏ bừng mặt.

Gương mặt của Kỷ vương vẫn tỏ vẻ vô tội như cũ, vươn tay về phía nàng nói "Nam Phong, ta không nhìn thấy gì cả, nàng đi rửa ta tắm rửa."

Thành hôn được mấy ngày, đây là lần đầu tiên Từ Nam Phong nhìn thấy thân thể của Kỷ vương. Bắp thịt màu lúa mạch thon dài cân xứng, may mắn là nàng thân nhiên, da mặt cũng không nóng đến mức dọa người.

Cũng may là Kỷ vương còn mặc một cái tiết khố trên người, không đến mức để nàng nhìn thấy cơ thể trần trụi của hắn. Từ Nam Phong cúi đầu đi tới, không có ống tay áo để nắm, nàng chỉ có thể kéo cổ tay Kỷ vương, dẫn hắn vòng qua bình phong, đi về phía thùng nước tắm ở phía sau.

Da thịt đụng chạm da thịt, nhiệt độ nóng bỏng, thậm chí Từ Nam Phong còn cảm nhận được mạch đập mạnh mẽ của Kỷ vương dưới lòng bàn tay mình.

Thấy nàng trầm mặc thật lâu, Kỷ vương không nhịn được mở miệng hỏi "Nam Phong, vì sao nàng không nói lời nào? Không muốn nói sao?"

Từ Nam Phong đột nhiên thốt ra một câu "Không có, thân thể của chàng rất tốt."

Kỷ vương giật mình, chậm rãi hiểu ý của nàng, cười sáng lạn nói "Đa tạ lời khen của nàng"

Cổ họng Từ Nam Phong có chút ngứa, thấp giọng ho khan một tiếng. Nàng có cảm giác trận sốt cao hôm qua quay lại, nhỏ giọng nói "Ý ta không phải như vậy... Đến rồi, cẩn thận một chút."

Nàng đặt tay Kỷ vương sờ vào thành thùng tắm để hắn xác định vị trí. Xong xuôi, Kỷ vương giơ tay định cởi bỏ dây lưng.

"Chờ đã!" Từ Nam Phong nhanh chóng rời mắt sang chỗ khác, bước ra bình phong bên ngoài. Lúc này nàng mới thở phào nhẹ nhõm nói "Được rồi, chàng tắm rửa đi, ta ở bên ngoài này đợi."

Kỷ vương không nhịn được cười, nhấc chân đi vào bồn tắm.

Ánh hoàng hôn chiếu vào nhà, căn phòng yên tĩnh ấm áp chỉ có tiếng nước chảy róc rách. Kỷ vương tắm rửa không nhanh không chậm, tuần tự từng bước một. Từ Nam Phong nghe tiếng nước khuấy động có thể hình dung ra hắn dùng khăn tắm lau từng tắc từng tắc da thịt, từ xương quai xanh đến lồng ngực dày rộng, xuống đến bụng dưới rắn chắc....

Không thể tưởng tượng nữa!

Từ Nam Phong lắc đầu, hít sâu một hơi di rời sự chú ý của bản thân.

Không biết qua bao lâu, tiếng nước sau tắm bình phong ngừng hẳn, Kỷ vương gọi khẽ "Nam Phong?"

"Ta đây." Từ Nam Phong vội vàng hỏi "Chàng tắm xong rồi sao?"

Kỷ vương ừ một tiếng rồi nói tiếp "Ta không biết khăn mặt khô đặt ở chỗ nào, muốn làm phiền phu nhân mang tới giúp."

Thành hôn đã mấy ngày, Từ Nam Phong vẫn bị một tiếng "phu nhân" của Kỷ vương làm cho đỏ mặt. Nàng trấn tĩnh một lát, dứt khoát lấy chiếc khăn mặt treo trên tấm bình phong. Nàng nhắm chặt hai mắt tiến lại gần Kỷ vương, nói "Quần áo và đồ dùng hàng ngày, tính từ chỗ bình phong, ta đặt theo thứ tự từ trái sang phải, chàng tự lấy mà dùng."

Dứt lời, Từ Nam Phong chạy ra ngoài nhanh như chớp, giống như trong thùng tắm có con mãnh thú và dòng nước lũ vậy.

Kỷ vương nhin cười "Được."

Phải một lúc sau Kỷ vương mới lần mò mặc xong quần áo trong, men theo bình phong đi ra ngoài.

Vẫn là mỹ nam vừa tắm rửa xong đẹp mắt. Từ Nam Phong không tự chủ ngắm nhìn thêm một chút, lúc này mới lấy thường phục sạch sẽ màu xanh, cẩn thận hầu hạ Kỷ vương mặc từng món đồ một.

Kỷ vương ôn nhu cúi đầu, ánh mắt mờ ảo nhìn Từ Nam Phong đang chỉnh đai lưng cho hắn, nhẹ giọng mở miệng "Xem ra Nam Phong không chỉ sợ uống thuốc mà còn sợ giúp ta tắm rửa."

"Không phải ta sợ." Từ Nam Phong mím môi cười, tự nàng cũng cảm thấy ngượng ngùng nhưng vẫn thẳng thắn nói "Ta chưa từng nhìn nam nhân tắm rửa bao giờ, có chút không biết ứng phó sao thôi."

"Chuyện này cũng xấu hổ sao?" Kỷ vương híp mắt, nhu tình như ẩn như hiện nói "Vợ chồng ở chung với nhau, chuyện này là chuyện bình thường nhất."

Vợ chồng...

Cho đến tận bây giờ, Từ Nam Phong cũng chưa thể thích ứng với thân phận mới này. Mỗi ngày nay, mặc dù nàng cùng Kỷ vương mỗi đêm đều ngủ chung, nhưng khoảng cách giữa họ không phải là một bước đến lời tri.

Nàng không muốn, Kỷ vương sẽ không ép buộc nàng.

"Đối với bản thân ta, nói chàng và ta là bạn tốt thì thích hợp hơn là vợ chồng." Động tác tay của Từ Nam Phong dừng lại một chút, thuận tiện nói "Ta không hi vọng tới thứ xa vời đó, chỉ một lòng muốn bảo hộ chàng bình an, vì chàng vượt qua mọi chông gai."

Không biết có phải do ảo giác của nàng không, ý cười trên miệng Kỷ vương nhạt đi một chút.

Nhưng ánh mắt của hắn vẫn luôn ôn hòa bao dung, lúc nhìn Từ Nam Phong, ánh mắt ấy vĩnh viễn tràn đầy ấm áp.

Từ Nam Phong có chút lo sợ bất an. Trực giác nói cho nàng biết, những lời vừa rồi của nàng đã làm Kỷ vương thương tâm. Sau đó một khắc, Kỷ vương nở nụ cười phá vỡ bầu không khí yên lặng, ôn hòa trấn an nàng "Ta biết lý do nàng gả cho ta phần lớn là vì muốn thoát khỏi Từ gia. Ta không để bụng chuyện đó. Nam Phong, ta muốn đi ngược dòng nước, cũng muốn bầu bạn với nàng."

"Thiếu Giới..."

"Nam Phong." Kỷ vương ôn nhu cắt ngang lời nàng, hạ thấp giọng như thì thầm "Đến cuối cùng sẽ có một ngày ta sở hữu một vùng đất còn rộng lớn hơn bầu trời kia. Nàng có thể bay nhảy xa bao nhiêu, mảnh đất đó sẽ rộng thêm bấy nhiêu."

Từ Nam Phong ngẩn ngơ, không hiểu được lời nói ôn nhu ngọt ngào của Kỷ vương có ý gì. Trong khoảnh khắc, nàng cười khanh khách đáp "Nếu thật sự có một ngày như vậy, người đứng bên cạnh Thiếu Giới sẽ là nữ nhân ưu tú hơn mà không phải là ta."

Bầu không khí nghiêm cẩn bị phá vỡ, Kỷ vương có chút bất đắc dĩ lắc đầu.

Mà thôi, nếu nàng không tin những lời đó thì bỏ đi. Hắn vẫn còn nhiều thời gian để chứng minh lời mình nói.

"Đi dùng bữa tối thôi." Kỷ vương thở dài một tiếng, thuận tiện cầm tay Từ Nam Phong, tùy ý dẫn nàng đi cùng mình hòa vào ánh nắng rạng chiều rực rỡ.

Bữa tối đó Diệp nương cũng ăn cùng họ. Hai mẹ con ngồi chung một bàn, Từ Nam Phong ngồi cạnh Kỷ vương, Diệp nương ngồi đối diện.

Hai ngày qua, Diệp nương ở trong phủ luôn mang theo ý nghĩ nàng đang làm khách, lời nói và việc làm đều vô cùng thận trọng sợ đắc tội người khác. Lúc này trong lòng Diệp nương không yên giống như một bát cháo vừng bị khuấy tung lên. Thi thoảng nàng ngẩng đầu liếc Nam Phong và Kỷ vương một cái.

Từ Nam Phong thấy mẫu thân muốn nói rồi lại thôi bèn nói thẳng "Nương, người dùng bữa trước. Sau bữa tối con cùng nương nói chuyện."

Vừa vặn Diệp nương cũng có mấy lời muốn nói với Từ Nam Phong liền liên tục gật đầu.

Dùng xong bữa tối, Kỷ vương đi đến thư phòng trước. Đây là như một thói quen của hắn, dùng bữa tối xong sẽ gọi chú cháu Diêu gia hoặc Bát Bảo biết chữ vào đọc bài cho mình nghe, đồng thời cũng nhường lại một khoảng thời gian riêng tư cho Nam Phong và Diệp nương nói chuyện.

"Nương, người muốn nói gì cứ nói thẳng." Từ Nam Phong pha trà, rót cho mình và mẫu thân mỗi người một ly, tiện đà nói tiếp "Nếu như là chuyện nương nào loạn muốn trở lại Từ phủ thì không cần nói."

Diệp nương bị một câu của Nam Phong chặn họng, lúng ta lúng túng nói "Nhưng mà Nam nhi, Kỷ vương phủ cho dù tốt thế nào thì cũng không phải nhà của nương."

Từ Nam Phong đáp "Nơi này là nhà của nữ nhi, đương nhiên cũng là nhà của nương. Cái loại địa phương như Từ phủ kia không xứng đáng được gọi là nhà."

"Con mang theo gánh nặng là nương, về lâu về dài, trong vương phủ cũng sẽ có kẻ rảnh rỗi đặt điều." Diệp nương thở dài, kéo tay Từ Nam Phong "Nhìn thấy Kỳ vương đối với con tốt như vậy, nương cũng yên lòng. Trở về chỗ cha con, nương cũng có mặt mũi để ăn nói."

"Nương, đến khi nào người mới hiểu được, người có thể cho nương mặt mũi không phải là con, không phải là Kỳ vương, cũng không phải là cậu hay biểu ca." Từ Nam Phong liếc mắt nhìn mình, điềm tĩnh nói "Người có thể cho nương thể diện là bản thân nương."

Diệp nương ngẩng ngốc cúi đầu, né tránh ánh mắt của Từ Nam Phong "Điều con nói, nương đều biết cả. Nhưng nhiều năm qua nương đàn độn như vậy, giờ một chân đã bước xuống mồ, có thể làm gì khác đâu."

"Quan lại trong triều phải tuân thủ các lễ pháp nghiêm khắc. Người có đạo đức cá nhân bại hoại, sùng thiếp diệt thế đều không tránh khỏi việc bị giáng chức lưu đày. Năm đó nếu nương có thể hạ quyết tâm thì đâu đến mức rơi vào tình cảnh như bây giờ."

Tay Từ Nam Phong vuốt ve vành ly nhưng không uống. Nàng bệnh nặng mới khỏi, không tránh được cổ họng có chút khô ngứa, Từ Nam Phong thấp giọng ho hai tiếng "Thực ra trong tay nương nắm được nhược điểm lớn nhất của cha. Nếu như nương muốn, ông ta không thể xoay người được. Nhưng nếu nương nhu nhược, bọn họ sớm muộn cũng ra tay với nương. Đây cũng chính là nguyên nhân con không đồng ý cho nương ở lại Từ phủ."

"Không phải đâu. Chuyện phạm pháp giết người, cha con chưa từng làm qua." Diệp nương lắc đầu, ánh mắt tràn ngập bi thương. E rằng trong lòng nàng đã hiểu rõ tất cả, nhưng lại cố chấp không chịu tin tưởng sự thật tàn khốc này, chỉ có thể vô lực giải thích "Hắn mặc dù lương bạc một chút, nhưng cũng sẽ không làm ra chuyện giết vợ. Năm đó ở nông thôn, đến một con kiến hắn cũng không nỡ giết..."

Từ Nam Phong thật sự muốn cười, phản bác lời Diệp nương "Năm đó ông ấy cùng nương thề non hẹn biển, đến bây giờ ông ấy còn giữ lời? Huống hồ cho dù ông ấy không động đến nương, Trương thị cũng sẽ không bỏ qua."

Diệp nương á khẩu không trả lời được.

"Nương, vì sao người vẫn không hiểu rõ, Kỳ vương và Thái tử, Từ gia và chúng ta đều là thủy hỏa bất dung. Chỉ cần một người làm việc sơ xuất một chút, không chết cũng sẽ bị thương."

Từ Nam Phong khép hai mắt, uể oải nói "Người hận con cũng tốt, oán con cũng được, tạm thời nương không thể trở về Từ phủ nữa rồi."

Viên mắt Diệp nương đỏ lên, lát sau nàng thở dài một tiếng, nước mắt nói "Đứa nhỏ ngoan, ta biết con tốt với ta. Nương sẽ không oán giận con. Nhưng cả đời này của nương con, tất cả tiền tài, thanh xuân và nhiệt tình đều dành hết cho cha con. Con để cho ta rời đi, bảo ta buông bỏ, vậy những việc ta làm trước đây có ý nghĩa gì? Nương chịu nhục nhã ở Từ phủ mười lăm năm, vất vả lẫn lộn với vũng gót chân, con lại bảo nương làm trận lùi bước, chẳng phải để cho ả ta chế giễu sao?"

"Nếu người đã chết, tất cả chỉ là một câu chuyện cười." Từ Nam Phong nghiêng người, ôm lấy Diệp nương trấn an, thấp giọng nói "Tất cả những chuyện con làm đều vì muốn tốt cho nương, sớm muộn nương sẽ rõ."

Dứt lời, nàng đứng lên gọi "Liên Từ."

"Có nô tỳ."

"Đưa lão phu nhân về phòng nghỉ ngơi, hầu hạ cẩn thận."

"Vâng." Hạ Sen cười ngai ngùng, tiến lên đỡ Diệp nương "Lão phu nhân, mời người đi theo nô tỳ."

Diệp nương nâng tay áo lau hốc mắt ẩm ướt, muốn nói rồi lại thôi. Đến cuối cùng Diệp nương cũng không nói thêm gì nữa.

Từ Nam Phong ngồi một mình ngoài sảnh một lúc lâu, mãi đến khi bóng đêm tràn vào sảnh. Nàng bưng chén nước trà đã nguội lạnh thả cổ họng khô rát vì nhiều. Sau đó nàng thẳng lưng, rảo bước vào hậu viện.

Thư phòng Kỳ vương vẫn sáng đèn. Bóng hắt đỏ lên khung cửa sổ, từ cái trán cao ráo đến các đường nét cứng cỏi hoàn mỹ, tuấn đạt phi phàm.

Là ai đang ngồi trong phòng giúp hắn đọc sách? Chủ cháu Diêu gia hay là Bát Bảo?

Bước chân của nàng vô tình khẽ hơn, nhẹ nhàng bước về phía thư phòng. Đến chỗ quẹo, có một bóng đen từ cửa ngách nhảy ra, vầng vàng đứng trước mặt Từ Nam Phong, đột nhiên tung ra một chiêu, mỗi chiêu đánh ra đều mang một nét đặc trưng riêng.

Từ Nam Phong đánh một chưởng ngang trước ngực, đỡ chiêu thức của người kia, tập trung nhìn một lát, hóa ra là Diêu Dao.

Thân thể căng thẳng của Từ Nam Phong thả lỏng, kinh ngạc hỏi "Diêu công tử, không phải ngươi bị bệnh sao?"

Diêu Dao miệng ngậm một chiếc bánh vao, một tay chống sau gáy, nghe thấy vậy ngạc nhiên đến mức tròn to mắt, hồ hồ nói "Hà?"

Từ Nam Phong bổ sung thêm "Bệnh nặng không gượng dậy được, không thể xuống giường."

Điều Dao giận tím mặt, bánh bao trong miệng suýt rơi xuống đất "Phi, người nào dám tạo tin đồn nhảm? Tiểu gia ta vẫn khỏe mạnh sinh long hoạt hổ!"

Dứt lời, hấn lộn ngược ra sau mấy vòng, tỏ vẻ muốn bác bỏ tin đồn.

"..." Từ Nam Phong nhìn về hướng thư phòng, híp mắt một cái.

Nàng có cảm giác mình bị lừa gạt.

Điều Dao lộn ngược mấy vòng xong lại đánh một bộ quyền. Từ Nam Phong thấy nhức đầu đành phải ngừng hẳn lại "Nghĩ kĩ một chút, chắc là có hiểu lầm ở đâu đó." Nói xong nàng đột nhiên nhớ ra cái gì đó, vẫy tay gọi Điều Dao lại gần "Điều công tử, ta có một chuyện cần ngươi giúp một tay."

"À, chuyện này có vẻ mới mẻ đấy." Điều Dao thu tay lại, phát ống tay áo đi tới, cười hi hi nói "Nói thử xem, chuyện gì, giả khỏi đầu bao nhiêu?"

Từ Nam Phong nhìn hấn cười.

"Được rồi, chỉ muốn đùa ngươi một chút thôi, không cần tiền." Điều Dao dựa vào hàng rào, cặp mắt đào hoa nháy một cái, nói "Chuyện gì, cứ nói đi, đừng ngại."

Từ Nam Phong nói "Giúp ta tìm hai người, giờ Tỵ ngày mai dẫn bọn họ đến Đông Phong trà lâu gặp ta."

"Người nào?"

"Ngươi đã từng gặp qua ở thành Tây rồi, cha con Diệp Phúc."

"Con ma bài bạc cậu ngươi và biểu ca?" Điều Dao nói "Ngươi vất vả lắm mới thoát khỏi hai người bọn họ, sao giờ lại phải gặp mặt?"

Từ Nam Phong siết tay áo, cười thần bí "Điều công tử có điều không biết. Người bị ép đến đường cùng là người dễ bị lợi dụng nhất."

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Nàng Như Vậ Không Chỉ Vì Bản Thân

Edit: Tiểu Phiến

Beta: Lupin

Chương 28: Nàng làm như vậy không chỉ vì bản thân, mà hơn nữa còn vì Kỳ vương

Vừa nghe nói Hoàng hậu nương nương bị bệnh, sáng sớm Kỳ vương liền tiến cung để thăm nàng, hấn đứng trước cửa cung đợi cả canh giờ mới được lệnh cho phép tiến cung.

Đợi đến khi hấn trở về đã là giữa trưa, lúc đó Từ Nam Phong lại không ở trong phủ.

"Phu nhân đi đâu rồi?" Kỳ vương đưa hộp điểm tâm trong tay cho thị tỳ, lại cởi áo khoác xuống giao cho Điều Giang, thuận tiện nhận lấy khăn mặt Bát Bào đưa tới lau lớp mồ hôi mỏng trên trán, liền hỏi.

Điều quản gia khom người trả lời, "Phu nhân đã đến Đông Phong lâu gặp một nhà cữu cữu của người, phu nhân nói là có chuyện quan trọng cần làm."

"Cha con Diệp gia?" Hôm nay thời tiết có chút nóng, hấn gỡ dải lụa vắt trên mắt xuống, khẽ cau mày.

Điều quản gia nói, "Vương gia không cần lo lắng, có Điều Dao đi theo, nhất định sẽ không xảy ra việc gì."

"Ta không phải lo lắng nàng gặp chuyện không may, chỉ là nàng cứ luôn hành động một mình, không thương lượng với ta, giống như ngoại trừ nàng thì trên thế gian này không người nào có thể tin được." Kỳ vương cười khổ nói, "Thực ra, bản vương rất hy vọng nàng có thể dựa vào ta nhiều một chút, không cần khổ cực như vậy."

Khóe mắt đầy nếp nhăn của Điều quản gia thấp thoáng ý cười, thần tình lại mang theo dáng vẻ tràn đầy kinh nghiệm, thông hiểu thế sự, cực kỳ thông dong, "Vương phi ở Từ phủ không thể dựa vào ai, tự mình chống đỡ nhiều năm như vậy, tính tình khó tránh khỏi có chút độc lập quyết đoán. Nhưng nàng cũng không phải người vô tình, Vương gia dốc lòng chăm lo mọi chuyện như thế, nàng đương nhiên biết, sớm muộn gì cũng sẽ hiểu Vương gia hơn."

Kỳ vương cười nhẹ một tiếng, nói, "Bản vương có gì tốt chứ. Chỉ mong nàng có thể vui vẻ hơn, cười nhiều một chút, vậy là ta thỏa mãn rồi."

Vừa nói, hắn liền xoay người ngồi bên cạnh cửa sổ nhỏ bên giường, dòi đi trọng tâm câu chuyện, "Hôm nay ta ngẫu nhiên nghe được tiếng động từ một chiếc xe ngựa ở cửa cung, tiếng cười của cô nương bên trong rất quen thuộc, Điều thúc đoán được không?"

"Ta nghĩ..." Điều Giang nói, "Là xe ngựa của Đông cung."

"Không sai, là xe ngựa của Đông cung. Nhưng người ngồi trên xe, lại chính là tiểu di tử trên danh nghĩa của ta, muội muội của Nam Phong." Kỷ vương giễu cợt một tiếng, màu sắc bên trong con ngươi dường như có chút sâu thẳm khó đoán hơn, hắn cười nói, "Người nói thử xem, Tam hoàng huynh là có ý gì?"

"Ý của Vương gia là...?"

"Hoàng huynh đã cưới vợ nhiều năm rồi, cùng lắm thì giờ có thêm người thiếp thôi. Chẳng qua mẹ con Từ thị kia không đơn giản, Trương thị là đích nữ của Trương Thừa Tướng, tướng mạo xuất sắc, lại là người thông minh, nữ nhân như vậy nhất định nữ nhi nàng dạy dỗ cũng sẽ có thủ đoạn không kém."

"Thái tử phi - Vương thị cũng là nữ nhi Trần Quốc công cực kỳ yêu thương, thế lực của cả hai đều ngang bằng nhau."

"Một Vương gia, một Trương gia, cũng rất có ý tứ." Kỷ Vương lộ ra một nụ cười không rõ ý nghĩa, chậm rãi nói, "Tam hoàng huynh muốn như hổ thêm cánh, đã không đợi được mà mở rộng trận doanh rồi."

Điều quán gia vẫn cười híp mắt như trước, khom người nói, "Thái tử điện hạ bình hành hiểm chiêu, kết cục như thế nào thì còn chưa biết được."

"Những thứ khác thì cũng dễ nói, chỉ là sau này phải chú ý nhiều một chút, miễn để cho nữ nhân Từ thị được sủng mà kiêu, tìm Nam Phong kiếm chuyện."

Đang nói, ngoài cửa sổ liền truyền đến một trận phạch phạch, giống như có chim đập cánh mang theo tiếng gió.

Kỷ Vương đã nhảy bén nhận ra, hắn khẽ nghiêng đầu lắng nghe, nói, "Có bỏ câu đưa thư sao?"

Điều Giang đi ra cửa, ôm ngang chim nhỏ đưa vào, gỡ tờ giấy nhỏ trong ống trúc trên đuôi bồ câu xuống, hắn vừa mở ra nhìn một cái liền cười nói, "Vương gia, cửu công chúa đã về rồi, còn bảo là sẽ tự thân đến gặp ngài."

Lúc Từ Nam Phong đi xe ngựa đến Đông Phong Lâu, Điều Dao đã để phụ tử Diệp gia chờ trong trà gian.

Gần đây thời tiết nóng bức, người có nhã hứng đi ra ngoài thưởng trà không nhiều, Từ Nam Phong rất dễ dàng mà lên đến lầu hai, nàng vòng qua hành lang, đẩy cánh cửa trà gian ra.

Ngắn ngủi mấy ngày không gặp, trên mặt phụ tử Diệp gia đã lại có thêm thương tích mới, thân thể mập mập lúc trước nay gầy đi không ít, cặp mắt đục ngầu chứa đầy chât vật cùng sợ hãi, hiển nhiên là bị đám người đòi nợ đẩy đến đường cùng.

Từ Nam Phong cài cửa phòng lại, chậm rãi đi tới sau án kỷ, nhắc váy đoan trang mà ngồi.

"Biểu muội!" Diệp Tiểu Bưu giống như thấy được cứu tinh, giậm chân muốn vọt tới gần, lại bị Điều Dao dè dặt vai lại, để khuôn mặt hắn hướng xuống mặt đất.

"Đàng hoàng lại một chút!"

Điều Dao vừa quát khẽ một tiếng, Diệp Tiểu Bưu liền lùi về trong góc phòng, không dám động dậy nữa. Trên cánh tay hắn vẫn còn quần băng, lưỡi dao ngày ấy lia qua làm da thịt đều đau nhức, cảm giác đó phảng phất như gần ngay trước mắt, khiến hắn không dám may có ý nghĩ làm trái lời Điều Dao.

Hương thơm thoang thoang, khói xanh lượn lờ, Từ Nam Phong bấm tay, không nhanh không chậm gõ vào án kỷ, cho đến khi hai phụ tử kia nom nóp lo sợ đến gần như sụp đổ, lúc này nàng mới cười nhạt đứng dậy, kéo kéo váy đi tới trước mặt phụ tử Diệp gia.

"Nghe nói cữu cữu đã đem tất cả gia sản của mình mang đi bán sạch để lấy tiền trả nợ."

Vừa nói, Từ Nam Phong liền cúi người, từ trên cao nhìn xuống cữu cữu và biểu huynh, nàng chịu đựng cổ họng không khỏe mà nói, "Còn nợ đến bốn trăm lượng, không phải một ngôi nhà nhỏ ở ngoại ô là có thể đền nổi, hắn cữu cữu bị bức đến khổ nhĩ? Bọn họ nói như thế nào, một tháng sau nếu vẫn không đủ tiền thì chặt lấy hai tay của các người?"

Diệp Phúc và nhi tử liếc nhìn nhau, chột dạ nói, "Người... người muốn thế nào?"

Ý cười ở khóe miệng Từ Nam Phong vẫn không giảm, nàng chậm rãi lấy ra hai tờ giấy mỏng trong tay áo, mở ra nhìn một cái, là khế đất và khế ước bán nhà.

Phụ tử Diệp gia như sói đói thấy được thịt mỡ, hai mắt mở lớn, trong mắt đều là thèm thuồng.

Bọn họ vươn hai tay bản thủ ra muốn đoạt đi, nhưng Từ Nam Phong nhanh nhẹn né tránh, làm bọn họ vô hướng, chât vật té lăn quay dưới đất, khiến cả sàn

gỗ đều rung lên.

Từ Nam Phong giờ cao khế đất, khế ước lên một chút, hờ hững nói, "Ngôi nhà này là sính lễ kết hôn của ta, vốn định sau này sẽ dùng để mua nhà cho nương."

"Vương phi tốt bụng, nương nương tốt bụng, ta cầu người nể tình sanh cữu của chúng ta đã nhiều năm, hãy cứu lấy Diệp gia!" Diệp Phúc liên tục dập đầu xuống đất, tiếng bang bang vang lên liên tiếp, hần đã kích động đến mất lý trí rồi.

Từ Nam Phong rũ mắt, lẳng lặng nhìn hai người đang nằm rạp trên đất, "Ta cũng không muốn nói nhảm với các người, các người giúp ta một chuyện, ta sẽ tặng cho các người ngôi nhà này, ân oán của chúng ta từ nay về sau liền coi như đã thanh toán xong, người thấy thế nào?"

"Ta.... Giúp người cái gì?"

Ánh mắt Từ Nam Phong trong trẻo nhưng lạnh lùng, nàng thấp giọng nói, "Tiểu nhị cùng quê trong hiệu cầm đồ ở Lạc Dương, người còn nhớ không?"

Diệp Phúc ngập ngừng nói, "Tên họ Lý?"

"Đúng vậy, là tên đó, năm đó chính hắn đã mang tin tức của phụ thân ta về thôn." Từ Nam Phong nói, "Các người phải làm ba chuyện. Thứ nhất, ra ngoài tìm tiêu nhị Lý gia đó rồi mang hắn đến gặp ta. Thứ hai, trở về Huyện Kinh Châu, mang huyện chí và gia phả đến Lạc Dương. Thứ ba, chuyện ta giao các người, nhất định phải bí mật mà làm, không thể để bất kỳ ai biết. Trong ba chuyện này, phàm là có một việc thất bại, thì cũng đừng mong lấy được thứ các người muốn."

"Được, được." Phụ tử Diệp gia luôn miệng đáp ứng, thề thốt son sắt cam đoan sẽ hoàn thành nhiệm vụ.

Diệp Tiểu Bưu run rẩy nói, "Biểu muội... Không, nương nương muốn làm cái này để làm gì?"

"Cái này, biểu huynh không cần biết." Từ Nam Phong lại nhét khế đất, khế ước vào trong tay áo, vung tay lên với Diêu Dao.

Diêu Dao hiểu rõ, ném một túi tiền xuống mặt đất, phụ tử Diệp gia liền giống như chó thấy xương, nhanh chóng ôm lấy túi tiền vào trong ngực, cẩn thận đếm từng đồng bạc vụn.

Từ Nam Phong dùng một tay xoa xoa huyệt thái dương, giương mắt nhìn bọn hắn, nói, "Không cần đếm, trong đó có tất cả hai mươi lượng bạc vụn để các người xoay sở trước. Sau khi thành chuyện, ta lại đưa khế ước bán nhà cho các người, còn về mất bao lâu để hoàn thành, thì phải xem bản lĩnh của các người rồi."

Phụ tử Diệp gia không ngừng gật đầu, vui vẻ ra mặt, "Chúng ta sẽ đi làm ngay, ngài yên tâm, chúng ta sẽ làm xong cho ngài!"

"Đợi đã." Từ Nam Phong gọi bọn họ lại, thần sắc lạnh nhạt giống như phủ một tầng sương, thấm đượm hàn ý. Nàng chậm rãi đi về phía trước, ngửa đầu nhìn thẳng vào bọn họ, mỗi chữ đều vang lên rành rọt, "Làm tốt chuyện này, ta coi như thanh toán xong hết với các người. Mong cữu cữu và biểu huynh có thể đối nhân xử thế theo quy củ, nếu như cứ khăng khăng một mực nhận người thân, thì sau này thứ ta đưa các người không phải ngôi nhà đó, mà là mồ chôn đấy."

Hai hán tử cao lớn như bọn hắn lại sợ đến run rẩy, vội vàng gật đầu đồng ý, ngay cả dũng khí nhìn thẳng vào nàng cũng không có.

Từ Nam Phong bây giờ như điều gặp gió, bọn họ căn bản không phải đối thủ của nàng, chỉ có thể nghe lời răm rắp.

Sau khi phụ tử Diệp gia đi rồi, Diêu Dao ôm tay tựa lưng vào cửa sổ, hần đẩy khung cửa ra nhìn nhìn bên ngoài, đến khi thấy phụ tử Diệp gia biến mất trong dòng người mới cười nói, "Vương phi tính kế thật tốt, một ngôi nhà rách nát ở ngoại ô thành Lạc Dương vốn chẳng đáng mấy tiền, lại có thể khiến phụ tử Diệp gia bán mạng vì nó."

Nước trà trong lò nhỏ sôi sục, hơi nước nhẹ nhẹ bốc lên, Từ Nam Phong dùng khăn tay bao lấy tay nắm của lò nhỏ, rót trà vào chén, khẽ rũ mắt lãnh đạm cười, "Chưa nói tới cái gì tính kế hay không, chỉ cần có người muốn hại ta, ta nhất định sẽ có cách bảo mệnh."

"Người biết không?" Diêu Dao cúi người xuống phía trước, cặp mắt đào hoa liền sát gần nàng, hần hạ giọng cười nói, "Lúc này người miệng cười mà lòng giấu đao như vậy, cực kỳ giống với Lưu Hoài."

Từ Nam Phong cảm thấy chén trà trên tay như nóng hơn, nàng giương mắt nói, "Phải không?"

Diêu Dao gật đầu, than thở, "Đúng là gần mực thì đen! Mới có mấy ngày mà người đã lấy nhiễm đầy một bụng xấu xa của Kỳ Vương rồi."

"Không liên quan tới hắn, chỉ là trước kia ta bận tâm nương nên chưa từng dùng tâm tư lừa gạt người khác. Huống chi, coi như là ta học của Kỳ Vương thì đó cũng là gần đèn thì rạng mới đúng."

"Người thật là biết bảo vệ hần." Cảm giác của Diêu Dao lúc này giống như bị người ta nhét mặt đường đầy miệng, ngọt đến phát ngấy. Hần bĩu môi, nói, "Vậy rốt cuộc là có gì đã thúc đẩy người quyết tâm phản kích?"

Từ Nam Phong chỉ cười không nói.

Kỳ thực nàng làm như vậy không chỉ vì bản thân, mà nhiều hơn chính là vì Kỳ Vương. Kỳ Vương đối tốt với nàng như thế, nàng muốn báo đáp, trợ giúp hắn, thì trước hết phải giải quyết rắc rối của mình trước, chỉ có vậy mà thôi.

Từ sau việc của Hoàng lão ngũ, trong lòng Từ Nam Phong liền mang trăm ngàn cảm kích với Kỳ Vương, chỉ là nàng xấu hổ nên không nói ra miệng.

Từ Nam Phong ở trong trà lâu uống hai lượt trà, dùng chút điểm tâm đơn giản liền khởi hành về phủ.

Lúc đi ngang qua Phúc Thọ Lâu, nàng đột nhiên nhớ lại hộp "Mãn đường xuân" Kỳ Vương mua cho nàng hai tháng trước, khoe miệng lại không nhịn được cong lên một độ cong ôn nhu.

Nàng không suy nghĩ nhiều mà kêu Diêu Dao dừng xe, đi vào Phúc Thọ lâu.

"Mãn Đường Xuân" đã quá mùa lâu rồi, hiện giờ Phúc Thọ lâu lại đổi món điểm tâm chiêu bài thành "Quần tử trà cao". Thanh danh của người quần tử cũng tốt đẹp như nhụy trong sen, cái gọi là "Quần tử trà cao" đó chính là đặt túi trà thượng phẩm trong nhụy hoa của hoa sen mới chớm, qua đêm đến sáng sớm liền lấy ra, đưa trà mang theo hương hoa nghiền nát thành bột phấn, cho thêm sữa trâu, hạt sen và mạch phấn để chế thành bánh ngọt, lại làm thành hình hoa sen nở rộ, là món bánh ngọt cực kỳ được ưa thích vào mùa hạ.

Một hộp "Quần tử trà cao" nho nhỏ, mà tiền thì lại không như thế, Từ Nam Phong cũng không chút do dự mà mua, hài lòng ôm hộp bánh đi lên xe ngựa.

Diêu Dao chạy xe ngựa, lơ đãng cười nhạo, nói, "Nữ nhân các người đều giống như tiểu hài tử, chỉ thích những thứ đẹp mà chẳng thực."

"Không phải mua cho ta ăn." Từ Nam Phong sờ sờ đóng hộp điểm tâm được đóng gói tinh mỹ, hí mắt cười nói, "Là cho Vương gia ăn."

"....." Diêu Dao trầm mặc một lúc liền liếc mắt, nghiêm túc nói, "Có lẽ ta cũng nên tìm lấy một đối tượng."

Từ Nam Phong ngồi trong xe ngựa cười đến nghiêng ngả.

Lúc trở về phủ đã quá giữa trưa, Từ Nam Phong mang theo hộp bánh ngọt đi vào cửa lớn, nàng vừa mới đi vào trong viện liền nghe thấy tiếng bang bang do có người gõ cửa từ đằng sau.

Lúc này Diêu quản gia không ở đây, Từ Nam Phong còn tưởng rằng là Kỳ Vương từ trong cung trở về liền mang theo hộp bánh ngọt trở lại, cười cười mở cửa ra.

"Tứ ca!"

Cửa vừa mở, một hồng y thiếu nữ liền bật lên nhảy vào trong lòng nàng, khoe miệng đầy ý cười của Từ Nam Phong nhất thời trì trệ, nàng có chút không biết làm sao giờ tay lên, cúi đầu nhìn thiếu nữ trong lòng.

Hiển nhiên, hồng y thiếu nữ cũng biết mình đã nhận lầm người, nàng liền đẩy Từ Nam Phong ra, dùng mắt hạnh nhỏ hẹp nhìn Từ Nam Phong từ trên xuống dưới, biểu tình có chút ghét bỏ, nàng khoanh tay nói, "Người là ai?"

Từ Nam Phong cảm thấy buồn cười, vì vậy cũng học theo dáng vẻ của nàng mà ôm lấy hai cánh tay, nói, "Lời này là ta nên hỏi người mới phải, người là ai?"

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Đúng Lúc, Ta Cũng Mua Cho Nàng Điểm Tâm

Từ Nam Phong và hồng y cô nương khoanh tay đứng đối diện nhau, mắt to trừng mắt nhỏ.

Kỳ thực, Từ Nam Phong đã đoán được thân phận của cô nương này, người gọi Kỳ Vương là "Tứ ca", lại có quan hệ tốt với hắn, tất nhiên chỉ có cô nương được gửi nuôi ở chỗ Hiền phi nương nương, cũng chính là Cửu công chúa Tích Nguyệt.

Cửu công chúa không tự giới thiệu, Từ Nam Phong có ý đùa giỡn nàng nên cũng không mở miệng nói chuyện.

Sau lưng Cửu công chúa có một thiếu niên tuấn tú, trên người mặc một bộ võ bào màu chàm, bao tay màu đen, tay dài chân dài, trong ngực ôm một thanh trường kiếm.

Trước giờ Từ Nam Phong luôn có hứng thú với cao thủ hiệp khách nên không nhịn được nhìn thêm vài lần.

Chỉ thấy hắn tuy mặc trang phục thị vệ nhưng giữa hai đầu lông mày lại là thần sắc trong trẻo cao ngạo, thể đứng thẳng tắp, thần tình lạnh lùng, từ trong xương cốt lộ ra quý khí không phù hợp với thân phận của hắn.

Nàng nghĩ, người này khí chất xuất trần như vậy, nhất định không phải vật trong ao.

Ai ngờ Cửu công chúa đối diện lại xì lông lên, nàng bước tới bên cạnh thiếu niên thị vệ kia, dùng thân thể nhỏ nhắn của chính mình ngăn trở ánh mắt của Từ Nam Phong, chống nạnh nói, "Không cho phép nhìn chằm chằm kiếm nô như vậy!"

Từ Nam Phong: "... " Quả nhiên là hỗn thế tiểu ma vương.

Cửu công chúa ôm lấy cánh tay kiếm nô, hất cằm kiêu ngạo nói, "Kiếm nô của ta chỉ có ta mới có thể nhìn. Cần thận ta đi cáo trạng với Tứ ca, nói người là người bán tính trắng hoa, câu dẫn nam nhân nhà lành!"

Từ Nam Phong nở nụ cười, dưới ánh mắt trời khê híp mắt, "Thì ra Cửu công chúa biết ta là ai."

Cửu công chúa dựa vào bên cạnh kiếm nô, vừa nghe vậy, lông mày liền cau lên, hừ nói, "Như nhau cả thôi, người cũng không phải không biết ta là ai."

Hôm nay ánh mặt trời chói chang, trời rất nóng, kiếm nô kia bị Cửu công chúa bám sát vào người liền nhúm mày, kéo cánh tay nàng trong lòng hấn ra, nói, "Công chúa, trời nóng."

Giọng nói của hấn rất quạnh quẽ.

Từ Nam Phong quan sát động tác của bọn họ, trong lòng xuất hiện một tia cảm giác không đúng. Nếu nói tên được gọi "Kiếm nô" này là thị vệ, thì giọng hấn lúc nói chuyện lại vô cùng quen thuộc và lãnh đạm, thật không giống một tên nô bộc.

Hơn nữa Cửu công chúa cũng không ngại bị hấn mạo phạm, nói vậy thì có lẽ thiếu niên này trong lòng công chúa có địa vị cực cao.

Nàng thu hồi lại ánh mắt dò xét, nhìn Cửu công chúa cười nói, "Bên ngoài quả thật quá nóng, công chúa mời theo ta vào bên trong ngồi đi."

Dứt lời, nàng liền vươn tay làm một động tác mời.

Cửu công chúa vỗ vỗ tay, quen thuộc xuyên qua đình viện đi thẳng tới thư phòng, kêu lên giòn giã, "Tứ ca, Tiểu Cửu đến thăm huynh!"

Vừa nghe thấy tiếng Cửu công chúa, Diêu Dao liền không biết nhảy xuống từ cái cây nào, cả một đầu đều đầy lá rụng, hấn vui vẻ nói, "Tiểu Cửu nhi!"

"To gan! Tiểu Dao, người phải gọi ta là Cửu công chúa!"

Cửu công chúa chống nạnh, giống như thiên nga trắng kiêu ngạo, nâng cổ nói, "Còn không mau quỳ xuống dập đầu vấn an bổn cung!"

Diêu Dao chớp chớp cặp mắt đào hoa, hấn dang tay kéo Cửu công chúa vào trong lòng, giống như bằng hữu thân thiết mà dựa lên vai nàng, cười cười nói, "Đừng dọa Diêu ca của người nha! Chúng ta đều có quan hệ tốt, cần gì phải nề hà ba cái lễ tiết này."

Cửu công chúa trừng mắt hạnh với hấn, Diêu Dao cũng cười nhìn lại nàng, cả hai cùng nhìn nhau trong chốc lát liền đều không chịu nổi, cùng nhau cười lớn.

Từ Nam Phong sờ sờ cằm, nghĩ: Tiểu nha đầu này nhìn như ngang ngược phóng túng nhưng trên dưới Kỷ Vương phủ đều có cảm tình sâu sắc với nàng, thật không thể khinh thường.

Nàng còn đang tính toán về sau có nên lôi kéo quan hệ với tiểu cô này hay không, đột nhiên lại cảm thấy phía sau tràn ra một tia khí lạnh.

Nàng quay đầu lại nhìn, chỉ thấy kiếm nô ôm kiếm đứng đằng sau nhúm mày nhìn Diêu Dao khoác tay lên vai Cửu công chúa, thần sắc càng ngày càng lạnh.

A, nàng hiểu rồi, hoá ra cái này có chút ý tứ nha.

Kiếm nô đi nhanh về phía trước, dùng tay nhắc móng vuốt của Diêu Dao ra, lạnh lùng nói, "Công chúa thân thể đáng giá ngàn vàng, nên cách xa hấn ra một chút."

Diêu Dao nhất thời không kịp chuẩn bị liền bị kiếm nô đẩy cho một chưởng, hấn xoa xoa bả vai hoạt động gân cốt một phen, cười tà nói, "Hảo tiểu tử, công lực của người xem ra lại tinh tiến rồi, có muốn luận bàn một trận không?"

Kiếm nô còn trẻ tuổi, huyết khí phương cương, không chút nghĩ ngợi liền đồng ý, "Ta cũng đang có ý đó."

Hai người cùng bày ra tư thế, một vỗ đao một rút kiếm, Từ Nam Phong như mơ hồ nghĩ thấy mùi dấm chua trong không khí.

Cũng may Cửu công chúa còn có chút lương tâm quát lên, "Kiếm nô, thu kiếm lại! Không được đánh nhau ở chỗ của Tứ ca!"

Lại quay sang, đánh một cái vào hai vai căng cứng của Diêu Dao, giống như đùa cợt nói, "Kiếm nô chẳng qua là nổi máu ghen thôi, nhìn thấy ta ở cùng một chỗ với nam nhân khác hấn liền không chịu được, người đừng chấp nhặt với hấn."

Nghe vậy, sắc mặt của kiếm nô liền cứng đờ, hấn làm như không có chuyện gì thu kiếm lại, khoanh tay đứng thành tượng đá.

Từ Nam Phong ở bên cạnh kiếm nô, nhìn thấy rõ ràng tai hấn nổi lên chút hồng hồng.

Diêu Dao cũng thu đao, hừ hừ nói, "Còn không biết rốt cuộc là ai mới cần ghen nha, tên tiểu tử này suốt ngày quần quanh muội, chiếm hết tiện nghi, làm cho ca ca ta thật là đau lòng không chịu nổi!"

Từ Nam Phong đứng xem kịch vui không nhìn được nở nụ cười, nàng vội nắm tay đặt trên chóp mũi, ho một tiếng giấu đi, nói, "Vào nhà rồi nói, vào nhà rồi nói."

Kỷ Vương đang nghỉ trong thư phòng, nghe được tiếng huyền não bên ngoài liền đứng dậy, nói, "Phu nhân về rồi sao?"

Diêu quản gia nâng quần áo và đồ dùng tiến đến, vừa giúp hấn mặc vào vừa trả lời, "Bẩm Vương gia, Vương phi và Cửu công chúa đều về rồi."

Kỷ Vương dang hai tay để mặc ngoại bào, trực tiếp không để ý đến muội muội nhà mình, lẩm bẩm nói, "Không biết Nam Phong đã ăn cơm ở bên ngoài chưa. Diêu Giang, người mang điểm tâm ta mua hồi sáng tới cho phu nhân đi."

"... Vâng." Diêu Giang yên lặng cười một tiếng, cái bất công này cũng quá rõ ràng rồi, nếu như Cửu công chúa mà biết, nhất định sẽ lại âm ỉ một trận.

Kỷ Vương để Diêu Giang dắt đi vào chính sảnh, chân còn chưa bước vào cửa, nha đầu Tích Nguyệt đã nhảy vào lòng hấn, cất tiếng giòn tan như hoàng anh xuất cốc, cao giọng nói, "Tứ ca!"

Kỷ Vương vô thức ôm lấy nàng, ôn giọng nói, "Cẩn thận chút, ngồi xuống đã."

Tích Nguyệt liền ngoan ngoãn ngồi xuống, như thường lệ nhìn băng gắm trên mắt Kỷ Vương một cái, thất vọng nói, "Mắt huynh còn chưa khỏi nữa."

"Đã tốt hơn nhiều rồi."

"Vậy thì tốt, muội ở trong chùa tụng kinh niệm phật cả ngày lẫn đêm, chỉ mong mắt huynh có thể sớm khỏi, mẫu phi thân thể an khang thôi."

"Tiểu Cửu cực khổ rồi." Kỷ Vương mỉm cười gật đầu, lỗ tai lại không nhìn được tìm kiếm động tĩnh của Từ Nam Phong, hấn trầm giọng gọi, "Nam Phong?"

Từ Nam Phong "à" một tiếng, đặt hộp "Quân tử trà cao" lên bàn trà, lập tức đi đến phía trước, quen thuộc mà nắm lấy tay áo Kỷ Vương, dẫn hấn đến ngồi bên cạnh mình.

"Ta đi ngang qua Phúc Thọ lâu liền mua cho chàng một hộp điểm tâm." Khoé miệng Từ Nam Phong không nhìn được cong cong lên, nàng như dâng của trân quý mà đặt hộp điểm tâm vào trong bàn tay thon dài của Kỷ Vương.

Kỷ Vương giật mình, trên mặt lộ ra một chút thần sắc vui mừng. Hấn đặt hộp bánh lên chóp mũi ngửi ngửi, cười nói, "Quân tử trà cao?"

"Thế này cũng không gọt được chàng sao?" Từ Nam Phong không để ý đến ánh mắt u oán của Cửu công chúa mà tự mình giúp Kỷ Vương mở hộp bánh, nhẹ giọng nói, "Chàng mau nếm thử đi."

Kỷ Vương cúi đầu, ánh mắt như xuyên qua dải gấm trắng, rơi trên hộp bánh.

Hấn cười đẹp như hoa xuân, "Đúng lúc, ta cũng mua cho nàng một hộp bánh."

Dứt lời, hấn liền gọi, "Diêu thúc."

Diêu Giang cười, trình lên một cái hộp giống y như đúc với hộp trong tay Kỷ Vương.

Từ Nam Phong lẳng lặng tiếp nhận hộp bánh ngọt trong tay Diêu quản gia, thầm nghĩ: Sẽ không trùng hợp như thế chứ?

Nàng mở ra xem, quả nhiên là món điểm tâm mới của Phúc Thọ lâu - Quân tử trà cao.

Hai người cũng không cùng thảo luận cái gì, vậy mà lại vì đối phương mà mua cùng một loại điểm tâm, đây nhất định là thần giao cách cảm rồi.

Từ Nam Phong và Kỷ Vương cùng nhìn nhau cười, mỗi người cầm một khối bánh ngọt đưa vào miệng, lại trầm miêng một lời nói, "Ăn ngon."

Cửu công chúa ngẩn ngơ nhìn bọn họ, cái miệng nhỏ nhắn chu lên, vừa giận dữ lại mang theo một chút ưu thương, "Bổn cung chính là người dư thừa rồi."

Kỷ Vương tai thính, đương nhiên nghe được lời oán trách của Cửu công chúa, hấn nói, "Chờ muội tìm được phò mã, đương nhiên liền có người cung chiều muội rồi."

"Cái gì mà phò mã chứ, phụ hoàng chỉ muốn bán muội cho con cháu quyền thần để củng cố quyền lực thôi."

Từ Nam Phong lại nhớ tới ngày ấy ở Lai Nghi Điện, Hiền phi nương nương nói Hoàng Thượng muốn chỉ hôn gả Cửu công chúa vào Dương gia, nàng

liền không nhịn được xen vào một câu, "Thực ra trưởng tử của Dương tướng quân lớn lên cũng không tệ."

"Bảo ngư cho dù tốt thì ta cũng không thích ăn, ta chỉ muốn gả cho nam nhân ta thích thôi!" Vừa nói, ánh mắt nàng liền hướng ra ngoài phòng, rơi trên người thiếu niên cao ngất đứng ở cửa, cao giọng gọi, "Kiếm nô!"

Khuôn mặt tuấn tú tinh xảo của thiếu niên nâng tới, hần khom người nói, "Có ti chức."

"Ta muốn ăn 'Quân tử trà cao' của Phúc Thọ lâu, người mau đi mua cho ta."

"Vâng."

"Đợi chút!" Cửu công chúa đi tới cửa, híp mắt nhìn ánh nắng chói chang bên ngoài, hậm hực nói, "Quên đi, ta không ăn nữa."

"Trời nóng như vậy, muội làm sao phải bắt tội kiếm nô." Kỳ Vương vẫy vẫy tay với nàng, không nhanh không chậm nói, "Qua đây, Tử ca cho người một khối mà ăn."

Biểu tình kia rõ ràng chính là còn có nhiều ý khoe khoang hơn.

Cửu công chúa nhất thời chán nản, khoanh tay hừ lạnh, "Quân tử không ăn của bố thí, muội mới không cần đồ nàng mua!" Vừa nói, nàng liền lạnh nhạt liếc qua người Từ Nam Phong một cái.

Từ Nam Phong làm như không thấy địch ý của nàng, nghiêm túc ăn bánh ngọt của mình, vừa ăn vừa nói, "Ăn ngon ăn ngon."

Cửu công chúa nghe xong thật muốn đánh người.

Kỳ Vương ăn xong bánh ngọt liền quy quy củ củ dùng khăn lau sạch tay, thuận miệng nói, "Khi nào muội hỏi cung?"

"Muội không định về. Trở về phải bái kiến phụ hoàng, bái kiến hoàng hậu, còn phải khấu kiến các nương nương ở mỗi cung, thật phiền phức." Cửu công chúa ngồi xuống giường, hai chân bên trong váy lụa đung đung đưa đưa, không có vấn đề nói, "Dù sao cũng không có ai quản muội."

Kỳ Vương cảnh cáo nàng, "Trở về rồi trước tiên lại không đi bái kiến phụ hoàng và hoàng hậu, sợ rằng sẽ có đàm tiếu."

"Muội biết, chỉ là muội không muốn trở về cái lồng vàng kim kia sớm như vậy thôi." Cửu công chúa cẩn thận lại gần từng tí một, khẽ cầu nói, "Tử ca, huynh muội chúng ta đã lâu không đánh cờ rồi, chúng ta chơi lại ván trước đi!"

Kỳ Vương rất sáng khoái đồng ý, "Được, nhưng nếu muội thua thì không cho phép khóc đâu đấy."

"Muội sẽ không khóc, muội ở Bình An Tự cầu phúc non nửa năm, ngoại trừ tụng kinh còn chơi cờ cùng các lão hòa thượng, trong chùa kham khổ, chỉ có trò chơi này để chơi, tài đánh cờ của muội lại tinh tiến không ít nha."

Dứt lời, Cửu công chúa vội vàng vẫy tay với thị tỳ, "Nhanh, mang bàn cờ ra đây."

Từ Nam Phong có chút lo lắng tiến đến bên tai Kỳ Vương nói, "Thiếu Giới, mắt của chàng..."

Giọng điệu nàng nhẹ nhàng, lại có chút hơi thở nhe nhẹ thổi qua tai Kỳ Vương giống như một cái lông chim xẹt qua, làm đáy lòng hắn xuất hiện một chút ngứa ngáy.

Hắn không chế ý nghĩ muốn hôn nàng, lại cười nhẹ nói, "Không sao, chúng ta chỉ dùng miệng đánh cờ thôi."

Cửu công chúa cời dây cột tóc màu đỏ sau đầu xuống, che lại đôi mắt của bản thân, tự tin cười, "Ta cũng che mắt lại, miễn cho người nói ta khi dễ Tử ca."

Bát Bảo cùng Quế Viên khiêng bàn cờ ra, Kỳ Vương làm một tư thế mời, "Quân đen đi trước."

"Kiếm nô!" Cửu công chúa che mắt lại, gọi kiếm nô đang chờ ở bên ngoài vào, chỉ huy nói, "Mười hai đường bảy."

Kiếm nô hiểu rõ, liền dựa theo chỉ thị của nàng mà đặt thêm một quân cờ đen trên bàn cờ đã được giăng khắp nơi.

"Nam Phong." Kỳ Vương gật đầu với Từ Nam Phong ở bên người một cái, nói, "Mười ba đường mười chín."

Từ Nam Phong cũng giúp Kỳ Vương đặt thêm một quân cờ trắng ở vị trí hắn nói.

Huynh muội nhà này đều bịt mắt, dùng miệng đánh cờ lại từng bước làm người ta kinh tâm, Từ Nam Phong nhìn bàn trắng đen đầy quân cờ, không thể không kính nể trí nhớ phi thường của hai huynh muội này.

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Không Sai, Người Năm Đó Cứu Ta Là Nàng

Edit: Bối Xu

Beta: Lupin

Thoáng chốc hai canh giờ đã trôi qua, mãi đến khi mặt trời lặn về phía Tây, ánh tà dương đỏ như máu buông xuống, kết cục ván cờ mới được định.

Kỷ vương thắng hiểm một nửa bàn.

Cửu công chúa nhụt chút gỡ dây buộc tóc, nhìn bàn cờ bị quân đen ăn một nửa, rầu rĩ nói "Tứ ca vẫn lợi hai như xưa, là muội học nghệ không tinh."

Kỷ vương mỉm cười "Trong đám quý nữ, Tiểu Cửu là giỏi nhất. Chỉ có điều muội còn nhỏ tuổi, đánh cờ bằng miệng có thể đạt tới trình độ này là cực kỳ hiếm thấy rồi."

"Thôi quên đi, muội tự hiểu lấy được, cũng biết thực lực bản thân thế nào." Cửu công chúa nhảy xuống sàn nhà, phui vẩy nói "Tứ ca, muội hồi cung đây, lần khác sẽ quay lại thăm huynh."

"Được." Kỷ vương gật đầu, lại dặn dò thêm "Nếu như phụ hoàng có ban hôn cho muội, dù cho trong lòng muội bất mãn cũng đừng tranh cãi với người. Dù sao phụ hoàng cũng là thiên tử, nắm trong tay quyền sinh sát của trăm họ. Cùng phụ hoàng cứng đối cứng nhất định phải chịu thua thiệt."

"Đã biết." Cửu công chúa lên tiếng đáp ứng.

Nàng phát tay một cái rồi đi ra cửa, ý bảo kiếm nô đuổi theo.

Từ Nam Phong dọn bàn cờ tướng xong, quay lại nói với Kỷ vương "Ta đi tiễn khách."

Trước cửa vương phủ, Cửu công chúa đang cùng Diêu Dao cười nói thảo luận gì đó, thoáng thấy Từ Nam Phong đi ra, nàng thu lại ý cười, phát tay bảo Diêu Dao lui xuống trước. Lúc này Cửu công chúa quay mặt nhìn Từ Nam Phong, nói "Ta còn tò mò bánh bao cô nương mà Tứ ca nhớ mãi không quên là thiên tiên phương nào, hóa ra cũng chỉ như vậy thôi."

Từ Nam Phong vốn là theo lễ tiết ra ngoài tiễn khách, lại nghe được lời này của Cửu công chúa, không khỏi thắc mắc "Bánh bao cô nương gì cơ?"

Cửu công chúa mắt hạnh hơi mờ, thần sắc kinh ngạc "Ngươi không nhớ rồi? Hay là căn bản ngươi không phải người đó?"

Người năm đó cứu Lưu Hoài? Cùng với một cái bánh bao có quan hệ gì?

Bỗng nhiên Từ Nam Phong nhớ ra một số chuyện, kinh ngạc ngẩng đầu lên hỏi "Công chúa cảm thấy, người năm đó cứu Kỷ vương, cùng cho chàng một cái bánh bao ăn đồ đó là ta?"

Cửu công chúa hỏi lại "Chẳng lẽ không đúng?"

"Trước đây ta chưa từng gặp qua chàng, cũng không biết chàng..."

"Hả? Quên đi, ta cũng không có hứng thú muốn biết." Cửu công chúa khoát khoát tay, xoay người ra cửa, kiêu ngạo nói "Đi đi, không cần tiễn nữa."

Từ Nam Phong vẫn đứng ngơ ngác ở trong đình viện, mặc cho ráng chiều đỏ thắm chiếu lên người mình, trong đầu có cả trăm câu hỏi không lời giải đáp.

Nhớ lại những ngày qua, Kỷ vương đối với nàng đều ôn nhu chiều cố, lại thêm ngày đó Hiền phi nương nương nói "nhớ thương thật lâu"... Chẳng lẽ Kỷ vương nhận nhầm nàng thành ân nhân cứu mạng rồi?

Càng nghĩ, Từ Nam Phong càng nhận định rằng chỉ có một khả năng là Kỷ vương nhận sai người.

Bởi vì trong quá khứ, nàng không có bất kỳ ấn tượng nào về Kỷ vương.

Từ Nam Phong không muốn dựa vào ân tình của người khác mà hưởng phúc, do dự một chút, nàng xoay người đi vào trong sảnh, định hỏi Kỷ vương cho rõ ràng.

Ai ngờ Kỷ vương đã không còn ở đó. Long Nhân nói, Vương gia đã về thư phòng.

Từ Nam Phong liền xoay người đi đến thư phòng. Trong lòng nàng có một loại bệnh cố chấp, nếu có chuyện nàng không thể lý giải được, từng giờ từng phút nàng sẽ lăm bằm, ăn ngủ không yên, chỉ đến lúc giải quyết xong mới có thể ung dung tự tại.

Trên đường đi đến thư phòng, Từ Nam Phong còn gặp Diệp nương.

Diệp nương thần thần bí bí đứng ở dưới hiên quan sát một lát, đợi đến thời cơ thì kéo Từ Nam Phong lại, khẩn trương nói "Người vừa rồi đến phủ là ai? Không phải là nhân tình bên ngoài của Kỳ vương chứ?"

"Không phải." Một bụng Từ Nam Phong bị xáo trộn, có chút bất đắc dĩ, dờ khóc dờ cười nói "Vương gia không có nhân tình bên ngoài."

"Nếu không phải thì là hồng nhan tri kỷ?" Không biết Diệp nương nghe được cụm từ này từ đâu, lông mày bà cau chặt lại, lo lắng nói "Nương biết người trong giới quý tộc này thích cùng ca cơ, vũ nữ dây dưa không rõ ràng, còn tự xưng là phong lưu. Dung mạo của cô nương kia diễm lệ, tư thái thanh tao, vừa nhìn liền biết không phải cái gì..."

"Ai da, nương, người cho rằng ai ai cũng giống như cha sao?" Từ Nam Phong không chịu nổi Diệp nương thao thao bất tuyệt liền giải thích "Đó là Cửu công chúa, muội muội ruột của Vương gia."

"A, a... Là người nhà Đế vương." Diệp nương có chút xấu hổ, vuốt mũi cười ngượng ngùng.

"Về sau những việc như thế này, nếu không biết rõ tường tận thì nương cũng đừng nói lung tung." Từ Nam Phong sửa lại vạt áo "Con có việc muốn đi tìm Vương gia, nương đi xuống nghỉ trước đi, một lát nữa đi dùng bữa tối."

"Nam nhi, nương ở Kỳ vương phủ cũng đã lâu, hôm nay cha con lại phải hạ nhân đến đón..."

Từ Nam Phong đã lường trước bà sẽ nói như vậy, ôn hòa cắt ngang "Nương, có chuyện gì ngày mai nói tiếp, được chứ?"

Diệp nương nuốt nước miếng một cái, rừ rứt gật đầu, có chút mất mát than một tiếng, rồi kiên cường cười "Được, nghe theo Nam nhi."

Từ Nam Phong nhìn thấy bộ dạng đáng thương của mẫu thân lại có chút không nỡ, nhưng nàng không thể mềm lòng. Nàng rất rõ ràng rằng chỉ cần Diệp nương trở về Từ phủ, chờ đợi nàng vĩnh viễn sẽ chỉ là sự lợi dụng và ức hiếp của Từ Vị và Trương thị.

Nàng ôm Diệp nương, vỗ lưng trấn an bà xong mới đi tới thư phòng.

Cửa sổ thư phòng mở rộng, nắng chiều chiếu vào, ngay cả mấy hạt bụi trong không khí cũng như đang tranh nhau phát sáng. Kỳ vương chỉ mặc một tiện phục thêu hoa lan, ánh mặt trời chiếu vào như dát thêm viền vàng thân ảnh của hắn, làm cả người hắn như tỏa ra hào quang của thần tiên. Hắn đang đứng tại bàn trà trước cửa sổ hạ bút, hình như đang luyện chữ.

Kỳ quái thật, mắt Kỳ vương không nhìn thấy gì, làm sao hắn luyện chữ được?

Từ Nam Phong tiến về phía trước, gõ lên cửa một cái.

"Vào đi." Giọng nói của Kỳ vương nhẹ nhàng mà trầm thấp, nghe rất êm tai.

"Thiếu Giới." Từ Nam Phong bước vào, đi tới chỗ bàn trà rộng lớn đối diện Kỳ vương ngồi xuống.

"Nam Phong?" Kỳ vương thu bút, cười nói "Sao hôm nay nàng lại rảnh rỗi đến thư phòng?"

Từ Nam Phong mấy lần toan mở miệng, nhưng câu chữ đến môi lại không biết nên hỏi như thế nào.

Nếu là nàng tự mình đa tình thì sao?

Do dự một lát, Từ Nam Phong bâng quơ hỏi "Thiếu Giới đang gì?"

Lời này hỏi ra, trên mặt Kỳ vương hiện lên thần sắc xấu hổ trăm năm khó gặp. Đợi Từ Nam Phong nhìn kỹ, thì khuôn mặt hắn đã khôi phục sự bình thản. Hắn đặt bút xuống, nhẹ giọng nói "Nam Phong, nàng xem chữ của ta viết có lệch không?"

Từ Nam Phong tò mò nhìn qua, điều chỉnh góc giấy Tuyên Thành cho tốt, tinh tế đánh giá.

Chữ viết của Kỳ vương so với tượng tượng của Từ Nam Phong thì khá hơn nhiều. Chữ Khải phóng khoáng, đầu bút lông đưa tròn tru thoải mái, xinh đẹp vô cùng. Người xưa thường nói chữ cũng như người, lời này tuyệt đối không sai.

Nàng nói "Viết rất khá, nhưng từ hàng thứ hai trở đi, chữ có hơi lệch."

Kỳ vương vô nát tờ giấy Tuyên Thành vứt sang một bên, lấy một quyển trục từ trong chậu sứ bên cạnh đưa cho Từ Nam Phong "Có bức họa muốn đưa cho nàng nhìn một chút, đoán thử xem ta vẽ ai?"

Bên trong bức họa là một thiếu niên xinh đẹp, cằm nhọn, giữa đôi lông mày còn mang nét ngây thơ. Tóc đen như mực được buộc cao lên, thân mặc võ bào đỏ sẫm, chân đi giày đen, tay để bên hông nắm lấy đoản kiếm. Thần sắc hắn bùng bùng phần chân, cũng không rõ là nam hay nữ. Là nam thì hơi mang nét âm nhu, là nữ thì so ra lại hơi nhiều dương khí.

Tiểu thiếu niên trong tranh có chút quen mắt...

Nàng nhớ lại nhiều năm về trước, nàng cũng hay mặc một thân nam trang như vậy.

Nhất thời, tâm tư Từ Nam Phong nhảy lên tận huyệt. Nàng mơ hồ đoán ra điều gì đó, nhưng lại không dám xác định, lựa lời đáp lại "Ta, ta đoán không ra."

"Ồ, vậy là vẽ không giống sao?" Dứt lời, Kỷ vương tự cười nhạo bản thân "Có lẽ là tuổi tác đã lớn, ký ức có chút mờ nhạt."

Từ Nam Phong khẩn trương nắm tay áo, thận trọng dò hỏi "Người Thiếu Giới vẽ, là ai?"

Kỷ vương nhìn nàng, nở một nụ cười ôn nhu, phảng phất như chứa đựng tất cả nhu tình lắng đọng trong suốt hơn bảy năm kia.

"Lần đầu tiên thấy nàng là ở trong hẻm nhỏ trên đường Tứ Phương. Nàng mặc một thân hồng y, tư thế hiên ngang, phiêu dật đáp xuống trước mặt ta."

Trí nhớ như bị phủ một lớp sa mỏng đột nhiên bị xóc lên. Từ Nam Phong tròn to mắt, hô hấp cứng lại, một lúc lâu cũng chỉ phát ra một âm tiết "... A?"

"Đồ ngốc, quả nhiên nàng không nhớ rõ." Kỷ vương bắt đầu đi, lần mò tìm bàn tay của Từ Nam Phong, nắm thật chặt trong lòng bàn tay mình, thấp giọng nói "Bảy năm trước, Nhị ca là Thái tử, bị trọng thương không chữa được, tuổi trẻ mất sớm. Khi đó ta bị phong hàn, phụ hoàng không cho phép ta xuất cung đưa tiền linh cữu của Nhị ca. Vậy nên ta mới lén lút trốn khỏi hoàng cung, chạy đến đường Tứ Phương coi như tiền Nhị ca một đoạn."

Từ Nam Phong vẫn không thể tin nổi, nàng lẩm bẩm nói "Ta không nhớ rõ ta từng gặp qua chàng"

"Vì không muốn ai nghi ngờ, ta cố ý thay một bộ y phục của thường dân, cũng vì lẽ đó nên nàng chưa từng nhận ra thân phận thật sự của ta." Về mặt của Kỷ vương nghiêm túc, từng lớp sương mù theo lời hắn nói đều tan biến, lộ ra chân tướng "Năm đó ta đau lòng Nhị ca, trong lòng thống khổ. Mặc dù đã đôi xiêm y nhưng lại quên mất phải bỏ ngọc bội bên hông xuống nên bị một đám trộm cướp sống ở thành Lạc Dương theo dõi."

"Bọn họ ép ta đến một hẻm tối không người, uy hiếp ta phải giao ra ngân lượng và ngọc bội. Tất nhiên ta không nghe theo, hai bên liền đánh nhau. Chẳng qua ta bệnh nặng chưa khỏi, thân thể hư yếu, cộng thêm đối phương thể mạnh người đông, liền chịu không ít quyền cước, y phục cũng rách nát."

"Giữa lúc ta vừa đói vừa khát, định liều chết đánh một trận thì nàng xuất hiện."

Kỷ vương nói đến đây, Từ Nam Phong vẫn trừng hai mắt, hồi ức như thủy triều tuôn trào trong đầu nàng.

Nàng nhớ lại, hình như từng có chuyện như vậy.

Nhưng mà, nhưng mà...

Từ Nam Phong nhớ lại bảy năm trước trên đường nàng có cứu một thiếu niên chật vật, lại nhìn Kỷ vương bây giờ ôn nhuận như ngọc, gương mặt tuấn tú, nàng có chút không thể tin nổi "Chờ đã, chàng là kẻ ăn xin vừa đen vừa gầy năm đó?"

"..." Trong khoảnh khắc, Kỷ vương không biết nên nói gì "Cũng chỉ có nàng dám gọi ta là ăn mày."

"Không phải, chàng, chàng..."

Đầu óc Từ Nam Phong choáng váng, cứ "chàng, chàng" nửa ngày. Nàng cảm giác như mình đang nằm mơ, nửa tỉnh nửa mê nói "Người năm đó ta cứu rõ ràng là một tiểu tử vừa đen vừa gầy, người đứng trước mặt ta bây giờ lại trắng như vậy."

Nàng đặc biệt nhấn mạnh hai chữ "đen" và "gầy", lại đưa tay ra ước lượng chiều cao "Vóc người hắn chỉ tới đây thôi, so với ta còn thấp hơn một đoạn. Sao có thể là chàng!"

Từ Nam Phong vừa sợ vừa lúng túng nhìn chằm chằm Kỷ vương "Chàng dịch dung phải không?"

"Không có." Đại khái Kỷ vương cũng cảm thấy khó mà tin được bèn cười ra tiếng nói "Đúng là ta. Ta so với những đứa nhỏ cùng tuổi thì trở mã chậm hơn, mãi đến sau mười bốn tuổi mới cao lên."

"Ngày trước chàng xấu vậy sao?" Từ Nam Phong đột nhiên cảm thấy kích thích mình tích lũy trong mười chín năm qua của nàng đều không dùng được, nói nhăng nói cuội "Ngày trước chàng đen gầy như vậy, sao lớn lên lại trở nên tuấn tú như thế!"

"Phụ hoàng trước giờ luôn chê ta ốm yếu, mười ba tuổi đã ném ta vào quân doanh cùng Nhị ca tích lũy kinh nghiệm. Hành quân nửa năm, dầm mưa dãi nắng, lại thêm điều kiện gian khổ nên da đen gầy không ít."

Kỷ vương cười bắt đầu đi "Cũng khó trách nàng không nhận ra."

Từ Nam Phong ngây người như phỗng.

Còn có thể như vậy sao?

Kỷ vương lẩm bẩm nói "Ngày đó nàng cứu ta, ta mơ hồ nghe thấy có người gọi nàng là Nam Phong, còn tưởng nàng là thiếu hiệp họ Nam nào đó. Sau

khí hồi cung, ta đã cho người đi tìm rất lâu đều không thu được tin tức gì. Ở thành Lạc Dương này nam nhân họ Nam không nhiều lắm, chỉ có vài hộ, nhưng so với ấn tượng của ta về nàng thì đều không giống. Lúc đó ta nghĩ, đời này chắc ta không thể tìm được ân nhân của mình nữa rồi."

Từ Nam Phong kinh ngạc lắng nghe.

"Trời không phụ lòng người. Ba năm sau ta cùng Dương tướng quân nói chuyện phiếm, ngẫu nhiên nghe hần nhắc đến bản thân có một môn sinh nữ hần rất tâm đắc gọi là Từ Nam Phong. Lúc đó ta mừng rỡ như điên, trong lòng mang theo một chút hi vọng bản thân may mắn, liền nhờ Dương tướng quân hẹn nàng đến thao trường. Ta nấp trong bóng tối, lén lút nhìn theo nàng."

"Chỉ nhìn một cái, ta liền xác định được, năm đó người cứu ta là nàng, không sai đi đâu được."

"Cũng không trách trước đây ta không tìm được nàng. Thì ra nàng không phải họ Nam, cũng không phải là một thiếu niên, là trưởng nữ Từ gia, Từ Nam Phong."

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Rất Muốn Tháo Dải Lụa Xuống

Edit: Bối Xu

Beta: Lupin

Chương 31: Rất muốn tháo dải lụa xuống, thành kính hôn lên đôi mắt thanh lãnh thâm thúy của chàng.

Lúc còn nhỏ, Từ Nam Phong thường hay chuồn êm ra khỏi phủ, theo hai sư huynh đệ Dương gia quậy phá khắp thành Lạc Dương bởi phần lớn thời gian ở Từ phủ nàng đều phải chịu ảm ức.

Năm ấy, thời thế rồi ren.

Giặc Hồ tràn xuống phía nam cướp bóc, Nhị hoàng tử đức cao vọng trọng của triều thần chinh Bắc phạt, không ngờ rằng trong một trận đánh bị quân địch bắn tên trúng lồng ngực trọng thương. Thuộc hạ vội vã mang Nhị hoàng tử về thành Lạc Dương trị liệu, nhưng tất cả đã quá muộn. Không quá vài ngày sau, Nhị hoàng tử chết vì miệng vết thương nhiễm trùng. Năm ấy hần vừa tròn 22 tuổi.

Ngày đưa tang, trời đổ mưa tầm tã, cả thành Lạc Dương treo lụa trắng, tất cả tướng sĩ quan lại đều hộ tống linh cữu rời thành, tiền giấy phủ kín cả đô thành, thể lương cực điểm. Dân chúng của thành Lạc Dương đứng ở hai bên đường, im lặng trông theo linh cữu đang chậm rãi rời khỏi thành, thậm chí có người còn khóc ướt tay áo, nghẹn ngào không nói nên lời.

Có người ngẩng mặt lên trời than thở "Nhị hoàng tử đã qua đời, Lưu Hán không còn Thái tử hiền nữa."

Có thể thấy được, địa vị của Nhị hoàng tử trong lòng dân chúng cao đến đâu.

Đúng lúc Từ Nam Phong trên đường đưa tiễn, nàng gặp phải "kẻ ăn xin" bị người khác ức hiếp.

Nàng đi xuyên qua đám người một cách vất vả, lại còn lạc mất anh em nhà họ Dương, nên nàng đi tới một cửa hàng ven đường mua một bao màn thầu, vừa ăn vừa đứng đợi ở đầu hẻm nhỏ, tính chờ đợi hai anh em nhà họ Dương tới tìm. Một cái bánh bao còn chưa kịp ăn xong, bỗng nhiên nàng nghe thấy ở trong ngõ tối truyền ra vài tiếng chửi rủa ô uế cùng với tiếng quyền cước lộn xộn.

Nàng vô thức thò đầu ra, nhìn vào trong hẻm, chỉ thấy vài tên du côn đang đánh một tiểu thiếu niên gầy yếu, ép hần giao ra ngọc bội bên hông.

"Xú tiểu tử không có mẹ dạy dỗ, không dùng nước tiểu của mình soi xem khuôn mặt mình như thế nào. Ngọc bội quý như thế này ngươi dùng được sao? Nhất định là trộm được ở chỗ nào rồi!"

Thủ lĩnh nhóm côn đồ hùng hổ quát tháo, một vài tên vô lại cũng hùa theo phụ họa, bắt đầu động tay động chân với tiểu thiếu niên đang bị ép ở góc tường.

Tiểu thiếu niên gương mặt đen nhem, trên mặt còn có vài vết xanh tím, quần áo và đầu tóc đều lộn xộn. Hần lộn trên mặt đất bẩn thỉu, nhưng lại cố chấp bảo vệ ngọc bội bên hông, con mắt đỏ au trừng lớn không chịu thua.

Tên nhóc ăn xin này có chút cốt khí.

Từ Nam Phong đem cái bánh bao còn lại gói kỹ vào giấy, cất vào trong ngực. Nàng lập tức tay trèo chân đạp, nhảy lên tường gạch đá xanh, giẫm lên gạch ngói trên đầu tường, vụt qua nhanh như tên bắn. Một thân võ bào màu đỏ đón gió tung bay, vừng vàng đập xuống trước mặt mấy tên du côn, giọng

nói mềm mại mang theo mấy phần trẻ con "Dưới chân thiên tử mà các người dám ý đông hiếp yếu, ý lớn hiếp nhỏ. Mấy người các người thật sự coi nhà tù trong thành Lạc Dương là vật trang trí sao?"

"Nha đầu người từ đâu tới, ai cần người quản nhiều như vậy!"

Tên thủ lĩnh nhỏ còng cổ đuôi chó xuống đất, dùng giày rom xơ xác dơ bẩn nghiền nát, vuren tay muốn túm cổ áo của Từ Nam Phong. Từ Nam Phong xoay người né tránh, giáng một chưởng vào tay của tên du côn. Hai chân hắn lao đảo chực ngã. Lại vẩy chân quét qua, chỉ trong chớp lát, từ ngõ nhỏ vang lên tiếng kêu la vang dội.

Từ Nam Phong tập võ đã được mấy năm, nhưng đây là lần đầu tiên nàng chân chính đánh nhau nên tất cả các thế võ được sư phụ dạy nàng đều đem ra dùng một lượt. Trong lòng nàng vô cùng đắc ý, hạ thủ không một chút lưu tình, mãi đến khi đám du côn mặt mũi bầm dập, quỳ xuống đất dập đầu xin tha thứ. Nàng mới phui tay phun ra hai chữ "Cút đi!"

Vừa quay đầu nhìn lại, Từ Nam Phong thấy tên nhóc ăn xin kia nhìn nàng chằm chằm, khóe môi hắn hơi nhếch lên, con mắt đầy tơ máu như lóe lên thứ ánh sáng không hiểu được.

Sau đó tên nhóc ăn xin kia cười với nàng, làn da ngăm đen làm nổi bật hàm răng trắng như tuyết, nhìn thật có chút kì dị.

Năm đó Từ Nam Phong vẫn còn nhỏ tuổi, nàng không biết ánh mắt của tên nhóc kia hiện lên sự sùng kính với mình. Nàng còn tưởng hắn đối bụng đến mức hai mắt phát sáng, liền tiện tay đem bánh bao đã nguội cho hắn.

"Nam Phong, Nam Phong, muội ở chỗ nào thế?"

Tiếng Dương Vũ ở đầu hẻm oang oang vọng vào, Từ Nam Phong cũng không nán lại nữa, chỉ dặn tên nhóc kia cẩn thận một chút rồi quay đầu chạy về phía đầu hẻm.

Chạy đi hai bước, nàng quay đầu nhìn lại. Tên nhóc ăn xin kia vẫn cầm bánh bao nàng đưa nhưng không ăn. Hắn vẫn đứng ở đó, ngơ ngác nhìn nàng.

"Khi da đen, đen như đám nô bộc Côn Lôn vậy." Từ Nam Phong nhỏ giọng thì thầm, cuối cùng chạy ra khỏi hẻm, cười nói với đồng môn.

Nàng lại không biết rằng, một thân hồng y kinh diễm như lửa, một lần tình cờ gặp mặt, lại làm cho người kia lưu luyến nhiều năm.

Duyên phận trên đời này, thật sự là một thứ rất xảo diệu.

Từ Nam Phong thoát ra khỏi những ký ức cũ, không chớp mắt nhìn thẳng vào nam nhân cao lớn tuấn lãng trước mặt mình, lại nhớ tới con khi da đen vô tình gặp được lúc trước, nàng vẫn cảm thấy rất khó tin, lẩm bầm nói "Thì ra ta đã gặp chàng sớm như vậy."

Khóe miệng Kỷ vương nâng lên tạo thành một độ cong mê người, lòng bàn tay hắn vuốt ve mu bàn tay của Từ Nam Phong "Qua mấy mùa đông hạ, cánh còn người mất. Có thể cùng nàng cầm tay sánh vai, đối với ta chính là một may mắn lớn."

Giọng nói của Kỷ vương trầm thấp, giống như nước suối trong treo chậm rãi thấm qua ngọc thạch, làm cho lòng người khác vô cùng yên ổn.

"Vậy lần trước ở cửa hàng bánh bao, chàng... vì sao không nói cho ta nghe chân tướng?" Từ Nam Phong quay đầu đi, hiếm khi nàng lộ ra vẻ xấu hổ "Hại ta tưởng rằng người cứu chàng là cao nhân hiệp sĩ phương nào, còn tính toán muốn cùng người đó kết giao."

Để cho Kỷ vương chê cười, nàng cực kỳ mất mặt mà!

Kỷ vương nói "Lần trước thấy đáng về nàng u mê, vô cùng khả ái, ta liền không nỡ nói ra."

Lần đầu tiên trong đời có người dùng hai chữ "khả ái" để miêu tả nàng, gương mặt của Từ Nam Phong không khỏi có chút ửng đỏ.

Ráng chiều len vào, ve sầu trên cây không biết mệt mỏi kêu lớn, trong không khí chứa đầy ánh nắng lưu chuyển, tĩnh lặng đến có thể nghe thấy tiếng nhau hít thở. Kỷ Vương cầm lấy tay nàng, khoảng cách giữa hai người chỉ có một thước.

Bầu không khí hiện tại có phần kỳ quái.

Từ Nam Phong rũ mắt, ánh mắt nàng rơi xuống bức họa, không kim lòng được bên mở miệng đánh vỡ sự trầm mặc "Cửu công chúa thật sự là thông minh giống chàng, vừa rồi đánh cờ bằng miệng làm người ta kinh ngạc không thôi."

Nàng vốn dĩ chỉ định nói bằng quơ mấy câu, nhưng tính tình Kỷ vương rất tốt, thân nhiên tiếp lời nàng "Sinh ra ở hoàng thất, thông minh một chút mới có thể sống sót được. Tiểu Cửu cũng là một nha đầu đáng thương. Mẹ đẻ nàng mất sớm, trong cung không có chỗ nương tựa, đến một phong hào chính thức cũng không được ban. Tính cách Tiểu Cửu lại quá thẳng thắn, nhìn chung cũng không phải chuyện tốt."

Dứt lời, Kỷ vương hình như nhớ ra chuyện gì, hỏi ngược lại nàng "Diệp phu nhân ở trong phủ đã nhiều ngày, bà luôn đóng cửa không ra ngoài, ta sợ người buồn chán. Nếu Nam Phong có thời gian rảnh rỗi thì ở cùng bà nhiều một chút."

Vừa nhắc đến mẫu thân mình, Từ Nam Phong lại cảm thấy đau đầu, không kìm được thở dài một tiếng.

Tiếng than nhẹ này không thoát được lỗ tai của Kỷ vương, hần cầm tay nàng, chăm chú hỏi "Nam Phong có tâm sự sao?"

"Nương ta dù ngoài miệng không nói câu nào, nhưng ta biết bà luôn muốn trở lại bên cha. Bà là người phụ nữ như vậy, tình lực cả đời đều đặt lên người cha, đột nhiên phải rời Từ phủ lâu như thế, cũng giống như cây từ đằng mất đi chống đỡ, khó mà thích ứng." Từ Nam Phong không tự chủ nhíu mày "Biết trong lòng bà luôn sầu não không vui, ta cũng thấy khó chịu. Nhưng Từ phủ thói nát như vậy, ta cũng không thể để bà về đó chịu khổ, chỉ có thể chậm rãi phân tích đúng sai cho bà thôi." Đây là lần đầu tiên nàng chủ động thành thật nói cho Kỷ vương điều nàng phiền não. Khóe miệng Kỷ vương cong lên, trong lòng sinh ra cảm giác được tin nhiệm mà tự hào. Hần ôn hòa nói "Nam Phong chớ nóng vội, ngược lại ta có một kế sách, có thể để Diệp phu nhân an tâm ở lại Vương phủ, không còn lưu luyến Từ gia nữa."

Nam Phong vội đáp "Thiếu Giới, mời nói."

"Diệp phu nhân xuất thân bản hàn, tất nhiên kiến thức sẽ kém hơn các quý phu nhân khác. Cổ ngữ có câu "Lên núi Thái Sơn mới thấy thiên hạ nhỏ bé", nếu kiến thức của bà được mở rộng, lòng dạ tự nhiên cũng rộng rãi hơn." Dứt lời Kỷ vương hơi nghiêng người, ghé sát vào tai Từ Nam Phong thì thầm mấy câu.

Từ Nam Phong cẩn thận lắng nghe, liên tục gật đầu, trên mặt nàng cũng dần dần lộ ý cười "Thiếu Giới nói phải, ta sẽ phân phó người đi làm."

Kỷ vương cũng cười một cái, quay mặt nhìn theo hướng Từ Nam Phong ngồi, hồi lâu mới cất giọng gọi khẽ "Nam Phong."

"Sao vậy?"

"Nếu về sau nàng có chuyện buồn phiền, đừng cất riêng trong lòng. Nàng có thể tìm ta thương lượng. Ngu phu bất tài, nhưng một chút năng lực giải sầu gỡ chuyện cho nàng vẫn có."

Dừng một chút, Kỷ vương mỉm cười nói thêm một câu "Đừng sợ phiền phức, có thể vì phu nhân cống hiến một phần sức lực là vinh hạnh của ta."

Từ Nam Phong chợt nhớ đến đêm cuối mùa xuân đó, ở dưới chân núi thành Giao Lăng, Kỷ vương từng nói với nàng "Không nói đến phu thê thì chúng ta vẫn là đồng minh, không thể mất lòng tin vào nhau, không thể không trung thực được."

Tín nhiệm và được tin nhiệm, cần và được cần đến, đại khái là những mối quan hệ ám áp nhất trên đời.

Hai gò má của nàng nóng lên, một lát sau mới nhẹ nhàng lên tiếng "Kì thật nói cho cùng, có thể có Thiếu Giới ở bên cạnh bầu bạn, mới chính là vinh hạnh lớn nhất của ta."

Lời vừa nói ra, Từ Nam Phong liền bịt miệng, sắc hồng từ hai gò má lan rộng đến vành tai.

Lời vừa rồi, nghe thế nào cũng giống như lời tâm tình.

Nàng vẫn chưa quên nguyện vọng ban đầu của mình lúc gả vào Kỷ vương phủ, cũng chưa từng nghĩ tới cần phải tìm một lối thoát thứ hai cho mình. Nàng thầm nghĩ nên cần mẫn làm việc, không muốn trộn lẫn bất kỳ tư tình nào làm người khác hiểu lầm.

Trên đời này, người duy nhất đáng tin cậy chỉ có bản thân nàng, nàng vẫn luôn tin tưởng điều đó.

Từ Nam Phong khẩn trương đến nỗi lòng bàn tay đổ mồ hôi, càng nói lại càng gấu đầu hờ đuôi "Không phải, ý của ta không phải như vậy."

Kỷ vương cười sáng lạn không gì sánh được, gương mặt tiếng sát gần Từ Nam Phong thêm một chút, cười hỏi "À, vậy ý tứ của nàng là thế nào?"

Ánh sáng nồng đượm chiếu lên gương mặt Kỷ vương, ám áp như ngọc. Ánh mắt Từ Nam Phong từ mảnh vải bịt mắt của hần chậm rãi di chuyển xuống cánh môi đang mỉm cười. Nàng cảm thấy bộ dạng Kỷ vương bịt mắt cũng có một loại mỹ cảm đặc biệt, nhất là khi hần ngồi đoan trang, miêng vải trắng buộc sau đầu rũ xuống, tóc đen mỗi mảng, thanh nhã khác thường.

Rất muốn tháo dải lụa xuống, thành kính hôn lên đôi mắt thanh lãnh thâm thúy của chàng.

Đội đã... Mình đang nghĩ gì thế này. Từ Nam Phong chợt dạ đảo mắt.

Kỷ vương tựa hồ là dựa nửa người trên bàn trà, cách với Từ Nam Phong rất gần, chớp mũi hai người chỉ cách nhau một khoảng. Từ Nam Phong nín thở.

Mắt nàng rũ xuống, lông mi hơi run rẩy, hai tay không tự giác đặt lên ngực Kỷ vương muốn đẩy hần ra, nhưng rồi lại không đành lòng. Bàn tay nàng nắm thành quyền, đôi thành niu cổ áo hần.

Từ Nam Phong biết thứ cách môi nàng rất gần là gì. Trong lòng nàng nửa mong chờ nửa không, tâm trí hỗn loạn, trong đầu loạn thành một đống.

Hôn nhân chính là một canh bạc, được ăn cả, ngã về không. Nàng không biết liệu đến cuối cùng mình có thể mỉm cười hay không. Chính vì quá tự ti, lúc gặp Kỷ vương ở trà lâu, nàng mới đưa ra yêu cầu hòa li.

Không phải trả giá, không có chờ mong, đương nhiên cũng sẽ không bị thương, sẽ không thất vọng.

Nhưng là, nàng hết lần này đến lần khác không cự tuyệt được nam nhân ôn nhu trước mặt - trượng phu trên danh nghĩa của nàng.

Đẩy chàng ra?

Hay là tiếp nhận chàng?

Tiếng ve kêu râm rân, gió mát lặng lẽ thổi. Nàng cảm nhận được dưới lòng bàn tay mình là nhịp tim đang đập thình thịch. Thì ra, hắn cũng đang khấn trương giống như nàng sao?

Hồ hấp hai người quấn quýt, lúc đó môi chỉ cách nhau một khoảng mỏng như giấy. Hai đôi môi gần gũi, đến lúc sắp chạm nhau, hai mắt Từ Nam Phong chậm rãi nhắm lại...

"Vương gia, phu nhân, đến giờ dùng bữa tối rồi!" Giọng nói thanh thúy của Quế Viên phá vỡ đi khoảnh khắc kiều diễm.

Từ Nam Phong hoàn hồn, cuống quýt đẩy Kỳ vương ra.

Kỳ vương "..."

Quế Viên đứng ở ngoài cửa "..."

"Nô tỳ cáo lui." Sắc mặt Quế Viên đỏ lên, cứng nhắc hành lễ, liêu xiêu bước ra ngoài, lúc ra đến cửa còn sẩy chân suýt ngã xuống bậc thang.

Từ Nam Phong chôn đầu vào khuỷu tay. May là mắt Kỳ vương không tốt, không nhìn thấy bộ dạng quần bách, mặt mũi đỏ ửng của nàng.

Quả nhiên sắc đẹp hại người! Trước đó đáng lẽ nàng phải đẩy Kỳ vương ra. Tình cảnh bây giờ ám muội như vậy, sau này còn làm đồng minh thế nào?

Từ Nam Phong hối hận không kịp, nàng thật muốn dội cho mình một gáo nước lạnh để đầu óc thanh tỉnh một chút. Đang lúc khó xử, bàn tay của Kỳ vương do dự vuốt tóc nàng, than nhẹ "Dùng bữa tối thôi."

Từ Nam Phong gạt đầu, vừa đứng dậy liền chạy vọt ra ngoài cửa. Nàng cầm đầu cầm cổ chạy đến hậu viện mới nhớ đến đôi mắt của Kỳ vương không tiện, lại chạy về tìm hắn.

Mà ở một nơi khác, Quế Viên ôm tâm sự nặng nề ngồi trên hòn núi giả, cúi đầu buồn bã nhìn hàng liễu xanh.

"Quế Viên, muội còn ngồi ở đó làm gì?" Bát Bảo đang chỉ huy gia nhân bưng đồ ăn lên tiền sảnh, bất ngờ gặp Quế Viên đang buồn rầu ngồi một góc liền tiến về phía nàng hỏi "Ta bảo muội đi mời Vương gia và Vương phi đến dùng bữa, muội đã đi chưa?"

"Đừng nói nữa. Đáng lẽ ra ta không nên đi mới phải. Vừa rồi ta quấy rầy chuyện tốt của Vương gia, Vương gia nhất định sẽ đuổi ta ra khỏi phủ." Mắt Quế Viên ngân ngấn nước, mặt mày ủ rũ "Bát Bảo tỷ tỷ, ta có thể sẽ phải từ biệt tỷ rồi."

Bát Bảo ngây người không hiểu chuyện gì đang xảy ra "Sao cơ?"

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Con Gái Lấy Chồng Như Bát Nước Đổ Đi

Edit: Bối Xu

Beta: Lupin

Chương 32: Con gái lấy chồng như bát nước đổ đi, con dâu vào cửa mới là trân bảo trong tay.

Càng về cuối tháng sáu, thời tiết lại càng nóng nực.

Hoàng thượng dành ra một tháng nhàn rồi, mang theo Hoàng hậu, Quý phi và Thái tử đi đến hành cung nghỉ dưỡng. Kỳ vương cũng được một tháng nhàn rồi, vô cùng thành thoi, an tâm ở trong phủ tĩnh dưỡng, thi thoảng đọc sách, luyện bắn tên, hết thấy bên người hắn nhất định sẽ có Từ Nam Phong ở cùng.

Lúc đầu khi hai người ở chung một chỗ, Từ Nam Phong còn có chút câu nệ. Cũng may là Kỳ vương không nhắc lại chuyện hai người suýt không kim được mà hôn môi, dần dần nàng cũng mở rộng lòng mình, làm tròn bổn phận bởi Kỳ vương cười ngựa bắn cung, đọc sách, thỉnh thoảng còn nói vài ba câu chuyện phiếm qua ngày, khi một môi thì sánh vai nhau mà ngủ. Thời gian trôi qua, đôi phu thê vô cùng thanh nhàn.

Về việc của Diệp nương, Từ Nam Phong nghe theo ý kiến của Kỳ vương, đặc biệt dặn dò hai thị nữ Hồng Nhi và Bát Bảo "Ở thành Lạc Dương có món

gì ngon, có cảnh nào đẹp thì mang lão phu nhân ra ngoài giải sầu. Cũng không cần lo lắng đến chuyện tiền nong, lão phu nhân thích gì thì cứ mua cho bà, cuối ngày tìm ta lấy bạc."

Hồng Nhi và Bát Bảo đều là hai nha đầu trung thực chịu khó. Chẳng đợi đến mặt trời đi qua rặng liễu đã lôi kéo Diệp nương ra cửa lang thang khắp nơi, lại mua cho bà một đồng lớn tơ lụa, cùng trang sức, son phấn thượng hạng, dạy bà thưởng trà nghe đàn, mang bà đi xem tranh ngâm thơ, mỗi ngày đều giúp bà trang điểm những kiểu thịnh hành nhất, mặc cho bà những bộ y phục trang nhã, chỉ cần đi trên đường lớn đều được các thiếu phu nhân và cô nương khen ngợi.

Lòng ham thích ganh đua của Diệp nương được thỏa mãn, tâm bà cũng thay đổi. Ngay cả khi bước đi đều ngẩng đầu ưỡn ngực, không nhìn ra bà từng trải qua cuộc sống hèn mọn. Dần dần, bà cũng không cả ngày tâm tâm niệm niệm việc phải về Từ phủ nữa.

Từ Nam Phong thu những thay đổi của mẫu thân vào mắt, cảm thấy trong lòng rất vui vẻ.

Trời đã về đêm, nhà nhà đều đốt đèn sáng trưng. Sau khi dùng xong bữa tối, Từ Nam Phong và Kỳ vương cùng nhau đi đến trung đình tản bộ.

Ánh trăng trong trẻo, khắp bầu trời rải đầy những chấm nhỏ lấp lánh. Đã lâu lắm rồi bầu trời đêm ở thành Lạc Dương mới trong như vậy.

"Thiếu Giới." Từ Nam Phong không kìm được lòng, nằng nằng bước, nói "Bầu trời đêm nay thật đẹp, trăng mỏng như sa, sao sáng như đuốc."

Kỳ vương cũng dừng bước nhưng hần không nhìn trời mà quay mặt sang phía Từ Nam Phong. Ánh mắt hần dường như nhìn xuyên qua dải lụa bịt mắt, ôn nhu nhìn nàng, nhẹ giọng hỏi "Thật không?"

Gió đêm nổi lên, thổi tung dải lụa bịt mắt rũ xuống sau đầu của Kỳ vương, dưới ánh đèn dầu tạo thành một độ cong uy mỹ.

Từ Nam Phong vô thức bắt lấy đầu kia dải lụa đang đung đưa trong gió, nhẹ nhàng siết nó trong tay, lại hỏi "Nếu như trong tương lai mắt của Thiếu Giới được chữa khỏi, chàng muốn nhìn thấy thứ gì nhất?"

Kỳ vương suy nghĩ một chút,, phá lệ ôn nhu. Hần nói "Muốn nhìn sông núi, sao trời, nhìn phong hoa tuyết nguyệt, nhìn ánh tà dương, tuyết trắng..."

Dừng lại một chút, Kỳ vương quay mặt lại mỉm cười "Nhưng vẫn là muốn nhìn thấy nàng nhất."

Tim Từ Nam Phong đập rộn ràng như đánh trống, ngay cả trận gió mát thổi qua cũng không làm hạ được nhiệt độ trên mặt nàng.

Nàng cười nhẹ một tiếng, nhắc chân đá cục đá trên đường "Ta có gì đẹp sao?"

Kỳ vương nghiêm túc nói "Rất đẹp."

Từ Nam Phong có chút ngượng ngùng "Đẹp mắt hay không cũng chỉ là một lớp da, không có gì to tát cả."

Nghe thấy vậy Kỳ vương thờ dãi một hơi, tự giễu nói "Tất cả những gì ta có cũng chỉ là một lớp da này thôi. Vậy mà Nam Phong lại không để ý."

Từ Nam Phong dường như vô thức phản bác lại: Ai nói không cần thiết! Mỗi lần nàng nhìn thấy dung nhan của Kỳ vương, đều có cảm giác rằng sắc đẹp trước mặt, tất cả chuyện phiền lòng trong thiên hạ đều tan thành mây khói.

Nhưng lời nói đến khóe miệng, nàng cũng không có can đảm nói ra.

Ngày thứ hai, trụ trì già của Linh Tê tự cho người đưa tin, bảo Kỳ vương tùy thời có thể đến Linh Tê tự lấy thuốc.

Lúc này Từ Nam Phong mới biết, vị trụ trì đó tinh thông y thuật. Sau khi Kỳ vương trúng độc, các ngự y đều bó tay bỏ cuộc, chỉ có trụ trì này là vẫn kê đơn chữa trị. Nửa năm trôi qua, ánh mắt của Kỳ vương cuối cùng cũng khởi sắc, có thể nhìn được vài tia sáng yếu ớt. Cách một khoảng thời gian, Kỳ vương sẽ lên núi ghé vào chùa, mời trụ trì khám bệnh bốc thuốc.

Hiếm khi gặp hôm thời tiết râm mát, Kỳ vương chủ động mời Từ Nam Phong và Diệp nương cùng đến Linh Tê tự, nói là người một nhà cùng nhau đi tản bộ.

Linh Tê tự nằm sâu trong rừng núi. Từ chân núi đi bộ lên đến nơi, ước chừng khoảng gần một canh giờ.

Tiếng chuông vang vọng, làm vô số chim rừng giật mình bay đi. Thúc chất Diêu gia đi trước mở đường, Từ Nam Phong đỡ Kỳ vương đi qua đoạn đường rừng dài rêu xanh mọc um tùm, đi vào trong rừng già cổ xưa, nhân tiện nói vài câu chuyện phiếm nên nàng cũng không cảm thấy mệt.

Vào đến cửa chùa, có một tiểu sa di nhận ra Kỳ vương, liền dẫn hần đến thiện phòng gặp trụ trì. Diệp nương lôi kéo Từ Nam Phong đi bái Phật xin xăm.

Diệp nương thành kính dâng đưa ống thẻ, nói với Từ Nam Phong: Nam nhi, người cũng cầu một cái đi thôi, nhìn xem khi nào thì nương có thể ôm ngoại tôn.

Từ Nam Phong cảm thấy buồn cười, lại có chút mong lung. Nàng không biết trong tương lai nàng nên đi hay nên ở, cùng Kỳ vương hợp hay tan, còn chuyện có đứa nhỏ hay không càng không cần phải nghĩ đến.

Một tiểu hòa thượng ân cần đưa ống thẻ lên, nói "Thí chủ không cần lo lắng, tâm tư thành thật thì vạn sự thành, Phật tổ sẽ chỉ đường dẫn lối cho thí chủ."

Từ Nam Phong không tiện từ chối, nàng nhận lấy ống thẻ, lách nhanh một cái làm một quẻ rơi ra.

Nàng nhặt lên xem xét, thẻ nào lại ra thẻ tốt nhất.

[Duyên trăm năm khó gặp, đoàn tụ tốt biết bao. Trải qua nhiều gian khổ, an nhàn trên đỉnh cao.]

Vị tăng giải xâm chấp tay hành lễ, nói "A di đà phật, chúc mừng thí chủ, rút được thẻ này, hôn nhân của thí chủ hòa thuận, cũng là thiên duyên khó gặp. Mặc dù lúc đầu có một chút khúc mắc, nhưng chỉ cần thí chủ kiên định nhìn về tương lai, không quên tâm tính lương thiện, nhất định sau này có thể phong quang vô hạn, ngồi lên địa vị trên vạn người."

Từ Nam Phong cười đáp lễ, thầm nghĩ hòa thượng này thật biết nói ngọt. Ngay cả địa vị trên vạn người cũng dám nói, không sợ tổn thọ sao?

Diệp nương nghe xong lại vô cùng cao hứng, cùng rút một thẻ. Bà không biết chữ, đành để Từ Nam Phong đọc cho mình nghe.

Từ Nam Phong đọc lên "Rồng nước mắc cạn, tiền kiếp trắc trở. Không niệm trước kia, lựa gấm ngàn vạn... Là một thẻ trung bình"

Diệp nương có chút thất vọng. Bà cầm thẻ đến chỗ vị tăng nhân giải xâm "Mong đại sư chỉ ra sai lầm"

Tăng nhân đáp "A di đà phật" rồi mới nói "Thí chủ vốn có mệnh quý, bắt đầu dĩ vãng đời trước bị kẻ xấu làm hại, hao tổn không ít phúc khí. Nếu thí chủ có thể đoạn tuyệt quan hệ, cắt đứt nghiệt duyên, quý trọng người trước mắt, phú quý nửa đời sau không cần lo lắng."

Từ Nam Phong âm thầm tán thành. Những lời hòa thượng này nói cũng chính là tâm tư trong lòng của Từ Nam Phong.

Diệp nương nhớ lại trạng thái không chịu thua kém của mình, bỗng chốc hiểu ra mọi chuyện, liên tục thở dài nói "Đại sư tiên đoán như thần, ta đã hiểu. Cảm tạ đại sư, cảm tạ Phật tổ." Dứt lời bà quỳ xuống đệt tròn, hướng Bồ Tát ngồi trên đài sen dập đầu ba cái.

"Ai da, lần này tới đây không uổng phí."

Thấy được mẫu thân đã hoàn toàn tỉnh ngộ, trong lòng Từ Nam Phong vô cùng cao hứng. Nàng bỏ một chút bạc vụn vào hòm công đức, rồi kéo mẫu thân đứng dậy ra ngoài.

Hai người vừa rời khỏi, phía sau tượng Bồ Tát to lớn lại có hai người đi ra.

Một người lông mày trắng râu dài, mặt mũi hiền lành, khoác trên người sa y đồ thắm. Người còn lại tuấn nham ôn nhuận như ngọc, dải lụa bịt mắt màu trắng, cầm bảo xanh lam. Hai người đó là trụ trì và Kỳ vương gia.

Kỳ vương hành lễ với cao tăng giải xâm, thành khẩn nói "Đa tạ Không Linh đại sư đã chỉ ra sai lầm của nhạc mẫu."

Tăng nhân cũng hành lễ lại, nhắm hai mắt lạnh nhạt nói "Người xuất gia không nói dối. Nhưng nếu lời nói dối có thiện ý lại giúp một người lạc đường như lão phu nhân quay đầu, như vậy cũng không tính là phá giới. Phật tổ sẽ tha thứ cho bản tăng."

Không Linh đại sư chấp tay hành lễ, lại nói "Chỉ có điều thẻ mà phu nhân của thí chủ rút được chính là thẻ tốt nhất. Vương gia lấy được vợ hiền, giống như cá gặp nước, có thể thăng tiến như vũ bão."

"Đa tạ cát ngôn của đại sư." Kỳ vương gật đầu thăm hỏi, lúc sau hần ngẩng lên, khoe miệng nâng lên ý cười thâm trầm như nước.

Kỳ Vương rời thiện phòng. Diêu Dao liếc thanh niên ôn nhuận như ngọc đứng kế bên, híp mắt cười "Ta còn đang nói sao ngươi không quản vất vả cực nhọc mang Diệp lão phu nhân đến chỗ này. Thì ra là cùng lừa trọc trong kia thông đồng trước rồi."

"Thế gian này luôn có người như vậy, không tin lời người nói, chỉ một mực tin lời ma quỷ." Kỳ vương cười, thấp giọng giải thích rõ ràng "Bản vương không đành lòng nhìn thấy Nam Phong vì chuyện của Diệp phu nhân mà buồn phiền. Rơi vào đường cùng, cũng chỉ có thể đưa ra hạ sách này thôi."

Dưới tàng cây phía sau viện, Từ Nam Phong nhìn thấy Kỳ vương từ xa tiến lại. Nàng vội vẫy tay gọi Kỳ vương, nhưng bỗng nhiên nhận ra hần không nhìn thấy được, liền chạy đến cạnh, cầm lấy tay áo của Kỳ vương, thay Diêu Dao dẫn hần ra khỏi chùa.

Ánh nắng mùa hè chói chang, tay áo hai người sát gần. Họ cùng nhau cười, nhìn ngắm vô số cánh đẹp trên thế gian.

Vừa nghe thấy tiếng cười nhẹ nhàng dịu dàng của Từ Nam Phong, Lưu Hoài liền có cảm giác cho dù hần lên núi đao xuống biển lửa cũng đáng.

Trung tuần tháng bảy là lúc tiến cung thăm hỏi Hiền phi. Từ sáng sớm, Từ Nam Phong và Kỳ vương đã vào cung, đến Lai Nghi điện.

Bởi vì Hoàng thượng đang ở hành cung nghỉ dưỡng, không khí trong cung thanh tịnh hơn nhiều. Từ Nam Phong ngồi tiếp chuyện Hiền phi vài câu. Con trai, con dâu tiến cung thăm hỏi, Hiền phi rất cao hứng, cả người đều tươi tắn hơn không ít. Hiền phi lôi kéo Từ Nam Phong vào phòng thử xiêm y bà mới may, khiến cho Cửu công chúa ngồi một bên bĩu môi, rầu rĩ không vui "Năm nay mẫu phi không hề làm xiêm y mới cho con, mà đã làm cho Tứ tẩu vài bộ rồi. Thật bất công!"

Ngón tay Hiền phi điểm lên mũi Cửu công chúa "Đã đến tuổi nên lập gia đình còn muốn ngửa tay đòi mẩu phi, không cảm thấy mặt mặt sao?"

"Tứ tẩu cũng đã thành gia, vì sao vẫn có thể đòi mẩu phi làm y phục cho tẩu ấy?"

Từ Nam Phong vội vàng giải thích "Tẩu không đòi mẩu phi làm gì cả. Rõ ràng là mẩu phi thương tẩu nha."

Kỷ vương bình thần nhấp một ngụm trà, nói "Tiểu Cửu, con gái lấy chồng như bát nước đổ đi, con dâu vào cửa mới là trân bảo trong tay, không thể so sánh được."

Cửu công chúa chán nản, chống hông ưỡn ngực như con gà chọi nhỏ, tức giận nói "Mọi người đều là người xấu!" Nàng chạy ra phía ngoài cửa, hô to "Kiếm Nô, mau lại đây! Ta muốn đánh hai quyền trút giận!"

Cửu công chúa náo loạn rời khỏi Lai Nghi điện. Ngón tay Hiền phi lướt qua dây đàn cổ đặt trên án kỷ, vẽ mặt hiện lên nét sầu lo. Một lúc sau mới nói "Có chuyện này, vì nương muốn nói qua với hai con một chút."

Từ Nam Phong không tự giác ngừng đầu, Kỷ vương cũng đặt ly trà lên bàn, cung kính đáp lời "Mẫu phi cứ nói, đừng ngại."

"Nghe nói Thái tử Lưu Huyền coi trọng Từ gia cô nương Uyển Như, Hoàng hậu cũng có ý muốn tác thành cho hai người họ. Ta đoán chừng chuyện này chậm nhất đến Trung thu sẽ công bố." Nói đến đây, Hiền phi lo lắng nhìn Từ Nam Phong, ôn nhu nói "Chuyện khác vì nương không lo. Đôi mắt của Hoài nhi đã thành như vậy, Thái tử Lưu Huyền cũng sẽ không cố ý làm khó Hoài nhi. Ta chỉ lo lắng con sẽ chịu ủy khuất."

Trong lòng Từ Nam Phong dâng lên một dòng nước ảm, nàng vội cúi người đáp "Mẫu phi không cần lo lắng, nhi thần tự biết cẩn thận."

Con người của Kỷ vương ẩn sau dải lụa bịt mắt lóe lên một tia thâm trầm, lập tức nói "Đúng vậy, mẫu phi. Người nên tin tưởng Nam Phong, cũng như tin tưởng vào con trai mình."

Lúc này Hiền phi mới hết lo, ôn hòa nói "Ai da, người già rồi liền lo lắng mù quáng. Con đừng ghét bỏ vì nương lảm nhảm."

Từ Nam Phong lập tức "Mẫu phi có chỗ nào già đâu, nói người mười tám người ta cũng tin đấy."

Chủ đề nặng nề vừa rồi cứ như vậy cho qua, người một nhà vui vẻ hòa thuận, chớp mắt đã trôi qua nửa ngày. Bởi vì Hoàng thượng và Hoàng hậu không có ở đây, đôi phu thê cũng không cố kỵ gì, ở lại cùng Hiền phi dùng bữa tối rồi mới về phủ.

Lúc trở về, trong phủ đã lên đèn. Sương phòng của Diệp nương vẫn còn sáng đèn.

Từ Nam Phong vào cung một ngày, sợ Diệp nương ở ngoài cô đơn liền gõ cửa một cái, tiến vào phòng chào hỏi bà một tiếng.

Ánh nến chập chồn, ngón tay Diệp nương thực hiện nhuần nhuyễn mấy thủ pháp khâu thêu thừa mới học, trên đầu giường còn đặt một cây kéo và vài lụa. Hiếm khi thấy bà thêu thừa may vá.

Từ Nam Phong không khỏi ngẩn ra, đã bao nhiêu năm rồi nàng không thấy cảnh này?

Nhớ lại khi còn rất nhỏ, nàng nghèo đến nỗi giày cũng không có mà đi, mùa đông lạnh cóng đến da chân tím tái nứt nẻ. Diệp nương liền chọn ra trong số y phục cũ kỹ không nhiều lắm của mình, lấy sợi chỉ bông cũ, trong trời đêm tuyết lạnh lẽo, mượn ánh trăng dùng bàn tay thô ráp làm cho Từ Nam Phong một đôi giày vải bông.

Đó là một trong những ký ức ảm áp hiếm hoi trong trí nhớ của Từ Nam Phong.

"Nương, đã trẻ như vậy sao người còn chưa ngủ?" Từ Nam Phong tiến hẳn vào, mỉm cười hỏi bà "Hôm nay sao nương lại có nhã hứng làm nữ công vậy?"

Về mặt Diệp nương giống như bí mật đột nhiên bị người khác nhìn thấu. Bà vô thức giấu đế giày đã khâu được một nửa, ngượng ngùng nói "Dù sao nương cũng nhàn rồi, thừa thời gian làm chút việc."

"Đây là chuyện tốt nha." Từ Nam Phong cổ vũ bà, lại sờ vải làm giày của Diệp nương "Thêu giày? Đây là nương tự làm cho mình sao?"

"Không phải, là làm cho con."

Câu trả lời của bà nằm ngoài dự đoán của Từ Nam Phong, nàng kinh ngạc hỏi lại "Cho con?"

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Đột Nhiên, Không Kịp Đề Phòng Đã Hôn Rồi

Tối nay trăng thanh gió mát, ngay cả ánh sao như cũng trở nên nhu hòa hơn.

Diệp nương có chút ngưng ngừng, không tự chủ sờ ống tay áo, nhỏ giọng nói "Hiền phi nương nương làm cho con mấy bộ y phục, nương đều thấy cả rồi, thật sự rất đẹp mắt. Nương không làm được đồ tinh xảo như vậy, chỉ biết khâu giày thôi. Chẳng qua nhiều năm rồi không làm, tay chân đều luống cuống."

Chẳng biết vì sao viên mặt Từ Nam Phong có chút nóng lên, nàng cúi đầu che đi, cười nói "Bây giờ việc ăn mặc của nữ nhi không cần phải lo lắng như trước nữa, nương cũng không cần phí tâm như vậy. Chỉ cần nương có thể an ổn sống qua ngày, so với việc khâu một nghìn đôi giày còn có ý nghĩa hơn."

"Nương biết Nam nhi rất có tiền đồ, nhưng đây là nương muốn làm cho con." Giọng nói của Diệp nương có chút nghẹn ngào, bà theo thói quen xoa khoé mắt, thở dài một hơi "Con đối xử với nương rất tốt, nương đều biết cả. Trước đây nương không quan tâm đến con, hại con chịu thiệt thòi. Bây giờ nương đã tỉnh ngộ rồi, muốn đối tốt với con một chút, cũng muốn đền bù cho con, nhưng lại không biết nên bắt đầu từ đâu."

Ánh nến lập lờ, chiếu lên mấy sợi tóc bạc ở hai bên thái dương Diệp nương. Từ Nam Phong giật mình, bắt giác nhận ra, thì ra cùng với năm tháng trôi qua như nước chảy, mẫu thân nàng đã trở nên già nua.

Một khắc đó, tình cảm trong lòng nàng tuôn trào mãnh liệt, cánh môi Từ Nam Phong nhấp nháy mấy lần nhưng cũng không biết nên nói gì.

Diệp nương lấy kim khâu đưa lên tóc gãy gãy, châm chập mà nghiêm túc đem mặt giày và đế khâu lại. Bà đâm hai châm, rồi dừng lại lau khoé mắt ẩm ướt "Nam nhi, nói không sợ con chê cười. Hơn mười năm qua, từng giờ từng khắc nương đều sống trong oán hận và đố kỵ. Đố kỵ Trương thị, oán hận cha con, thậm chí oán hận lây sang con... Có đôi khi đêm hôm khuya khoắt không có lấy một tiếng động, nương một mình nằm trong chăn lạnh giá, phần uất mà sống qua ngày. Nương còn nghĩ nếu đại ca đoán mệnh của con còn sống, có lẽ nương đã không lưu lạc đến tình cảnh này."

"Nói đi cũng phải nói lại. Nương oán trời oán đất, nhưng đáng ra nên oán bản thân mình mới phải. Nam nhi, nương không có chí tiến thủ, nương thật có lỗi với con." Đôi mắt Diệp nương đỏ hồng, đục ngầu, tràn đầy hổ thẹn.

Nhưng Từ Nam Phong biết, rất nhiều năm về trước, khuôn mặt đầy nếp nhăn của Diệp nương từng đã rất diễm lệ, đôi bàn tay xù xì chai sạn từng mịn màng như tép hành, con người đục ngầu của bà từng trong suốt đa tình. Chẳng qua bà gặp phải một kẻ tệ bạc, đem tất cả tuổi xuân và tự tôn của bà từng chút từng chút nghiền nát thành bột phấn.

Từ Nam Phong kéo cánh tay mẫu thân, nở nụ cười xuất phát từ nội tâm "Nếu nương có thể quyết định bắt đầu lại từ đầu, thì thật là không có chuyện gì tốt hơn."

Diệp nương siết chặt bàn tay của nữ nhi, nhỏ giọng than thở "Nam nhi, nương làm xong đôi giày này cho con, sẽ rời khỏi đây."

Ý cười trên mặt Từ Nam Phong tắt ngấm "Tại sao nương lại nói đến chuyện rời đi?"

Diệp nương nhìn mặt Từ Nam Phong tối sầm lại, vội vàng giải thích "Nương không phải muốn quay lại bên cạnh cha con. Nương muốn trở lại quê hương Kinh Châu, mua một tiểu viện thanh tịnh sống qua ngày. Đường phố thành Lạc Dương nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, nương sợ một ngày gặp lại cha con, sợ hấn lại cho hạ nhân đến mời nương về. Nương sợ nhất thời nhẹ dạ... Chẳng bằng nương rời đi trước, những việc như vậy cũng không cần bận tâm nữa."

Nghe kế hoạch của Diệp nương, Từ Nam Phong thở phào nhẹ nhõm.

"Chỉ cần không phải trở về Từ phủ, chuyện gì cũng có thể thương lượng." Từ Nam Phong lại nhớ đến chuyện Hiền phi nói Thái Từ muốn nạp Từ Uyển Như vào Đông cung, trong lòng lo lắng, tiện đà nói "Việc này cần phải có chút thời gian chuẩn bị. Nương cứ chờ thêm một chút. Thế cục hiện nay không yên ổn, để một mình nương rời đi, con không yên tâm."

Diệp nương còn có chút do dự "Nương chỉ là một người vợ bị ruồng bỏ, lại ở lý trong Vương phủ ăn nhờ ở đậu, sợ rằng người khác sẽ đặt điều nói bậy."

Từ Nam Phong nở nụ cười trấn an bà "Ai dám đặt điều nói bậy nói bạ mẹ con chúng ta? Mà nếu họ có nói cũng không sao, chúng ta cũng không mất miếng thịt nào."

Diệp nương khó có được không dùng dằng, bà cười, giọng nói tận lực hạ thật thấp, ôn nhu nói "Tốt, nghe theo con."

"Về sau bất kể nương gặp phải chuyện gì, nhất định phải tìm con thương lượng đầu tiên." Từ Nam Phong thấp giọng dặn dò Diệp nương vài câu rồi đứng lên, nói "Không còn sớm nữa, nương mau đi nghỉ ngơi, đôi giày đó để ngày mai làm tiếp."

Diệp nương gật đầu, tiễn Từ Nam Phong ra cửa.

Hậu viện phả hương hoa sen từng đợt, Từ Nam Phong tham lam hít một hơi, nàng xoay lưng, tâm tình thư thái chưa từng có.

Nàng ngâm nga một câu hát, bước xuyên qua hành lang, nhảy qua bậc thang, đẩy cửa phòng ngủ, cười hô lên một tiếng "Thiếu Giới."

Kỷ vương vừa mới tắm rửa xong, mái tóc dài vẫn còn ướt, rối tung xõa trên vai. Mắt hán cũng không đeo dải lụa che, để lộ ra một đôi mắt đen thâm

thúy như Hắc Diệu thạch. Kỷ vương nghiêng đầu để Bát Bảo đứng bên cạnh lau tóc cho hắn, ôn nhu nhìn về phía Từ Nam Phong "Phu nhân, có chuyện gì làm nàng vui về vậy?"

Từ Nam Phong chấp tay sau lưng, nhẹ nhàng đi qua, ý cười trên miệng không sao che giấu được. Tính tình nàng trước nay luôn lãnh đạm cẩn trọng, đây là lần đầu tiên nàng có biểu hiện nữ tính xinh xắn như vậy. Ngay cả Bát Bảo cũng cảm thấy ngạc nhiên, vui vẻ nói thêm một câu "Phu nhân gặp chuyện vui gì nha, miệng cười rộng đến tận mang tai rồi."

Từ Nam Phong nhận khăn mềm từ Bát Bảo, nàng ngồi xuống bên cạnh Kỷ vương giúp hắn lau tóc.

Bát Bảo rất tinh ý, mím môi cười "Phu nhân và Vương gia nói chuyện, nô tỳ xin cáo lui."

Dứt lời nàng khép cửa lui ra ngoài.

Từ Nam Phong ngậm nga một câu hát, nhẹ nhàng lau từng sợi tóc của Kỷ vương. Đợi một lúc lâu không thấy nàng mở miệng nói chuyện, Kỷ vương không nhịn được giữ lấy khăn bông trên tay nàng, mỉm cười "Chuyện gì làm nàng cao hứng như vậy, lại nói một nửa rồi thôi?"

"Cũng không có gì, chỉ là cảm thấy Vương gia nhà ta thật lợi hại. Nếu không nghe theo mưu kế của chàng, ta cũng không biết làm sao để giúp nương tình ngộ. Quả nhiên là nếm quen vị sung sướng, ở vương phủ bà tiêu điều tự tại, sau đó thật sự không muốn về Từ phủ chịu tội. Hôm nay bà còn tự mình làm cho ta một đôi giày đây."

Giải quyết xong vấn đề khó khăn của Diệp nương, trong lòng nàng vô cùng cao hứng, đến cả lời nói cũng phá lệ ngọt ngào.

Kỷ vương hiển nhiên bị một câu "Vương gia nhà ta" lấy lòng, ý cười của hắn càng sâu, thấp giọng nói "Còn có thể lợi hại hơn, phu nhân thử một lần sẽ biết."

Ẩn ý trong lời nói của Kỷ vương, Từ Nam Phong lơ ngơ một lúc mới hiểu ra là hắn đang nói đến phương diện trên giường.

Khuôn mặt của nàng bỗng chốc nóng bừng, rút tay từ trong lòng bàn tay Kỷ vương ra, bắt đắc dĩ nói "Thiếu Giới trở nên xấu rồi."

Kỷ vương cũng cười nói "Tốt cũng chỉ đối với phu nhân nhà ta, xấu cũng chỉ đối với phu nhân nhà ta, có gì là không thể?"

Là ai dám nói Thiếu Giới Từ Lang nhu nhược tốt bụng? Rõ ràng là một tiểu tử hư hỏng mà!

Thấy Từ Nam Phong yên lặng, Kỷ vương túm lấy chóp mũi, cúi đầu cười, lúc ngẩng lên lại nghiêm túc nhìn nàng, ôn nhu nói "Nam Phong, ở lại đi, ở lại làm bạn với ta." Từ Nam Phong nâng khóe môi, nhẹ nhàng nói "Ta đang ở cạnh chàng đây."

"Ta nói là ở cạnh ta cả đời." Giọng của Kỷ vương trầm thấp, êm dịu như tiếng ngọc thạch.

Từ Nam Phong sững người một lúc, rồi vội vàng đứng lên "Ta cũng nên đi tắm rửa."

Kỷ vương định nắm tay nàng, nhưng trật đi một chút, khó khăn lắm mới túm được một bên tay áo của Từ Nam Phong. Nam Phong quay đầu lại, vừa vặn nhìn thấy con ngươi của Kỷ vương hiện lên chút thất lạc.

Một khắc sau, trên mặt Kỷ vương lại hiện lên ý cười ôn nhu. Hắn ngồi trên giường, ngửa đầu nhìn nàng "Nàng không cần trả lời ngay, cũng không cần cảm thấy áp lực, ta nguyện ý chờ nàng."

"... Được." Từ Nam Phong không không kim lòng được gạt đầu. Nàng cố gắng bước từng bước vững vàng ra khỏi cửa. Thực tế, vừa ra khỏi cửa, nàng liền trốn ở nơi khuất người, hai tay che lấy trái tim đang đập thình thịch.

Trong ánh mắt của Kỷ vương nhất định có chứa kì được làm lòng người mê mẩn.

Nghĩ như vậy, Từ Nam Phong vỗ nhẹ khuôn mặt đang nóng ran, cố gắng đè xuống chút rung động xa lạ này. Ở chung càng lâu, đối với những điều tốt Kỷ vương làm, nàng càng ngày càng không có sức chống cự. Cứ như vậy, chỉ sợ nàng sẽ hãm sâu vào trong đó.

Tắm rửa xong, Kỷ vương vẫn dựa vào giường đợi nàng. Nghe thấy tiếng bước chân nhỏ của nàng, Kỷ vương vội khăn khô đang cầm trên tay nói "Qua đây."

Từ Nam Phong nghĩ chắc Kỷ vương muốn lau tóc cho mình, liền khoát tay một cái "Không cần, chàng nghỉ sớm đi, ta tự làm là được."

Kỷ vương vẫn khẳng khái "Lần nào nàng cũng nói nhưng đâu có làm. Hay là để ta giúp nàng luôn?"

Hiếm khi Kỷ vương ngang ngược một lần, Từ Nam Phong cũng không muốn làm trái ý hắn, không còn cách nào khác ngoài việc ngoan ngoãn ngồi ở mép giường, cúi đầu xuống, để cho bàn tay ấm áp của Kỷ vương tùy ý lướt qua gò má của nàng, chạm vào mái tóc đen dài.

Động tác của Kỷ vương mềm mại, một tay luồn qua tóc nàng, một tay cẩn thận lau khô, không có nửa điểm không kiên nhẫn. Từ Nam Phong cảm thấy rất thoải mái, lại có chút buồn ngủ.

Không biết qua bao lâu, nàng đã buồn ngủ đến díp cả mắt, thân thể cũng nghiêng sang một bên dựa hẳn vào giường, tiến vào mộng đẹp.

Kỷ vương đặt khăn sang một bên, nhẹ giọng gọi một tiếng "Nam Phong?"

Không nghe thấy tiếng trả lời. Lúc này Kỷ vương mới xác định là nàng thật sự đã ngủ.

Từ sau khi thành thân, Kỷ vương không thích có người quấy rối lúc hân và Nam Phong ở chung, vậy nên hân cũng không sắp xếp nha hoàn thân cận ở ngoài. Kỷ vương chỉ có thể tự mình đứng dậy, sờ soạn một lúc mới buông được màn lụa xuống.

Giường rất rộng, lúc này Từ Nam Phong đang nằm ở bên ngoài. Kỷ vương không muốn làm nàng thức giấc, chỉ có thể trèo qua người nàng nằm vào bên trong.

Tay chân của Kỷ vương di chuyển rất cẩn thận, ai ngờ mới nhích được nửa người vào trong, Từ Nam Phong bất ngờ tỉnh lại, theo bản năng nắm tay áo của người ở trên dùng sức kéo, giọng nói vô cùng cảnh giác "Người nào..."

Kỷ vương mất thăng bằng, thân thể vô tình ngã xuống, đè lên người Từ Nam Phong. Đôi môi hân vừa khéo chạm vào đôi môi nàng, đột nhiên không kịp đề phòng đã hôn rồi.

Kỷ vương giật mình, mắt của Từ Nam Phong cũng trừng lớn, đập vào mắt nàng là hình ảnh mình và Kỷ vương dính chặt vào nhau.

Màn lụa tím khẽ lay động, bên ngoài ánh sáng bắt ngờ chiếu vào, nổi bật dưới ánh trăng mờ ảo là dung mạo Kỷ vương.

Hai đôi môi kề nhau, tóc đen quăn quít. Từ Nam Phong hoàn toàn tỉnh ngủ, hai tay nàng vẫn nắm chặt tay áo của Kỷ vương, chặt đến nỗi bàn tay nàng trắng bệch.

Trong đầu nàng như bị đổ một bình bột nhão, thậm chí còn quên đẩy hân ra.

Một lúc lâu sau, Kỷ vương mới hoàn hồn lại. Hân liếm bờ môi nàng, vừa như trấn an lại như đang thưởng thức, giọng nói khàn khàn "Có mùi máu tươi, làm nàng đau rồi sao?"

Lúc này Từ Nam Phong mới mơ hồ cảm thấy môi dưới tê tê, nàng đưa tay sờ một cái, có một vết đỏ nhạt.

Một tay Từ Nam Phong một tay che miệng, một tay chống lên ngực Kỷ vương đẩy ra một cái, trong miệng phát ra hai tiếng "ừm ừm" mơ hồ.

Kỷ vương từ trên người nàng đứng lên, lo lắng hỏi "Có nghiêm trọng không? Ta gọi Bát Bảo lấy thuốc cho nàng."

Từ Nam Phong không muốn để người khác nhìn thấy bộ dạng quần bách này của nàng, đỏ mặt lấp bắp nói "Không cần... Á, không nghiêm trọng."

Kỷ vương hỏi thăm mấy lần, Từ Nam Phong lại kiên trì không cho gọi người đến bôi thuốc. Hân không thể làm gì khác ngoài việc nằm ngửa bên cạnh nàng, hai tay đặt lên bụng nàng dặn dò "Cũng được, vậy nàng ngủ trước đi. Nhưng nếu ngày mai môi sưng đỏ, nhất định phải bôi thuốc."

Từ Nam Phong lên tiếng đáp ứng.

Lát sau, Kỷ vương cười khẽ một tiếng, trong giọng nói mang vài phần ngây thơ của trẻ con, ôn hòa nói "Đây là lần đầu tiên trong đời bản vương hôn, mùi vị của phu nhân rất khá."

Từ Nam Phong nhanh chóng lấy khăn che mặt, ấp úng nói "Đừng nói nữa." Đây cũng là lần đầu của nàng a!

Kỷ vương thấp giọng cười, vỗ con "nhộng" ở bên cạnh mình "Đừng tức giận mà hại thân."

Vì vậy sáng sớm ngày hôm sau, Diêu Dao đi luyện công buổi sáng, cúi cột bao cát đi ngang qua trước mặt Từ Nam Phong, chốc chốc hân lại chạy ngược lại nhìn chăm chăm miệng vết thương của nàng, cười giả dối "Haha, lợi hại, lợi hại. Ngươi và Vương gia thật sự là đã "hạ khẩu" rồi a!"

Từ Nam Phong e thẹn, ảo não nói "Ta không chỉ hạ khẩu được, còn hạ thủ được!"

Dứt lời, nàng tung một chưởng đánh bay Diêu Dao ra xa.

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Chàng...cái Người Này Đúng Là Một Tiểu Tử Hu!

Đầu tháng tám, đoàn người của Hoàng thượng đã đi ngao du từ bên ngoài thành Lạc Dương trở về, chuyến đi lần này còn có phi tần trong cung, con cái và cả thuộc hạ đi theo.

Chỉ vài ngày sau, trong cung truyền ra tin tức Thái tử điện hạ muốn nạp đích nữ tài mạo song toàn của Từ thượng thư làm trắc phi. Không bao lâu, Hoàng thượng tự mình xác nhận tin tức này.

Ngày 12 tháng 8, Từ Uyên Như được phong làm Từ lương đệ, chính thức tiến vào Đông cung. Bởi vì nàng ta chỉ là thiếp thất, nên cộc hôn sự này không thể làm rầm rộ. Nhưng bởi vì vị trí của Từ lương đệ không kém Thái tử phi, tương lai Thái tử đăng cơ, ít nhất nàng ta cũng là Quý phi tôn quý, Từ gia cũng nhờ đó được nở mày nở mặt.

Sau khi Thái tử nạp thê thiếp được mấy hôm là tới Tết Trung Thu. Dựa theo lệ cũ, trong hoàng cung không tổ chức quốc yến mà cho quan lại nghỉ ngơi một ngày cùng gia đình đoàn viên.

Tuy rằng không có quốc yến nhưng gia yến vẫn phải có, Hoàng tử, Hoàng tôn cũng không ngoại lệ. Tối đó họ phải tiến cung dùng bữa với Hoàng thượng và Hoàng hậu, xem ca vũ dưới ánh trăng. Như vậy cũng được coi là đoàn viên.

Hôm nay Từ Nam Phong mặc y phục màu đỏ nhạt trông rất dịu dàng, trên y phục phối hợp thêm cả hạt ngọc trai nhỏ vàng và thêu hình hoa mẫu đơn màu bạc, một dải lụa mỏng hơi ngả sang màu đỏ cam được vắt trên tay nàng. Mái tóc đen nhánh của nàng được vấn lên theo kiểu Đới Đào kế. Những thứ được cài trên đầu nàng được dựa theo phẩm cấp mà làm, nhìn thế nào thì trông nàng cũng hiền hậu, lễ nghi, lại còn thêm mấy phần thông minh xinh đẹp nữa.

Kỷ vương vẫn mặc lễ phục màu tím, ở cổ lộ ra một chút cổ áo trong trắng như tuyết, càng làm nổi bật khuôn mặt như ngọc của hắn.

Trước khi gia yến tổ chức một canh giờ, hai người cùng tiến cung. Trong cung đã bày sẵn rất nhiều bàn trà và đệm để hoàng thân quốc thích nghỉ ngơi.

Lúc này mặt trời còn chưa lặn hẳn xuống núi, không biết phải chờ thêm bao lâu nữa gia yến mới bắt đầu. Từ Nam Phong và Kỷ vương cùng đi dạo ở Ngự hoa viên, đúng lúc gặp được Dương tướng quân đang đi tuần tra. Hai bên liền lên tiếng chào hỏi hàn huyên đôi câu.

"Cuộc biến ở phía Tây Nam vẫn chưa dẹp yên, chiến tranh liên miên, Lĩnh Nam vương tâm tình rối loạn không yên, làm gì có tâm trạng rời bến Bình Khẩu."

Không biết vì sao câu chuyện lại chuyển tới họa ngoại xâm, khuôn mặt cương nghị của Dương tướng quân vô cùng tức giận, trầm giọng nói "Tâm tư của Hoàng thượng toàn bộ đều đang nghĩ là sao để đánh gặc Hồ ở phương Bắc, không rảnh rỗi để chỉ huy việc ở vùng duyên hải phía Nam. Nếu không phải vậy, bản tướng quân cũng muốn đích thân xuôi nam, một lưới bắt gọn gặc Oa."

Kỷ vương nói "Lĩnh Nam vương tuổi già sức yếu, lại không có người nối nghiệp. Theo bản vương thấy, huyết mạch của Lĩnh Nam vương không bao lâu nữa sẽ phải thay máu rồi."

Vừa nghe hai người đang thương nghị chuyện chính sự, Từ Nam Phong chủ động xin lui tránh người nghỉ ngơi. Nàng một mình tản bộ dọc con đường nhỏ lát đá cuội dẫn đến cây cầu vắt ngang hồ sen.

Ai ngờ vừa đúng lúc đó, cách đó hai trượng có một phụ tử từ một chỗ khác cũng đang đi lên cầu. Nam nhân râu dài ba thước, một thân quan bào đỏ thẫm, nữ tử trẻ chung xinh đẹp, một thân lễ phục vàng nhạt. Đó là Từ Vị và Từ Uyên Như.

Nếu không có ý chỉ của Hoàng hậu, truyền xuống lệnh khai ân, thân phận của cha con Từ gia không có tư cách tham dự gia yến hoàng thất.

Từ Nam Phong khẽ nhủ thầm, dù cách xa mấy chục bước cũng có thể nghe thấy tiếng cười như chuông bạc của Từ Uyên Như.

Nàng thật sự không muốn nhìn thấy khuôn mặt ngang ngược của Từ Uyên Như.

Tránh ra, họ lại nghĩ mình sợ hãi. Tiến lên nghênh đón, họ lại nghĩ mình ân cần lấy lòng. Từ Nam Phong dứt khoát đứng trên cầu không động, đôi mắt lạnh nhạt nhìn đôi phụ tử đi tới.

Từ Uyên Như cũng vừa lúc nhìn thấy nàng, cảm nàng ta nâng cao hơn một chút, đuôi mày khéo mắt đều hiện lên ngạo khí bề ngễ cao hơn hết thảy. Từ Nam Phong thật sự không hiểu, chỉ là thân phận thiếp thất nhỏ nhỏ cũng có thể làm nàng ta kiêu ngạo như vậy sao?

Biểu cảm trên gương mặt Từ Vị rất gượng ép, lúng túng hướng Từ Nam Phong gật đầu một cái xem như chào hỏi.

"Cây cầu rộng như vậy, làm phiền Kỷ vương phi tránh đường nhường bước." Từ Uyên Như dùng đầu ngón tay mịn màng vuốt ve khuyên tai phi thủy tinh xảo, cười khinh thường, giữa lông mày đều hiện lên nét quyền rũ không hợp tuổi.

Từ Nam Phong nắm tay áo, giọng nói có chút lạnh nhạt "Luận về địa vị, ta chính là Kỷ vương phi mà người chỉ là thiếp thất của Thái tử. Luận về phẩm cấp, ta là chính nhị phẩm Vương phi, người chỉ là Từ lương đệ tam phẩm. Luận về bối phận, ta là tỷ tỷ, người là muội muội. Dù nói thế nào, cũng phải là người nhường đường mới hợp lý. Từ lương đệ tài mạo song toàn, chỉ một quy củ như vậy cũng không hiểu được?"

Sắc mặt Từ Uyên Như thay đổi, nàng ta cắn đôi môi đỏ mọng, chỉ một lát, nàng ta tràn đầy khuất nhục, đôi môi xả ra một chút tươi cười giả dối "Kỷ vương phi, nói như vậy cũng không nề mặt ta. Tương lai ai tôn quý, ai ê tiện còn chưa biết được."

"Như nhi." Từ Vị quát khẽ, đưa mắt ý bảo Từ Uyên Như câm miệng.

Ý cười trên miệng Từ Nam Phong không giảm, híp mắt nói "Hiện nay thân thể Thánh thượng vẫn khỏe mạnh, người nhanh như vậy đã muốn làm quý vị, đây chẳng phải là trù ẻo đương kim thánh thượng? Từ lương đệ, nếu muốn nói không nể mặt, những lời này ta trả lại cho người."

Từ Vị có kinh nghiệm trên quan trường, ông ta co được dẫn được, giả bộ làm ra bộ dạng sợ hãi, chấp tay nói "Từ lương đệ nhỏ tuổi không hiểu chuyện, mong Vương phi nương nương thứ tội."

Từ Uyển Như hít sâu một hơi, gương mặt kiêu ngạo vừa rồi lập tức biến mất, nàng ta làm ra vẻ vô tội nói "Phụ thân nói đúng, là muội muội sai rồi, thỉnh Vương phi không trách tội."

Dứt lời, nàng ta bước về sau, đứng sang một bên chủ động nhường đường cho Từ Nam Phong.

"Nhỏ tuổi và không biết xấu hổ là hai việc khác nhau." Từ Nam Phong cười một tiếng, nhìn thẳng vào hai người họ "Hy vọng Từ thượng thư và Từ lương đệ nhớ rõ, ta chỉ mong muốn có cuộc sống an ổn, không muốn phí tâm tư cùng các người đấu đá. Nhưng nếu các người bức ta vào đường cùng, ta có thù tất báo."

Dứt lời, nàng ngừng đầu đi ngang qua Từ Uyển Như, quần áo nàng đỏ nhạt tinh xảo, vạt phần yểu điệu.

"Lúc này người đắc ý gì chứ! Cứ chờ mà xem! Sớm hay muộn ta cũng sẽ trở thành nữ nhân tôn quý nhất thiên hạ." Từ Uyển Như nắm chặt tay thành quyền, móng tay bấm mạnh vào thịt.

Từ Vị có chút lo lắng "Như nhi, mọi chuyện không thể chỉ vì cái lợi trước mắt. Có thể nhịn được thì cố nhịn."

"Phụ thân, cha biết con cũng không cam tâm trở thành kẻ dưới. Cha cứ chờ xem, con tự có cách hay." Ánh mắt nàng ta âm ngoan, một âm mưu ác độc dần hình thành.

Từ Nam Phong đi dọc con đường nhỏ lát đá cuội trở về, nhìn thấy Kỷ vương còn đứng chờ ở chỗ cũ liền đi tới chỗ hắt, nhẹ giọng hỏi "Chàng cùng sư phụ nói chuyện xong rồi?"

Kỷ vương mỉm cười dắt tay nàng "Vừa rồi nghe Dương tướng quân nói nàng gặp Từ lương đệ trên cầu?"

"Đúng vậy, nhưng so với mẫu thân nàng ta, nha đầu đó vẫn còn non lắm, còn nghĩ muốn lập uy với ta."

"Trước đây nàng ta từng làm khó dễ nàng?"

Từ Nam Phong nhìn thấy nụ cười trên miệng Kỷ vương, nghe được giọng nói ôn nhu trầm áp, chút không vui còn sót lại tan thành mây khói. Nàng cười tỏ vẻ không để ý, thản nhiên nói "Chàng yên tâm, bọn họ không bắt nạt được ta."

Kỷ vương vuốt ve đầu ngón tay nàng, cúi đầu cười "Đúng vậy, phụ nhân nhà chúng ta lợi hại nhất."

Từ Nam Phong biết Kỷ vương đang trêu ghẹo mình, lại nhớ tới lần trước nàng từng vô tình nói "Kỷ vương nhà chúng ta lợi hại nhất", khuôn mặt không khỏi nóng lên "Chàng... cái người này đúng là một tiểu tử hư!"

Vì câu nói đó, Kỷ vương cười rất thoải mái.

Mặt trời lặn về phía tây, mặt trăng cũng chậm rãi mọc lên. Rất nhiều Hoàng tử, Hoàng tôn mặc lễ phục vào dự yến. Ở nơi thiết yến, hoa đèn trắng lệ, ca vũ cũng bắt đầu.

Theo thông lệ, Hoàng đế kiểm tra việc học tập của con cháu, vì vậy cũng có tục lệ đầu tư lệnh làm thơ, lấy trắng và quế làm đề, tự do làm một bài thơ. Nếu được Hoàng đế tán thưởng hoặc được giải nhất đều được trọng thưởng.

Mấy vị Hoàng tử còn nhỏ xoa tay, nóng lòng muốn thử, hi vọng có thể đạt được sự thừa nhận của phụ hoàng. Chỉ có Thái tử và Kỷ vương là hai hoàng tử đã trưởng thành ngồi uống rượu, không có hứng thú tham gia.

Thái tử quyền cao chức trọng, đương nhiên không cần lấy việc này khoe khoang với người khác, mà Kỷ vương là hoàng tử không được sủng nên cũng không ai đứng ra mời hắn làm thơ.

Từ Nam Phong lại thấy đây là chuyện tốt. Lúc trước nàng đã nghĩ đến việc yên lặng cùng Kỷ vương uống chút rượu, cùng thưởng trăng.

Tôn hoàng hậu dường như rất thích Từ Uyển Như. Bà nói với Hoàng thượng cho Từ lương đệ làm thơ, lại thắng ba bốn lượt. Hoàng thượng rất vui mừng, sai người thưởng cho Từ Uyển Như một đôi ngọc như ý, cũng có thể là nể mặt Thái tử.

Nhất thời, ngay cả Thái tử phi cũng đề lộ ra một chút hâm mộ.

Yến hội đang náo nhiệt, Hoàng hậu bỗng nhiên lên tiếng "Kỷ vương phi và Từ lương đệ là chị em ruột. Từ lương đệ tài hoa hơn người, vậy người làm tỷ tỷ chắc cũng không kém đi?"

Hoàng hậu đã lên tiếng, Hoàng thượng cũng tiếp lời "Kỷ vương phi cũng tới làm thơ?"

Từ Nam Phong buông bình rượu, trong lòng chột dạ.

Từ Uyên Như hứng thú nhìn lại, nụ cười nàng ta chứa vài phần hả hê.

Từ Nam Phong có đọc qua vài câu thơ, nhưng so với Từ Uyên Như được phu tử có tiếng dạy dỗ thì không bằng. Nếu cố chấp làm thơ, đương nhiên sẽ thấp hơn người khác một bậc, vậy sẽ làm mọi người ở đây chế giễu.

Kỷ vương muốn mở miệng giải vây cho nàng như Từ Nam Phong nắm chặt tay của hắn, ý bảo Kỷ vương không cần lo lắng.

Tiếp theo nàng đứng dậy cúi đầu, ôn hòa nói "Bẩm bệ hạ, nương nương, từ nhỏ nhi thần và Từ lương đệ học tập không giống nhau. Từ lương đệ học văn còn nhi thần tập võ, không thể so sánh được."

"Suýt nữa trẫm quên mất ngươi là nữ đồ nhi của Dương ái khanh." Hai tay Hoàng đế đặt trên đầu gối, có chút mong đợi nói "Trẫm dùng võ trị quốc, yêu nhất là các dũng sĩ. Kỷ vương phi, ngươi sẽ múa kiếm?"

Nghe thấy vậy, Từ Nam Phong biết mình đoán trúng thánh ý, nàng cao giọng đáp "Bệ hạ, nhi thần xin bêu xấu!"

Cũng may là mấy bộ kiếm pháp nàng đã nhớ kỹ trong lòng. Nói ra cũng thật xấu hổ, một bộ kiếm pháp nàng luyện đến bảy, tám năm rồi cũng không thể khen xuất quỷ nhập thần, nhưng ít nhất bây giờ lấy ra lừa người cũng vẫn có thể.

Đường kiếm giống như rồng lượn, ánh kiếm chớp lóe như điện, cả người di chuyển dẻo dai, những hạt ngọc trai vàng nhẹ nhàng đung đưa theo như những hạt sen sắp mở ra, thật sự rất đẹp.

Di chuyển người, thu kiếm, chấp tay, tất cả đều lưu loát.

Nàng lưu loát chuyển động thân thể, thu kiếm, ôm quyền hành lễ.

Hoàng đế nói "Tốt." Chỉ một chữ nhưng đã nói lên sự tán thưởng lớn lao.

Tôn hoàng hậu quan sát sắc mặt của Đế vương, vội vã nói với nội thị "Đem vòng tay ba màu của ta ban cho Kỷ vương phi."

Từ Nam Phong lại bái tạ "Tạ ơn bệ hạ, tạ ơn nương nương."

Xem như vừa rồi nàng sợ bóng sợ gió rồi.

Đem kiếm trả lại cho nội thị, Từ Nam Phong trở lại chỗ ngồi. Vừa ngồi xuống, Kỷ vương đã nắm tay nàng, hạ giọng thật thấp nói "Kiếm pháp của phu nhân, chỉ cần nghe thấy tiếng gió rít thôi cũng biết khí thế như rồng."

Từ Nam Phong cười cười, đề xuống trái tim còn đang đập rộn ràng trong lồng ngực đáp "Thật ra ta khản trương muốn chết. Rất sợ nếu bản thân ta phạm sai lầm sẽ làm chàng mất mặt."

Một hồi gia yến dù nguy hiểm nhưng cũng đã qua. Mãi đến khi trăng lên đỉnh, yến hội giải tán, mọi người vui vẻ ra về.

Thái tử còn đang trong thời kỳ tân hôn, hình như hắn đang chìm đắm trong sắc đẹp của Từ lương đệ nên trên đường về đồng ý cho Từ lương đệ ngồi cùng xe.

Nhưng hình như Từ Uyên Như lại không mấy vui vẻ.

"Uyển nhi, vì sao nàng rầu rĩ không vui?" Thái tử ôm Từ Uyên Như vào ngực, trầm giọng hỏi

Từ Uyên Như thuận thế dựa vào lòng Lưu Huyền, mày liễu hơi cau lại, dịu dàng nói "Điện hạ, trong lòng thiếp có chuyện không vui, không biết có nên nói hay không."

"Nói cho ta nghe một chút."

"Thứ tỷ Từ Nam Phong của thiếp hành vi quá đáng, làm cho phụ thân trong lúc tức giận cùng nàng đoạn tuyệt quan hệ phụ tử. Việc này điện hạ chắc đã nghe nói."

Khuôn mặt Từ Uyên Như u sầu, tiện đà nói tiếp "Nhưng có chuyện ngài còn không biết. Lúc nàng ta xuất giá đã tuyên bố muốn mượn thế lực của Kỷ vương trả thù Từ gia. Từ trước đến nay nàng ta luôn đồ kị thiếp, thiếp thật sự rất sợ nàng ta sẽ làm ra chuyện đại nghịch bất đạo..."

Thái tử cười nhạt, lỗ đính nói "Kỷ vương? Tử đệ như quả hồng mềm của ta có thể cho nàng ta mượn thế lực nào?"

Từ Uyên Như mím đôi môi đỏ, trong mắt ngấn nước "Hôm nay lúc ở trên cầu thiếp gặp phải thứ tỷ. Nàng ấy nói với thiếp vô cùng lỗ mãng. Mới vừa rồi nàng ta múa kiếm, mấy lần đã chia vào thiếp."

Dứt lời, nàng ta nhẹ nhàng kéo bàn tay Thái tử đặt lên bộ ngực mềm mại của mình, ủy khuất nói "Thiếp bị kinh sợ, cho đến giờ ngực vẫn còn đau."

Khỏe miệng Thái từ nhếch lên, ánh mắt hần âm u, bàn tay dùng sức nhào nắm một phen, giọng nói khàn khàn "Uyển nhi không cần lo lắng. Người của Kỷ vương phủ cho dù có mười lá gan cũng không tạo nên sóng gió gì. Ở bên đó có một chút gió thổi cỏ lay, ta có thể lấy mạng hần ngay lập tức."

Đôi môi đỏ mọng của Từ Uyển Như cong lên, ghé lại gần tai Thái từ cười duyên "Vẫn là điện hạ thương thiếp."

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Ta Muốn Hôn Nàng, Được Không ?

Edit: Bối Xu

Trung thu vừa qua, vài ngày sau đó trời liên tục có mưa thu. Phóng tầm mắt nhìn ra xa, mặt đất đã mọc từng cụm cúc thưa thớt, ngay cả khi gió thổi cũng mang đến một chút độ ẩm thanh mát.

Hôm nay được hôm trời quang mây tạnh, mái ngói Đông cung được gột rửa nhìn như mới. Từ Uyển Như ngồi ngay ngắn trước gương, tinh tế vẽ mày thoa phấn, tô son đỏ như màu anh đào.

Thị nữ thân cận của nàng ta luôn miệng tán dương "Nương nương quả là quốc sắc thiên hương, cũng khó trách Thái tử điện hạ sủng ái người như vậy, có đồ gì tốt liền đưa cho nương nương dùng trước."

Từ Uyển Như nghe thị nữ nịnh hót lơ đãng cười một tiếng "Được sủng ái cũng có tác dụng gì, chẳng phải vẫn kém người kia một bậc, mỗi ngày đều phải đến chỗ Thái tử phi thỉnh an sao? Trước kia ở trong nhà đều là người khác đến thỉnh an ta, bây giờ lại phải nhìn sắc mặt người khác hành động."

Nói xong, Từ Uyển Như nhíu mày liễu "Đem cây trầm khảm cánh bướm vàng trên đầu ta xuống, tránh cho nàng ta nói ta dùng một đồng vàng ngọc, vượt quá giới hạn."

Như Ý không dám nhiều lời, nhanh chóng đem cây trầm kia gỡ xuống, cẩn thận đặt lại vào trong hộp.

Trang điểm xong, Từ Uyển Như theo thường lệ đi đến chính điện thỉnh an chính thể. Nàng ta đeo lên bộ mặt ngây thơ, ánh mắt sáng rực, khuôn mặt tươi cười. Mớ miệng ra là lập tức gọi một tiếng "tỷ tỷ", dụ dỗ Thái tử phi vui vẻ không thôi. Ngồi một lát, ánh mắt Từ Uyển Như nhìn vào túi hương bên người Thái tử phi, ánh mắt hiện lên một tia tính toán.

"Tư lương đệ đang nhìn cái gì vậy?" Thái tử phi cười hỏi.

Trong lòng Từ Uyển Như đã tính kế xong, bụm miệng cười nói "Thiếp đang nhìn túi hương bên hông tỷ tỷ. Mùi hương đó vô cùng đặc biệt nên trong lòng có chút hiếu kỳ."

Thái tử phi cũng không suy nghĩ nhiều, nàng sờ túi hương thêu cá chép bạc bên hông giải thích "Đây là túi hương nhà mẹ đẻ bốn cung đưa tới, không mua được ở nơi nào đâu. Nếu muội thích, trong phòng bốn cung còn hai cái mới, lát muội về sẽ cho người đưa tới."

Từ Uyển Như thè lưỡi như rắn độc, cười nói "Vây thiếp cảm ơn tỷ tỷ trước."

Gió thu lại nổi lên, cuốn theo lá vàng trên mặt đất, mang theo hương quế thoang thoảng, thổi về hướng hoàng cung.

Hôm nay khó khăn lắm Từ Nam Phong mới có một ngày rảnh rỗi để xuất môn gặp một người.

Diệp Tiểu Bưu đứng trước một gian phòng trang nhã ở quán trà. Đứng cạnh hần còn có một nam tử trung niên. Hơn mười năm chưa gặp, tiểu nhị ở hiệu cầm đồ năm đó đã trở thành một nam tử trung niên, dáng đi như hổ, ánh mắt cũng có sự thông minh, từng trải. Vừa nhìn thấy Từ Nam Phong mặc quần áo đơn giản nhưng khí chất xuất trần, hần liền biết đây là khách quý, vội vàng khom người hành lễ.

Diệp Tiểu Bưu đẩy Lý Chi Niên một cái, ân cần nói "Biểu muội, đây chính là Lý huynh, bây giờ đã là Lý chương quỹ."

Nói xong hần lại trình lên một quyển sổ ghi chép cũ kỹ "Gia phả Từ gia ở chỗ cha muội, ta tốn hết công sức cũng chỉ có thể lấy được một phần này. Còn có gia phả của Diệp gia ở huyện. Chỉ là Huyện lệnh đại nhân có lời, trước cuối năm phải đem trả lại."

Từ Nam Phong mở gia phả Từ gia, phát hiện có một tờ bị thiếu. Tờ giấy ghi tên từ nguyên phối của Từ Vị là Diệp nương đã sớm bị mất.

Nhìn quyển sổ của Huyện lệnh, văn tự ghi chép về quan hệ của Từ tú tài và Diệp thị cũng bị tô xóa sạch sẽ.

Nàng nhíu mày hỏi "Gia phả của huyện không trọn vẹn sao?"

"Cái này..." Diệp Tiểu Bưu thấp thòm nói "Không dám lừa gạt muội. Thời điểm ta lấy được quyển sổ, nó đã thành như vậy."

Từ Nam Phong trầm tư một lúc, liền biết chuyện này quá nửa là do Từ Vị và Trương thị động chân động tay trước nàng một bước. Nhìn thấy Lý Chi Niên vẫn còn ở đây, Từ Nam Phong cũng không tiện nhiều lời. Nàng khép quyển sổ ghi chép nói "Đã biết, người đi ra ngoài trước. Điều công tử sẽ đưa đồ đã hứa cho người."

Từ Nam Phong mỉm cười, dang tay làm dấu mời với Lý Chi Niên, ôn hòa nói "Lý trưởng quý và ta là đồng hương, không cần câu nệ. Ta chỉ muốn mời người ngồi xuống uống chén trà ấm người thôi."

"Thảo dân không dám. Thỉnh nương nương để thảo dân đứng." Lý Chi Niên là một kẻ rất biết nhìn thời thế, hần cười nịnh nọt, khách sáo nói "Lần đầu tiên gặp gỡ nương nương vẫn chỉ là một tiêu oa nhi. Hơn mười năm đã qua, nương nương lên như điều gặp gió, thảo dân cũng chỉ là thân liễu già."

"Năm đó lúc cha ta đề tên lên bảng vàng, chương quý đã từng thấy ông ta chưa?"

"Đã thấy rồi. Lệnh tôn cười một con tuấn mã trắng đeo hoa đỏ, tay cầm trượng nguyên lệnh, quát ngựa đạo phó, rất có tiền đồ."

Từ Nam Phong hình như đang suy nghĩ điều gì, nàng gật đầu, đẩy chén trà nóng đến trước mặt hần, nói thẳng "Ta cũng không vòng vo nữa. Lần này khó lắm mới mời được chương quý tới là có chuyện muốn trao đổi."

"Mời Vương phi nói, thảo dân sẽ cố hết sức hoàn thành."

Người làm ăn thường rất khôn khéo giỏi giang. Vì chưa hoàn toàn tin nhiệm người trước mắt, Từ Nam Phong cũng không đem toàn bộ kế hoạch của mình tiết lộ cho Lý Chi Niên, chỉ thoải thác nói "Không lừa gạt người, sinh lễ lúc ta lập gia đình có một biệt uyển, trong đó đều là núi giả ao lớn. Ta vốn muốn dùng nó để kinh doanh, hàng năm sản xuất một ít đồ, vừa có thể làm công phẩm, lại có thể đổi một ít đồ gia dụng, nhưng khổ nỗi không tìm được người thích giúp một tay. Sau đó ta lại nghe biều ca nhắc đến Lý chương quý rất thông minh lại có khả năng. Ta nghĩ chúng ta là đồng hương, liền có ý định mời Lý chương quý đến giúp đỡ một tay."

Lý Chi Niên nghe xong vừa mừng vừa sợ, vội vàng hỏi "Ồi, Vương phi đề cao thảo dân rồi! Tiểu nhân chỉ là một gã chương quý không có danh tiếng ở thành Lạc Dương, làm ăn buôn bán cũng không tốt, chỉ cầu ấm no, làm sao có thể đảm nhiệm được chức trách nặng nề như vậy."

Năng lực kinh doanh của hần như thế nào Từ Nam Phong thật sự không để tâm. Nàng chỉ đang nghĩ đến việc giấu Lý Chi Niên ở một nơi mà Từ Vị không thể tìm được.

Biệt uyển kia ở huyện Thúy Cảnh, cách thành Lạc Dương hơn 100 dặm. Ở đó có một đồng việc chưa làm xong, lại không có một ai tiến đến hỏi thăm, quả thật là một địa điểm tốt để giấu người.

Từ Nam Phong thổi ngạt trà, nói "Thù lao một năm bốn mươi lượng. Nếu người kinh doanh tốt, cuối năm sẽ có thêm tiền thưởng. Quyết định của chương quý ra sao?"

Bốn mươi lượng!

Lý Chi Niên làm công ở một hiệu cầm đồ nhỏ của một vị đại gia ở Đông thành, một năm chỉ kiếm được mười lăm lượng bạc. Hiện nay có người sẵn sàng cho hần thù lao gấp bội, như vậy cuộc sống của vợ con cũng có thể tốt hơn, hần cũng không có lý do gì để từ chối.

"Nhận được sự tin nhiệm của Vương phi, tiểu nhân chắc chắn sẽ cúc cung tận tụy, dù chết cũng không chối từ."

Từ Nam Phong cười ra tiếng "Chương quý nói quá lời rồi. Còn một chuyện nữa, người có thể đem vợ con đến đó ở tạm nhưng không thể nói chuyện người sẽ chuyển đến biệt uyển với bất kỳ ai khác. Dù sao thân phận của ta cũng có nhiều cớ kị. Về việc làm ăn, người có thể dùng bỏ câu đưa thư hoặc để người thân cận truyền lời cho ta. Chương quý chỉ việc an tâm chăm sóc biệt uyển là được, ta nhất định sẽ không bạc đãi người."

Như vậy là phải tiến hành bí mật rồi. Lý Chi Niên rất nhanh đoán được ý nàng, khom người đáp "Tiểu nhân đã rõ, tuyệt đối không rời khỏi biệt uyển."

Từ Nam Phong dặn dò hần thêm một ít chuyện. Cho đến lúc ánh tà dương ngả về tây, toàn bộ công việc đều được nói rõ ràng.

Trên đường về phủ, phố vừa lên đèn. Từ Nam Phong xốc màn che nhìn ra đường. Thành Lạc Dương chìm trong một ánh đèn vàng đỏ, vừa náo nhiệt lại phồn hoa.

Diêu Dao đang điều khiển xe ngựa, bỗng nhiên mở miệng hỏi "Kế hoạch của người, người đã cùng Lưu Hoài thương lượng chưa?"

Phản ứng đầu tiên của Từ Nam Phong là: Vì sao phải thương lượng cùng chàng?

Những việc như thế này chỉ là chuyện nhỏ, nàng có thể tự mình giải quyết, về cơ bản không phải làm phiền đến Kỷ vương.

Sau đó nàng nghĩ lại, Kỷ vương và nàng là người một nhà, mọi chuyện xin ý kiến của chàng cũng không phải chuyện gì quá phiền.

Nàng cười nói "Việc này tự ta có thể tự xử lý, cũng không muốn để chàng quan tâm. Huống hồ, dù ta không nói gì, người cũng sẽ báo lại cho chàng."

"Ta nói cho hần biết và việc người chủ động nói cho hần biết là hai việc khác nhau."

"Vì sao không giống nhau?"

Diêu Dao vung vẩy roi ngựa, cười hi hi nói "Hắn nhìn thấy ta liền ghét bỏ, nhìn thấy người lại vô cùng vui vẻ. Đương nhiên là không giống."

Từ Nam Phong cười ha ha hai tiếng.

Chẳng hiểu vì sao nàng chợt nhớ đến tháng ba đó ở ven hồ dưới chân núi Giao Lăng, Kỷ vương từng thành thật thẳng thắn nói cho nàng biết việc ca cơ trong phủ. Chẳng từng nói "Ta chính miệng nói cho nàng biết, dù sao cũng tốt hơn việc nàng biết chuyện từ miệng người khác."

Là bản thân nàng quá mức tự tin cho mình là đúng, quá coi thường chàng?

Từ Nam Phong có chút lo lắng, lại không để ý rằng địa vị của Kỷ vương trong lòng càng ngày càng lớn.

Trở về phủ vừa lúc dùng bữa tối. Đối với chuyện nàng ra ngoài cả ngày, Kỷ vương cũng không hỏi nhiều, chỉ ôn hòa phân phó thị nữ mang lên một chén nước đường hương quế cho Từ Nam Phong giải khát.

Đối với việc này, Từ Nam Phong đã sớm hình thành thói quen. Mỗi lần trở về, Kỷ vương đều chuẩn bị trước cho nàng điểm tâm ngon hoặc nước canh, cẩn thận phục vụ nàng.

Từ Nam Phong ăn đồ ăn được Kỷ vương chuẩn bị, trong lòng lại có chút buồn phiền. Nàng không biết trong tương lai, khi cục diện thái bình, cô nương nhà ai sẽ kề cận bên hắn.

Dùng xong bữa tối, Từ Nam Phong buông đũa, nhỏ giọng nói "Thiếu Giới, ta muốn cùng chàng đi dạo một chút."

Hiếm có dịp nàng chủ động, Kỷ vương hơi giật mình, cười hiền nói "Như vậy thật tốt."

Ngay cả Diệp nương cũng lộ ra vẻ mặt vui mừng, yên lặng rời đi, trong lòng nghĩ thầm con gái của mình đã thông suốt rồi.

Hai người chậm rãi đi đến đình ở giữa. Trong ao sen đã có mấy chiếc lá vàng, còn có mấy nhánh dài biến thành đài sen đứng thẳng trên mặt nước, mặt nước dập dờn, phản chiếu bầu trời đầy sao và ánh trăng lung linh.

"Tôi nay thật nhiều sao, ánh trăng cũng rất đẹp." Một tay Từ Nam Phong nắm lấy tay Kỷ vương, một tay không an phận lắc lư, mở miệng nói một câu vô vị.

"Thật không?" Trước mắt Kỷ vương là một mảnh tối đen mờ nhạt. Dải lụa che mắt lưu lại mùi thuốc hòa quyện với mùi hoa quế làm say lòng người.

Kỷ vương nghiêng đầu, nhẹ giọng nói "Phu nhân đứng trong ánh trăng, nhất định rất đẹp."

Lời tình tứ nói ra làm nàng không kịp đề phòng, Từ Nam Phong nghẹn lời, đành cầm lấy hạt châu nhỏ trong lòng ngực nghịch.

"Đừng đột ngột nói ra những lời như vậy." Đứng trước mặt Kỷ vương, Từ Nam Phong cảm giác mình bị lời kia đánh bại, nội tâm tĩnh lặng của nàng dễ dàng bị Kỷ vương khuấy tung lên, làm nàng không biết ứng phó ra sao.

Kỷ vương thích nhất là nghe được giọng điệu không biết làm sao mới tốt của nàng, mềm nhũn như đệm thịt của mèo con. Hắn cười nói "Chỉ một câu này mà nàng đã không chịu nổi? Nàng là phu nhân của ta, ta làm gì với nàng cũng được."

Từ Nam Phong đã quên mục đích lúc đầu gọi Kỷ vương đi tản bộ. Nàng cảm giác chóng mặt, ngây ngốc hỏi "Chàng còn muốn làm gì với ta?"

Kỷ vương bỗng dừng bước.

Từ Nam Phong quay đầu, nhìn thấy Kỷ vương đang đứng một mình dưới ngọn đèn dầu, lặng lẽ nhìn về hướng nàng mỉm cười.

Nụ cười kia thâm trầm, rất giáo hoạt, lại hết sức nghiêm túc.

Đột nhiên Từ Nam Phong có dự cảm không tốt. Lời hắn nói ra nhất định làm người ta xấu hổ đỏ mặt.

Quả nhiên một khắc sau, Kỷ vương nói "Ta muốn hôn nàng, được không?"

"Đương nhiên không thể!" Từ Nam Phong không cần nghĩ ngợi, ngay lập tức trả lời. Nàng nhớ lại nụ hôn ngoài ý muốn ở trên giường hôm đó, mặt không kim được đỏ ửng, giọng nói có phần cao hơn.

Sắc mặt của Kỷ vương vô cùng âm đạm.

Hắn yên lặng một lát, khổ sở nói "Không muốn sao." Dứt lời, Kỷ vương xoay người ra chỗ khác, cả bóng lưng hắn đều nói lên hai chữ "thương tâm".

Chẳng biết vì sao, tâm của Từ Nam Phong như bị néo một cái, nàng tiến lại, vỗ vai Kỷ vương một cái, nhỏ giọng dò xét "Chàng không vui?"

Giọng Kỷ vương buồn buồn "Không có chuyện gì."

Ở đâu ra dáng vẻ không có chuyện gì? Từ Nam Phong nhìn Kỳ vương một cái, không kìm lòng được lại nhìn thêm một cái nữa, một lát sau, nàng hít một hơi, kéo tay áo hất.

"Được rồi, một cái thì một cái." Nàng nhỏ giọng nói.

Kỳ vương chợt quay mặt lại, dải lụa che mắt hất bị gió thổi tung lên một độ cong duyên dáng, vội vã hỏi lại "Thật sự? Nàng đồng ý?"

".... Chẳng hỏi lại, ta sẽ không muốn nữa."

Kỳ vương mỉm cười, duỗi tay sờ gương mặt nàng. Sau đó hất ôn nhu nâng cằm nàng lên, đặt xuống một nụ hôn.

Vì Kỳ vương không nhìn thấy, hôn có chút lệch, nụ hôn rơi xuống gò má Từ Nam Phong.

Kỳ vương điều chỉnh vị trí, cúi người định hôn lại lần nữa...

"Ha ha ha, vừa rồi trên đường ta đụng phải xe ngựa của Từ thượng thư đang vội vàng chạy vào cung. Lưu Hoài, người đoán thử xem chuyện gì xảy ra... Á!!!"

Diêu Dao ở khúc quanh hành lang tùy tiện xông tới. Hất bỗng khựng lại, ngây ra như phỗng.

Từ Nam Phong lập tức đứng cách Kỳ vương một trượng, đỏ mặt giả bộ đang ngắm phong cảnh xung quanh.

Kỳ vương lặng lẽ xoay người, thân ảnh của hắn ẩn trong bóng tối, nở nụ cười làm người ta lạnh sống lưng, mở miệng gần từng chữ "Tiểu, Dao, Nhi."

Sống lưng Diêu Dao lạnh toát, mồ hôi vã ra như nước.

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Không Phải Vì Muốn Tìm Đồng Minh, Cũng Không Phải Vì Lợi Ích

Từ lương đệ xảy ra chuyện, nàng ta lâm vào tình thế ngàn cân treo sợi tóc.

Diêu Dao gánh lấy sự lạnh lùng đến đáng sợ phát ra từ người Kỳ vương, đem sự việc thuộc hạ thu thập được báo cáo cụ thể "Nghe nói rằng Thái tử phi tặng Từ lương đệ hai túi hương, Từ lương đệ rất thích liền đeo theo hai chiếc túi hương đó bên người. Ai ngờ trở về không được bao lâu, Từ lương đệ cảm thấy văng đầu khó chịu, đến giờ Thân, nàng ngất đi. Ngự y trong cung tới Đông cung khám nghiệm, lại tra ra trong túi hương Thái tử phi tặng có chứa độc Bán Niên Hồng. Đông cung bây giờ đang loạn thành một đồng." "

Cành và lá cây trúc đào đều chứa kịch độc, khi điều chế thành dạng lỏng sẽ biến thành một loại thuốc độc, gọi là Bán Niên Hồng. Hương thơm của nó đặc biệt, nhưng cũng độc chết người. Thứ nguy hiểm như vậy lại xuất hiện trong túi hương, đương nhiên là do người khác cố ý làm ra.

Âm thanh của Kỳ vương vẫn lạnh lùng như trước, không vui hỏi "Người đã chết chưa?"

"Chưa chết được. Thái y tới vừa kịp lúc, nàng ta được cứu rồi." Diêu Dao sờ chớp mũi, tiện đà nói thêm "Nhưng mà trong cung có lời đồn Thái tử phi đổ kị với Từ lương đệ đang chuyên sủng nên muốn hạ độc thủ lấy mạng nàng ta. Chuyện vừa xảy ra, Thái tử phi sợ đến mức phải coi trọng thân tội, quỳ trước mặt Thái tử mấy canh giờ chưa được đứng dậy."

Nghe xong, Từ Nam Phong cũng hiểu được đại khái câu chuyện, một chút tình ý kiều diễm với Kỳ vương lúc trước tan thành mây khói.

Nàng trầm tư một lúc, rất nhanh đã nhìn ra đầu mối của sự việc lần này, không kìm được lên tiếng "Sự việc lần này có chút kỳ quái. Trước khi Thái tử nạp Từ Uyển Như vào phủ đã từng đem hai lương viện vào Đông cung. Lúc đó Thái tử phi Vương thị cũng không hạ độc thủ. Huống hồ Thái tử phi là nữ nhi của Trần quốc công. Nữ nhi do nhà giàu dạy dỗ ra, tâm tư nhất định không nông cạn. Nếu như nàng cố kỵ Từ Uyển Như chuyên sủng thì cũng không có khả năng dùng loại biện pháp hại người hại mình này. Thậm chí người bị hại không chết, còn lưu lại nhược điểm chí mạng. Đây không giống như việc một người cao cao tại thượng như nàng sẽ làm."

Khóe miệng Kỳ vương cong lên, vô cùng thương thức những lời vừa rồi của Từ Nam Phong "Nam Phong nói đúng. Nhưng việc đã đến nước này, Tam hoàng huynh nhất định phải cho Từ gia một cái công đạo. Dù sao Tam hoàng tẩu cũng là hôn ngọc quý trên tay Trần Quốc công gia, hắn cũng không thể động đến vị trí của tẩu ấy được. Đoán chừng bây giờ Tam hoàng huynh đang rơi vào cảnh tiến thoái lưỡng nan rồi."

Biểu tình của Diêu Dao có chút hẫ hẫ, cười nói "Thái tử cưới nữ nhân Từ gia, quá nửa là muốn mượn thế lực của Trương gia. Ai ngờ được nữ nhân hai

nhà Trương, Vương lại thủy hỏa bất dung, bản thân cố sống cố chết bám víu lấy một chỗ."

"Từ Uyên Như lỗ mãng nhưng rất thích tỏ ra thanh cao. Nàng ta suy nghĩ nông cạn, chỉ biết nhìn vào cái lợi trước mắt. Sự việc lần này quá nửa là do một mình nàng ta dựng lên. Ta có thể đoán được sau khi tỉnh lại nàng ta sẽ nói như thế nào."

Dứt lời, Từ Nam Phong làm bộ nhu nhược yếu đuối, học theo ngữ điệu đáng thương của Từ Uyên Như nói "Điện hạ, không phải do Thái tử phi tỷ tỷ sai, nhất định là do bọn nô tài xấu xa vu oan cho tỷ tỷ! Là thiếp không cẩn thận, để kẻ xấu có cơ hội hãm hại, chuyện này không liên quan đến Quan tỷ tỷ."

Bộ dạng của Từ Nam Phong rất sống động, Diêu Dao ôm bụng cười to.

Ngay sau đó, Từ Nam Phong khôi phục lại vẻ mặt hồ hững, hờ hững "Lấy lui làm tiến, làm bộ làm tịch, đó là hai chiêu trò mẹ con nàng ta giỏi nhất. Nhưng nam nhân trên đời đều là kẻ mù, luôn tin sống tin chết những lời này."

Khóe miệng Kỷ vương hơi cong lên, lạnh nhạt nói "Những lời này bản vương không thích nghe. Mặc dù mắt ta mù nhưng không bao giờ tin những lời này."

Diêu Dao "Ha ha ha, có đạo lý!"

Ngay lúc sau, Kỷ vương nói "Nữ nhân ta thích là người thẳng thắn thành thật, am hiểu đạo thương giống như phu nhân vậy."

Diêu Dao: "Ngươi đi! Các người đều đi cho ta!"

Từ Nam Phong vốn đang có vài phần cảm động, lại bị bộ dạng giương nanh múa vuốt của Diêu Dao chọc cười, không nhịn được bật cười ra tiếng.

Kỷ vương nắm tay Từ Nam Phong, thân nhiên nói "Người nên đi là ngươi, Tiểu Dao nhi."

Diêu Dao trợn ngược mắt, hùng hổ xoay người leo tường ra ngoài uống rượu.

Trong ánh đèn dầu mờ ám, ánh trăng huyền ảo thoát ẩn thoát hiện. Từ Nam Phong đang mải mê suy nghĩ chuyện xảy ra ở Đông cung thì chợt nghe thấy tiếng Kỷ vương nói "Tiếp tục."

Nàng dừng suy nghĩ, ngơ ngác hỏi lại "Cái gì?"

"Tiếp tục."

Kỷ vương lặp lại câu đó, hai tay nâng gò má nàng lên, ghé sát môi vào, nhẹ nhàng nói "Vừa rồi không hôn được nàng, hiện giờ phải tiếp tục hoàn thành."

"..."

Từ Nam Phong đỏ mặt, vô tình đẩy Kỷ vương ra "Hôn được rồi... Hôn lên mặt cũng tính là hôn."

"Ai." Kỷ vương buông một tiếng thờ dài, cô đơn xoay người sang chỗ khác, để lại cho nàng một bóng lưng cô tịch.

Lại nữa? Chiêu này rốt cuộc hấn học được từ ai?

Từ Nam Phong lặng lẽ đứng cạnh Kỷ vương, trề môi một cái, muốn nói rồi lại thôi. Một lát sau, nàng thất bại thờ dài một hơi, ngẩng đầu nhanh chóng đặt lên mặt Kỷ vương một nụ hôn như chuồn chuồn đập nước.

Nàng nói "Được rồi, hôn cũng đã hôn, có thể xoay người nhìn ta chưa?"

Kỷ vương cong môi một cái, gắng sức đè nén ý cười xuống, ngón tay đặt lên môi mình, nghiêm mặt nói "Hôn ở đây mới tính."

"Được rồi, chàng còn quấy nữa thì ta lập tức cầm hủ thư xuất phủ... Á!"

Lời uy hiếp còn chưa nói xong liền bị chặn phải nuốt xuống bụng.

Lá gan hôm nay của Kỷ vương rất lớn, đại khái là được sủng sinh kiều rồi. Hấn hôn xong còn cắn nhẹ môi Từ Nam Phong, nghiêm mặt nói "Nhắc đến hai chữ 'hủ thư', ta sẽ tức giận."

Làm cho Thiếu Giới Tử Lang ôn nhu tức giận, đây cũng là chuyện ly kỳ trước giờ chưa từng có. Từ Nam Phong muốn mạnh mẽ phản bác một câu "Chàng tức giận thì sao?"

Nhưng Nam Phong lại nhớ đến việc không nên chọc tức kẻ nguy hiểm từ này, nếu không chắc chắn sẽ xảy ra một vài chuyện gì đó nàng không lường trước được.

Hai tay nàng chống lên ngực Kỷ vương, dùng sức đẩy hấn ra. Dù nàng dùng lực lớn đến đâu cũng vô dụng.

Yên lặng hồi lâu, nàng thờ phỉ phò, rũ mắt hỏi "Thiếu Giới còn nhớ lúc đầu chúng ta gặp mặt ở trà lâu, điều kiện ta đáp ứng chàng trước khi lập gia đình là

gì không?"

Kỷ vương trầm ngâm trong chốc lát mới đáp "Đương nhiên nhớ kỹ. Trong lòng ta luôn mong chờ được gặp nàng, kết quả nàng vừa mở miệng đã đòi hươu thư và tự do làm ta rất đau lòng nhưng không dám biểu hiện ra ngoài."

"Vậy chàng..."

"Nam Phong." Kỷ vương nhẹ nhàng nhưng kiên quyết cắt ngang lời nàng, ôn hòa nói "Lúc đầu đáp ứng yêu cầu của nàng bởi ra muốn cho bản thân một cái cớ để tiếp cận nàng, nhưng đó không phải lý do ta cưới nàng."

Nam Phong bị những lời này của Kỷ vương làm cho hồ đồ.

Kỷ vương vuốt ve gò má nàng, ôn nhu nói "Ta cưới nàng, không phải vì tìm đồng minh, cũng không phải vì lợi ích, càng không phải vì sợ chết. Ta cưới nàng bởi vì bản thân ta nguyện ý, trong lòng ta có nàng." Từ Nam Phong nhìn Kỷ vương, lẩm bẩm "Nếu như không phải vì tìm đồng minh, vậy ta tồn tại ở đây có ý nghĩa gì."

Đối với hôn nhân và tình yêu, trong lòng nàng có rất nhiều nút thắt không thể xác định rõ ràng.

Tiếng nói của Kỷ vương mang theo hương quế nhà nhạt, chậm rãi nói "Nếu như nàng nguyện ý, chúng ta có thể giống những đôi phu thê bình thường khác, nắm tay nhau cùng già đi. Nam Phong, không chỉ đồng minh có thể giúp đỡ lẫn nhau, phu thê cũng có thể."

Từ Nam Phong không nói chuyện.

Kỷ vương sờ đầu nàng nói "Không cần tránh né, thử tiếp nhận ta, được không?"

Gió mát thổi tới, nhào nặn ánh trăng trong ao.

Gió thổi cuốn theo lá ngô đồng úa, sương thu dày đặc, đảo mắt một cái đã đến tháng chín, lại đến thời gian vào cung thỉnh an Hiền phi nương nương.

Suốt một tháng không gặp, Từ Nam Phong thật sự có chút nhớ bà.

Hôm nay theo thông lệ, Kỷ vương phải cầm theo công văn đến trình tấu với Hoàng thượng nên đến trước cửa cung liền cùng Từ Nam Phong tách ra để nàng đến Lai Nghi điện làm bạn với mẫu phi trước, Kỷ vương cùng thái giám và Diêu Dao đi tới chính điện nghị sự.

Đối với nhi tử không được sủng ái này, Hoàng thượng vẫn như cũ, không nể cũng chẳng nhạt. Kỷ vương quỳ ở trong điện, lần lượt báo cáo từng việc một. Lúc này Hoàng thượng mới từ trong đồng tấu chương ngược mắt lên, nhàn nhạt "Ừ" một tiếng, đáp lại.

Từ đầu đến cuối, ngay cả một câu khen ngợi, khích lệ hay hàn huyên cũng không có.

Lúc này, ở Đông cung, Từ lương đệ đang ngồi ở thủy tạ trong lương đình, một tiểu thái giám vội vã báo lại "Bẩm nương nương, Kỷ vương đã tiến cung."

Từ lương đệ cầm một nhúm lá trà đặt lên chóp mũi ngửi, lại cầm trà cụ trên bàn đá, nhếch miệng lên thành nụ cười quý dị "Đi mời Kỷ vương tới Phương Hoa điện, nhớ cho kỹ, chỉ được mời một mình hắn tới đây. Truyền lời rằng Thái tử điện hạ cho mời, không được kháng lệnh."

Giả truyền khẩu dụ của Đông cung là tội không nhỏ, tiểu thái giám có chút do dự.

Sắc mặt Từ lương đệ biến đổi, buông lá trà xuống quát lên "Cầu nô tài, có chuyện gì bốn cung chịu trách nhiệm. Là phúc hay họa cũng không rơi xuống đầu người."

Tiểu thái giám vội vàng dập đầu "Vâng, vâng, tiểu nô đi ngay."

"Như Ý." Từ Uyển Như gọi thị nữ thiếp thân, đôi môi đỏ mọng cong lên, ánh mắt yêu mị như phát sáng "Đi mời Thái tử phi tới, nói bốn cung muốn cùng nàng trò chuyện một phen."

Không tới một khắc, Thái tử phi đã tới. Chỉ là sắc mặt nàng có chút lạnh nhạt, đương nhiên là vẫn ghi hận chuyện túi hương lần trước.

"Người cho gọi bốn cung tới đây làm gì. Không sợ bốn cung lại hạ độc hại người?" Thái tử phi đứng trong lương đình, lạnh giọng trào phúng.

"Oan uổng thiếp quá!" Hai mắt Từ Uyển Như đầm lệ, nhìn thấy sự cảnh giác của thái tử phi liền sụp xuống đất, khóc không ra tiếng "Cho dù thiếp độc ác cũng sẽ không lấy tính mạng của mình ra đùa... Cũng không biết tiện nô tài nào to gan hãm hại thiếp, còn to gan để tỷ tỷ mang danh xấu. Thiếp đã giải thích với Thái tử điện hạ rồi."

"Được rồi, đứng lên đi. Nếu để người khác nhìn thấy bộ dạng này của người sẽ tương ta khất khe với người, sẽ lại lớn chuyện."

Sau chuyện túi hương lần trước, Thái tử phi đối với Từ Uyển Như luôn mang lòng đề phòng. Nàng xoay người ngồi lên ghế đá nói "Người cho người mời bốn cung đến đây muốn nói chuyện, vậy nói thẳng đi."

"Thiếp chỉ muốn tạ lỗi với tỷ tỷ. Trước đó vài ngày, thiếp để tỷ tỷ chịu ủy khuất." Dứt lời nàng ta lau nước mắt đứng dậy, nhắc bình nước sôi từ trên bếp

lò xuống, chậm rãi trắng trà, trên mặt còn mang theo một chút thận trọng lấy lòng. "Vừa đúng lúc thiếp được ban tặng trà Lục Vũ rất quý, muốn đặc biệt mời tỷ tỷ đến nếm thử, coi như muội muội hướng tỷ tạ tội."

Dứt lời, Từ Uyển Như thành thực đổ nước trà, pha lên một ly mời Thái tử phi, cười nói "Tỷ tỷ, mời dùng."

Thái tử phi thờ ơ, thản nhiên nói "Không cần, chỉ sợ người sẽ độc chết bổn cung."

Từ Uyển Như cả kinh, tròn to mắt, điềm đậm đáng yêu nóng "Nếu như tỷ tỷ sợ có độc, thiếp xin uống trước."

Dứt lời, nàng ta thổi trà cho nguội, ngừng đầu uống cạn.

Lúc đó, sắc mặt Từ Uyển Như rất bình thường, ly trà cũng không có gì đáng nghi.

Sắc mặt của Thái tử phi lúc này mới dịu xuống.

Từ Uyển Như nhìn sắc mặt Thái tử phi, lúc này mới pha cho nàng một ly trà mới "Tỷ tỷ, mời."

Thái tử phi trầm ngâm một lát mới nâng ly trà lên, chỉ uống tượng trưng một ngụm "Trà ngon."

"Tỷ tỷ khen trà ngon, nhất định là rất ngon." Mặt mày Từ Uyển Như rạng rỡ, nói với Như Ý sau lưng mình và cung nữ của Thái tử phi "Các người lui xuống trước, đem Nũ nhi hồng ủ 18 năm lên đây, ta muốn cùng uống với tỷ tỷ mấy chén."

Cung nữ của Thái tử phi có chút do dự, không có lệnh của chủ tử, các nàng sẽ không nghe theo lời nói của một thị thiếp,

Thái tử phi nói "Đề tâm phúc của người lui xuống là được. Tâm phúc của bồng cung không phải ai cũng có thể động vào." Nói xong, Thái tử phi đột nhiên cảm thấy chóng mặt, đỡ trán thấp giọng than "Sao đột nhiên ta có chút vắng đầu...."

Từ Uyển Như quan sát sắc mặt của nàng, nhìn thấy mặt của Thái tử phi đỏ ửng khác thường, ra vẻ lo lắng nói "Ai da, thật nóng quá. Tỷ tỷ không phải bị nhiễm phong hàn chứ?"

"Nương nương, người làm sao vậy?" Cung nữ đứng bên cạnh nghe thấy liền vội vàng muốn tiến lên kiểm tra, lại bị Như Ý cản lại.

Chỉ trong nháy mắt, thân thể của Thái tử phi mềm nhũn ngã lên bàn, hơi thở hỗn hển, thần chí đã mơ hồ.

Như Ý lĩnh ý, vội vàng kéo Thúy Ngọc đi ra, nói muốn đi tìm thái y nhưng khi nàng ta lừa Thúy Ngọc đến Thiên Điện, lập tức đẩy Thúy Ngọc vào nhà kho, đóng cửa lại.

Người của Thái tử phi nhanh chóng bị đưa đi. Trong lương đình, ánh mắt của Từ Uyển Như lạnh nhạt nhìn Thái tử phi đang nằm trên bàn, khóe miệng nhếch lên ý cười thâm trầm.

Trà là trà ngon, chỉ có điều thuốc mê không màu không vị không bị thả trong nước trà mà được bôi lên miệng ly.

Từ Uyển Như đã sớm đoán được Thái tử phi đa nghi, nên đầu tiên chén trà đầu tiên nàng kính không có độc, sau đó nàng ta mới thêm vào.

Nàng vỗ tay, gọi hai cung nữ vào nói "Thái tử phi bị bệnh, hai người đưa nàng đến Phương Hoa điện nghỉ tạm."

Không bao lâu nữa Kỳ vương cũng sẽ đến đó. Một nam nhân mất mũi, một mỹ phụ thần trí không rõ. Đến cuối cùng sẽ xảy ra trò đặc sắc gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Cái Bấy Ngày Hôm Nay, Là Kẻ Nào Tỉ Mỉ Thiệt Ké?

Edit: Bối Xu

Trên đường đi đến Lai Nghi điện, Kỳ vương bị chặn lại.

Tiểu thái giám kia tự nhận là truyền khẩu dụ của Thái tử, khom người nói "Thái tử điện hạ có chuyện quan trọng, muốn mời Vương gia đến Đông cung một chuyến."

Kỳ vương thoáng do dự "Có chuyện gì, không thể nói ngay bây giờ sao?"

Giọng tiểu thái giám the thé nói "Đây là lệnh của Thái Tử điện hạ, tiểu nô cũng chỉ nghe theo lệnh mà làm thôi. Mong Vương gia mau đi tới, nếu để Thái tử

chờ lâu, tiểu nhân cũng không gánh được trách nhiệm."

Diêu Dao lo lắng nói với Kỷ vương "Ta đi cùng ngươi."

Khuôn mặt của tiểu thái giám hiện lên ý cười giả tạo "Thái tử chỉ cho gọi một mình Kỷ vương đến đó. Đông cung là nơi cơ mật, không phải ai cũng có thể tùy tiện tiến vào."

Diêu Dao nghe xong, nụ cười trên mặt cũng trầm xuống "Tên tiểu thái giám này, giả thần giả quỷ, rốt cuộc muốn làm gì?"

Kỷ vương gờ tay lên, ý bảo Diêu Dao không cần nhiều lời nữa. Hắn gật đầu nói "Bỏ vương theo ngươi, phiền công công dẫn đường."

"Này, Thiếu Giới!"

Nghe được tiếng la lối đầy lo lắng của Diêu Dao, Kỷ vương quay đầu cười nhạt "Không cần lo lắng, ta đi một chút sẽ trở lại ngay."

Trong nụ cười của Kỷ vương có một chút ý cười giễu cợt thâm trầm. Diêu Dao ngăn người, lập tức an phận, ôm quyền khom lưng "Đã rõ."

Tiểu thái giám dẫn Kỷ vương đi thẳng đến Đông cung, bước chân của hắn rất nhanh, hình như đang muốn trốn tránh điều gì. Diêu Dao đưa tay che nắng, không tự chủ thu hết những hành động đó vào mắt.

Cửu công chúa và Kiếm Nô cũng vừa lúc đi qua nơi này, thấy Diêu Dao đứng ngăn người tại đó, không khỏi hiếu kỳ đi tới, vỗ vai hắn "Tiểu Dao nhi, vô duyên vô cớ đứng ngăn người ở đây làm gì?" Nàng nhìn theo ánh mắt của Diêu Dao, thoáng thấy một tiểu thái giám đang dẫn Kỷ vương đi.

Cửu công chúa hỏi "Tứ ca đang đi đâu vậy? Hôm nay không phải là ngày thỉnh an mẫu phi sao? Sao huynh ấy lại đi ngược về hướng Đông cung?"

"Chết rồi." Diêu Dao sờ cằm, thần sắc ngưng trọng.

"Cái gì chết? Chẳng lẽ... Tam hoàng huynh lại muốn làm khó dễ Tứ ca sao?" Tích Nguyệt từ trước đến nay là một nha đầu thông minh, con ngươi nàng hơi chuyển động, nghĩ một chút là nàng biết có chuyện gì đang xảy ra.

"Ha ha, là Tứ ca của muội muốn làm khó dễ người khác." Diêu Dao cười ha ha một tiếng, hai mắt tràn ngập hứng thú "Tiểu Cửu nhi, có hứng thú cùng các ca ca đi xem trò hay không?"

Tích Nguyệt nghe đến đây, chốc lát che miệng cười không ngừng được "Được! Đừng nhìn bộ dáng của Tứ ca ôn hòa văn nhã, thực ra huynh ấy rất bại hoại. Ai dám trêu chọc huynh ấy, huynh ấy nhất định sẽ đâm thủng đầu người nọ thần không biết quỷ không hay! Ta cũng muốn đi Đông cung nhìn một chút, tiện thể cũng muốn xem Tam hoàng huynh muốn đùa giỡn cái gì."

Dứt lời nàng vung tay một cái, nháy mắt với thiếu niên anh tuấn sau lưng "Kiếm Nô, mau đuổi theo, chúng ta đi đường tắt."

Tiểu nha đầu này tuổi vẫn còn trẻ nhưng lời ăn tiếng nói cũng có khí chất thông tuệ uy nghiêm. Diêu Dao sờ cằm than nhẹ: Trong số các hoàng tử vương tôn, chỉ có tính cách của Tiểu Cửu nhi là giống với Thái tử đã mất nhất, đáng tiếc nàng là nữ nhi, nếu không thế cục bây giờ sẽ biến đổi đến nghiêng trời lệch đất.

Diêu Dao ngược mắt nhìn sắc trời, ban ngày trời quang, buổi tối chắc sẽ có mưa.

Diêu Dao kéo khăn quàng cổ hình tam giác màu xanh đen che kín nửa khuôn mặt, chỉ để lộ ra một đôi mắt đào hoa lạnh lợi.

Tiếp đó, hắn đạp chân, nhân lúc thị vệ tuần tra vẫn chưa kịp làm gì liền phi thân bay lên một cây lê cành lá sum suê, lại nhanh chóng nhảy lên mái ngói lưu ly.

Bóng đen lóe một cái, rất nhanh đã biến mất ở chân trời.

Tới Lai Nghi điện, Từ Nam Phong mơ hồ cảm thấy có chút bất an, ánh mắt luôn nhìn về hướng cửa như đang mong đợi thân ảnh ai đó, nhưng vẫn chưa xuất hiện.

"Con ngoan, đang nhìn gì vậy?" Hiền phi nương nương nhìn nàng cười, trong mắt như đã hiểu rõ tất cả.

Từ Nam Phong hơi ngượng ngừng thu lại ánh mắt, mím môi cười.

"Chắc còn chút việc gấp muốn thương nghị, chậm trễ một chút cũng là bình thường. Không cần chờ Hoài nhi nữa, chúng ta ăn trước thôi." Hiền phi bỏ chiếc khăn thêu được một nửa xuống, phân phó Chi ma ma và vài cung nữ đến phòng ăn mang đồ ăn trưa lên.

Mí mắt Từ Nam Phong giật giật một cái, có chút đứng ngồi không yên.

Kỷ vương cảm thấy con đường mình đang đi rất dài, quanh co ngoằn ngoèo, không biết bây giờ đang ở chỗ nào rồi. Hắn tính toán một chút, lên tiếng hỏi "Đến rồi sao?"

"Rất nhanh sẽ tới." Tiểu thái giám có tật giật mình, con mắt đảo quanh một cái, hùa theo lời Kỷ vương.

Kỷ vương không lên tiếng nữa, chỉ bước sát sau y, nụ cười trên khóe môi cũng lạnh thêm một chút.

Từ Uyển Như đã chuẩn bị xong. Tất cả thái giám và cung nữ ở Phụng Hoa điện đã bị nàng điều đi. Khung cảnh bốn bề vắng lặng, an tĩnh không một bóng người. Tiểu thái giám đỡ Kỷ vương bước lên từng bậc thang, bước vào đại điện Phụng Hoa.

Bước vào chính điện, tiểu thái giám không đi nữa, buông tay khom người nói "Vương gia, Thái tử điện hạ đang ở trong chờ người, tự ngài tiến vào thôi."

Dứt lời, y chạy như bay ra khỏi cửa. Nghe tiểu thái giám nói đi qua chính điện là tới, tấm rèm bị gió thổi bay phát ra âm thanh nho nhỏ. Kỷ vương đứng im một chỗ, chậm rãi nhấc chân men theo tiếng rèm lay động bước vào.

Sầm một tiếng, đại môn Phụng Hoa điện bị đóng lại, bốn bề một mảnh tối đen.

Kỷ vương bị giam trong điện rồi.

Mà cùng lúc đó, ở gian phòng sau màn che truyền ra tiếng một nữ nhân rên rỉ, ẩm ướt gấp gáp.

Đồng cung, chính điện.

Thái tử Lưu Huyền không kiên nhẫn xếp mấy chồng hồ sơ ra sau, lông mày lạnh lùng nhíu chặt "Thái tử phi đi đâu rồi? Đến thời gian dùng bữa còn chưa quay lại."

Đám nội thị nom nớp lo sợ, đều đồng thanh nói không thấy.

Từ Uyển Như ân cần chia thức ăn cho Lưu Huyền, ra về vô tình nhắc đến "Thiếp có thấy tỷ tỷ một lát, hình như tỷ tỷ đang cùng Kỷ vương nói mấy câu."

Lông mày Lưu Huyền nhíu chặt hơn "Lão Tứ? Sao bọn họ có thể ở cùng một chỗ?"

"Thiếp cũng không biết. Mới vừa rồi thiếp dùng trà ở lương đình có nhìn thấy Thái tử phi tỷ tỷ và Kỷ vương ở trước cửa Phụng Hoa điện nói chuyện, nói được hai câu thì tỷ tỷ kéo Kỷ vương vào trong, đại môn cũng đóng lại, hình như có chuyện gấp muốn nói."

Từ Uyển Như vừa nói vừa len lén nhìn sắc mặt của Lưu Huyền, quả nhiên sắc mặt hẩn sa sầm không ít.

"Người tận mắt nhìn thấy?"

"Thiếp tận mắt nhìn thấy, tuyệt đối không nói dối."

"Ở Phụng Hoa điện yên lặng như vậy, đóng cửa muốn nói chuyện gì? Ta thật không biết lá gan của bọn họ lại to như vậy." Thái tử hung hăng ném bát đĩa xuống, đồ sứ tinh xảo rơi xuống nền nhà vỡ nát. Đám thái giám và cung nữ kinh hồn bạt vía, vội vàng dập đầu cầu xin Thái tử bớt giận.

Lưu Huyền hừ lạnh một tiếng, nói "Đi Phụng Hoa điện."

"Điện hạ, điện hạ, ngài chậm một chút." Từ Uyển Như là bộ kinh hoàng vội vã đuổi theo, nhưng trong lòng vui vẻ không thôi.

Tốc độ của Thái tử nhanh như gió, ánh mắt hẩn sắc như dao, tỏa ra ý lạnh. Hắn trực tiếp đi qua tiền viện, vòng qua hành lang gấp khúc, đi thẳng đến Phụng Hoa điện.

Cửa sổ khắc hoa đóng chặt, hắn đi nhanh về phía trước, dừng lại trước cửa. Ngón tay vừa chạm vào cửa định đẩy ra thì từ bên trong truyền ra tiếng ngâm nga nho nhỏ như mèo kêu.

Âm thanh này quá quen thuộc với hắn. Hắn đã nghe sáu năm, không thể nhận nhầm được.

Đôi gian, phu, dâm, phụ này!

Một cỗ tức giận truyền thẳng từ lồng ngực của Lưu Huyền lên đại não. Vừa nghĩ đến việc thê tử ôn nhu sẵn sàng lừa gạt hắn tư thông với Tứ đệ mù lòa, hắn tức giận đến sầm mặt lại, hai tay nắm chặt thành quyền phát ra tiếng rắc rắc làm người khác ghê người.

Từ Uyển Như thu hết biểu cảm của Thái tử vào mắt, trong lòng tràn đầy sự vui vẻ bản thủ. Thậm chí khóe miệng của nàng ta không tự chủ được nhếch lên, giống như chỉ trong thời gian ngắn nữa, Thái tử phi Vương thị sẽ bị trừng phạt thê thảm, còn mình sẽ được khoác lên cung y nạm vàng của nữ chủ nhân Đồng cung, thay thế nàng ta trở thành mẫu nghi thiên hạ.

Rầm!

Thái tử dùng lực rất mạnh, đá văng cửa ra. Trận gió thu ập tới cuốn đi vài chiếc lá vàng. Ánh nắng rơi vào Phụng Hoa điện, đem hình ảnh trong đó từng chút từng chút lộ ra.

Ở gian trong trên chiếc giường êm ái, có hai bóng người quấn quýt si mê. Một người ngồi trên, một người nằm dưới. Người nằm dưới quần áo xốc xếch được bọc trong chăn gấm chính là Thái tử phi Vương thị!

Lưu Huyền tròn tròn mắt, một câu "Tiện nhân" còn chưa kịp mắng ra miệng liền gương ép nuốt xuống.

Hắn cứng người, kẻ đang chờ xem kịch vui Từ Uyển Như cũng sững lại.

Ý cười trên miệng Từ Uyển Như còn chưa kịp thu lại. Nàng ta sững sốt một lúc lâu, gần như nổi điên vọt vào gian phòng, lục tung gầm giường, ngăn kéo, dưới bộ cửa sổ cũng không tìm ra được người mù lòa Kỷ vương.

"Không phải, không thể như vậy! Rõ ràng ta thấy, rõ ràng..." Sắc mặt của nàng ta bỗng chốc trắng bệch, mồ mướt lặt tung từng đồ vật trong phòng, miệng liên tục lắp bắp.

Không có khả năng. Nàng ta rõ ràng đã để tiểu thái giám dẫn Kỷ vương đến chỗ này. Hắn chỉ là một người mù, đại môn bị khóa trái, chẳng nhẽ hắn có cánh có thể bay ra khỏi đây sao?

Rốt cuộc vấn đề nằm ở đâu?

"Từ lương đệ đang tìm cái gì vậy? Dường như nhìn thấy hai người chúng ta ở nơi này, người rất thất vọng đi?" Cửu công chúa trào xuống từ người Thái tử phi, ngồi xuống cạnh giường, nở nụ cười ngây thơ giả hoạt "Nhắc đến cũng thật kỳ quái, Tam hoàng tử nói sau khi uống chén trà người pha, cả người liền không thể động đậy. May mắn gặp ta đi ngang qua nơi này, đang muốn giúp Tam hoàng tử xoa bóp thả lỏng một chút, người liền dẫn theo Tam hoàng huynh hùng hùng hổ hổ xông vào nơi này."

Cửu công chúa che miệng cười khúc khích, ánh mắt bỗng nhiên trở nên sắc bén "Người không biết còn tưởng rằng người đến đây để bắt gian đây?"

Từ Uyển Như giận đến mức cắn mạnh môi, ả trừng lớn mắt, hung hăng lườm Cửu công chúa: Nhất định là nàng ta, nhất định là do nha đầu này phá hủy kế hoạch của nàng.

Ánh mắt của Thái tử vẫn thâm trầm như trước nhưng không còn khó nhìn như vừa rồi, lệ khí trên người cũng tiêu tán không ít. Hắn mím môi thành một đường, ánh mắt sắc bén đảo quanh căn phòng một lần, rồi mới lên tiếng hỏi "Kỷ vương đâu?"

"Tứ ca? Tứ ca đâu có đến nơi này. Lúc muội mới bước vào căn phòng này cũng chỉ gặp một mình Hoàng tử thôi." Dứt lời, ánh mắt Cửu công chúa cổ tình đảo qua Từ Uyển Như "Cũng không biết người nào rắp tâm hại Hoàng tử, lại nhốt tử ấy ở trong căn phòng này. Nếu hôm nay không phải muội trùng hợp đi ngang qua, kết cục của Hoàng tử cũng thật thảm a."

"Người nào đem nàng nhốt ở trong này? Còn nữa, sau khi nàng uống trà liền cảm thấy không khỏe sao, đến cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?" Lưu Huyền tiến nhanh về phía trước, khom người ôm Thái tử phi Vương thị từ trong chăn ra, sờ lên khuôn mặt ửng hồng và mồ hôi của nàng hỏi "Tổ Tam, chuyện này đều là sự thật?"

Thái tử phi là một nữ tử vô cùng kiên cường. Mặc dù nàng trúng thuốc mê nhưng vẫn cố cắn đầu lưỡi duy trì sự thanh tỉnh. Nàng cố gắng mở đôi mắt, nhìn chằm chằm vào Từ Uyển Như, dứt quãng nói "Đúng là như vậy... thiệp..."

"Nàng không cần nói nữa, nghỉ ngơi cho tốt đi. Ta cho người gọi thái y tới." Dứt lời, hắn quay đầu quát lên "Còn thất thần cái gì! Đi mời thái y."

Nhóm nô tài đứng ngoài cửa vội vàng dập đầu xin lui, trong đầu tâm tâm niệm niệm, nhanh đi mời thái y, nhanh đi mời thái y. Đầu Thái tử phi đầy mồ hôi, dựa vào lòng Thái tử, đôi môi thái nhợt nhạt nhếch lên một nụ cười mỉa mai.

Trong khung cảnh hỗn độn đó, bất chợt từ ngoài cửa vọt vào một hắc y nhân che mặt.

Võ công của nam nhân này rất cao, một đường xông thẳng vào Phương Hoa điện, vọt đến trước mắt Từ Uyển Như.

Từ Uyển Như kinh sợ, bị khí thế của nam nhân che mặt này dọa, hoảng hốt lui về phía sau. Nàng ta vốn định mở miệng kêu lên "Bất thích khách" thì nam nhân kia nhanh chóng túm lấy cổ tay nàng ta, giọng nói khàn khàn "Như nhi, ta tới cứu nàng xuất cung."

"..."

Nhất thời, tất cả mọi người đều quên phản kháng, ánh mắt đều nhìn chằm chằm vào người Từ Uyển Như.

Từ Uyển Như không thể chối cãi được, mặt mày biến sắc, kêu lên "Người là ai?"

"Nàng không biết ta?" Đôi mắt đào hoa của tên thích khách tròn lên, bi thương nói

"Rõ ràng trước đây không lâu chúng ta đã ở dưới ánh trăng thề non hẹn biển. Nàng còn nói, nàng bắt đắc dĩ mới phải tiến cung, từ trước đến nay, người nàng yêu cũng chỉ có ta thôi."

Từ Uyển Như sợ hãi đến mức khóc to, liều mạng giãy giụa "Không phải! Ta không có! Người đâu, điện hạ, cứu thiệp!"

"Nàng mau đi theo ta!"

"Ta không đi! Ta không biết người."

Tên thích khách buông tay, liên tục lùi về phía sau, đau lòng nói "Như nhi, nàng thay đổi rồi..." Nói xong câu này, hắt rơi một giọt nước mắt, xoay người phi ra cửa, trong nháy mắt biến mất sau mái hiên.

Từ Uyển Như sụp đổ khóc lớn, mặt Lư Huyền đen như đáy nồi, trong mắt nổi lên sát khí. Hắn tiến nhanh về phía trước, bóp cổ Từ Uyển Như "Từ Uyển Như, ngươi có nên giải thích một chút không? Cái bây giờ hôm nay, là kẻ nào tí mĩ thiết kế?"

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Vì Sao Thiếu Niên Ta Yêu Không Đáp Lại Tình Cảm Của Ta?

Edit: Bối Xu

Từ Uyển Như hỏi hận.

Trương thị đã từng nhắc nàng ta trăm ngàn lần, muốn nàng ta bước từng bước nhỏ, không được lỗ mãng. Từ Vị cũng đã từng nhắc nhở nàng ta không được vì cái lợi trước mắt. Nhưng kiều ngạo ăn sâu vào trong xương máu nàng ta, nó khiến cho Từ Uyển Như đi một nước cờ hiểm.

Kế hoạch hoàn mỹ đến vậy, đáng lẽ ra hôm nay Kỷ vương và Thái tử phi sẽ bị kết tội tăng tị. Nàng ta có thể hủy diệt chỗ dựa của Từ Nam Phong, đồng thời mượn cơ hội thổi gió bên tai Thái tử khiến y hưu thế. Chỉ cần nhìn vào sự sùng ái của Thái tử dành cho nàng ta, Từ Uyển Như hoàn toàn có cơ hội lớn để trở thành Thái tử phi, tương lai sẽ là Hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ!

Nhưng vì sao...

Kỷ vương đã ở đâu? Cừu công chúa từ nơi nào đến? Còn cả nam nhân tự xưng là tình lang của nàng là ai?

Đối diện với ánh mắt hung ác nham hiểm của Thái tử, lần đầu tiên trong đời nàng ta luống cuống tay chân, vội vàng quỳ sụp xuống, liên tục dập đầu, khóc lê hoa đài vữ* "Điện hạ, thiếp bị oan! Thiếp thật sự đã nhìn thấy Kỷ vương tiến vào Phương Hoa điện, còn những chuyện sau đó, thiếp đều không biết gì cả!"

*Lê hoa đài vữ: Cụm từ vốn dùng để miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương quý phi, giờ nó được dùng để chỉ dáng vẻ kiều diễm của người con gái.

Lư Huyền đương nhiên đã đoán được vài phần sự việc. Từ lương đệ, cái nữ nhân ngu xuẩn này muốn diệt trừ Thái tử phi để thượng vị, không ngờ tính sai một bước, bị người ta lật ngược thế cờ, giờ còn hại hắt rơi vào tình cảnh lúng túng như vậy.

Giọng nói của hắn âm trầm đáng sợ, một người lại thêm một người muốn tính kế hắn, lừa gạt liền bốc lên "Nam nhân vừa rồi là ai?"

"Mong điện hạ minh xét, thiếp thật sự không biết hắn. Chuyện này nhất định là có người muốn hãm hại thiếp!"

Trời đã vào thu, thời tiết cũng chuyển lạnh. Từ Uyển Như quỳ rạp xuống nền gạch lạnh thấu xương, hai vai run lẩy bẩy, cố gắng bày ra dáng vẻ thảm thương nhất của mình.

Nhưng hôm nay Lư Huyền bị mất mặt như vậy, tâm tình không tốt, đương nhiên hắn cũng không hứng thú diễn một màn thương hoa tiếc ngọc.

Hắn đặt Thái tử phi thần trí không rõ lên giường, lúc này mới tiến về phía trước, ngồi xổm trước mặt Từ Uyển Như, hung hăng bóp cằm, buộc nàng ta phải ngẩng đầu lên, giọng nói lạnh tới cực điểm "Tổ Tâm đã xảy ra chuyện gì? Lúc đó ngươi đã bỏ thêm thứ gì vào trong chén trà của nàng ấy?"

Lực tay của Lư Huyền rất lớn, cằm của Từ Uyển Như nhanh chóng bị bóp đến thâm tím. Trong lòng nàng ta hoảng sợ cực độ, nhưng loại chuyện này nàng ta không thể thừa nhận được, nếu thừa nhận chỉ có một con đường chết.

"... Trà đó thiếp cũng uống, tất cả cung nhân đều có thể làm chứng. Thiếp tuyệt đối không có làm chuyện sai trái hại tỷ tỷ." Từ Uyển Như rơi lệ đầy mặt, nàng ta cố gắng trấn định, dùng chiêu lấy lui làm tiến, thề lương nói "Nếu điện hạ không tin, thiếp chỉ còn một con đường chết để chứng minh trong sạch."

Dứt lời, nàng ta nâng váy đứng dậy, lao về phía cửa.

Lư Huyền không tự chủ kéo tay áo nàng ta, tiếng vải rách vang lên rõ ràng. Từ Uyển Như bị kéo một cái, lực cũng giảm đi rất nhiều. Thái dương chỉ đụng vào cửa một cái, nhìn không thấy vết thương.

Từ Uyển Như ôm trán ngồi bệt xuống đất, không nói thêm gì nữa.

Lưu Huyền tiện tay vứt mảnh tay áo xuống đất, cười lạnh một tiếng "Người cũng thật thông minh, muốn dùng chiêu lấy lui làm tiến để tranh thủ sự đồng tình của ta? Người oan uổng hay không, tự ta sẽ định đoạt. Người quý ở đó, đợi thái y tiến vào kiểm tra xong hãy nói."

Từ Uyển Như không dám trái lời, quỳ củ quỳ một chỗ.

Rất nhanh, thái y ôm hòm thuốc vào. Ở gian trong, sau tấm màn che, Thái tử phi vươn tay để ông xem mạch.

"Thế nào rồi?" Lưu Huyền nhú mày, lạnh giọng hỏi.

"Thái tử phi không có gì đáng ngại, chỉ là người ăn phải một chút đồ ăn không sạch sẽ, dẫn đến tâm hỏa quá vượng, mệnh tượng không có sức. Chỉ cần nghỉ ngơi một ngày là khỏi hẳn. Nhưng mà..."

"Nhưng mà cái gì? Có gì thì nói thẳng, không cần ấp úng."

Lão thái y bỗng nhiên đứng thẳng sang một bên, chấp tay nói "Chúc mừng điện hạ, chúc mừng nương nương. Lão thần chẩn ra hi mạch, nương nương đã có tin vui rồi!"

Nghe thấy vậy, Từ Uyển Như bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn lên, nhưng rất nhanh rũ mắt xuống che đi sự kinh ngạc và ghen ghét.

Nàng ta quỳ rạp trên mặt đất, hai tay nắm chặt thành quyền, móng tay bấm mạnh vào thịt, đổ lệ đến mức muốn nổi điên.

Thái tử cười vợ đã nhiều năm, lại nạp đến ba mỹ thiếp nhưng dưới gối cũng chỉ có hai đứa con gái. Nếu lần này Thái tử phi sinh con trai, hài tử của nàng tương lai chắc chắn sẽ là Hoàng đế.

Từ Uyển Như tính toán mọi trường hợp, lại không tính để khả năng ngay lúc này Thái tử phi đang mang thai!

Nàng ta cắn đôi môi đỏ mọng, trong lòng nhanh chóng tính toán: Không được, chuyện hôm nay nàng nhất định phải chối bỏ sạch sẽ, không thể lưu lại bất kỳ chứng cứ nàng ta hại Thái tử phi. Nếu không nàng ta nhất định sẽ phải gánh tội mưu sát hoàng tử, dù có mười cái mạng cũng không đủ giết.

Tâm trạng của Từ Uyển Như đang rối như tơ vò, Cửu công chúa đứng một bên xem trò hay đảo mắt nhìn qua nàng ta lên tiếng "Hoàng tâu có thai, đây chính là chuyện vui. Tích Nguyệt chúc mừng hoàng huynh. Chỉ có điều trong bụng Hoàng tâu có mang hoàng tử, dễ dàng nhận lấy sự ghen ghét của người khác. Tam hoàng huynh còn cần phải tốn một chút tâm tư bảo hộ cho mẫu tử hai người mới được."

Dứt lời, nàng hành lễ một cái "Tích Nguyệt xin cáo lui trước."

Thiếu nữ xinh đẹp linh hoạt chấp hai tay, nhảy một cái đã biến mất khỏi Phương Hoa điện.

Đội những người không có nhiệm vụ lui xuống hết, lúc này Thái tử mới giương đôi mắt lạnh lẽo nhìn nữ nhân đang phủ phục dưới đất "Từ trước đến nay ta không thích nữ nhân tự cho mình là thông minh. Từ lương đệ, người nên biết mục đích ta nạp người vào Đông cung để làm gì. Người và Tổ Tam, Trương gia và Vương gia nên đồng lòng giúp đỡ ta mới đúng, chứ không phải để hai người tranh đấu nội bộ."

Thế lực của gia tộc của Trương thị từ lâu đã bám rễ trong triều đình, nhưng thiếu nữ trẻ tuổi chưa kết hôn trong gia tộc cũng chỉ có một mình Từ Uyển Như. Lưu Huyền cưới nàng ta, đương nhiên không phải vì thứ gọi là tình yêu, chỉ có một mục đích là đoạt lấy quyền lợi thôi.

Từ Uyển Như rất rõ ràng, nhưng nàng ta không cam tâm, cho nên nàng ta mới phạm sai lầm.

Nàng ta cúi thấp đầu, một giọt nước mắt rơi xuống vạt váy tinh xảo, bật khóc nức nở "Nếu điện hạ cho rằng thiếp mưu hại tỷ tỷ, như vậy người giết thiếp là được rồi. Thiếp tuyệt đối không oán hận."

À, vẫn còn diễn trò sao?

Lưu Huyền nhắm hai mắt, một lát sau mới mở ra "Trở về Tây điện của người đi, phạt cấm túc một tháng. Sau này tuyệt đối không được đến gần Thái tử phi nửa bước."

Cửu công chúa rời khỏi Đông cung, đi dọc dưới mái hiên lợp ngói đỏ tươi, nàng dừng chân, ngẩng đầu nhìn về hướng hành lang lên tiếng gọi "Kiếm Nô!"

Một thiếu niên cao lớn tuần tú từ trên mái nhà phi xuống, ôm quyền thưa "Công chúa."

"Cung nữ mất tích của Tam hoàng tâu, người đã tìm thấy chưa?"

"Đã tìm được. Nàng ta ở nhà kho Thiên điện, chỉ có điều đã chết."

"Chết?"

"Vâng. Lúc thuốc hạ tìm được nàng ta, nàng ta đã chết. Thi thể cũng đã lạnh rồi."

"Cung nữ kia đã theo Hoàng tâu sáu, bảy năm rồi. Nàng ta là người thành thật an phận. Lúc này lại chết nhanh như vậy, đương nhiên không bình thường." Ngón tay Cửu công chúa cuốn mấy dải lụa bên hông "Rốt cuộc là kẻ nào giúp Từ lương đệ, hạ thủ cũng thật nhanh."

Nàng nhũn mày suy nghĩ một lúc, chợt hỏi "Tứ ca đâu rồi?"

"Ta ở đây." Kỳ vương từ cổng bán nguyệt đi tới, trong tay cầm sợi vải che mắt màu trắng, mỉm cười nhìn nàng.

"Tứ ca, huynh còn cười được! Vừa rồi nguy hiểm như thế nào huynh có biết không?" Cửu công chúa rất tức giận, nâng váy chạy lại. Đầu tiên nàng trút xuống một đồng lời chỉ trích, sau đó lại nhào tới ôm Kỳ vương, rầu rĩ nói "Làm muội sợ muốn chết."

"Đừng sợ, không phải Tứ ca an toàn rồi sao?" Kỳ vương vỗ vai em gái, ôn hòa nói.

"Người ta tí mỉa thiết kế cam bẫy lâu như vậy, nếu như Tứ ca không tiếp họ, chẳng phải rất không thú vị sao? Chẳng qua ta thật sự không nghĩ tới người thiết kế cam bẫy này lại là nàng ta."

"Đều là do ả tiện nhân trời đánh Tứ lương đệ kia. Dám chơi ám chiêu này, muốn hủy hoại danh dự của Hoàng tẩu, lại còn tính kế để huynh rơi vào tình cảnh cả đời cũng khó lòng trở mình được. Thật đáng chết." Cửu công chúa bỗng nhớ ra một vấn đề trọng điểm, nàng hỏi "Đúng rồi, Tứ ca, ánh mắt huynh không thể nhìn thấy, làm sao huynh trốn ra khỏi Phương Hoa điện được? Lúc muội chạy vào trong phòng đã không thấy huynh đâu."

Kỳ vương mỉm cười chỉ hai mắt của mình nói "Đã nói với muội rồi mà. Đôi mắt của ta đang từ từ khôi phục, cũng không đến mức hoàn toàn mù."

"Tứ ca có thể nhìn thấy?" Cửu công chúa kinh ngạc hỏi lại.

"Có thể nhìn thấy mọi thứ, chỉ có điều rất mờ nhạt." Kỳ vương giơ ngón tay trỏ, nhẹ nhàng đặt lên môi, thấp giọng nói "Đây là bí mật, không cần nói cho người khác, càng không cần nói cho phu nhân."

"..." Cửu công chúa đột nhiên cảm thấy Tứ ca của mình một lời khó nói hết. Khóe miệng nàng co giật, không nói lên lời "Tứ ca không định mượn lý do đôi mắt không nhìn thấy được, quanh mình chính đại nhìn Từ Nam Phong tắm rửa thay y phục đấy chứ?"

Kỳ vương cười lớn, đôi mắt gào hoét hip thành một đường nói lảng sang chuyện khác "Đi, trở về Lai Nghi điện tránh cho phu nhân và mẫu phi lo lắng."

Tứ ca thay đổi rồi! Nhìn bề ngoài vẫn là một chiếc bánh bao trắng trẻo mềm mại, thật ra trong bụng lại toàn ý nghĩ xấu xa!

Từ Nam Phong thật đáng thương.

Cửu công chúa thờ ơ than dài, nàng nhớ lại sự ân ái giữa Tứ ca và Từ Nam Phong, trong lòng không khỏi sinh ra sự hâm mộ. Nàng bỗng nhiên xoay đầu lại nhìn thiếu niên tuấn tú đi bên cạnh "Kiếm Nô, người ở cạnh ta bao lâu rồi?"

"Năm năm."

"Chính xác là 5 năm 3 tháng 12 ngày." Cửu công chúa cười tủm tỉm sửa lại. Nàng có trí nhớ trời ban, khoảnh khắc nàng gặp Kiếm Nô vẫn rõ ràng như mới ngày hôm qua vậy. "Năm đó ta mười tuổi, bị ngã từ bậc thang của Chiêu Dương điện xuống mất nửa cái mạng. Là Hiền phi nương nương trước mặt phụ hoàng, khổ sở cầu tình. Phụ hoàng chỉ ban cho ta một ảnh vệ nho nhỏ. Ảnh vệ đó chính là người."

Cửu công chúa cười vô tâm vô phách, hai tay để sau gáy, bước ngược lại, mắt hạnh xinh đẹp nặng nề nhìn Kiếm Nô, cười hỏi "Lúc mới nhìn thấy người, trong lòng ta liền xác định người là người của ta. Lúc đó ta nghĩ, tiểu ca ca này sao có thể đẹp mắt như vậy, xinh đẹp giống như một cô nương vậy, nhưng luận về võ nghệ lại tuyệt đối không tầm thường."

Về mặt Kiếm Nô hơi biến đổi nhưng hấn cũng không lên tiếng.

Cửu công chúa không để tâm đến sự xa cách của hắn, lên tiếng hỏi tiếp "Người, cái người này, lúc mới gặp ta, trong lòng người suy nghĩ gì?"

Kiếm Nô trầm mặc rất lâu, lâu đến mức Cửu công chúa tưởng hắn không trả lời thì giọng nói của nam nhân trẻ tuổi cuối cùng cũng vang lên "Thuộc hạ... Không nhớ rõ."

Cửu công chúa nhếch môi, nụ cười có chút khổ sở "Thật ra ta rất hâm mộ Từ Nam Phong. Tứ ca đặt nàng vào lòng mà cung chiêu khiến ta rất ghen tị. Ta biết, đời này ta không có khả năng gả cho nam nhân ta yêu nhất... Giống như một con búp bê tình xảo, phụ hoàng đem ta cho kẻ nào, ta chỉ có thể nhận mệnh đi theo kẻ đó. Không có tự do, cũng không có vui sướng."

"Rất có thể, ta vĩnh viễn không cam lòng. Ta cũng không biết đến cuối cùng ta đang vì ai chống lại vận mệnh. Vì sao ta chỉ là một người nữ nhân, vì sao ta lại sinh ra ở gia đình đế vương, vì sao vận mệnh của ta lại phải tuân theo sự chi phối của kẻ khác..."

"Vì sao thiếu niên ta yêu lại không đáp trả tình cảm của ta?"

Kiếm Nô ôm kiếm đứng sau lưng nàng, lẳng lặng lắng nghe. Mãi cho đến một câu cuối cùng, sự bình thản trong con ngươi của y cũng bị phá vỡ.

Đó là một loại tình cảm phức tạp, rất thống khổ, cũng rất bất đắc dĩ.

Cửu công chúa dừng lại, đột nhiên nhìn chằm chằm hắn hồi lâu, sau đó lên tiếng hỏi "Kiếm Nô, người có nghĩ đến việc kiến công lập nghiệp, trở thành một danh tướng không?"

Hình như Kiếm Nô bị những lời này làm kinh ngạc, hẩn ngược mắt nhìn nàng, không rõ vì sao Cửu công chúa đột nhiên lại hỏi như vậy.

Cửu công chúa chăm chú nhìn từng biểu cảm của hắn, khoe miệng vẫn giữ nguyên nụ cười xinh đẹp cố chấp.

Trong đôi mắt Kiếm Nô lóe lên một chút mong ước và khát vọng, những thứ đó đều không giấu được ánh mắt của Cửu công chúa "Chỉ cần ngươi muốn, ta chắc chắn sẽ có biện pháp giúp ngươi."

Diêu Dao biến mất một lúc lâu bây giờ mới từ nóc nhà nhảy xuống. Hắn tháo khăn che mặt màu xanh đen, vỗ vai Kỳ vương cười ha ha "Tiểu quý kia muốn chinh ngươi, ta liền dùng chiêu gây ông đập lưng ông. Đạo nàng ta sợ mất mặt, trong lòng ta thật sự vui sướng, vô cùng vui sướng."

Kỳ vương bắt đầu đi nói "Ngươi còn dám xuất hiện ở đây sao? Không sợ bị người khác nhận ra ngươi là "tinh lang" của Từ lương đệ sao?"

"Ta đã thay đổi y phục rồi, còn che mặt nữa. Bọn họ sẽ không nhận ra đâu." Đối với chiêu này của mình, Diêu Dao vô cùng tự tin. Bỗng nhiên hắn nhìn thấy Cửu công chúa và Kiếm Nô đang đứng ở xa bên hiều kì hỏi "Luu Hoài, Tiểu Cửu nhi và Kiếm Nô đang nói chuyện gì vậy?"

"Người trẻ chung chí hướng, nói nhiều hơn mấy câu cũng không trách được." Kỳ vương hơi dừng một chút, đôi mắt đen như mực dường như thấu hiểu tất cả "Ngược lại, ngươi không bỏ xuống được?"

Diêu Dao ngạc nhiên, cười khan hai tiếng "Nói đùa gì thế, là gì có thứ gì ta không bỏ xuống được."

Kỳ vương từ chối đưa ý kiến, nói tránh sang chuyện khác "Vùng Lĩnh Nam kia ngươi cũng nên đi một chuyến rồi, cũng coi như giúp Tiểu Cửu nhi một tay."

"Đã biết, đã biết. Sao ngươi càng ngày càng lải nhải giống như một bà cụ vậy?"

Diêu Dao đẩy Kỳ vương, không kiên nhẫn phát tay nói "Từ Nam Phong đợi ngươi hơn nửa ngày rồi, nhanh đi tìm nàng đi. Không cần quản việc của lão tử."

Kỳ vương cười, hơn nửa ngày không thấy, hắn có chút nhớ phu nhân rồi, bước chân không tự chủ cũng nhanh hơn một chút.

Diêu Dao nhìn về phía xa, thấy Cửu công chúa và Kiếm Nô đứng đối diện nhau, lá thu lác đác rơi xuống, tạo thành một bước họa u buồn tuyệt đẹp.

Hắn thở dài một hơi, chậm chậm đuổi theo bước chân của Kỳ vương.

Bạn đang đọc truyện *Manh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Hôm Nay Có Thể Hôn Môi Phu Nhân Không ?

"Chàng định dọa chết ta sao? Một tiểu thái giám không rõ từ đâu ra giả truyền khẩu dụ Đông cung, cũng chỉ có người ngốc như chàng mới tin tưởng. Lần này may là có Cửu công chúa, nếu không, gian kế của Từ Uyên Như thực hiện thành công thì cả chàng và Thái tử phi vĩnh viễn không thể ngẩng đầu lên được."

Trong xe ngựa trên đường hồi phủ, Từ Nam Phong nghe Diêu Dao kể từng chuyện ngày hôm nay xảy ra, những chuyện đó làm nàng kinh sợ, giọng nói cũng trở nên nặng nề hơn.

Kỳ vương yên lặng nghe nàng trách mắng, cũng không có ý định phản bác, chỉ nhìn nàng mỉm cười.

"Chàng cười cái gì? Thế cuộc bây giờ hỗn loạn, về sau không thể dễ dàng tin người như vậy, như thế là đặt mình vào tình huống nguy hiểm." Từ Nam Phong nhíu mày, khuôn mặt trầm tĩnh hiện lên vẻ tức giận.

"Phu nhân dạy phải, ngu phu* đã nhớ." Kỳ vương tùm tùm cười trả lời.

*Ngu phu: Người chồng ngốc

Tục ngữ nói "Không đánh kẻ tươi cười". Kỳ vương đang cười ảm áp như ánh nắng tháng ba, khiến khí thế của Từ Nam Phong giảm xuống hơn nửa, nàng nghiêng đầu, buồn bực nói "Ta không phải đang dạy dỗ chàng mà là..."

"Là đang lo lắng cho ta?" Kỳ vương nhanh chóng tiếp lời nàng, truy hỏi.

Diêu Dao đánh xe bên ngoài, hẩn huyết sáo, phe phẩy roi ngựa, cười nói "Từ vương phi cứ yên tâm. Hắn là lão hồ ly, người bình thường làm sao tính toán nổi. Từ trước hắn đã biết tiểu thái giám đó giả truyền khẩu dụ Đông cung, lại cố ý phối hợp dụ kẻ chủ mưu lộ diện."

Kỷ vương hip mắt, bộ dáng thật sự có vài phần giống hồ ly.

Hắn kéo tay Từ Nam Phong, ôn hòa nói "Đừng lo lắng, chuyện gì chưa nắm chắc, ta nhất định sẽ không làm."

Ánh mắt của Kỷ vương thâm thúy, lúc cười thì ấm áp như gió xuân, khi không cười lại có vài phần sắc bén. Từ Nam Phong nhìn Kỷ vương, nàng luôn cảm thấy con người này gần đây có chút không giống trước, nhưng lại không thể nói rõ là khác ở chỗ nào.

Từ Nam Phong cũng không biết hôm nay ánh mắt của Kỷ vương đã có thể nhìn thấy mọi vật rồi. Nàng chợt nhớ ra hôm nay vẫn chưa thay thuốc cho hắn, cũng không còn tức giận nữa "Nên bôi thuốc rồi. Chàng mở hai mắt ra, không nên cử động."

Kỷ vương nghe lời nàng ngẩng đầu lên, con mắt đen thâm trầm mở ra, để mặc cho Từ Nam Phong mở một bình nhỏ chứa thuốc nước nhỏ vào mắt, sau đó hắn nhắm mắt lại.

Để tiện cho việc bôi thuốc, Từ Nam Phong phải kê sát người vào Kỷ vương, hai người đều có thể cảm nhận được nhiệt độ trên người đối phương. Xe ngựa hơi lung lay, thuốc nước thấm ướt lông mi của Kỷ vương, trông giống như một giọt lệ, nó làm tăng thêm vài phần yếu đuối.

Ánh mắt Từ Nam Phong rơi vào cánh môi hơi giương lên của Kỷ vương, không hiểu sao nàng cảm thấy trong lòng vô cùng thỏa mãn.

Nàng cảm lấy dải lụa trắng che mắt mang theo mùi thuốc quen thuộc, cẩn thận che mắt Kỷ vương lại, buộc ở sau gáy.

Người đàn ông này, thật sự biết cách mê hoặc lòng người.

"Mới vừa rồi," Kỷ vương bất ngờ mở miệng nói, giọng nói mang theo chút ý cười, chống cằm nói "Ta thấy phu nhân cố ý dựa vào gần ta."

Diêu Dao ở bên ngoài xe ngựa "Á" một tiếng, toàn bộ da gà da vịt đều nổi hết lên.

Bị Kỷ vương nói trúng tâm sự, khuôn mặt Từ Nam Phong đỏ ửng, rồi ánh mắt đi.

Kỷ vương lại nói tiếp "Phu nhân muốn hôn thì cứ hôn đi. Ta tuyệt đối không phản kháng."

Người này đang trêu đùa mình sao? Từ Nam Phong liếc Kỷ vương, lạnh nhạt đáp lời "Được rồi, chàng đừng được một tác lại muốn tiến thêm một tác."

Khóe môi Kỷ vương thấp thoáng ý cười, phần lụa trắng được cột sau đầu hơi lay động. Lúc hắn ngẩng đầu lên, tuyệt đối không tìm được một ý cười nào trên gương mặt hoàn mỹ kia, Kỷ vương nhìn về phía Từ Nam Phong nói "Ý nàng nói, ta cố tình ý sủng sinh kiều*?"

*Ý sủng sinh kiều: ý vào việc mình được cưng chiều mà kiêu ngạo.

Từ Nam Phong nghẹn lời, nàng phản bác "Ai sủng ái chàng?"

"Nàng nói xem?" Kỷ vương ghé lại gần, hắn kê sát bên tai nàng, cười nhẹ một tiếng.

Từ Nam Phong tuyệt đối không muốn trả lời!

Đồng cung, Tây điện.

Đêm đến, thời tiết thay đổi rất nhanh, báo hiệu chuỗi ngày gian khổ sắp tới. Sắc trời u ám, gió thu hiu quạnh, lá cây ngô đồng bị thổi phát ra âm thanh xào xạc. Trước cửa điện, dưới ánh đèn lồng tối mờ mờ, một nữ nhân mặc áo khoác che kín người đội mũ rộng vành màu đen đứng trước cửa đại điện, cả khuôn mặt bà ta đều chìm trong bóng tối.

"Két."

Cửa mở, nữ nhân nhìn bên hai bên một lúc, xác định không có người mới vào trong đóng cửa lại.

Từ Uyển Như mặc một thân áo trắng, cũng không trang điểm lộ liễu. Mắt nàng ta đỏ ửng chạy về phía nữ nhân mang mũ đen rộng vành, kêu lên "Mẫu thân!"

Chát!

Một cái tát vang dội cả căn phòng. Từ Uyển Như tỉnh mộng, ôm gò má kinh ngạc nhìn người vừa tới, trong chốc lát hai hàng nước mắt lăn chã tuôn rơi, thê lương nói "Mẫu thân, người đánh con. Từ trước đến giờ người chưa từng đánh con..."

Nữ nhân lạ mặt cởi áo choàng, lộ ra khuôn mặt điểm lệ. Bà ta chính là mẹ đẻ của Từ Uyển Như, Trương thị.

Ánh mắt Trương thị lạnh lùng, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nói "Nếu hôm nay vì nương không cảnh tỉnh ngươi, trong tương lai ngươi còn muốn ăn bao nhiêu trái đắng?"

Tất cả cung nữ theo hầu đều bị đuổi ra, trong điện chỉ có ánh nến lập lờ, trống trải quạnh quẽ. Trương thị xoay người ngồi xuống ghế, sắc mặt âm trầm

lạnh lùng nói tiếp "Nương đã sớm nói cho người biết, việc nhỏ không nên được sẽ làm hỏng chuyện lớn. Sau khi người gả ra ngoài phải bước từng bước nhỏ, đừng để cho hai nhà Trương - Từ mất mặt nhưng người lại không nghe lời. Người gả vào Đông cung mới được một tháng, đầu tiên nháo loạn lên sự việc tui hương, sau đó lại tính kế Thái tử phi. Nếu người thành công thì ta không nói, nhưng hết lần này đến lần khác lại thất bại, vô duyên vô cớ để người ta nắm được đằng chuôi. Người ngại mạng mình quá dài hay sao?"

Từ Uyển Như biết mẫu thân thật sự tức giận. Nàng ta lo sợ không yên, quỳ xuống đất nắm lấy vạt quần của Trương thị khóc rống "Mẫu thân, nữ nhi biết sai rồi. Chỉ là nữ nhi tâm cao khí ngạo, không muốn nhận nhục làm kẻ dưới, muốn sớm ngày phù chính để cho Trương gia nở mày nở mặt, ai ngờ..."

"Tính tình của người tự cao tự đại, ở Từ phủ cha mẹ có thể nuông chiều người. Nhưng khi tiến cung, người chẳng là cái thá gì cả. Như nhi, người phải nhớ kỹ một điều. Người không phải trung tâm của thế giới. Thái tử thiếu đi một nữ nhân như người cũng vẫn có thể leo lên long ý trở thành bậc cửu ngũ chí tôn. Hắn có thể sủng ái người, cũng có thể hủy diệt người."

Trương thị nhắm hai mắt, thở ra một hơi.

Nhìn thấy bộ dáng khóc lóc của nữ nhi, Trương thị cũng không đành lòng, hạ giọng nói "Con yên tâm, sau khi ta nhận được tin đã cho người giết chết cung nữ đó, nguy tạo thành hiện trường sợ tội tự sát. Nếu sau đó Thái tử hoài nghi con, con có thể đem tất cả tội trạng đổ lên đầu nàng ta, nói cung nữ đó mưu hại Thái tử phi, sợ tội tự sát. Nàng ta chết không đối chứng, Thái tử cũng không thể trách tội con."

Từ Uyển Như lộ ra vẻ vui mừng "Đa tạ mẫu thân. Về sau nữ nhi nhất định sẽ hành động cẩn thận, tuyệt đối không... làm mẫu thân mất mặt. Một tháng này con sẽ thành thật ở chỗ này, chuyên tâm tụng kinh niệm Phật, vì Thái tử phi và hài tử trong bụng nàng cầu phúc. Cho dù Thái tử ghi hận làm khó dễ con, con cũng tuyệt đối không đáp trả. Lâu dần nhất định Thái tử sẽ nhìn thấy thành tâm của con, cũng sẽ không lạnh nhạt con."

"Cách này có thể thực hiện được. Còn về đứa nhỏ trong bụng Thái tử phi, con cũng không cần phải cố kỵ. Hiện giờ nó là nam hay nữ còn chưa biết được. Lùi một bước, dù sau này nàng ta sinh được Hoàng tử, con cũng có cơ hội."

Trương thị tự mình nâng Từ Uyển Như dậy, lãnh đạm nói "Thời gian còn nhiều, chuyện phế trường lập ấu xư nay không phải không có, không cần phải sợ."

Từ Uyển Như cảm giác như mình vừa tìm được đường sống trong chỗ chết, đương nhiên ngoan ngoãn phục tùng Trương thị, không ngừng gặt đầu, lại đi pha trà cung kính dâng lên.

Nàng ta cẩn mật dò xét "Kỷ vương đã biết chuyện con giả truyền khẩu dụ Đông cung. Hắn thực sự đã uy hiếp của con."

"Hôm nay Hoàng lão ngũ bị tịch thu nhà, nếu hắn không nhận được mà khai ra chuyện cậu con dùng tiền công cho tư nhân vay, lấy chuyện công làm việc tư, Trương gia chúng ta sẽ xong đời. Hoàng lão ngũ xưa nay làm việc luôn cẩn thận. Hôm nay con tính kế Kỷ vương và Thái tử phi, ngay lập tức Hoàng lão ngũ đã bị bắt. Dùng đầu ngón chân cũng biết chuyện đó là do ai làm."

Dứt lời, Trương thị nhìn chằm chằm Từ Uyển Như, gần từng chữ "Như nhi, con tự cho rằng bản thân rất thông minh, lại không ngờ đến việc bọ ngựa bắt ve, chim sẻ hưởng lợi."

"Mẫu thân cảm thấy những việc đó là Kỷ vương nhắm vào chúng ta sao?"

"Bất kể là Kỷ vương hay Thái tử phi, nếu bọn họ đã chạm vào người nắm quyền của Trương gia, chúng ta chỉ có thể liều chết chống cự."

Trương thị trầm ngâm một lúc, nhanh chóng nói ra tính toán "Thái tử phi hiện tại không thể động, nhưng về phía Kỷ vương cũng không phải chuyện gì lớn. Mùa thu hàng năm Hoàng thượng đều mang đám hoàng tử và trọng thần đi săn bắn. Nghe cậu con nói việc đi săn thú sẽ tổ chức vào đầu tháng sau, đến lúc đó hắn sẽ nghĩ cách khuyên Hoàng thượng đem Kỷ vương theo."

Từ Uyển Như nhanh chóng lĩnh ý, trong mắt lóe lên một tia sáng quý dị "Ý của mẫu thân là..."

Biểu cảm của Trương thị rất bình tĩnh, nhưng từng lời nói ra lại làm kẻ can đảm nhất cũng cảm thấy rét lạnh. Bà ta nhếch miệng, cười như không cười, nói "Trong khu vực săn bắn mãnh thú nhiều như mây, thỉnh thoảng có một mũi tên lạc hướng giết nhầm người, hoặc táng thân trong miệng mãnh thú cũng là chuyện khó tránh khỏi."

Tiếng sấm nhỏ đi, gió thu lạnh thấu xương, bầu trời thành Lạc Dương mưa gió liên miên.

Trời mưa cả một đêm, đến lúc rời giường mặt trời đã lên đỉnh.

Từ Nam Phong không biết vì sao mình lại rúc vào lòng Kỷ vương ngủ. Trời đã ngừng mưa, trong không khí mang theo hơi ẩm. Nàng dựa vào lồng ngực Kỷ vương, cảm thụ nhịp tim đang đập mạnh mẽ và nhiệt độ cơ thể ấm áp của hắn, tham lam không muốn rời giường.

Từ Nam Phong do dự hồi lâu mới hạ quyết tâm, nhẹ nhàng nâng cánh tay của Kỷ vương đang đặt trên eo mình sang một bên, lặng lẽ ngồi dậy.

Không ngờ nàng còn chưa mặc xong y phục đã bị kéo trở về. Chóp mũi Kỷ vương cọ vào cổ nàng giống như một con chó nhỏ, dùng giọng ngái ngủ khàn khàn hỏi "Hôm nay có thể hôn môi phu nhân không?"

Đối với tính cách trẻ con ngẫu nhiên bộc phát của Kỷ vương, Từ Nam Phong có chút không chống đỡ được, suýt chút nữa đã đáp ứng hắn. May mắn đến lúc cuối cùng nàng cần phải đầu lười, ấp úng nói "Không được."

"Ồ, hôm nay cũng không được nữa sao?" Kỳ vương thở dài một tiếng liền buông nàng ra, quay lưng lại, làm bộ tinh thần vô cùng sa sút.

"..."

Từ Nam Phong nghĩ thầm: Cho dù chàng giả bộ đáng thương, ta nhất định sẽ không mềm lòng.

Biết rõ Kỳ vương chỉ trêu đùa mình nhưng Từ Nam Phong vẫn cẩn thận lại gần, lắc nhẹ vai hắn "Ngoan, Thiếu Giới không nên tức giận."

Kỳ vương cũng cảm thấy buồn cười, bất đắc dĩ nói "Làm sao ta có thể thật sự tức giận với nàng được."

Từ Nam Phong xuống giường rửa mặt chải đầu, nàng đi ra ngoài hít thở bầu không khí ẩm ướt trong viện, vờn vai gần gần cột. Một lúc sau nàng mới nhận ra, hình như không thấy Diêu Dao.

Bình thường vào giờ này, mỗi khi Từ Nam Phong ra ngoài gần gần cột đều thấy Diêu Dao trên lưng đeo một bao cát chạy qua chạy lại, dùng giọng điệu cộc nhả chào hỏi nàng. Hôm nay đột nhiên không thấy người đâu, trong lòng nàng có chút trống vắng.

Từ Nam Phong gần gần cột xong liền trở lại phòng hỏi Kỳ vương "Thiếu Giới, hôm nay sao không thấy Diêu Dao ra luyện tập? Hắn bị bệnh rồi sao?"

Kỳ vương đang mặc quần áo thì ngừng lại, ngơ vác hỏi một câu "Phu nhân và Tiểu Dao nhi quan hệ rất tốt sao?"

Từ Nam Phong nghe được mùi dấm nhàn nhạt, không tránh được bật cười khanh khách "Không thể nào. Chỉ là hôm nay ta không thấy hắn ra luyện tập nên có chút ngạc nhiên thôi."

Lúc này mặt mày Kỳ vương mới rạng rỡ trở lại, hắn mặc y phục cẩn thận, cài lại đai lưng, xong xuôi mới đứng dậy, lần theo bàn đi tới chỗ nàng.

Từ Nam Phong sợ Kỳ vương sẽ đập đầu vào đầu đó nên tiến lại đỡ hắn, dẫn Kỳ vương ngồi xuống bàn trà bên cửa sổ. Nàng đẩy cửa ra, để không khí mát mẻ cùng tiếng chim hót tràn vào.

"Tiểu Dao nhi phải đi." Kỳ vương bỗng nhiên lên tiếng.

"Phải đi? Đi chỗ nào?" Từ Nam Phong ngừng động tác, kinh ngạc hỏi.

"Tuân theo di huấn của phụ thân hắn, trở về Lĩnh Nam."

Diêu Dao mặc một thân võ bào màu lam, đeo một túi lớn sau lưng đứng dựa trước cửa cung. Trong miệng hắn vẫn ngậm một nửa cọng cỏ đuôi chó héo, chăm chú nhìn từng giọt nước trên cửa thành rơi xuống, không biết đang nghĩ gì.

Không lâu sau, cửa cung mở ra, Cửu công chúa che một chiếc ô đỏ tiến ra, nhìn xung quanh một lúc, thấy Diêu Dao đang đứng gần người liền cười tươi đi tới "Tiểu Dao nhi, người sáng sớm đã cho người gọi ta xuất cung là muốn nói chuyện gì thế?"

Đôi mắt đào hoa của Diêu Dao hơi chuyển động, ánh mắt rơi vào thiếu nữ tú lệ, khóe môi nhấc lên một nụ cười mệt mỏi.

Hắn bỏ cọng cỏ đuôi chó trong miệng, hít mũi nói "Tiểu Cửu nhi, ca ca phải đi, hôm nay đến đây để tạm biệt muội."

"Người lại muốn chạy đi đâu quậy phá?" Cửu công chúa còn chưa nghĩ ra việc Diêu Dao nói "phải đi" có ý gì, chỉ nghĩ người này chắc lại ra ngoài du ngoạn một phen, nàng còn đang tính toán muốn đòi hắn lễ vật.

Diêu Dao yên lặng lắng nghe, hiếm khi hắn không cùng nàng đùa giỡn, một lúc sau mới nói "Tiểu Cửu nhi, ca ca phải trở về Lĩnh Nam rồi, chắc sẽ không quay về nữa."

Nụ cười trên miệng còn chưa kịp thu lại, Cửu công chúa giật mình hỏi lại "Lĩnh Nam?"

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Ghé Mồi Lại Hôn

Edit: Bối Xu

Chương 40: Kỳ vương vẫn cười như cũ, giữ chặt lấy bàn tay Từ Nam Phong, ghé môi lại hôn.

Ở dưới cửa sổ phía Tây, Kỳ vương nhỏ nước trà súc miệng, chậm rãi nói "Tiểu Dao nhi vốn không phải họ Diêu. Hắn họ Lý, tên gọi Lý Dao. Mẹ hắn là

một người con gái Đông Doanh* lưu lạc ở nhà Hán."

*Đông Doanh: Là đất nước Nhật Bản thời bấy giờ.

Từ Nam Phong lấy khăn lau mặt và tay cho Kỷ vương, gật đầu tiếp lời "Điều này ta biết. Mẹ đẻ của hần là một kỹ nghệ ở Đông Doanh, phụ thân là người Lĩnh Nam."

*Kỹ nghệ: kỹ nữ bán nghệ

"Không phải là người vùng Lĩnh Nam bình thường." Kỷ vương cười nói "Cha ruột hần là người thừa kế tước vị ở vùng tự trị, Lĩnh Nam Vương."

Từ Nam Phong ngần lẩn không ngờ tới, người thoát nhìn tiêu sái bất cần Điều công tử lại có địa vị lớn như vậy. Nàng lặng đi một lúc, kinh ngạc hỏi lại "Nếu nói như vậy, thân phận thật sự của Điều Dao là Thế tử phiên vương?"

Kỷ vương cười đáp "Nếu vị thế tử trước còn thì cũng không đến lượt hần, nhưng đến hiện tại thì đúng rồi. Lão Vương gia bị bệnh nặng, lúc lâm chung mới nhớ ra hần còn một đứa con riêng đang lưu lạc bên ngoài."

"Nếu như thân phận hần tôn quý như vậy, tại sao lại phải mai danh ẩn tích, ở Kỷ vương phủ chấp nhận làm thị vệ? Còn nữa, nếu Điều Dao mang họ Lý, vậy thì Điều quân gia cũng không phải thúc thúc ruột của hần rồi?"

"Lúc còn trẻ Điều thúc thúc từng là một tướng tài dưới trướng Nhị ca. Sau này Điều quân gia bị người khác đặt điều nói xấu nên hần bị giáng chức, lưu đày ở Lĩnh Nam. Trên đường đi Điều quân gia bị thương nặng, may mắn được mẹ của Tiểu Dao nhi cứu giúp, xóa tội ban tên."

Kỷ vương dựa vào bàn trà bên cạnh, nhip tay xuống mặt bàn. Theo lời hần kể, từng chuyện cũ dần dần lộ rõ "Cả đời Lĩnh Nam Vương phong lưu lại cưới phải một chính thê tính tình đồ kỵ. Đối với mỗi thiếp thất hoặc nữ nhân ở ngoài hoài thai cốt nhục của Lĩnh Nam Vương đều bị bà ta âm thầm xử lý gọn gàng. Sau khi sinh Tiểu Dao nhi, Lĩnh Nam Vương cho người đem giấu hai mẹ con hần đi. Nhưng trên đời này làm gì có bức tường nào không lọt gió. Vài năm sau, Vương phi vẫn tìm ra hai mẹ con họ."

Từ Nam Phong dựa theo lời Kỷ vương kể cũng đoán được một chút "Điều quân gia ghi nhớ ơn cứu mạng năm đó nên đã ra tay cứu giúp hai mẹ con Lý Dao?"

"Đúng như vậy. Năm đó Lĩnh Nam Vương phi truy đuổi gắt gao, Điều thúc mang theo hai mẹ con ẩn núp nhiều năm. Đáng tiếc mẫu thân của Tiểu Dao nhi sức khỏe không tốt, sau một thời gian bôn ba mệt nhọc thì không chống đỡ được qua đời. Trước khi lâm chung, bà giao phó Tiểu Dao nhi mười tuổi cho Điều thúc."

"Điều thúc mang theo Tiểu Dao nhi trải qua rất nhiều vất vả mới tới được thành Lạc Dương, được Nhị ca thu vào trướng."

Nói tới đây, giọng điệu của Kỷ vương mang theo mấy phần bi thương "Có lẽ trời cao đồ kỵ anh tài, Nhị ca có được mười một năm huy hoàng, sau đó trong thời gian thân chinh tính mạng rơi vào cảnh ngàn cân treo sợi tóc. Trước khi Nhị ca nhắm mắt xuôi tay có đưa cho Điều thúc và Tiểu Dao nhi một mật hàm, họ theo đó tìm đến ta. Trong phong thư cuối cùng đó, Nhị ca nói hai huynh đệ chúng ta tình cảm như tay chân, phải giúp đỡ lẫn nhau, dẹp yên thù trong giặc ngoài... Lúc Nhị ca mất, Tiểu Dao nhi ở Kỷ vương phủ ngây ngốc mất bảy năm."

Không thể ngờ một Điều Dao luôn hi hi ha ha, trong ánh mắt vĩnh viễn là ý cười chân thành, phảng phất như trời sập cũng chẳng sợ lại có một khoảng thời gian bi thương như vậy.

Từ Nam Phong có chút lo lắng hỏi "Lĩnh Nam Vương phi là người ghen tị như vậy, lúc này Điều Dao trở về Lĩnh Nam chẳng phải lãnh ít dử nhiều sao?"

Hơn nữa lần này Điều quân gia vẫn ở trong Kỷ vương phủ, điều này nghĩa là Điều Dao phải trở về tự mình tranh đấu, nếu như hần gặp phải minh thương ám tiễn* thì biết làm sao?

*Minh thương ám tiễn: rơi vào tình thế ngặt nghèo, dù trong tối hay ngoài sáng đều bị công kích

"Lĩnh Nam Vương phi sinh được hai đứa con trai nhưng đều bạc phúc. Trưởng tử năm 20 tuổi bị bệnh mà chết, đứa con thứ lúc ra biển bị chết chìm. Cũng không rõ là thiên tai hay nhân họa. Chẳng qua nếu không muốn tước vị của Lĩnh Nam Vương truyền cho người ngoài thì hần chỉ có một cách duy nhất là truyền ngôi cho Tiểu Dao nhi. Nàng cứ yên tâm, đừng lo lắng."

Dứt lời, Kỷ vương sờ tay nàng, mỉm cười nói "Phu nhân cứ để ý Tiểu Dao nhi như vậy, ta sẽ ăn dấm chua."

Làm gì có người nào công khai nói ra lời ghen tị như vậy? Từ Nam Phong vốn đang lo lắng cho Điều Dao, nghe Kỷ vương nói như vậy lại không nhịn được bật cười than thở "Cũng không phải là đề ý, chỉ là ta đang cảm khái thế sự vô thường, nhân sinh cũng chỉ như một trò đùa vậy."

"Đúng vậy. Nếu đem ghi thân thế của Tiểu Dao nhi thành một thoại bản, không biết làm bao nhiêu người cảm khái đây." Kỷ vương híp mắt, sùm mặt hần như phát sáng dưới ánh nắng "Cho nên người ngoài mặt thường xuyên tươi cười trong lòng không nhất định là vui vẻ."

Từ Nam Phong rất tán thành lời này của Kỷ vương.

Nàng liếc nhìn Kỷ vương, cố ý bổ sung thêm "Người bên ngoài nhìn có vẻ ôn hòa vô hại, thực ra trong lòng lại là một đứa nhỏ hư."

Kỷ vương mỉm cười, kéo đầu ngón tay Từ Nam Phong lại gần môi, nhẹ nhàng hôn lên, nhẹ giọng nói "Đa tạ phu nhân khen ngợi."

Ngón tay Từ Nam Phong như bị bỏng, nàng nhanh chóng rút đầu ngón tay về. Trên đó dường như còn lưu lại nhiệt độ của đôi môi hắn, giống như một cây đuốc, đốt cháy một đường từ đầu ngón tay đến trái tim.

"Chàng..." Từ Nam Phong vốn định mở miệng cự tuyệt, muốn nói cho Kỷ vương biết, không được làm những hành động thân mật như thế này, cho dù là đồng minh cũng không rồi.

Nói xong nàng sẽ rời đi, sẽ mặc kệ hắn ngồi đó.

Nhưng trái tim đang đập mạnh liệt trong lồng ngực nói cho nàng biết, nàng không thể làm việc lừa mình dối người đó, nàng không thể nói dối được.

Nàng cảm nhận được Kỷ vương đối với nàng chân thành, cũng cảm nhận được sự động lòng của bản thân. Chẳng qua là tạm thời nàng không có dũng khí để giao toàn bộ bản thân cho hắn.

Nàng mở miệng, nhưng cuối cùng cũng không nói được câu nào.

Lúc này, một tiểu thái giám từ trong cung đến trước cửa Kỷ vương phủ truyền thánh chỉ.

Từ Nam Phong thu lại tâm tình hỗn loạn của mình, cùng Kỷ vương thay lễ phục ra cửa nghênh tiếp thánh chỉ.

Hoàng công công phát cây phát trần, dáng đi như một con ngỗng bước vào giữa đình, cao giọng tuyên đọc: Tuân theo khẩu dụ của Thánh thượng: Từ hoàng tử Lưu Hoài cung kính lễ phép, phẩm hạnh đoan chính, đặc biệt ban thưởng ngày 5 tháng 10 này theo trăm ra ngoài thành săn bắn. Nay truyền lời cho Từ hoàng tử chuẩn bị, không được sai sót."

Kỷ vương và Từ Nam Phong lĩnh chỉ, lại đem một ít bạc vụn ra thưởng cho thái giám truyền chỉ, tiễn y rời phủ.

Từ trước đến nay, chỉ có Thái tử đang được sủng ái và Quý phi mới có tư cách theo Hoàng thượng tham gia lễ hội săn bắn mùa thu hằng năm. Không biết năm nay có chuyện gì, Hoàng thượng đột nhiên lại muốn đem Kỷ vương đi theo.

Từ Nam Phong cẩn thận nói "Ta luôn cảm thấy lần này sẽ có chuyện gì đó xảy ra."

Mất Kỷ vương không tốt, bản thân hắn lại không phải Hoàng tử được sủng ái, vì sao Hoàng thượng đột nhiên lại muốn triệu hắn đến khu vực săn bắn.

Kỷ vương trầm tư một lúc liền nở nụ cười "Ta nghĩ quá nửa là có người đề xuất với phụ hoàng. Lần trước chúng ta làm Trương gia tổn thất một con chó săn, có lẽ bọn họ vội vàng phản kích rồi."

"Hiện giờ Diêu Dao không còn ở đây, ta không yên tâm để chàng đi một mình."

"Không sao cả, ta sẽ đem nhiều thị vệ hơn một chút. Diêu thúc cũng sẽ đi cùng ta. Nam Phong không cần lo lắng."

"Hoàng thượng đi săn, người bố trí ở khu vực đó chắc chắn phải là người có lai lịch rõ ràng, thị vệ của chàng làm sao vào được, chỉ có thể ở bên ngoài thôi. Mặc dù Diêu thúc có thể vào nhưng thúc ấy cũng chỉ có một người, khó có thể chú ý hết mọi thứ." Từ Nam Phong đi tới trước mặt Kỷ vương, nghiêm túc ngắt đầu nhìn y

"Chàng có thể mang ta đi theo không?"

"Chỉ là mang theo một nữ quyến, đây cũng phải là chuyện gì lớn." Mối mong của Kỷ vương mấp máy, hắn tự tay vuốt ve thái dương của Từ Nam Phong, ôn hòa nói "Trong khu vực săn bắn nhất định sẽ xảy ra tranh đấu gay gắt. Thần tử vì muốn tranh thủ sự đồng tình của phụ hoàng nhất định sẽ thi triển hết tài nghệ. Ta sợ mang nàng vào nơi đó, nàng sẽ phải chịu khổ."

Từ Nam Phong lắc đầu "Thiếu Giới, chàng đã quên vì sao chàng cưới ta rồi sao? Chính bởi vì trong khu vực săn bắn sẽ xảy ra tranh đấu gay gắt, ta lo chàng một thân một mình tiến vào đó sẽ gặp nguy hiểm. Huống hồ chuyện ở Phương Hoa điện trước đó vài ngày, sợ có người ăn không ngon ngủ không yên, nằm mơ cũng muốn giết chàng."

Giọng nói của nàng thanh thúy nhưng vô cùng kiên định "Mặc dù võ nghệ của ta không tính là tinh thông, nhưng chỉ chừng đó cũng đủ che chở cho chàng bình an. Xin Thiếu Giới hãy mang ta theo."

Nàng đã nói đến đây, tất cả lý lẽ đều đem ra nói hết một lượt, Kỷ vương cũng không đành lòng cự tuyệt nàng.

Do dự một lát, Kỷ vương thở dài "Việc đầu tiên nàng cần nhớ là hành động cẩn thận, phải bảo vệ bản thân mình an toàn."

Hai vợ chồng cùng chọn ra vài thị vệ hộ thân, lại cùng Diêu quân gia thương lượng thêm một vài việc. Rất nhanh đã tới thời gian lễ hội săn bắn mùa thu diễn ra.

Gốc cây già rụng lá, gió thổi vi vu, rất nhiều động vật vì muốn tích mỡ cho mùa đông nên chúng đều béo mập. Đây chính là mùa săn bắn tốt nhất trong năm.

Trời xanh vạn dặm không gọn một áng mây, ở cửa thành, cờ hiệu tung bay phấp phới. Hoàng thượng và Thái tử đều mặc một thân kim giáp, còn cài thêm cả mũ có tua màu đỏ, áo choàng đen khoác bên ngoài chiến bào, cưỡi hai con ngựa to khỏe nhất, uy phong lẫm lẫm đi giữa một đám người.

Vì mất Kỷ vương không tốt nên Hoàng thượng đặc xá cho hấn ngồi xe ngựa. Đội xe của hậu phi và nữ quyến đi phía sau đội ngũ.

Tuy nói phải ngồi cùng chỗ với nữ quyến làm Từ Nam Phong hơi mất mặt nhưng nàng cũng thờ dài nhẹ nhõm. Ít nhất hiện tại nhất cử nhất động của Kỷ vương đều ở dưới mí mắt nàng, tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì sơ xuất.

Tiếng kèn báo hiệu oai hùng vang lên, vọng khắp thành Lạc Dương. Hoàng đế ra lệnh một tiếng, đại quân nhổ trại, hăm hở tiến về khu vực săn bắn cách hoàng cung trăm dặm.

Xe ngựa dừng đưa, từ phía sau còn truyền đến tiếng các nữ quyến cười đùa nho nhỏ. Hôm nay Từ Nam Phong mặc một bộ võ bào màu trà, tóc chỉ dùng một sợi dây buộc cao. Nàng đang ngồi trong xe bôi thuốc mắt cho Kỷ vương thì nghe thấy có người gõ vào vách xe.

Từ Nam Phong vén rèm cửa sổ nhìn ra ngoài, thấy Cửu công chúa đang quệt miệng ghé đầu vào cửa sổ rầu rĩ than thở "Buồn chán chết đi được."

"Cửu công chúa? Sao người cũng có mặt ở đây?" Từ Nam Phong rất kinh ngạc. Cửu công chúa ở đây, cận vệ Kiếm Nô của nàng cũng nhất định sẽ đi theo. Như vậy cũng coi như có thêm một cao thủ bảo hộ, so với một mình nàng và Điều quân gia thì tốt hơn nhiều.

"Đừng nói nữa." Cửu công chúa ừ ừ trả lời "Phụ hoàng cho mời các vị con trai của quyền thần và cháu ruột, đoán chừng người muốn ban hôn cho ta với một trong số họ nên mới cố ý cho ta đi cùng."

Dứt lời, Cửu công chúa liếc vào trong buồng xe, nhìn thấy Kỷ vương đang rất cao hứng liền vẫy tay một cái hỏi "Tứ ca, có thể cho muội ngồi cùng xe với huynh không? Chỗ Dư quý phi quá ồn ào, muội không muốn ngồi cùng nàng ta."

Kỷ vương không cần suy nghĩ, vô tình cự tuyệt "Không thể."

"Vì sao chứ?" Cửu công chúa bất mãn trừng mắt, tức giận nói "Từ trước đến giờ huynh là người hiểu rõ muội nhất mà."

Từ Nam Phong nói "Đừng để ý tới chàng, Cửu công chúa lên xe đi. Người này chỉ đang đùa một chút thôi."

"Không được chính là không được." Kỷ vương rất kiên nhẫn lặp lại, ý cười trên miệng vẫn không giảm, thân nhiên nói "Giữa phu thê với nhau không thể để người thứ ba chen chân được."

Muội muội ruột trong lòng Kỷ vương bỗng nhiên bị nói là "người thứ ba" thì thương tâm muốn chết. Nàng nhìn Kỷ vương hừ một tiếng, quay đầu bỏ đi.

"Tức chết ta rồi!" Cửu công chúa đứng đưng nổi giận chạy lại chỗ Kiếm Nô.

Kiếm Nô đang chất hành lý lên yên ngựa, đột nhiên đón một con giận đùng đùng của Cửu công chúa, y nhất thời ngơ ra, không hiểu chuyện gì vừa xảy ra.

Lúc đại quân đến khu vực săn bắn thì đã đến giữa trưa. Hoàng đế ra lệnh cho quân sĩ hầu cận nghỉ ngơi tại chỗ dựng lều trại. Để đảm bảo an toàn cho vương thân quý tộc, tất cả các hộ vệ riêng đều phải ở bên ngoài. Ngay cả thị vệ của Kỷ vương phủ cũng không ngoại lệ, chỉ có Điều quân gia và Từ Nam Phong theo Kỷ vương vào khu vực săn bắn.

Lúc này, trong rừng cây rậm rạp, có một số lượng người cao lớn đứng sau một vị nam nhân mặc áo bào đỏ. Họ ẩn sau những tán cây trong bóng tối, rất khó nhận ra.

"Trương đại nhân." Một cấm vệ quân từ chỗ khác đi tới, hành lễ với nam nhân mặc áo bào đỏ.

"Người đã an bài xong?"

"Bẩm đại nhân, thuộc hạ đã ra lệnh cho họ ẩn núp ở trong rừng sâu, chỉ đợi lúc vị kia tiến vào rừng là có thể ra tay."

Người được gọi là Trương đại nhân kia trầm ngâm một lát, hạ giọng phân phó "Chỉ cho phép thành công, không được phép thất bại."

"Thuộc hạ đã rõ." Cấm vệ quân kia cung kính đáp lời "Những người được chọn đều là tử sĩ. Cho dù nhiệm vụ thất bại, họ sẽ uống thuốc độc tự sát, tuyệt đối không lưu lại dấu vết."

"Được rồi, đi thôi." Nam nhân phát tay một cái, cấm vệ quân yên lặng lui xống.

Nắng thu ấm áp, bóng cây cỏ thụ um tùm, một đàn chim ở trên cây giật mình, đập nường bay lên cao.

Nam nhân thần bí kia chỉnh lại áo bào, phui lá rừng trên vai, mang lên khuôn mặt tươi cười giả tạo, chấp tay đi bộ từ trong rừng ra, đường đường chính chính bước vào doanh trướng của thái tử Lưu Huyền.

Lúc đó, Từ Nam Phong đang múc nước rửa mặt, tình cờ nhìn thấy nam nhân kia, nàng chỉ thấy y vô cùng quen mặt nhưng không nhớ ra đã gặp y ở chỗ nào. Đúng lúc Cửu công chúa đi đến chỗ Từ Nam Phong liền hỏi "Cửu công chúa, người kia ta nhìn rất quen mặt, không hiểu hẳn là ai?"

Cửu công chúa nhìn theo hướng nàng chỉ, nhưng lúc này nhiều người, xung quanh rất hỗn loạn, Cửu công chúa cũng không rõ Từ Nam Phong đang hỏi người nào liền nói "Người nào?"

Từ Nam Phong miêu tả ngắn gọn "Hắn khoảng chừng hơn bốn mươi tuổi, mặc một chiếc áo bào màu đỏ, đang đứng cùng với Thái tử."

"À, kẻ đó sao?" Cửu công chúa nhếch môi, ý cười khinh miệt thấy rõ "Thái bảo của Thái tử, Trương Đình. Y là trưởng tử của Trương Thừa tướng, cửu tửu ruột của Từ lương đế."

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 41: Ngay Cả Phụ Thân Nàng Mà Nàng Cũng Có Thể Tính Kế

Sau buổi trưa, buổi săn thú bắt đầu.

Ánh nắng ấm áp chiếu lên mảnh đất rộng, rừng rậm sâu thẳm, có rất nhiều loài thú kiếm ăn ban ngày đều tụ tập xung quanh suối nước, quả là thời cơ tốt để săn thú.

Những hoàng tử vương tôn tham gia săn thú đều đã đổi y phục, hoàng thượng mặc một thân võ bào màu đen xoay người trèo lên ngựa, lại quay đầu nói với Kỷ vương, "Cho dù mắt ngươi không tiện, nhưng chung quy thì mỗi năm tô chức đều không gọi ngươi đến, trăm cũng thấy băn khoăn. Nhưng đã đến sân săn bắt, luôn tránh bên trong doanh trường cũng không hay, không bằng ngươi cùng mọi người đi săn, nếu săn được thì trăm thưởng, không săn được trăm cũng không trách ngươi."

Kỷ vương kính cẩn nói, "Vâng."

Tiếng kèn vang lên, hoàng thượng ra lệnh một tiếng, ngựa mã đi trước, chỉ qua một thoáng, rất nhiều người nắm chặt dây cương, vó ngựa tung lên, bụi đất mù mịt, khiến cho chim muông sợ hãi bay tán loạn.

Đương nhiên đầu tiên phải dành cho hoàng thượng. Những người khác chỉ làm bộ làm tịch bắn trượt mấy mũi tên, thẳng cho đến lúc hoàng thượng bắn trúng một con heo rừng, trở thành người đầu tiên săn được, mọi người mới cùng đứng lên hô vạn tuế, trong lúc nhất thời sĩ khí liền tăng vọt.

Từ Nam Phong đỡ Kỷ vương lên ngựa, chính mình cũng cưỡi lên một con bạch mã, Diêu quân gia cưỡi ngựa đi phía sau bọn họ, ba người cùng chậm rãi tiến vào trong rừng.

Cỏ thụ che khuất cả mảnh rừng, vừa tiến vào trong rừng, ánh nắng liền bị cành lá cắt xén thành những điểm vàng loang lổ, phảng phất như một thế giới u tĩnh khác.

Từ Nam Phong cảnh giác nói, "Thiếu Giới, đừng đi vào quá sâu, trước tiên cứ đi đến bên cạnh rừng tìm chỗ nghỉ ngơi trước đã."

Rừng cây cành lá sum suê như vậy thực sự quá nguy hiểm.

Kỷ vương vốn cũng không có tâm tình muốn săn thú, liền gật đầu nói, "Được."

Diêu quân gia giơ roi ngựa lên, chỉ chỉ vào dòng suối chảy ngang qua bãi cỏ ở đằng xa, nói, "Chỗ kia râm mát lại bằng phẳng, chúng ta đi qua chỗ đó đi."

Vì vậy ba người liền quay đầu ngựa, lững thững đi tới bên dòng suối.

Trong rừng, Cửu công chúa mặc một thân y phục đồ sẫm, cưỡi một con tuần mã, phía sau có hai nam tử trẻ tuổi đi theo.

Một người chính là Kiếm Nô của nàng, một người nữa lại là trưởng tử Dương Văn của Dương Thận Chi.

Cửu công chúa một tay cầm dây cương, một tay giơ roi ngựa ra dùng dằng quét bay hết những cây cỏ chắn đường ở xung quanh, lại liếc mắt nhìn Dương Văn, có chút hứng thú nói, "Ngươi đi theo ta làm gì?"

Dương Văn khom người trên lưng ngựa, ôm quyền nói, "Thần phụng mệnh bệ hạ, bảo hộ cho công chúa điện hạ."

"Nói là bảo hộ, nhưng người nào không biết phụ hoàng là đang muốn tác hợp hai chúng ta chứ." Cửu công chúa nhỏ giọng thăm thì, rồi lại cất cao giọng nói, "Được rồi, bản cung đã có Kiếm Nô che chở bên người, không cần đến ngươi, ngươi tự mình đi săn thú đi."

Dương Văn cố chấp nói, "Thánh thượng đã có lệnh, thần một tác cũng không được rồi, phải che chở cho công chúa."

"Ta nói, tại sao ngươi lại không hiểu ý ta như vậy hả?" Giọng của Cửu công chúa đã xuất hiện vài phần không kiên nhẫn, nàng ghì chặt dây cương, nói, "Ngay từ lúc bắt đầu, lòng ngươi căn bản đã không đặt trên người ta đúng không? Phàm là nơi Từ Nam Phong đã đi qua, ánh mắt của ngươi đều tìm kiếm không được mà nhìn theo nàng..... Ngươi thích nàng?"

Khuôn mặt bình tĩnh của Dương Văn cuối cùng cũng xuất hiện một tia lạnh lẽo, hất gục đầu xuống, hai tay siết chặt dây cương, "Thần..."

Nói được một chữ, liền đã không còn đoạn tiếp theo nữa.

Cửu công chúa quay đầu nhìn hất một cái, tựa tiểu phi tiểu nói, "Từ Nam Phong là sư muội của ngươi, ngươi quen biết nàng lâu hơn tứ ca, nhưng cuối cùng nàng vẫn gả cho tứ ca, là vì sao?"

Trong mắt Dương Văn lóe lên một tia lúng túng, hất kiên định nói, "Thần tuyệt đối không có ý đồ không an phận với Kỳ Vương phi!"

Cửu công chúa ngẩng đầu, híp mắt nhìn tán cây cắt bầu trời thành từng mảnh vụn, bỗng nhiên nói, "Muốn được nàng đáp lại, lại không muốn phải trả giá bằng tình cảm sư huynh sư muội bao năm, rõ ràng ngươi chính là tên quỷ nhát gan."

Giọng của nàng rất nhỏ, chỉ có thể để Kiếm Nô và Dương Văn miễn cưỡng nghe được, lời nói lẩm bẩm này, còn không phải đang châm chọc hai nam nhân phía sau sao.

Lòng của Dương Văn như thất lại. Cửu công chúa quơ quơ roi ngựa, không kiên nhẫn nói, "Ngươi đi đi Dương giáo úy, bổn cung nhìn thấy ngươi liền thấy phiền rồi."

Cửu công chúa miệng lưỡi sắc bén, Dương Văn cũng không muốn đứng trước mặt nàng chịu nhục liền ghì ngựa lùi lại mấy bước, nhưng vẫn đứng xa xa nhìn nàng, bảo vệ nàng an toàn.

Kiếm Nô thúc ngựa tiến lên, chạy song song với Cửu công chúa, thân nhiên nói, "Tốt xấu gì Dương giáo úy cũng là phò mã được chọn của người, công chúa hà tất phải chửi vào mặt hắn?"

Chợt, Cửu công chúa có chút tức giận nói, "Chúng kiến phụ hoàng chọn phò mã cho ta, có phải ngươi rất vui vẻ không?"

Kiếm Nô dừng lại một chút, chưa kịp nói gì liền liếc mắt đến một đoạn cành cây động đậy trên đỉnh đầu Cửu công chúa.

Hắn tập trung nhìn rõ, là một con rắn nâu nhỏ.

Sắc mặt Kiếm Nô trong phút chốc liền thay đổi, hất duỗi tay đè lên bả vai Cửu công chúa, trầm giọng nói, "Đừng nhúc nhích, trên cây có rắn."

Nhiệt độ từ lòng bàn tay của Kiếm Nô xuyên thấu qua y phục, lại truyền tới tận da, tức giận trong lòng Cửu công chúa liền tiêu tán hơn phân nửa, thậm chí nghĩ: Hắn thật sự là lo lắng cho ta sao?

Kiếm Nô rút kiếm, chuẩn bị nhắm vào cành cây con rắn trèo lên, nhưng trong chớp mắt, Cửu công chúa liền giơ tay lên nắm một cái, nắm vào phần bẫy tắc của con rắn kia, túm nó từ trên cành cây xuống.

"....." Kiếm Nô có chút sợ hãi nhìn Cửu công chúa.

"Không có độc đâu." Cửu công chúa cời cái túi bên hông xuống, thả con rắn lớn bằng ngón tay cái vào rồi bó chặt miệng túi lại.

Kiếm Nô có chút khó hiểu, "Công chúa, ngươi làm cái gì vậy?"

"Chờ đến lúc sau ngươi sẽ biết." Cửu công chúa cũng không nói nhiều, thúc ngựa đi, "Đi thôi, đến chỗ phụ hoàng đi."

Hoàng đế đang đuổi theo một con hươu mẹ, bên người cũng chỉ có thái tử và Dương Thận Chi đi theo hộ tống, Cửu công chúa xuống ngựa, rón rén đi tới, làm như vô tình gặp được, nói, "Phụ hoàng, ngài cũng ở đây sao?"

Hoàng đế giương cung cài tên, nhắm vào con hươu mẹ đang ăn cỏ ở đằng xa, nói, "Sao ngươi lại đến đây? Dương Văn đâu?"

"Hắn đi trước rồi."

Hừ --

Mũi tên nhọn rời khỏi cung, hươu mẹ hét lên rồi ngã gục, Dương Thận Chi liền tạm thời ra khỏi vị trí, thúc ngựa tiến lên đi thu lại con hươu mẹ đã bị thương kia.

Biến cố lại phát sinh chỉ trong một cái chớp mắt.

Trong sân cỏ đột ngột có một con rắn nhỏ chui ra cắn làm cho móng ngựa của hoàng đế bị thương. Con ngựa bị kinh sợ, giương hai chân lạc giọng rít lên, sau liền không ngừng chạy như điên.

Hoàng đế không kịp nắm dây cương, mắt thấy sẽ ngã xuống từ lưng ngựa, một khi rơi xuống, thân thể liền đập lên mặt đất toàn mồm đá nhọn, không gây đầu trật khớp xương là không thể!

"Hộ giá! Hộ giá!"

Kèm theo tiếng thái tử gào thét, một thân ảnh thon dài chọt lao ra, giang hai cánh tay ôm lấy thân thể hoàng đế đang từ trên lưng ngựa rơi xuống, xoay một vòng trên đất, an toàn tránh thoát con ngựa điên đang hoảng loạn đạp chân.

Mà người này, chính là Kiếm Nô.

Có Kiếm Nô che chở, hoàng đế không bị thương, chỉ là có chút chật vật, đầu tóc rối loạn, long bào dính dính toàn bụi đất cùng lá rụng. Thái tử và Dương Thận Chi vội đỡ hoàng đế dậy, Cửu công chúa tràn đầy đau lòng tiến lại gần Kiếm Nô.

Chung quy thì hoàng đế cũng già rồi, ông vuốt vuốt những sợi tóc bạc hỗn loạn ở thái dương sang hai bên, run rẩy dựa vào Thái tử mà đứng dậy.

Kiếm Nô bị thương rất nặng, xiêm y đều đã bị cành cây và đá cứng cắt lên, ần ần chảy máu, hai tay bị ma sát đến máu thịt lẫn lộn, máu theo khuỷu tay chảy xuống thành dòng, nhìn mà ghê người.

"Kiếm Nô!" Việc này đã đi lệch ra khỏi tính toán của nàng, vì vậy Cửu công chúa lập tức luống cuống tay chân. Hoàng đế nhìn Kiếm Nô cả người đầy máu, hỏi, "Vị dũng sĩ này là hộ vệ của cửu công chúa sao?"

Kiếm Nô đẩy tay cửu công chúa ra, giãy giụa quỵ xuống đất, ôm quyền nói, "Ti chúc Kiếm Nô đã làm bệ hạ sợ hãi, tội đáng chết vạn lần."

"Người hộ giá có công, không có tội!" Hoàng đế tỉnh tê nhắm tên hắn, sau đó liền chỉnh sửa lại bộ dạng của bản thân, uy nghiêm nói, "Từ nay về sau, trăm ban cho người quốc hộ, lấy danh Lưu Bái, trạc hữu Thiên Ngu Vê, ban ngàn ngư đao, chuyên bảo vệ an nguy cho trẫm."

Kiếm Nô ngạc nhiên ngẩng đầu. Dương Thận Chi nhỏ giọng nhắc nhở hắn, "Còn không mau tạ ơn."

Lúc này, Kiếm Nô mới quỵ xuống vái đầu, khàn khàn nói, "Thần, xin tạ ơn long ân của bệ hạ."

"Đều do súc sinh này phá hỏng, mau đưa trẫm trở về bãi đi." Dứt lời, hoàng đế liền quay đầu nhìn Kiếm Nô vẫn còn quỵ trên đất, nói, "Ái khanh không cần quỵ, để Tích Nguyệt mang người về doanh trường xử lý vết thương đi, đường thương cho tốt rồi hãy đến nhận việc."

Kiếm Nô nói, "Vâng."

Sau khi đoàn người hộ tống hoàng đế đi rồi, tầm mắt Kiếm Nô liền rơi trên con rắn nhỏ bị vó ngựa đạp chết nằm trong bụi cỏ, biểu tình hắn ảm đạm như đang kiểm chế tức giận.

Con rắn nâu to bằng ngón tay đó, lúc nãy hắn còn thấy nó nằm trong hà bao của Cửu công chúa.

Cuối cùng hắn cũng hiểu vì sao nàng lại phải mang theo con rắn, lại phải nhanh chóng gặp được hoàng thượng... Hoá ra, đó đều là kế hoạch của nàng.

Ngay cả phụ hoàng mà nàng cũng có thể tính kế, lại còn để hắn trở thành tâm phúc bên cạnh hoàng thượng!

"Kiếm Nô..." Cửu công chúa nhìn vẻ mặt của hắn, giọng nói có một tia thấp thỏm không dễ phát hiện, "Người chảy thật nhiều máu, mau quay về doanh trường để ta đi gọi đại phu tới."

Dứt lời, nàng liền lấy ra một chiếc khăn để hắn băng bó vết thương lại.

Nhưng Kiếm Nô lại đẩy nàng ra, tự mình lão đảo đứng lên.

"Công chúa đã vừa lòng chưa?" Bàn tay hắn run rẩy, máu tích tụ lại chảy xuống cỏ, rơi thành một mảng máu tím đậm.

Hắn nói, "Đó là phụ thân của người! Là hoàng đế của Đại Viêm!"

Cửu công chúa gắt gao nắm chặt khăn, môi nhỏ bị cắn tới chảy máu. Trầm mặc một lúc, nàng liền ngẩng đầu lên, trong đôi mắt xinh đẹp đều là vẻ bình tĩnh.

"Ta coi ông ta là phụ thân, nhưng ông ta có từng coi ta là nữ nhi không?" Nàng cười nhạt một tiếng, thê lương nói, "Ta là một nữ nhân hư hỏng, là người cực kỳ tâm cơ không giống như vẻ đơn thuần bề ngoài, nhưng ta không còn cách nào khác! Nếu như ta không tâm cơ như vậy thì ta đã sớm chết rồi!"

"Ta biết người thân thủ bất phàm, lại cũng có nhiệt huyết nam nhi giống người khác, cũng muốn được rong ruổi sa trường, có lý tưởng giết địch báo hoàng ân. Ngày ấy ở trước cửa Đông cung, ta hỏi người có muốn kiến công lập nghiệp không, người không trả lời ta, nhưng chỉ cần nhìn vào mắt người ta liền hiểu rồi...."

"Ta đã nói rồi, chỉ cần người muốn thứ gì, ta đều nghĩ cách cho người."

Nghe vậy, Kiếm Nô liền gắt gao nhắm mắt, "Bất nghĩa chi phú*, ta thà rằng không cần."

*Bất nghĩa chi phú: Làm chuyện bất nghĩa để có được giàu sang.

"Nhưng ta không chờ được nữa!" Cừu công chúa chợt đề cao âm điệu. Nàng đột nhiên đứng dậy, nắm chặt cổ áo Kiếm Nô, trong mắt là tuyệt vọng dày đặc như không thể hoà tan.

"Ta đã mười sáu tuổi rồi, phụ hoàng đang vội vã gả ta ra ngoài để củng cố địa vị hoàng quyền của ông. Ta chỉ là một con cò mà thôi, người biết không?"

Dứt lời, hơi thở của nàng đột nhiên trở nên run rẩy, nàng dựa trán vào hõm vai Kiếm Nô, hai hàng lệ trong suốt nháy mắt liên châu xuống. "Ta sợ ta không chờ được đến ngày người kiến công lập nghiệp trở về hỏi cưới ta...."

Cho dù có muôn vàn lời độc ác, tất cả phần nổi cũng theo giọng nói nức nở của nàng mà mắc kẹt ở cổ họng.

Cổ họng Kiếm Nô hơi chuyển động, ngón tay hắn run rẩy, vô thức muốn ôm lấy nàng, nhưng tay nhấc lên được một nửa lại bất lực buông xuống.

Hắn nhắm chặt mắt, che lại đôi con ngươi thâm trầm đau đớn cùng tuyệt vọng.

Tạo hóa trên người, thế gian này ai cũng là người đáng thương.

Đang lúc này, một trận gió lạnh lướt qua, bóng cây lắc lư liên hồi, mấy cái bóng đen liên hiện lên, kín đáo di chuyển đến phía dòng suối trông trái an tĩnh không một tiếng động.

Kiếm Nô cảm giác được khí tức nguy hiểm, lập tức mờ mắt ra, bàn tay nhuộm máu gắt gao nắm lấy cổ tay Cừu công chúa, bảo vệ nàng ở phía sau mình.

Mục tiêu của mấy bóng đen đó hiển nhiên không phải bọn hắn, vì vậy rất nhanh liền xẹt qua không nhìn thấy nữa, trực tiếp biến mất bên trong bóng cây.

Qua đen vỗ cánh bay đi, khí tức không rõ ràng.

Cừu công chúa nhìn phía mấy bóng đen đi tới, lại nghĩ tới từng thấy Từ Nam Phong cùng Kỷ Vương nghỉ ngơi bên dòng suối, bộ não hỗn loạn khó khăn vận chuyển, chợt trừng lớn mắt, "Không xong rồi.... Từ ca!"

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Máu Chảy, Cả Người Nàng Nhuộm Một Màu Đỏ

Tới lúc mặt trời lặn về phía tây, Từ Nam Phong nghĩ những người tham gia săn thú có lẽ cũng trở về rồi, nàng nói với Kỷ vương, "Giờ chắc cũng sắp hết thời gian rồi, chúng ta đi săn mấy con thú hoang hồ ly làm đáng một chút rồi về doanh trướng thôi."

Điều Giang ngẩng đầu ngắm nhìn bầu trời chiều đầy ánh nắng, nói với Từ Nam Phong, "Vương phi cứ đưa Vương gia trở về trước, để tại hạ đi săn bắn là được rồi."

Từ Nam Phong liền đỡ Kỷ vương lên ngựa.

Nhưng đúng lúc này, chỗ rừng sâu yên tĩnh đột ngột vang lên một hồi lá rụng huyền ảo.

Tiếng động này quá kỳ quái, nhao nhao tạp tạp không theo quy luật nào, cũng không giống tiếng bước chân của con người, còn kèm theo vài tiếng khàn khàn giống như ép ra từ sâu trong cổ họng, nghe mà rợn cả tóc gáy.

Từ Nam Phong nắm dây cương ngựa của Kỷ vương, chợt quay đầu, ánh mắt nhìn chằm chằm vào bóng cây lắc lư trong rừng sâu.

"Có lẽ là dã thú, Vương phi mau lên ngựa!" Điều Giang cũng tỉnh táo lại, một tay dang ra ngăn cách Từ Nam Phong cùng Kỷ vương trước ngựa, một tay lại rút bội kiếm bên hông ra, bày ra tư thế phòng bị.

Từ Nam Phong cũng không để ý, quyết định nhanh chóng trèo lên ngựa, ngồi cùng một con ngựa với Kỷ vương.

Kỷ vương có chút kinh ngạc, quay đầu nói, "Nam Phong...."

"Thiếu Giới đừng sợ, chàng không tiện thúc ngựa, ta sẽ che chở cho chàng." Từ Nam Phong nghĩ đến đôi mắt của Kỷ vương, sợ hắn chạy trốn cũng không phân rõ phương hướng được, liền ngồi phía sau hắn, xuyên hai tay từ hai bên hông hắn ra, cùng hắn cầm dây cương.

Tiếng bước chân huyền ảo càng lúc càng gần, còn kèm theo vài tiếng dã thú gào thét, không biết ai sai bảo mà bốn năm con sói hoang chui ra từ trong rừng, phân tán ra bốn phía, nó nhẹ nhàng vây quanh ba người đang ở khe suối.

Ngựa của Từ Nam Phong cùng Điều quân gia bị kinh sợ, liên tục muốn giật ra khỏi dây cương, chạy đi xa. Ngựa của Kỷ vương cũng bị dọa sợ không nhẹ, không ngừng giơ móng ngựa lên cao, giùng giàng muốn chạy trốn.

Từ Nam Phong rất sợ Kỷ vương sẽ bị ngã ngựa nên liền dùng hết khí lực toàn thân nắm chặt dây cương, lòng bàn tay bị cắt đến rách da cũng không chể trệ được ngựa vì kinh sợ mà nổi điên.

Vài con sói hoang này không biết từ chỗ nào đi ra, theo lý thuyết thì khu vực săn bắn của hoàng tộc không thể xuất hiện thú vật nguy hiểm như vậy. Mà lại là mấy con sói da lông khô vàng ảm đạm, đầu khớp xương nhô lên dưới lớp da, đôi con người u lam hung ác lại độc địa dị thường, răng nanh sẫm bạch dính nước dãi, vừa nhìn chính là đã bị bỏ đói bốn năm ngày, người thấy vị thịt liền phát cuồng, căn bản không quan tâm trước mặt là người hay là thú!

Con sói đầu tiên đánh tới, bị Điều Giang dùng một kiếm chém rớt, cắt đôi phần bụng, ngã trên mặt đất chặt vật không thể đứng lên.

Nhưng những con sói khác lại không e ngại đồng loại tử vong, thậm chí lại càng hưng phấn, một con tiếp một con khác nhào tới, vây quanh người Điều Giang!

Ngựa của Kỷ Vương bị kinh sợ, Từ Nam Phong lại không thể khống chế được, con ngựa chở hai người bọn họ liền đưa chân ra chạy, nhanh chóng chạy vào trong rừng sâu!

Nguy rồi!

Từ Nam Phong liều mạng nắm chặt dây cương, nhưng đây vẫn là chuyện vô bổ! Con ngựa chạy như điên, tốc độ nhanh đến mức chỉ có thể thấy được tàn ảnh, không ngờ lại đâm phải bụi cây lủng lẳng trên đầu, cảm giác đau đớn nóng rực liền truyền tới.

Nàng không để ý tới việc mặt bị cành cây quất ra vết máu, lớn tiếng nói, "Thiếu Giới, chàng có sao không?!"

"Ta không sao." Giọng nói Kỷ vương có chút bất ổn, hần thắp giọng thờ gấp nói, "Nam Phong, nàng mau nằm sấp xuống đất đi, nắm chặt eo của ta!"

Dứt lời, hần liền đoạt lấy dây cương trong tay Từ Nam Phong, dùng sức vào cánh tay, lại cưỡng chế xoay đầu ngựa sang hướng khác!

Ngựa điên lắc lắc cổ, không nhìn thấy đường phía trước liền không chạy như điên nữa mà dần dần lắng xuống, móng ngựa bắt an đập lên hố đất.

Cả hai người đồng loạt thở phào một hơi.

Lúc Từ Nam Phong tung người xuống ngựa, chân có cảm giác giống như nhũn ra, nàng dựa vào lưng ngựa không ngừng thở dốc. Kỷ vương cũng xuống ngựa, nâng mặt của nàng lên, "Bị thương rồi sao?"

Bởi vì ở trên ngựa lắc lư quá nhiều mà áo bào tím luôn luôn chỉnh tề của hần có chút hỗn loạn, dải lụa trên mắt cũng không biết từ khi nào đã bị cành cây quất đi, lộ ra đôi con ngươi trầm trầm thâm thúy, lo lắng trong mắt không nói cũng biết.

Từ Nam Phong giơ tay quệt đi vết máu trên mặt, khàn khàn nói, "Ta không sao, nhưng chàng..." Nàng dùng ngón tay chạm vào vết máu bên dưới người Kỷ Vương, đau lòng nói, "Chàng bị thương."

"Vết thương nhỏ thôi, không đáng kể." Kỷ Vương sờ sờ tóc nàng trấn an, lại lập tức híp mắt nhìn quanh bốn phía, hỏi, "Đây là ở đâu?"

Bốn phía rất tối, liếc mắt cũng không nhìn đến được phần cuối của rừng cây, lá cây vang xào xạc, thỉnh thoảng lại truyền đến tiếng chim hót quái dị, lại cực kỳ lạnh buốt.

"Có lẽ là đi vào sâu bên trong khu vực săn bắn rồi." Từ Nam Phong nhìn chung quanh một phen, giọng nói không tự chủ trầm xuống, "Nơi đây tán cây tầng tầng lớp lớp che khuất bầu trời, căn bản không nhìn thấy mặt trời ở đâu."

Kỷ vương thế nhưng lại khí định thần nhàn, nói với Từ Nam Phong, "Chớ vội, tán cây ở phía nam có người."

Nhờ có hần nhắc nhở mà Từ Nam Phong mới nhớ, nếu ở nơi hoang dã không rõ phương hướng mà không có la bàn, có thể căn cứ vào vị trí của cây cối để phân rõ nam bắc.

Nàng tỉ mỉ phân tích rõ chu vi cây cối sinh trưởng, rất nhanh liền xác định được phương hướng, liền mừng rỡ kéo tay Kỷ vương, nói, "Tìm được rồi, đi cùng ta đi."

"Chờ đã!" Kỷ vương đứng nguyên tại chỗ, bên trong con ngươi ôn hòa xẹt qua một tia sáng, thấp giọng nói, "Có người tới gần!"

Vừa nói, hần hơi nghiêng đầu, tỉ mỉ lắng nghe tiếng vang nhỏ xíu trên không trung, thần sắc nhất thời trở nên nghiêm trọng, "Không có nhiều người, nhưng bước chân lại nhẹ nhàng mà trật tự, hiển nhiên thân thủ bất phàm, người tới có vẻ không phải người tốt gì."

Đám chim muông trên cây tùng lớn ở cách đó không xa đột nhiên giật mình, động tĩnh này thì ngay cả Từ Nam Phong cũng nghe được.

Nàng theo bản năng kéo Kỷ vương ra đứng sau lưng mình, lập tức lấy thanh đao trên lưng ngựa xuống, bày ra tư thế phòng bị. Cũng may vì là đi săn nên

trên lưng ngựa của ai cũng có một số đao kiếm, không đến mức để bọn họ hai tay không một tác sát.

"Người lên ngựa đi trước đi!"

Hai người trăm miệng một lời, lập tức cùng sừng sốt. Kỳ vương cười khỏ nói, "Vợ chồng ăn ý cũng không nên thể hiện vào lúc này."

Khi bọn họ đang nói chuyện, mấy cái bóng đen đã ở cách bọn họ không đến mười trượng.

Chim chíp —

Thích khách dẫn đầu gây khó dễ, bắn cung từ đằng xa, chuẩn bị bắn chết Kỳ Vương cùng Từ Nam Phong.

Từ Nam Phong gắt gao chế trụ tay Kỳ Vương, kéo hẳn tránh né. Cùng lúc đó, Kỳ Vương giơ tay mò lấy cung tên và tiễn đồng treo trên lưng ngựa, giương cung cài tên, hành động liền mạch lưu loát.

Thị lực của hắn quả thực vẫn chưa khôi phục lại bình thường, hắn nghiêng đầu lắng nghe động tĩnh đằng xa, qua thính giác mà phán đoán vị trí của thích khách, tay lập tức thả lỏng, mũi tên nhọn liền rời dây cung, tiếp đó một tên thích khách liền hét lên một tiếng rồi ngã gục, té xuống từ trên tán cây, không còn động đậy.

"Tài bắn cung tốt lắm!" Từ Nam Phong không nhịn được cảm thán một tiếng, người không nhìn được gì lại có thể chuẩn xác bắn chết địch nhân, thuật bắn cung này đã không thể dùng hai chữ "thiện xạ" để hình dung.

Khóe miệng Kỳ vương hơi cong lên, một mũi tên lại bắn ra, tên thích khách thứ hai bị bắn thủng vai, rơi xuống từ trên cây.

Ánh mắt Từ Nam Phong nhìn Kỳ vương liền thay đổi. Nàng luôn cho rằng Kỳ vương tay trái gà không chặt, nhưng không ngờ hắn cưỡi ngựa bắn cung còn giỏi hơn nàng nhiều, sự kính nể Kỳ vương trong lòng nàng tăng lên.

Thích khách bị tổn hại mất hai gã, bắt đầu nôn nóng lên, bọn họ cũng không dùng tiễn bắn giết nữa mà nhao nhao vút cung tên đi, rút loạn đao ra dự định giết ở cự ly gần.

Khoảng cách ngày càng rút ngắn, cung tiễn của Kỳ vương liền không phát huy được ưu thế nữa.

Bốn gã hắc y thích khách liền giống như ma quỷ xông đến gần, Từ Nam Phong vô thức nắm chặt chuôi đao, chạy đến chặn lấy một tên thích khách.

Chém ngang, nghiêng đao, đâm ngược lên... Những chiêu thức Dương Thận Chi dạy cho nàng giống như in vào cốt nhục, một ngày nàng gặp nguy hiểm, thân thể liền phản ứng trước cả đại não, hành động đón đỡ chiêu thức ám sát liền mạch lưu loát.

Mùi máu tươi có thể làm cho nàng buồn nôn, nhưng nàng không thể sợ hãi.

Nàng không để ý tới thân thể đau đớn cùng linh hồn đang run rẩy, trong lòng chỉ có một ý nghĩ, chính là phải bảo vệ tốt Kỳ vương, đây là trách nhiệm của nàng, cũng là lý do để nàng tồn tại.

Kỳ vương cũng không nhàn rỗi, tay cầm mũi tên nhọn bình tĩnh xuyên qua lồng ngực của một gã thích khách.

Hai phụ phụ toàn thân đầm máu, đều coi bỏ đi biểu hiện ôn hòa giả dối thường ngày, sát phạt không ngừng.

Không bao lâu sau, bốn gã thích khách liền bị dọn dẹp sạch sẽ, Từ Nam Phong vốn có ý định để lại người sống để tiện tra xét, cố gắng không hạ thủ độc đoán, cô ý chặt đi kinh mạch ở tay chân bọn họ, nhưng đám thích khách này đều là tử sĩ được huấn luyện nghiêm chỉnh, một khi bị thương mất đi năng lực phản kháng liền giáo hoạt bóp nát túi độc nhỏ giấu ở trong răng để tự vẫn.

Từ Nam Phong phí công như vậy, chỉ đổi được tử thi đầy đất.

Nàng chống đao xuống đất, mắt sức quỳ một chân xuống, giống như cá mắc cạn mà không ngừng thở hổn hển.

Kỳ vương cũng để cung tên xuống, ngồi xỏm đỡ lấy vai nàng, lo lắng hỏi, "Nam Phong, nàng có bị thương không?"

Từ Nam Phong lắc đầu, uể oải nói, "Ta không sao."

Cánh tay của nàng bị thương, là một vết thương dài ba tấc, chẳng qua cũng không quá nghiêm trọng.

Nàng chỉ là có chút sợ hãi, dù gì thì đây cũng là lần đầu tiên nàng giết người.

Kỳ vương giống như cảm nhận được run rẩy của nàng, liền ôm nàng vào ngực an ủi, thấp giọng nói, "Không sao, đều là lũ người xấu chết, nàng chỉ là đang bảo vệ ta."

Dứt lời, hắn liền hôn một cái lên thái dương ướt đầm của nàng, nhẹ giọng lặp lại, "Không sao, không sao."

Giọng nói của Kỳ vương có một năng lực làm người ta yên lòng, Từ Nam Phong nghe hắn ní non, lòng nàng như dần dần bình tĩnh lại, tứ chi lạnh như

băng cũng cảm thấy ấm áp.

Nàng cắn cắn đôi môi tái nhợt, đặt cằm lên trên vai dày rộng của Kỳ vương, ôm chặt lấy hắn, nỗ lực hấp thu cảm giác ấm áp trên người hắn.

Nhưng vào lúc này, thích khách thứ năm vẫn trốn trên cây đột ngột ló ra nửa con mắt, mũi tên nhọn hắt cũng lộ ra giữa tán cây, nhắm vào đầu Kỳ vương.

Nhất tới cũng đúng dịp, gió đột nhiên thổi tới, bóng cây liên lay động, ánh mặt trời đỏ rực lộ ra từ kẽ hở tán lá chiếu vào, chiếu lên cung tên rét lạnh, phản chiếu lên nơi râm mát, hàn quang chột lóe chiếu lên làm mất Từ Nam Phong đau nhói, trong lòng nàng lộ bộ một tiếng, thầm nghĩ, nguy rồi, còn có thích khách!

Không kịp nghĩ nhiều, Từ Nam Phong vô thức đẩy Kỳ Vương ra, cũng bởi khẩn trương thái quá mà nàng liền dùng hết khí lực toàn thân, Kỳ Vương bất ngờ không kịp phòng bị liền bị nàng đẩy đến lao đao một cái, ngựa mất ngã vào trong đồng lá rụng đầy trên mặt đất.

Giống như là đồng thời, mũi tên nhọn sượt qua tóc hắn, thẳng tắp bắn về phía lồng ngực Từ Nam Phong!

Nếu như Từ Nam Phong không đẩy hắn ra, mũi tên đó sẽ bắn vào lưng hắn...

Phốc...

Từ Nam Phong phun ra một bùm máu, con ngựa bỗng nhiên thất lại, máu bị nàng phun ra liền nhuộm hồng cảm trắng nõn của nàng.

"Nam Phong —!" Kỳ vương gào lên một tiếng, giọng nói bởi vì sợ hãi mà run rẩy.

Trong đôi mắt của hắn, trầm lặng cùng bình tĩnh đều biến mất, thay vào đó là vẻ xơ xác tiêu điều, lạnh lẽo giống như một người khác.

Hắn trở tay mò lấy cung tiễn trên đất, giương cung cài tên, ba mũi tên bắn ra, đều là nhắm vào mạng của tên thích khách!

Thích khách kia còn chưa kịp bắn ra mũi tên thứ hai liền bị Kỳ vương liên tiếp bắn trúng mấy mũi tên, biến hắn thành bia thịt, ngã trên mặt đất không còn cử động nữa.

Kỳ vương vẫn không hết hận, liên tiếp bắn ra thêm mấy mũi tên, biến từ thi trên đất thành con nhím, phảng phất giống như chỉ có làm thế mới có thể tiêu tan sự phẫn nộ trong lòng hắn.

Từ Nam Phong chịu đựng đau nhức, ánh mắt đã bắt đầu mờ nhạt.

Trong nháy mắt trước khi triệt để rơi vào bóng tối, nàng kiệt sức mở mí mắt nặng trĩu, nhìn Kỳ vương đứng trước mặt mình, mờ mịt

.....

Thiếu niên âm trầm như tu la này, là ai?

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Cảm Giác Được Một Chút Lành Lạnh Ấm Ướt

Cuối cùng, Cửu công chúa vẫn đến chậm một bước.

Đầu tiên, nàng và Kiếm Nô chạy tới chỗ dòng suối, từ miệng Diêu quân gia biết được ngựa của Kỳ vương phát điên, mang phụ phụ bọn hắn chạy vào trong rừng sâu rồi.

"Không ổn, trong rừng có mai phục!" Cửu công chúa nhớ tới bóng đen đi lướt qua lúc này, cảm giác bất an trong lòng càng thêm mãnh liệt. Nàng ra lệnh cho Kiếm Nô và Diêu Giang vào rừng tìm kiếm hai người họ, chính mình thì ra roi thúc ngựa chạy về doanh trường cầu cứu.

Sau đó Cửu công chúa liền mang theo cấm vệ quân chạy vào rừng, nhưng chưa đi được mấy bước đã nhìn thấy Kiếm Nô cùng Diêu Giang cẩn thận che chở Kỳ vương trở về.

Mà trong lòng Kỳ vương còn ôm một người cả thân nhuộm một màu đỏ máu, bất ngờ hơn, Từ Nam Phong còn trúng một mũi tên ngay trước ngực.

Kỳ vương ôm Từ Nam Phong còn hôn mê vào doanh trường, trong con ngựa đều là vẻ lo lắng. Ánh mắt của Cửu công chúa rơi vào mũi tên trên ngực Từ Nam Phong, mũi tên đó rất đặc biệt, trên cán mũi tên có một chỗ lõm xuống, chính một cái rãnh chuyên dụng để lấy máu.

Loại vũ khí thâm độc này, nếu xử lý vết thương muộn thì cho dù không bắn trúng chỗ yếu, người bị thương cũng sẽ chết vì mất máu quá nhiều.

Nàng nhìn tứ ca xé vạt áo xuống, run rẩy đặt trên vết thương của Từ Nam Phong để cầm máu, chỉ trong chốc lát mảnh vải liền bị nhuộm đỏ, máu chảy xuống tí tách tí tách thấm ướt cả tay và tay áo hắn.

"Còn ngây ra đó làm gì! Mau đi mời thái y!" Cửu công chúa nhìn mà giật mình, không nhận được quay đầu, lớn tiếng quát về phía sau.

Lập tức có người tiến tới gần nàng, vô cùng cẩn thận đáp, "Hồi bẩm Cửu công chúa, đã mời thái y rồi, lập tức đến đây, lập tức đến đây."

Hắn còn đang nói, một nam nhân trung niên mập mạp nhìn có vẻ phúc hậu mang theo hòm thuốc chạy vào, vừa lau mồ hôi vừa dập đầu, thờ dài, "Thần, Chu thái y của Thái y cục diện kiến Vương gia."

Người này chính là Chu thái y được hoàng đế tín nhiệm suốt mấy năm nay, tuổi cho dù không già nhưng tư lịch không tầm thường. Ký vương giường đôi mắt lạnh lùng nhìn ông, trầm giọng nói, "Không cần đa lễ, cứu người quan trọng hơn." Vừa nói xong, hắn liền xoay người nhìn chăm chăm vào đám người bên trong doanh trướng, ngữ điệu không còn ôn hòa như trước, mà giống như ngưng tụ khí lạnh, "Những người không có nhiệm vụ đều đi ra ngoài đi!"

"Không nghe thấy sao, đều cút hết ra ngoài đi!" Cửu công chúa phát tay đuổi người, bản thân mình cũng lui ra ngoài theo.

Ngoài doanh trướng núi xanh mênh mông, ánh tà dương đỏ như máu. Cửu công chúa quay đầu nhìn vào doanh trướng, phiền não trong lòng lại càng thêm nặng trĩu, mi tâm thanh tú cũng nhăn lại thành rãnh sâu.

Kiểm Nô ngồi trên tảng đá ở một bên, trầm mặc nhìn lòng bàn tay của bản thân. Những vết thương trên lòng bàn tay đã không chảy máu nữa, chiếc khăn dùng để băng bó vết thương phẳng phất như vẫn còn lưu lại một làn hương hắn quen thuộc, là hương thơm trên người Cửu công chúa.

Hắn đứng dậy đi tới trước mặt Cửu công chúa, đưa tay lên một chút, tựa hồ như muốn vuốt phẳng mi tâm ưu sầu của nàng.

"Mùi tên kia bắn lên người Từ Nam Phong, nhưng lại làm tổn thương lòng của tứ ca." Cửu công chúa nhìn ánh nắng chiều đẹp đến lạ thường bên cạnh, mở miệng trước.

Kiểm Nô hơi dừng tay một chút, khẽ vỗ nhẹ lên đỉnh đầu nàng, tiếng nói trong trẻo, lạnh lùng mà mạnh mẽ truyền đến, "Vương phi sẽ không sao."

Cửu công chúa hít sâu một hơi, miễn cưỡng gượng nói, "Ừm. Tứ ca yêu nàng ấy như vậy, nhất định sẽ không để nàng ấy xảy ra chuyện gì."

Trong doanh trướng, Chu thái y dùng kéo cắt vạt áo ra, ngón tay thăm dò xung quanh vết thương của Từ Nam Phong, lại cúi người xuống nghe tiếng tim đập của nàng.

"Sao rồi?" Ký vương trầm mặc nhìn động tác của Chu thái y, giọng nói khàn khàn, trong con ngươi mờ hồ lóe lên sự lạnh lẽo.

Hắn nắm chặt hai tay thành quyền, dùng khí lực lớn đến nỗi cả hai bàn tay đều nổi gân xanh mới có thể đè nén xuống khí tức thô bạo trong lòng hắn.

Chu thái y lau mồ hôi hột trên ót, hỏi, "Xin hỏi vương gia, trên mũi tên của thích khách có gai ngược sao?"

Ký vương nhớ lại khung cảnh lúc đó, thị lực của hắn mờ nhạt, không thể thấy rõ trên mũi tên của thích khách đến tột cùng là có gai ngược hay không. Nhưng cũng may trước khi về doanh trướng, vì tra ra thân phận của thích khách mà hắn đã đặc biệt phân phó Điều Giang đem theo một mũi tên của thích khách trở về.

Hắn ngẩng đầu lên, nói, "Điều thúc."

Điều Giang liền hiểu ý, lấy ra một mũi tên từ bên hông, trình lên.

Ký vương sờ sờ mũi tên, quả nhiên liền đụng vào gai ngược sắc nhọn trên đầu mũi tên.

"Như vậy thì rất khó giải quyết rồi! Mũi tên này bắn vào trước ngực Vương phi, tuy không đi sâu vào ba tấc bên trong cơ thể nhưng lại vừa vặn cắm vào tim phổi, mặc dù chưa phải thương tổn nghiêm trọng, nhưng lúc rút mũi tên ra, gai ngược phía trên sẽ cắt qua tim phổi Vương phi, tạo thành tình trạng xuất huyết tạng phủ..."

Dứt lời, Chu thái y liền lo sợ đến đứng ngồi không yên, "Lão thần vô năng, không dám tùy tiện rút tên ra."

"Người không phải thái y tốt nhất thái y viện sao!" Giọng của Ký vương tràn đầy giận dữ, hắn niu chặt lấy cổ áo Chu thái y, lồng ngực phập phùng, âm trầm nói, "Nếu không rút mũi tên ra, phu nhân bị mất máu quá nhiều cũng sẽ chết!"

Chu thái y lau mồ hôi, "Cái này...."

Còn đang giằng co, Từ Nam Phong nằm trên giường đã tỉnh lại, mơ màng mở mắt ra.

Lúc Ký Vương cùng Chu thái y tranh cãi, nàng có nghe lọt được một chút, hình như mũi tên có gai ngược nên thái y không dám tùy tiện rút ra...

"Nam Phong!" Ký vương cảm giác được nàng đã tỉnh lại liền vội vàng chạy về phía trước, cầm chặt bàn tay tràn đầy máu tanh của nàng.

Ngón tay của nàng cực kỳ lạnh lẽo, lại bởi vì đau đớn mà nhẹ run lên. Tím Kỳ vương giống như bị dao cắt qua, hấn đỏ mắt lau đi cái trán đầy mồ hôi lạnh của nàng, khăn khăn nói, "Nam Phong, đừng sợ, ta ở đây."

"Thiếu Giới..."

Đôi môi tái nhợt của Từ Nam Phong hơi hé mở, giọng nói yếu ớt liên phát ra.

Kỳ vương cúi người, lỗ tai gần như dán lên môi nàng, chỉ vậy mới mơ hồ có thể nghe được nàng nói, "Rút mũi tên ra đi... Ta không sợ đau...."

"Được, nhờ cái này ra nàng liền khỏi." Kỳ vương hôn lên thái dương của nàng, run giọng cười nói.

Nhưng hấn biết, một khi đã rút mũi tên ra, Từ Nam Phong sẽ có một nửa khả năng vì bị cắt qua tạng phủ mà chết.

Nhưng nếu không rút tên ra, máu của nàng cũng sẽ theo rãnh trên mũi tên chảy mãi không ngừng.

Làm sao bây giờ? Phải làm sao đây!

"Thiếu Giới, ta không hối hận... gả cho chàng..." Giọng nói của Từ Nam Phong theo gió đứt quãng, chia thành từng đoạn. Nàng nói, "Chàng không bị thương, thật tốt. Nếu như sau này.... ta chết..."

Mỗi một chữ nàng nói ra, Lưu Hoài cũng cảm giác giống như hấn đang chịu hình phạt lắng trĩu tàn khốc nhất thế gian, một chữ "chết" của nàng giống như đê bẹp cộng cô hy vọng cuối cùng của hấn.

Lưu Hoài chợt quát lên, "Đừng nói những lời ngốc nghếch như vậy!"

Môi Từ Nam Phong run rẩy, hai mắt nhắm nghiền. Đầu ngón tay nàng khẽ nhúc nhích, dường như muốn dùng một chút sức lực cuối cùng vuốt ve khuôn mặt nam nhân này, nhưng tồn sức hồi lâu cuối cùng cũng chỉ phí công.

"Đừng nói gì cả, ta sẽ không để cho nàng xảy ra chuyện." Kỳ vương trừng đôi mắt đỏ au, lạnh lùng phân phó "Thái y, chuẩn bị bông và thuốc mỡ!"

Chu thái y nhìn Kỳ vương cầm chủy thủ lên chặt một đoạn tên cách da thịt ba tấc đã sợ đến mất mật, run rẩy hỏi lại "Điện hạ... điện hạ... ngài muốn làm gì?"

"Nếu không có cách nào nhổ tên ra, bản vương cũng chỉ còn một cách để nó xuyên qua cơ thể của Nam Phong, lấy mũi tên từ phía sau." Ánh mắt Kỳ vương rất bình tĩnh, trầm mặc cõi ngoại bào và áo trong của Từ Nam Phong đến vai, lộ ra vết thương chảy máu đầm đìa và một đoạn tên.

Chu thái y đã hiểu ý tứ của Kỳ vương, trong nháy mắt, hấn bị ý nghĩ to gan này làm chấn kinh.

Nhưng với tình hình trước mắt mà nói, cũng chỉ có một biện pháp như vậy. Nếu kéo dài thêm nữa, không sớm thì muộn, Kỳ vương phi sẽ bị mất máu mà chết.

Chu thái y nhanh chóng lấy vải xô và thuốc mỡ, tư thế giống như bày trận đón địch.

Kỳ vương nhẹ nhàng nâng người Từ Nam Phong dậy, để nàng dựa vào ngực mình. Hấn cúi người hôn lên gò má, lại nhẹ giọng thủ thi bên tai nàng "Nam Phong, ta muốn giúp nàng rút tên ra. Chắc sẽ hơi đau một chút."

Mí mắt Từ Nam Phong run rẩy, hơi thở đã rất mong manh "Ta không sợ." Mặc dù đối diện với sinh tử trước mắt, nàng vẫn luôn biểu hiện kiên cường như trước.

Nhìn bộ dạng giả vờ kiên cường của nàng, Kỳ vương không dám suy nghĩ sâu thêm. Hấn nhắm hai mắt, hít vào một hơi, đến lúc mở mắt ra, Kỳ vương đã khôi phục sự trấn định hàng ngày.

Sau đó, hấn đặt tay lên đoạn tên bị chặt gãy, dùng sức đẩy mạnh một cái. Mũi tên nhầy nhựa máu tươi cách bả vai Từ Nam Phong ba tấc xuyên qua lồng ngực nàng.

Từ Nam Phong cắn chặt môi cũng không kìm được một tiếng rên rỉ đau đớn.

Chỉ một thoáng đó, Lưu Hoài cảm thấy trái tim của hấn giống như bị một mũi tên xuyên qua, càng đau đớn hơn nàng gấp trăm lần.

Hồ hấp của hấn run rẩy, lại cố nén đau lòng, một tay mò mẫm mũi tên đã lộ ra phía sau vai nàng, sau đó dùng ba đầu ngón tay nắm lấy, vững vàng rút ra. Một đoạn tên nhiễm máu tươi bị Kỳ vương cứng rắn lấy ra, rơi trên đĩa sứ.

Từ Nam Phong lại bị đau, kêu lên một tiếng rồi ngất đi trong lòng Kỳ vương.

Ngay lập tức, Chu thái y cầm vải xô thật dày đè xuống vết thương của nàng, lại nói Kỳ vương ấn mấy huyết vị ở bả vai của nàng, khẩn trương tiến hành cầm máu.

"Không sao rồi, chỉ cần cầm được máu thì sẽ không có chuyện gì hết." Không biết thời gian trôi qua bao lâu, Chu thái y mới lấy cuộn băng vải ở vết thương Từ Nam Phong xuống, đầu y đã đỏ đầy mồ hôi lạnh.

Chỉ có một lời này của Chu thái y, Kỷ vương giống như được đại xá, tất cả sự kiên cường trấn định trong nháy mắt đều sụp đổ. Hắn vùi mặt vào cổ Từ Nam Phong, hô hấp run rẩy, thật lâu không thể lắng xuống.

Trong lúc hôn mê, Từ Nam Phong cảm giác ở cổ nàng bị một dòng nước lạnh lẽo thấm ướt, thật giống như... có người đang ở cạnh ôm nàng khóc.

Tâm trạng của Hoàng đế hôm nay rất không tốt. Trong lúc hắn đang đi săn bắn thì bị rắn cắn công đến mức suýt chút nữa ngã ngựa chết, vừa trở về doanh trướng, còn chưa kịp uống một ngụm trà nóng thì đã nghe người hầu bẩm báo lại chuyện hai vợ chồng Kỷ vương bị thương. Kỷ vương phi còn trúng tên đang trong tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc.

Hai ba sự kiện không lành ập đến, làm mặt rồng tức giận. Hoàng đế dường như không tự chủ đưa mắt nhìn Thái tử, lạnh lùng nói "Lão Tam, lại là người sao?"

Sự kinh ngạc trong mắt Thái tử không giống giả bộ, hắn vội vàng vén áo quỳ xuống, ôm quyền dập đầu nói "Phụ hoàng, chuyện này tuyệt đối không liên quan tới nhi thần!"

Thật ra sự việc năm đó Kỷ vương bị độc mù mắt, Hoàng thượng đã bắt đầu nghi ngờ Thái tử.

Hoàng thượng đã đăng cơ hơn hai mươi năm, cũng được coi là một đế vương kiên cường ngay thẳng, đương nhiên không phải hạng người ngu ngốc. Mánh khéo nhỏ nhỏ nầy của Thái tử không thể lừa gạt được hắn. Chẳng qua từ trước đến nay, Lưu Hoài không phải đứa con trai được hắn yêu thích, giữa một đứa con của vợ kế không có địa vị và một quốc quân tương lai, lúc đó đương nhiên hắn sẽ chọn che chở người sau.

Nhưng không ngờ Thái tử này ghen tị thành tính, rõ ràng đã ngồi vững lên vị trí ở Đông cung, vẫn đuổi cùng giết tận người đệ đệ không có chút uy hiếp nào.

Hôm nay hắn có thể bày mưu tính kế giết đệ đệ, vậy ngày mai hắn muốn hành thích vua luôn thì sao?

Quá nhiều nghi kỵ nổi lên làm Hoàng đế giận không kìm chế được, vung tay tát Thái tử một cái "Đồ hỗn đản."

Thái tử giống như đột nhiên tỉnh mộng, gương mặt hừng tròn một cái tát lệch sang một bên, khóe miệng còn chảy xuống một dòng máu nhàn nhạt.

Hắn cuống quýt dập đầu xuống đất, tư thế vô cùng hèn mọn, lớn tiếng thanh minh "Nhi thần thật sự không biết vì sao Từ đệ đột nhiên gặp phải thích khách, chuyện này không phải do nhi thần làm. Xin phụ hoàng minh giám."

Tuy Thái tử đã nói vậy nhưng y là người đã có tiền án nên lão Hoàng đế cũng không tin tưởng hoàn toàn. Con giận vẫn chưa nguôi bớt, Hoàng đế vung tay áo nói "Trẫm đã giao toàn bộ sự an toàn ở bãi săn bắn cho người xử lý, tức là trẫm tin nhiệm người. Có thể là do kẻ nào gây ra? Lễ hội săn bắn mùa thu năm nay gây ra điều tiếng như vậy, vị trí Thái tử này, người không cần phải làm nữa. Người đâu, bãi giá về cung. Sau này trẫm sẽ tra rõ."

Dứt lời, Hoàng đế chỉ vào Thái tử, chỉ hận rèn sắt không thành thép "Người trở về Đông cung tự kiểm điểm lại, không có mệnh lệnh của trẫm, không cho phép bước ra ngoài, cũng không cho bất kỳ kẻ nào vào thăm hỏi. Việc lão Từ bị thương, người không cần nhúng tay vào, trẫm không tin tưởng người."

Thái tử lại dập đầu tạ ơn, hai tay nắm chặt thành quyền, nghiêng răng nghiêng lợi đáp "Nhi thần... tuân chỉ."

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: nếu Ta Như Vậy, Chẳng Phải Chàng Sẽ Chịu Tin Đồn...thất Sủng Sao ?

Edit: Bối Xu

Nửa đứt nửa móm xong chén thuốc cũng đã gần nửa canh giờ, Từ Nam Phong cũng tỉnh lại một lần.

Ngoài cửa sổ trời mưa rả rích, trong phòng chỉ có một ngọn đèn dầu yên tĩnh chiếu sáng. Vừa mở mắt ra, thứ đầu tiên Từ Nam Phong nhìn thấy là khuôn mặt tiều tụy của Lưu Hoài.

Hình như hắn gầy đi một chút, từng đường nét lại càng thâm thúy hơn. Đôi mắt luôn cười kia giờ đầy tơ máu, dưới mắt còn có quầng thâm nhàn nhạt. Từ Nam Phong đau lòng quan sát Kỷ vương một lúc lâu.

Những ngày nàng bị thương hôn mê bất tỉnh, Kỷ vương nhất định không nghỉ ngơi tốt.

"Nàng tỉnh rồi? Có đói bụng không?" Kỳ vương cầm tay Nam Phong, giọng nói khàn khàn trầm thấp dọa người, nhưng trong mắt y hiện lên một tia mừng rỡ.

Từ Nam Phong lắc đầu, nhìn Lưu Hoài không chớp mắt. Cả người Kỳ vương đầu chỉ tiều tụy, trên người hắn vẫn còn vết thương chưa lành nữa. Nàng thở dài một hơi, cẩn thận trả lời từng câu "Ta không đói bụng. Chàng đã mệt mỏi rồi, mau đi nghỉ ngơi đi."

Lúc nói chuyện, Từ Nam Phong vô tình đụng phải vết thương, nàng đau đớn kêu lên một tiếng, lông mày nhíu chặt.

Ánh mắt của Kỳ vương thêm phần nặng nề, lòng bàn tay hắn yêu chiều vuốt từ đuôi lông mày đến khóe mắt của Từ Nam Phong, rồi lập tức cúi người hôn lên thái dương nàng "Nàng thành bộ dạng này, ta làm sao yên tâm ngủ được."

Trong giọng nói của Kỳ vương có một chút yếu đuối khó che giấu, Từ Nam Phong ngăn ra. Nàng vô thức giơ tay muốn trấn an Kỳ vương, nhưng tay nàng vừa đưa đến giữa chừng đã bị Kỳ vương nắm lấy.

Kỳ vương nắm tay nàng rất chặt, ép sát vào ngực trái của y.

Từ Nam Phong có thể cảm nhận được, dưới lòng bàn tay nàng, nhịp tim của Kỳ vương đập rất nhanh.

Hô hấp của Kỳ vương có chút run rẩy, dường như hắn đang cố gắng đè nén tâm trạng. Một lúc sau, Kỳ vương mới ngẩng đầu lên, con ngươi đỏ au vương lệ lộ ra sự đau đớn, trầm giọng nói "Nam Phong, nàng muốn dẫn vật ta sao?"

Đại não Từ Nam Phong nhất thời trì trệ không hiểu được ý tứ hắn muốn nói. Nàng hồ đồ hỏi lại "... Sao lại thế?"

"Nam Phong, nàng không hiểu rõ. Ta không cần nàng bảo hộ, không cần nàng lấy mạng mình đổi mạng ta. Ta chỉ muốn nàng sống thật tốt. Nàng bị thương, trong lòng ta đau đớn còn hơn bị lăng trì."

Kỳ vương nhìn sâu vào mắt nàng, con ngươi sâu thẳm như muốn cuốn cả Từ Nam Phong vào. Hắn hít sâu một hơi, giọng nói khôi phục một chút bình tĩnh, lại nghiêm túc nói tiếp "Về sau không cho phép nàng làm loại chuyện ngu xuẩn này. Với ta, không gì đáng sợ hơn chuyện mất đi nàng."

Đôi môi Kỳ vương mím chặt, không lộ ra chút tươi cười nào, Từ Nam Phong cảm thấy hình như Kỳ vương biến thành một con người hoàn toàn khác.

Mãi một lúc sau, nàng mới nhận ra, Kỳ vương đang tức giận sao?

"Xin lỗi, Thiếu Giới." Ngoài việc nói xin lỗi, Từ Nam Phong cũng không biết làm sao để Kỳ vương nguôi giận. Nàng gạt chăn sang một bên, cẩn thận vươn tay giặt nhẹ tay áo Kỳ vương, dịu dàng nói "Ta biết mà, nếu ta... có thể tinh táo hơn một chút, nhất định có thể tìm ra biện pháp giải quyết tốt hơn. Nhưng trong tình huống đó ta không nghĩ được nhiều như vậy... Ta cũng giống như chàng, ta cũng sợ chàng bị thương."

Nhớ lại lúc nhìn thấy thích khách giương mũi tên nhắm vào giữa lưng Kỳ vương, cảm giác tuyệt vọng đó Từ Nam Phong không thể quên được. Nàng không thể chịu đựng việc Kỳ vương ở dưới mí mắt của mình chịu một chút thương tổn hoặc bị giết. Đối với nàng, đó chính là tai họa ngập đầu.

Cho nên, nàng không nghĩ ngợi gì, lấy thân mình chắn cho Kỳ vương.

Nét mặt của Kỳ vương hơi biến đổi, ánh mắt có thêm một phần nhu hòa, nhưng hắn nhanh chóng khôi phục lại sự nghiêm túc nhìn Từ Nam Phong "Ta rất tức giận, ta vô cùng giận bản thân. Ta là phu quân của nàng, nhưng đến việc bảo vệ nàng thật tốt cũng không làm được."

"Chàng đừng tự trách, Thiếu Giới..." Viên mắt nàng cay cay, nắm chặt tay áo hắn "Nhìn chàng như vậy, trong lòng ta khó chịu."

Giọng nói của nàng yếu ớt, ngữ điệu lại mang theo ý thận trọng thăm dò, Lưu Hoài làm sao nhẫn tâm để nàng lo lắng hãi hùng?

Nuốt trăm nghìn đau khổ xuống bụng, Kỳ vương cúi người chạm nhẹ vào trán nàng, chớp mũi hắn tiến lại gần, nhẹ giọng nói "Đừng suy nghĩ nhiều, chỉ cần nghỉ ngơi cho thật tốt, ta gọi người đun lại bát thuốc cho nàng."

Kỳ vương đứng dậy muốn đi ra ngoài, Từ Nam Phong đã kéo y lại hỏi thăm "Thích khách... đã tra được rồi sao?"

"Đã tra được, cũng đã bị xử lý rồi."

Giống như đại gia tộc của Trương thị, cảnh lá rậm rạp, nhìn bên ngoài có thể thấy tay chân của bọn họ đều đã được sắp xếp vào khắp các ngõ ngách trong triều đình. Nếu như mệnh mẽ cắt bỏ các cảnh sẽ hoàn toàn phản tác dụng, chỉ có thể loại bỏ được một vài kẻ râu ria không đáng kể. Chỉ có cách khơi mào nội chiến mới có thể để bọn họ sụp đổ.

Từ Vị là Lễ bộ thị lang, chắc chắn là một trong số đám cảnh hồng đầu tiên bị loại bỏ.

Suy cho cùng, Từ Vị cũng là phụ thân trên danh nghĩa của Nam Phong, Lưu Hoài không tính ngay lúc này sẽ nói những chuyện rắc rối đó ra, tránh cho lòng nàng sinh sầu lo, không thể an tâm dưỡng thương.

Kỳ vương vuốt ve lòng bàn tay Từ Nam Phong, mỉm cười "Nàng mau ngủ, đợi đến khi vết thương của nàng khá hơn một chút, ta sẽ nói rõ nội tình cho nàng."

Từ Nam Phong gật đầu, nhìn theo bóng Kỷ vương đang khuất dần sau cửa.

Hôm nay ánh mắt của Kỷ vương rất trong, đi lại cũng trầm ổn, Từ Nam Phong nằm trên giường, giống như mơ hồ hiểu ra chuyện gì đó.

Ước chừng hai khắc sau, Kỷ vương tự mình bưng một chén thuốc nóng nổi vào. Vừa bước vào cửa liền nhìn thấy Từ Nam Phong đang nằm trên giường, tủm tỉm cười với hắn.

Kỷ vương bước thẳng đến bên giường ngồi xuống, nhìn nàng ôn hòa nói "Sao nàng không ngủ?"

"Đã ngủ một ngày một đêm rồi, bây giờ ta không muốn ngủ nữa." Khóe miệng Từ Nam Phong cong lên, sắc mặt vẫn có chút mệt mỏi do bị bệnh nhưng nụ cười của nàng lại vô cùng sáng lạn, làm người ta không nỡ làm trái ý nàng. Nam Phong tỉ mỉ quan sát thần sắc của Kỷ vương, nhìn đi nhìn lại một lúc mới hỏi "Thiếu Giới, ánh mắt của chàng đã nhìn được rồi?"

Động tác khuấy thuốc của Kỷ vương hơi run, lông mi dày cũng run lên, mí mắt rũ xuống. Trong khoảnh khắc, hắn ngẩng đầu cười, tuấn nhan trở nên vô cùng sinh động.

"Nhanh như vậy đã bị nàng nhìn ra rồi."

Hắn múc một muôi thuốc cháo, đặt ở bờ môi thổi cho nguội một chút rồi mới đưa đến bên môi Từ Nam Phong, ôn hòa nói "Đã tốt hơn nhiều, chỉ là phạm vi tầm nhìn vẫn có chút mờ nhạt như trước."

Trong lòng Từ Nam Phong cũng vui vẻ thay cho hắn. Nàng há miệng ngậm thìa, nuốt thuốc, ậm ừ nói "Thật tốt, ta nằm mơ cũng muốn nhìn thấy đáng vẻ đôi mắt chàng khôi phục như lúc đầu."

Kỷ vương cười, thuận thế hỏi thêm một câu "Đội mắt ta khỏi rồi, nàng muốn làm gì?"

"Sẽ..."

Trong vô thức, Từ Nam Phong muốn nói ra ba chữ "sẽ rời đi", đây cũng là lý do lúc đầu nàng đồng ý với mối hôn sự này. Nhưng vừa nhìn thấy con người của Kỷ vương tối sầm đi trong nháy mắt, nàng liền cứng rắn nuốt chữ "rời đi" vào trong bụng. Kỷ vương hí mắt, cười vô cùng "hiền lành": "Phu nhân vừa nói gì, sẽ làm sao?"

Từ Nam Phong đảo mắt một cái, liếc Kỷ vương đang ngồi bên trái mình "Ai da, trúng một mũi tên, đầu óc ta có lẽ cũng hỏng rồi, không dùng được nữa."

Kỷ vương cũng không làm khó nàng. Hắn rũ mắt xuống, không nề nang gì vạch trần âm mưu của nàng "Nam Phong, nàng muốn cái gì ta đều có thể cho nàng, chỉ có là ba chữ "sẽ rời đi" này không được phép nhắc lại, nàng đừng có mơ."

Từ Nam Phong vò góc chăn, buồn rầu "à" một tiếng.

Kỷ vương lại đút thêm cho nàng một miếng cháo nữa, làm bộ không để tâm hỏi "Nam Phong, nàng nói thật cho ta biết, mấy ngày nay ta đối xử với nàng như thế nào?"

Từ Nam Phong thành thật trả lời "Rất tốt."

Kỷ vương gật đầu, cười khờ hỏi tiếp "Nếu đã như vậy, vì sao không thể cùng ta kết tóc đồng tâm, đi đến bạc đầu?"

Từ Nam Phong suy nghĩ một lát, nhẹ giọng đáp "Lòng người khó dò, cả đời quá dài."

"Ta nguyện ý dùng cả đời chứng minh với nàng. Nam Phong, nàng đã biết, từ rất nhiều năm trước, ta đã thích nàng. Sau khi cưới nàng, thứ tình cảm này không những không biến mất mà càng càng ngày càng tăng thêm." Kỷ vương hạ giọng "Năm này, không một giây một khắc nào ta không khát vọng sự hồi đáp của nàng."

Tại Từ Nam Phong ứng đo, rồi rầm nói "Nếu như chàng ngồi ở vị trí cao, bên người không chỉ có một nữ nhân là ta."

Đây mới là điều nàng lo lắng nhất. Nàng khát vọng một đoạn tình cảm toàn tâm toàn ý, thiên trường địa cửu.

Nàng không phủ nhận sự yêu thích của Kỷ vương dành cho nàng, nhưng đến cuối cùng hắn cũng là một Vương gia bên người có rất nhiều chuyện thân bất do kỷ. Giả sử khi cần thiết, Hoàng đế cũng sẵn nhét một con gái của một vị quan viên quyền thế cho hắn làm thê thiếp, hắn có thể cự tuyệt sao?

"Bất luận ta ở địa vị cao như thế nào, bên cạnh ta chỉ có duy nhất một nữ nhân. Dù là thân hay tâm ta đều do nàng độc chiếm." Kỷ vương thành khẩn nói "Nam Phong, vì sao nàng không thử tin tưởng ta?"

Từ Nam Phong trề môi, không biết nên trả lời vấn đề này ra sao mới tốt.

Kỷ vương nói thêm "Huống hồ, nàng hôn cũng đã hôn rồi, cũng từng chung chăn chung gối, nàng không nghĩ phải phụ trách ta sao?"

Cái... Cái gì?!

Nói chuyện với Kỷ vương, không nói quá hai câu nhất định trọng tâm của câu chuyện sẽ lệch ra khỏi quỹ đạo, trở nên vô cùng không đúng đắn. Từ Nam Phong bị những lời đùa giỡn thẳng thắn vô lại của Kỷ vương làm cho á khẩu liên miên mảy mủn một cái "Ta đau."

Một lúc lâu không nhận được lời đáp lại, thần sắc của Kỷ vương trở nên âm trầm, khó nén được sự thất vọng, lại bắt đầu nói với Từ Nam Phong "Nàng đó..."

Ngay cả Từ Nam Phong cũng không biết được đây là lần thứ mấy nàng cự tuyệt tấm lòng của Kỷ vương rồi.

Nàng giống như một con nhím, lúc nào cũng dựng tất cả gai nhọn lên để bảo vệ bản thân, nhưng lúc nhìn lại, không biết trong lúc lơ đãng, nàng đã làm tất cả những người muốn gần mình bị thương. Yêu nàng càng sâu đậm, người đó càng bị thương nặng.

Sau lần nói chuyện này, ý cười trên khóe miệng Kỷ vương cũng không giảm nhưng rõ ràng lại thêm mấy phần bi thương. Từ Nam Phong có chậm chạp thế nào cũng biết sự quyết tuyệt của nàng làm Kỷ vương bị thương.

Suy nghĩ muốn đối tốt với nàng xuất phát từ đáy lòng Kỷ vương, nhưng nàng lại không có dũng khí làm một người vợ hiền có thể đứng sánh vai với hắn.

Ăn xong một chén thuốc, Kỷ vương đặt bát xuống gọi Bát Bảo và Quế Viên bưng nước ấm vào cho nàng lau người.

Lúc trước ánh mắt của Kỷ vương không nhìn thấy gì, lúc Từ Nam Phong cởi áo cũng không tránh hắn, trong lòng nghĩ dù sao hắn cũng không nhìn thấy. Nhưng hôm nay lúc Bát Bảo cởi xiêm y của nàng được một nửa, nàng chợt nhớ đến chuyện ánh mắt của Kỷ vương đã nhìn thấy rồi.

Vì vậy không khí trong phòng trở nên có chút ngưng đọng.

Nàng kéo chăn che đi cơ thể gần như ở trần, nhưng động tác của nàng hơi mạnh làm động đến vết thương làm Từ Nam Phong đau đến mức cả người đổ mồ hôi lạnh. Nàng thờ dốc một lúc, cẩn thận đưa mắt liếc Kỷ vương "Chuyện này, Thiếu Giới..."

Kỷ vương nhanh chóng đoán được ý của nàng, rất có phong độ quay lưng đi, thờ dài nói "Ta không nhìn." Nhưng trong thực tế, trong lúc nàng không biết, cái gì không nên nhìn hắn đều nhìn thấy cả rồi.

Từ Nam Phong lúc này mới rút rề dề nha hoàn lau người, thay quần áo khô và đồ dùng hàng ngày. Nàng bị thương rất nặng, đến lúc thay đồ xong, cả người đã đổ mồ hôi lạnh, sắc mặt cũng tái nhợt đi.

Kỷ vương đau lòng xoa mồ hôi bên thái dương nàng, vén tóc mai lộn xộn ra sau tai, lúc này mới ôn hòa nói "Đã giờ Tý rồi, nàng mau ngủ thôi. Có nghỉ ngơi tốt thì vết thương mới nhanh lành."

Dứt lời, Kỷ vương đứng dậy muốn rời đi.

Từ Nam Phong theo vô thức kéo tay hắn lại. Kỷ vương quay đầu nhìn nàng, ánh mắt đem theo ý hỏi.

Nam Phong kinh ngạc hỏi "Thiếu Giới không ngủ sao?"

"Ta đến sương phòng sát vách ngủ." Kỷ vương cúi người, mái tóc đen mềm mại sau tai rũ xuống, rơi vào gò má Từ Nam Phong làm nàng có cảm giác hơi ngứa.

Dừng lại một chút, Kỷ vương lại dặn dò "Bên cạnh giường của nàng có một chiếc chuông đồng, nếu ban đêm nàng muốn đi tiểu hoặc khát nước có thể lắc chuông gọi Bát Bảo và Quế Viên."

"Chàng không ngủ cùng ta sao?" Từ lúc gả vào vương phủ, hằng đêm hai người họ vẫn ngủ cùng một phòng, bây giờ đột nhiên chia phòng, nàng có chút không quen, trong lòng không tránh được cảm thấy vắng vẻ.

Không đợi Kỷ vương trả lời, Từ Nam Phong nhỏ giọng bổ sung một câu "Nếu ta như vậy, chẳng phải chàng sẽ chịu tin đồn... thất sủng sao?"

Vừa dứt lời, chính nàng cũng nhận thức được ý nghĩ sai lầm này liền bật cười.

Kỷ vương trầm lặng trong chốc lát, vừa không nở lại vừa buồn cười, thuận thế hôn lên chóp mũi của nàng "Nói đúng ra thì ta vẫn luôn thất sủng nhỉ?"

"Nói cũng phải." Đột nhiên Từ Nam Phong có chút hồ thẹn. Kỷ vương đối xử tốt với nàng như vậy, nhưng từ trước đến nay nàng chưa từng "lâm hạnh" hắn. Thật quá vô tình rồi.

"Nàng bị thương, cần tĩnh dưỡng. Nếu như ta ngủ cùng giường với nàng, sợ rằng ta không kiềm chế được bản thân, lại làm nàng bị thương nặng hơn." Kỷ vương nhẹ giọng nói bên tai nàng "Vấn đề vừa rồi, phu nhân nghỉ ngơi cho tốt rồi cẩn thận nghĩ lại, ta tùy thời mong ngắm phu nhân sủng ái."

Hai chữ "sủng ái" Kỷ vương nói rất nhẹ, âm cuối hơi nâng lên một chút, nghe vừa giống như làm nhẽ, lại có thêm sự mỉa mai hoặc không nói nên lời.

Từ Nam Phong không tự chủ đỏ mặt, gật đầu nói "... Được."

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 45: nhưng Mà, Rượu Mạnh Khiến Người Can Đảm Hơn.

Edit: Bối Xu

Nằm trên giường mấy ngày, tinh thần của Từ Nam Phong đã tốt hơn nhiều, sắc mặt cũng trở nên hồng nhuận. Ngày hôm đó, từ lúc sáng sớm, Diệp nương đã đem cặp mắt sung đỏ tìm nàng.

Từ Nam Phong liếc mắt một cái đã nhìn ra hôm nay mẫu thân có gì đó khác thường.

Dường như Diệp nương có tâm sự. Sau khi bước vào cửa, Từ Nam Phong mới có cơ hội nhìn rõ dáng vẻ của bà, hai con mắt đều sưng to như trái hạnh đào, dù gương mặt trang điểm tinh xảo ra sao cũng nhìn ra dấu vết bà vừa mới khóc, khuôn mặt mờ mịt không rõ phương hướng.

Từ Nam Phong lên tiếng hỏi "Nương làm sao vậy? Có kẻ nào khi dễ nương sao?"

Diệp nương dùng cặp mắt sung đỏ nhìn Từ Nam Phong, ánh mắt bà vừa rơi vào đồng vải băng bó quanh ngực nữ nhi, lệ trong mắt lại tuôn rơi không kìm chế được. Bà nhanh chóng lau khô nước mắt, lộ ra gương mặt tươi cười còn khó coi hơn cả khóc "Kỷ vương tốt như vậy, làm gì có ai dám gây khó dễ với nương."

Có lẽ Diệp nương cũng hiểu rõ, cuộc sống an ổn giàu sang này của bà là do nữ nhi phục tùng kẻ khác đổi lấy.

Nhìn bộ dạng của nữ nhi như vậy, mấy lời muốn hỏi thăm tin tức của Từ Vị ở trên môi, bà cũng không đành lòng nói ra miệng.

Từ Nam Phong quan sát kỹ vẻ mặt của mẫu thân, lại gắng hỏi "Nương, rốt cuộc là có chuyện gì? Vừa rồi lúc nương ở ngoài cửa, có chuyện gì muốn nói với con?"

Khóe mắt Diệp nương ửng đỏ, khó khăn mở miệng nói chuyện "Nam nhi, con còn đau không?"

Từ Nam Phong chỉ vào lồng ngực của mình "Nương nói chỗ này sao? Từ lâu đã không còn đau nữa, gần đây vết thương cũng đã kết vảy, rất ngứa."

Diệp nương hít mũi một cái, đảo mắt sung đỏ một vòng "Ngứa cũng không thể gãi, biết chưa?"

Từ Nam Phong gật đầu.

Diệp nương ngồi bên giường nàng một lát, tâm tình cũng đã khôi phục được chút ít. Do dự một lát, bà nhếch khóe miệng, nở một nụ cười hiền lành, nói với Từ Nam Phong "Nam nhi, thật ra cái gì Kỷ vương cũng đều đã nói với ta, nương cũng đã thông suốt cả rồi... Nếu thật sự Từ Vị, cha của con phải sát thủ giết con, như vậy hẳn rơi vào kết cục như vậy cũng rất xứng đáng. Nương cũng không trách con."

Trong lòng Từ Nam Phong hơi hốt hoảng "Nương, người vừa nói cái gì?"

Diệp nương hình như không nghe thấy, thờ dài một tiếng "Đây đều là báo ứng của hần, là báo ứng."

Từ lời nói và vẻ mặt của Diệp nương, Từ Nam Phong đã đoán được đại khái sự việc. Lần này Từ Vị sợ là đã thật sự xảy ra chuyện.

Sau khi xong việc, Kỷ vương trở về phủ, liền nhìn thấy Từ Nam Phong tâm trạng nặng nề nằm trên giường.

"Nam Phong, đang suy nghĩ gì vậy?" Kỷ vương mặc một thân áo lót màu đỏ tía, mỉm cười bước tới, đem túi giấy dầu cầm trong tay đặt lên kỷ án "Hôm nay ta đi thăm mẫu phi, bà rất lo lắng cho vết thương của nàng, còn nói ta nhất định phải cầm theo mấy dược liệu tốt trong cung về."

Vừa nhìn thấy dung nhan của Kỷ vương, tâm trạng của Từ Nam Phong liền trở nên tốt hơn. Nàng chống người ngồi dậy, nhìn gói giấy tỏa ra mùi hương nhàn nhạt trên kỷ án "Đó là cái gì?"

"Kẹo râu rồng (*), mẫu phi đặc biệt chuẩn bị cho nàng." Kỷ vương mở túi giấy dầu ra, ngón tay trắng nõn thon dài cầm một khối kẹo lên, đút vào miệng Từ Nam Phong "Mau nếm thử một chút."

(*) Kẹo râu rồng: Nguyên liệu làm kẹo gồm đường, bột, lạc rang... Quá trình làm kẹo tốn khá nhiều công sức, nếu các bạn có hứng thú có thể search Google tìm hiểu thêm. Tương truyền ngày xưa, món kẹo chỉ này được thịnh hành trong cung và là một trong những món ăn ưa thích của nhà vua. Và mỗi khi nhà vua thưởng thức món kẹo đặc biệt này thì các tờ chỉ của kẹo dính đầy quanh miệng vua. Lúc này, các quan đại thần đều bật cười và trêu đùa rằng nhà vua mới mọc thêm râu mới. Từ đó cái tên "kẹo râu rồng" (ở Trung Quốc, rồng biểu tượng cho vua) được sử dụng gắn liền với món kẹo này cho đến ngày nay. Cho đến sau khi chế độ phong kiến Trung Quốc sụp đổ, loại kẹo này mới trở nên phổ biến trong dân chúng và còn được lưu hành đến ngày nay.

Từ Nam Phong mở miệng nuốt miếng kẹo, trong lúc lơ đãng, đôi môi nàng khẽ đụng vào lòng bàn tay Kỷ vương, đem lại cảm giác tê dại.

Từ Nam Phong ngẩn ngời, ngượng ngùng vội vã quay đầu sang chỗ khác, lắp bắp nói "Ăn rất ngon."

Ánh mắt của Kỷ vương sâu thăm thẳm, lúc bị cánh môi của nàng vô tình đụng vào, hắn đưa ngón cái và ngón trỏ đặt vào miệng liếm đi một chút bột còn dính, liền kín đáo nở nụ cười, giọng nói khàn khàn vang lên "Ăn thật sự rất ngon."

"..." Chẳng thay đổi rồi, chẳng còn là Kỷ vương ta quen nữa.

Từ Nam Phong ghen không nói nên lời, lại chợt nhớ đến phản ứng của Diệp nương, vẫn biết chính sự quan trọng hơn.

Nàng ngồi thẳng người, thu lại thần sắc thẹn thùng lên tiếng "Thiếu Giới, ta có việc muốn hỏi chàng."

Kỷ vương rót cho nàng một chén trà, ôn hòa đáp "Nàng nói đi."

Từ Nam Phong nhận chén trà nóng từ tay Kỷ vương, chân chừ một chút mới hỏi "Từ phủ... có phải đã xảy ra chuyện hay không?"

Chuyện này Kỷ vương cũng không nghĩ sẽ lừa gạt nàng, liền gật đầu nói "Hôm nay phụ hoàng hạ lệnh, tịch biên Từ phủ, Thái tử cũng chịu liên lụy bị phạt cấm túc ở Đông cung, Từ lương đệ cũng bị cách chức xuống làm lương viên. Nhưng mà có người thay nàng làm chứng, nói rõ chuyện Từ thượng thư đã đoạn tuyệt quan hệ với nàng, vì vậy phụ hoàng ân chuẩn, miễn cho nàng không bị liên lụy."

Tin Từ Vị bị bắt giam cũng không gọi lên chút sóng to gió lớn nào trong lòng Từ Nam Phong, nàng chờ đợi ngày này đã lâu lắm rồi, tất cả yêu hận cũng đã sớm tiêu biến không còn chút nào. Nam nhân kia phụ lòng mẹ con nàng, không đang để nàng phải vui mừng hay bi ai vì ông.

Kỷ vương hơi trầm tư, Từ phủ bị tịch biên, trong thành Lạc Dương cũng có truyền đi một ít điều tiếng, nhưng Từ Nam Phong trọng thương nằm trên giường, không có khả năng nghe được những tin tức này. Như vậy cũng chỉ có một khả năng.

Hắn lên tiếng hỏi "Diệp phu nhân tới tìm nàng?"

"Đúng, nhưng bà cũng không nói gì cả, chỉ khóc trước mặt ta một chút." Từ Nam Phong thờ dãi một hơi, nhẹ giọng nói "Mẹ ta không giống với ta. Ta đối với cha không có tình cảm gì, còn bà... lại dùng chân tình yêu cha ta, yêu càng sâu đậm, đương nhiên sẽ càng thương tâm."

Năm đó mười tám thôn đều thừa nhận hai người là trai tài gái sắc, bây giờ lưu lạc đến tình cảnh này, Diệp nương lại là người nhẹ dạ, trong lòng khó chịu một chút cũng là bình thường. May mắn là bây giờ Diệp nương đã mở rộng tâm mắt hơn nhiều, nếu như trước đây, chắc chắn bà sẽ tìm Kỷ vương khóc rống, cầu hắn đi cứu Từ Vị rồi.

Kỷ vương yên lặng nhìn nàng, trầm giọng hỏi "Nam Phong, ta lừa gạt nàng tìm Lý Chi Niên, lật đổ phụ thân của nàng, nàng có tức giận không?"

"Việc này sớm hay muộn cũng sẽ xảy ra, vì sao phải tức giận?" Từ Nam Phong hơi ngạc nhiên, lại cười khổ một tiếng "Có lẽ ta chỉ có một chút tiếc nuối vì không thể tận mắt nhìn thấy tình cảnh nghèo túng của hắn thôi."

"Bọn họ không nên tính toán nàng." Kỷ vương trầm mặc một lúc mới mở miệng "Chỉ cần là kẻ gây tổn thương cho nàng, ta nhất định sẽ không buông tha."

Giọng nói của Kỷ vương rất nhẹ, thậm chí còn mang theo ý cười, nhưng truyền đến tai Từ Nam Phong lại giống như ẩn chứa sức mạnh của thiên binh vạn mã, làm cảm động lòng người.

Từ Nam Phong nhìn khuôn mặt hoàn mỹ không tì vết, khẽ than thở "Thiếu Giới, có đôi lúc ta không thể nhìn thấu được con người chàng, rõ ràng ôn nhu như một con thỏ nhỏ, nhưng dưới lớp da lại đều là răng nanh."

"Đó là bởi vì có nàng tồn tại, ta sẽ càng ngày càng trở nên cường đại. Những thứ từ trước đến nay ta khinh thường, những chuyện ta không muốn làm, vì nàng, ta nhất định sẽ tranh giành một trận, đi làm một lần."

Kỷ vương nở nụ cười, không nhịn được sờ sờ gò má của nàng "Ta muốn cho nàng thứ tốt nhất, muốn nàng ở bên cạnh ta."

Ánh mắt của hắn tối đen thâm trầm hiện lên một chút ánh sáng. Mỗi lần Từ Nam Phong nhìn thẳng vào đôi mắt đó, nàng đều như nhìn thấy cả bầu trời đầy sao sáng, đẹp đến mức kinh tâm động phách.

Tâm trạng của nàng có chút hoảng loạn, gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng buồn rầu nghĩ: Ta có tài đức gì để chàng sùng ái như vậy? Chẳng lẽ chỉ bởi vì nhiều năm về trước, trong lúc chàng nghèo túng nhất đã cho chàng một cái bánh bao sao?

Chuyện tình ái, thật sự là trăm câu đố hóc búa không tìm được lời giải.

Mỗi lần nhắc đến chuyện tình cảm, Từ Nam Phong đều vội vàng nói sang chuyện khác hoặc rơi vào trầm mặc, Lưu Hoài cũng không nỡ ép buộc nàng, chỉ cố dè dặt nội tâm đang khát vọng tình yêu xuống, đứng lên nói "Đến giờ uống thuốc rồi, ta gọi nha hoàn đem thuốc của nàng đến."

Vừa nghe thấy hai chữ "uống thuốc", trong đầu Từ Nam Phong đã nảy sinh ý nghĩ muốn chống cự.

Kỷ vương cúi người, ôn hòa nói "Uống thuốc rất nhanh thôi, nhưng nếu nàng sợ, ta không ngại dùng miệng đút thuốc cho nàng."

Từ Nam Phong chợt ngẩng đầu lên nhìn hấn.

Kỷ vương cười nói tiếp "Lúc nàng hôn mê, ta đã dùng cách đó, từng chút từng chút mớm thuốc cho nàng."

Từ Nam Phong đỏ mặt, dờ khóc dờ cười đáp "Không cần không cần, ta không cần cách quái đản như vậy."

"Ái". Con mắt của Kỷ vương buồn bã, còn có chút thất vọng.

Trong lúc Kỷ vương đang thử độ ẩm của thuốc, Từ Nam Phong nằm trên giường suy nghĩ hồi lâu.

Đôi mắt của Kỷ vương có thể nhìn được rồi, thể lực của Thái tử đã bị loại bỏ, Từ gia cũng đã nhận được báo ứng thích đáng, như vậy, nàng không cần tiếp tục ở cạnh Kỷ vương nữa?

Nàng đã từng khao khát tự do như vậy...

Nhưng từ sau khi thành hôn, Thiếu Giới cũng chưa từng can thiệp vào tự do của nàng.

Nàng từng nói, nàng muốn dẫn mẫu thân quy ẩn, sống một cuộc sống thanh tịnh đến cuối đời.

Nhưng Thiếu Giới đã đem Diệp nương giống như mẹ ruột mà phụng dưỡng, nếu không có hấn, cho dù Diệp nương cố gắng ra sao cũng sẽ bị Diệp gia vui đập khinh bỉ cả đời.

Đặt tay lên ngực tự hỏi, đối với tấm lòng của Thiếu Giới, nàng có thể giả vờ không hay biết sao?

Thiếu Giới đút thuốc cho nàng, Thiếu Giới mua bánh ngọt cho nàng, Thiếu Giới che chở cho nàng khắp nơi, luôn xem trọng nàng, Thiếu Giới nói hấn thích nàng, cả đời chỉ thích một mình nàng..

Nhớ lại những ngày tháng đã qua, Từ Nam Phong thật sự không tìm được một lý do để rời khỏi Kỷ vương phủ, ngược lại, hình như nàng đang dần dần nhận ra tâm ý của mình.

Đúng vậy, Kỷ vương móc tim móc phổi đối tốt với nàng, làm sao nàng đành lòng rời khỏi hấn?

Trước khi gặp được Kỷ vương, Từ Nam Phong chưa bao giờ nghĩ đến sẽ có một ngày nàng ý lại một người như vậy.

Kỷ vương không hoàn mỹ, nhưng hấn có thể bao dung tất cả những điểm không hoàn mỹ của nàng. Nụ cười của hấn có thể đem đến cho nàng ấm áp, lồng ngực của hấn có thể xua đuổi sự cô tịch của nàng. Chỉ khi ở cùng với Thiếu Giới, tâm linh tương thông, Từ Nam Phong mới có cảm giác an tâm, hoàn toàn là chính nàng.

Ngày đó ở khu vực sân bắn, vì sao nàng tình nguyện chính mình đối diện với cái chết cũng không muốn Thiếu Giới chịu một chút tổn thương? Lẽ chi vì quan hệ đồng minh sao?

Không phải, đáp án dĩ nhiên là không phải.

"Liên rồi đi" vẫn luôn là cái cớ để nàng mê hoặc chính mình, bởi vì thời điểm nàng phát hiện ra, Kỷ vương đã từng chút từng chút thâm nhập vào thế giới của nàng, tất cả ôn nhu và bao dung đó đã sớm mọc rễ nảy mầm trong xương tủy nàng.

Sau khi hiểu rõ tất cả, Từ Nam Phong không cảm thấy bất an như nàng vẫn nghĩ, ngược lại nàng thở phào một hơi.

Đúng vậy, nàng thích Kỷ vương.

Từ Nam Phong không phải một kẻ đông dài, sau khi nàng hiểu rõ tất cả, nàng sẽ không cự tuyệt tấm lòng của Kỷ vương nữa. Thậm chí nàng còn quyết định, chỉ cần Kỷ vương nhắc lại chuyện tình cảm, nàng sẽ không do dự đồng ý với hấn, cùng hấn trung trinh một lòng, bạc đầu giai lão.

Nhưng...

Mấy ngày sau đó, Kỷ vương lại chưa từng thể hiện với nàng một chút ám muội nào.

Không chỉ không đề cập đến chuyện tình cảm, ngay cả hành vi cử chỉ cũng rất đúng mực, hai người dường như khôi phục lại trạng thái tương kính như tân ban đầu.

Ngoài mặt Từ Nam Phong cũng chưa nói cái gì, nhưng trong lòng đã gấp đến độ vò đầu bứt tai, trong lòng buồn bức không dứt. Trước đây, khi nàng không muốn nói chuyện tình cảm, mỗi ngày Kỷ vương đều trêu chọc nàng. Hiện tại nàng đã hiểu rõ lòng mình, Kỷ vương lại thu liễm lại.

Phải làm sao mới ổn đây?

Ban đêm, Từ Nam Phong ôm một bụng bất an và lo lắng đi uống thuốc, giống như uống từ ngụm buồn bức vào người, ngay cả chân mày nàng cũng

chưa từng nhú một cái.

Kỷ vương có chút ngạc nhiên, thấp giọng cười nói "Hôm nay Nam Phong thật hiểu chuyện."

Từ Nam Phong cầm chén thuốc đặt lên kỷ án đầu giường, quay đầu chờ đợi Kỷ vương, giọng điệu được ăn cả ngã về không hỏi hần "Tối nay chàng ngủ ở nơi nào?"

Kỷ vương ngẩng đầu nhìn nàng một cái, ý cười trong mắt càng sâu thêm "Vẫn ở sương phòng sát vách."

"Chàng không ở lại sao?"

"Để ta ở lại, nàng không sợ ta làm gì nàng sao?" Kỷ vương chậm rãi ghé lại gần, môi dán sát vào tai nàng, thấp giọng thì thầm "Hay là nói, thật ra phu nhân cực kỳ mong đợi ta làm gì nàng?"

Từ Nam Phong ngăn người ra, lời bày tỏ của nàng đến đầu lưỡi đảo một vòng lại bị nàng nuốt xuống bụng.

Ai da, vẫn không nói nên lời được.

"Được rồi, không đùa nàng nữa." Kỷ vương than nhẹ một tiếng, hạ xuống khoe môi của nàng một nụ hôn nhẹ rồi đứng lên "Nàng mau ngủ sớm đi."

Sau đó, hần xoay người rời đi.

Từ Nam Phong nhìn bóng lưng của Kỷ vương đang xa dần, ảo não đắm một cái vào gối thêu. Hôm nay nàng lại để lỡ thời cơ bày tỏ tâm ý rồi.

Trần trọc đến nửa đêm, nàng vẫn không ngủ được bèn lắc chuông gọi nha hoàn.

Bát Bảo và Quế Viên khoác áo choàng, vừa buồn ngủ vừa đi vào phòng ngủ lên tiếng hỏi "Phu nhân, người muốn đi tiểu đêm sao?"

"Không phải, ta muốn uống rượu."

"Uống rượu?" Bát Bảo và Quế Viên liếc nhau một cái, vội vàng xua tay "Cái này không thể được. Phu nhân, vết thương của người còn chưa lành, người không thể uống rượu được."

Từ Nam Phong dựa vào giường, ngậm ngùi thở dài "Nhưng mà, rượu mạnh khiến người can đảm hơn."

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Chúng Ta Cùng Nhau Đi Tới Đầu Bạc Giai Lão

Edit: Bối Xu

Trong đình viện lá phong rơi đỏ rực một khoảng trời, sương thu dần trở nên dày hơn, sự tiêu điều báo hiệu mùa đông đang dần đến.

Từ Nam Phong nằm trên giường hết dưỡng bệnh lại ngủ, thoáng cái đã trải qua nửa năm, ánh mắt của Kỷ vương được khám chữa cũng đã khỏi hần.

Ông cụ ở chùa Linh Tê bốc cho hần một đơn thuốc cuối cùng, sau đó ông thấm ướt vải che mắt vào nước thuốc, sau bảy ngày mới có thể bỏ vải che xuống. Ngày hôm nay vừa đúng là ngày thứ bảy

Kỷ vương ngồi ngay ngắn trên giường, hai tay đặt lên đầu gối lắng lắng đợi người đến gỡ vải che mắt xuống. Trong lòng Từ Nam Phong nảy ra ý nghĩ muốn trêu chọc hần liền có ý mượn Quế Viên một bộ y phục, thay đổi mái tóc búi thành kiểu song vân kế, cải trang thành bộ dáng nha hoàn trong phủ.

Không biết, sau khi đôi mắt của Kỷ vương được chữa khỏi, hần có thể liếc mắt một cái nhận ra nàng từ đám người không.

Nghĩ đến lúc đó, khoe môi của Từ Nam Phong không kìm chế được hơi cong lên một chút, nàng đứng sau lưng Kỷ vương, bắt đầu cời vải che mắt của hần xuống, lại nhận một chiếc khăn ẩm từ tay Bát Bảo, cẩn thận lau sạch một chút thuốc còn sót lại trên mắt Kỷ vương.

Làm xong tất cả, trong sự chờ đợi của mọi người, Kỷ vương chậm rãi mở mắt ra.

Có lẽ do đã lâu không được tiếp xúc với ánh sáng, Kỷ vương hơi híp mắt một cái, giơ tay chặn lại tia sáng lọt vào mắt. Một lúc lâu sau, hình như đã thích ứng được, ánh mắt Kỷ vương đưa quanh phòng dò xét một lần, dừng lại chính xác trên người Từ Nam Phong.

Sau đó, hần nhoen miệng cười, đáy mắt xuất hiện sự dịu dàng.

Từ Nam Phong biết rõ, hơn phân nửa là Kỳ vương đang nhìn nàng.

Diêu Giang nháy mắt với đám nha hoàn để các nàng lui đi, còn cẩn thận đóng cửa giúp đôi vợ chồng son.

Ánh sáng mờ nhạt từ ngoài cửa sổ hắt vào, tay Từ Nam Phong có chút khấn trương, tay nàng xoắn xuýt lại với nhau, nàng đứng trước mặt Kỳ vương hốt hoảng hỏi "Sao chàng lại nhìn ra ta?"

Kỳ vương nắm cổ tay nàng, cười trêu đùa "Vị cô nương này nhìn thật quen mặt, trước đây chúng ta đã từng gặp qua ở đâu rồi?"

Từ Nam Phong sững sốt, thuận theo lời bịa chuyện với hắn, nói tiếp "Điện hạ đang đùa giỡn nô tỳ sao? Lời thoại này hơi cũ rồi."

Kỳ vương sờ chóp mũi, nhẹ răng cười "Nếu người đã nói như vậy, chỉ bằng bản vương nạp người làm thiếp, thế nào?"

Từ Nam Phong không diễn nổi nữa. Ánh mắt Kỳ vương nhìn nàng quá mức thâm thúy nóng bỏng, nàng khẽ cười, quay mặt đi chỗ khác nhỏ giọng đáp "Còn tưởng chàng không nhận ra ta, không ngờ nhanh như vậy đã bị nhìn thấu rồi."

"Nam Phong cũng quá xem thường ta, thời điểm nàng còn trẻ ta đã âm thầm gặp qua nàng rất nhiều lần, một cái nhăn mày, một tiếng cười của nàng từ lâu đã khắc sâu và cốt tủy, cả đời không quên được." Kỳ vương mỉm cười giơ tay lên, lòng bàn tay nhẹ nhàng lướt qua vết chu sa ở vành tai nàng, ôn hòa nói "Chỉ là ta chưa bao giờ nhìn nàng ở khoảng cách gần như vậy, giờ mới phát hiện ở chỗ này của nàng có một nốt ruồi nhỏ."

Nốt ruồi này ở chỗ khá kín đáo, không phải người ở gần mình thì rất khó nhìn ra. Lòng bàn tay ấm áp của Kỳ vương lướt qua chỗ chưa từng bị người khác đụng vào, nhất thời làm nàng run rẩy một trận.

Từ Nam Phong che vành tai, theo bản năng muốn lùi lại một bước, nhưng nghĩ tới chuyện mình còn chưa chính miệng nói cho Kỳ vương nghe tâm ý của bản thân, bước chân của nàng lại ngừng lại.

Đã nói sẽ không trốn tránh, đã nói phải đón nhận tấm lòng của hắn, làm sao nàng có thể lâm trận lùi bước?

Từ Nam Phong lấy lại bình tĩnh, nếu như không thể lùi lại thì nàng sẽ từng bước tiến lên phía trước, kéo tay Kỳ vương nói "Đôi mắt của chàng đã nhìn được rồi, ta mang chàng đến một nơi."

Dứt lời, nàng lôi kéo Kỳ vương đi ra khỏi cửa, đi đến trước cửa viện liền hô lên "Điều quân gia, xe ngựa chuẩn bị xong chưa?"

Nhìn bộ dáng này của nàng cũng đủ biết được kế hoạch này từ trước đã được chuẩn bị rất chu toàn.

Ánh mắt Kỳ vương rơi vào bàn tay đang được Từ Nam Phong nắm, tùy ý để nàng kéo mình lên xe ngựa mới cười hỏi "Nam Phong muốn đưa ta đến chỗ nào?"

"Đợi một lát nữa chàng sẽ biết." Từ Nam Phong vén rèm xe lên, phản phó Diêu Giang đang ngồi phía trước, "Xuất phát thôi."

Kỳ vương hơi nâng cằm, ôn nhu mỉm cười, quan sát Từ Nam Phong. Hắn luôn cảm thấy hai ngày nay nàng thay đổi rất nhiều. Khuôn mặt của nàng vẫn có vẻ điềm tĩnh như trước, nhưng tâm tư lại sinh động hơn rất nhiều, không giống nữ nhân luôn cự tuyệt người vạn dặm trước đây.

Xe ngựa chạy đến hồ nước dưới chân núi thành Giao Lăng thì dừng lại. Từ Nam Phong kéo Kỳ vương xuống xe, phóng tầm mắt ra xa. Ánh hoàng hôn đỏ như sắc son bao phủ bãi sậy lớn, hoa lau trắng xóa như một lớp tuyết dày bao phủ lên hồ nước, lại giống như lông ngỗng bay là tả.

"Ta nhớ nửa năm trước là lần đầu tiên chàng dẫn ta đến chỗ này, ta cũng đã nói, nhất định cuối thu sẽ tới đây một lần nữa. Hoa lau trắng xóa bay đầy trời nhất định rất đẹp."

Dứt lời, Từ Nam Phong quay đầu nhìn về phía sau lưng Kỳ vương, đối diện với ánh mặt trời chiều đỏ rực, ôn hòa nói "Khi đó ta chỉ có một mong muốn, nếu như có thể chờ đến ngày ánh mắt chàng nhìn được, nhất định phải cùng chàng tới đây một lần."

Kỳ vương vẫn đứng thẳng, đôi mắt sâu không thấy đáy nhìn Từ Nam Phong, mỉm cười nói "Thật tốt, ta không phụ sự kì vọng của mọi người, cũng không bỏ lỡ quang cảnh mỹ lệ này."

Từ Nam Phong bị ánh mắt nóng bỏng của Kỳ vương nhìn đến mức không được tự nhiên, vừa nghĩ đến những lời nói thẳng thắn nàng muốn nói, gò má không kìm được liền đỏ ửng.

Nàng ngắt một cành hoa lau, đưa bông hoa trắng như tuyết đặt trên chóp mũi người một cái. Một con gió thoảng qua thổi tung vạt áo nàng, sợi tóc đen nhánh cũng bay bay theo gió. Sắc trời cũng dần dần chuyển màu, hơn phân nửa bầu trời đang dần chuyển sang màu tối.

Kỳ vương yên lặng ngắm nhìn Nam Phong, chờ nàng mở miệng.

Vừa rồi ở trong phủ, lúc vải che mắt được tháo xuống, Lưu Hoài mở mắt, lần đầu tiên thấy được dung nhan của nàng. Chỉ có hai từ "kinh diễm" mới có thể miêu tả được tâm trạng của hắn lúc đó.

Vừa nhìn thấy nàng, ký ức rất nhiều năm về trước như được tái hiện lại trong đầu. Thật ra ngày thường Từ Nam Phong không được coi là điềm lệ, nhưng

mặt mày nàng rất tinh xảo, khí chất trầm tĩnh lại có thêm chút quật cường, tựa như một bầu rượu ngon ủ lâu ngày, hương thơm cũng không nhạt bớt.

Những lúc ở cùng nàng, cho dù không nói lời nào cũng sẽ không cảm thấy nặng nề.

Từ Nam Phong đưa mắt giả vờ nhìn ánh hoàng hôn, nhưng chỉ một lát lại liếc về phía Kỳ vương. Một lúc sau, nàng hít sâu một hơi hạ quyết tâm, chậm rãi nhưng kiên định bước đến trước mặt Kỳ vương "Thiếu Giới, ta có lời muốn nói với chàng."

Nàng rất hiếm khi khẩn trương như vậy, Kỳ vương đưa mắt nhìn nàng, mỉm cười nói "Chỉ cần không nhắc tới việc cùng cách (*), chuyện gì cũng có thể."

(*) Một số truyện khác dùng từ "hòa ly". Ý nghĩa của nó là ly hôn, nhưng khác với hư vô. Đó chính là việc hai bên chia tay nhau trong hòa bình, chứ không phải một bên muốn đơn phương bỏ vợ/ chồng

"Không phải, ta sẽ không rời khỏi chàng." Từ Nam Phong cuống quýt xua tay, lập tức nói thêm "Nửa năm trước ở chỗ này, chàng nói với ta, cho dù là phu thê hay đồng minh, chỉ cần đối đãi với nhau thẳng thắn thành khẩn, cho nên, ta muốn nói tâm ý của ta cho chàng biết."

Nghe đến đây, lông mày của Kỳ vương nhướn lên. Đợi lâu như vậy, cuối cùng nàng cũng đã đối diện với vấn đề này rồi sao?

Từ Nam Phong háng giọng một cái, dùng sức ổn định giọng nói của mình, nghiêm mặt nói "Chàng hỏi ta có nguyện ý ở cạnh chàng hay không, vấn đề này ta đã suy nghĩ rất lâu, ta..."

Ánh mắt Kỳ vương sáng quắc, tràn ngập mong đợi nhìn nàng.

Nhận được ánh mắt khích lệ của hắn, tất cả căng thẳng của Từ Nam Phong trong nháy mắt đều tan thành mây khói. Nàng không biết mình lấy dũng khí ở đâu ra, thản nhiên nhìn vào đôi mắt xinh đẹp thâm thúy của Kỳ vương, bình thản nói những lời từ trong tim mình.

"Thiếu Giới, ta nguyện ý, ta muốn ở cùng với chàng."

Trong phút chốc, Kỳ vương mở to mắt, khuôn mặt tuấn mỹ tràn ngập kinh ngạc và vui sướng, cuối cùng hắn cũng khôi phục lại một chút bình tĩnh. Kỳ vương mỉm cười, ôn hòa hỏi lại "Nam Phong, nàng có biết nàng đang nói gì không?"

"Ta biết."

"Không hối hận?"

"Lời đã nói ra, vĩnh viễn không hối hận."

Gió thu nổi lên, một trời hoa lau bay là tả như một trận tuyết lớn. Chỉ sau một khắc, Từ Nam Phong rơi vào một cái ôm ấm áp.

Lưu Hoài ôm nàng thật chặt, dùng sức lớn đến mức muốn đem cả người nàng khảm vào xương cốt. Từ Nam Phong hơi ngẩn ra, lại lập tức mỉm cười, cũng dùng sức ôm lại Kỳ vương.

Nàng giống như đã hoàn thành một tâm nguyện đã lâu, cả thể xác và tinh thần đều rất thoải mái, cả khuôn mặt đều lộ ra ý cười, ngọt khắc vào tim.

Lưu Hoài vui mặt vào cổ nàng, vì kích động nên hô hấp của hắn run nhẹ. Sau đó, hắn lại vui sướng bật cười ha ha, cánh tay dùng sức một chút, ôm cả người Từ Nam Phong lên. Hồng Từ Nam Phong đột nhiên bị ôm, cả người nàng như xoay tròn giữa biển hoa lau, đẹp như đang múa. Nàng hét lên một tiếng vì kinh hãi, theo bản năng ôm cổ Kỳ vương, chạm nhẹ vào chán hắn. Hô hấp của hai người quán quýt, vui vẻ như hai trẻ ba tuổi.

Kỳ vương cọ nhẹ vào trán nàng, giọng nói khàn khàn "Nam Phong, nàng có biết ta đợi ngày này bao lâu không?"

Từ Nam Phong chỉ mỉm cười nhìn hắn, trong mắt là thâm tình kiên định không nói nên lời.

Gió thu vẫn thổi, khung cảnh dưới chân núi giống như được phủ một lớp tuyết trắng xóa. Từ Nam Phong không tự chủ vươn tay ra, nhẹ nhàng lấy một bông lau dính trên tóc Kỳ vương, cười nói "Chàng nhìn xem, ngay đến trời cao cũng mong chúng ta đi cùng nhau tới bạc đầu giai lão."

Trên tóc hai người đều rơi đầy hoa lau nhưng không ai có tâm tư phui đi. Kỳ vương nắm tay Từ Nam Phong, một lần nữa kéo nàng vào lồng ngực mình, chân thành cúi người hôn lên môi nàng.

Từ ngày bọn họ thành hôn đến nay, đây mới là nụ hôn đúng nghĩa đầu tiên.

Kỳ vương ôn nhu liếm bờ môi nàng, dịu dàng cắn một cái. Nhận được sự đáp lại của nàng, hô hấp của Kỳ vương càng trở nên nặng nề, không chờ kịp cạy răng nàng, đầu lưỡi tiến vào thăm dò, dẫn dụ nàng quán quýt si mê, phát ra tiếng nước làm người ta đỏ mặt tim đập.

Nụ hôn của Kỳ vương làm Từ Nam Phong không thở nổi, nhưng dù hô hấp bị cướp đoạt, nàng vẫn loạng quạng ôm chặt Kỳ vương, nhiệt tình đáp lại hắn.

Mặt trời dần hạ xuống đỉnh núi, ánh nắng ở phía chân trời đỏ như máu, ngay cả tiếng gió thu thổi xào xạc cũng dần dần yên tĩnh. Những tia nắng còn sót lại ở đường chân trời cũng dần biến mất, nó biến cảnh ôm hôn dưới ánh hoàng hôn như được tô thêm một lớp ánh sáng màu vàng kim nhẹ nhàng, vô cùng đẹp đẽ.

Đêm xuống, đương nhiên Kỷ vương sẽ trở về phòng ngủ chính với Từ Nam Phong.

Bát Bảo và Quế Viên hầu hạ chủ tử tắm rửa chải đầu, sau khi chuẩn bị thêm trà và điểm tâm liền bị Kỷ vương đuổi ra ngoài.

Bát Bảo ra ngoài sân, thấp đèn ở sương phòng xong vùng trộm liếc mắt một cái, dùng cùi trỏ chọc vào hông Quế Viên híp mắt nói "Ai da, người có cảm thấy Vương gia và Vương phi có chút không giống trước không?"

Quế Viên ù ù cạc cạc, mơ hồ hỏi ngược lại "Không giống chỗ nào?"

"Người còn nhỏ, tất nhiên không thể nhìn ra." Bát Bảo dùng khay trà che khuất nửa khuôn mặt, thần thần bí bí bước lại gần Quế Viên, nhỏ giọng nói "Sau khi Vương phi và Vương gia từ bên ngoài trở về, trong ánh mắt của hai người đều giống như có mặt, ngọt đến rùng mình."

"Có sao?" Quế Viên cẩn thận suy nghĩ lại một hồi, vẫn không hiểu rõ "Nhưng từ ngày đầu tiên Vương phi vào cửa, ánh mắt của Vương gia nhìn nàng đều rất ngọt ngào nha."

"Không giống với hiện tại. Trước đây chỉ có Vương gia nhìn Vương phi bằng ánh mắt ngọt ngào, bây giờ ánh mắt Vương phi nhìn Vương gia cũng ngọt rồi." Nhìn thấy Quế Viên vẫn ngây người không hiểu, Bát Bảo không nhịn được gõ một cái vào trán nàng, vui vẻ giải thích "Nói ngắn gọn thì Vương phi đã thông suốt rồi, trong phủ của chúng ta không bao lâu nữa sẽ có tiểu thế tử."

Ánh mắt Quế Viên đột nhiên sáng lên, cao hứng nói "Ồ, ta đã hiểu rồi! Vương gia muốn tạo đứa nhỏ với phu nhân... Ô ô."

Một tay Bát Bảo bịt kín miệng Quế Viên, mạnh mẽ lôi kéo nàng đi. Đi được một đoạn, Bát Bảo mới thả tay ra, đặt một ngón tay lên miệng "Suyt... Người nói nhỏ một chút."

Lúc đó ở trong viện, Diêu Giang cầm một bồn hoa đặt vào góc nhà. Nhìn hai tiểu nha hoàn cười đùa dần đi xa, ông đứng thẳng người, đưa tay dắm lưng mấy cái, thở dài cảm khái "Thanh niên à, thật tốt."

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Dao Quang Kiếm Ảnh (*) Đều Đã Trải Qua Rồi, Giờ Người Lại Sợ Nam Sắc Hay Sao!

Edit: Bối Xu

(*) Dao quang kiếm ảnh: cảnh tàn sát khốc liệt.

Trời đã tối, vạn vật chìm vào tĩnh lặng, chỉ nghe thấy tiếng gió thu thổi bay một ít lá rụng ngoài cửa sổ.

Từ Nam Phong dùng chiếc kéo vàng kéo sợi bắc trên giá cắm nến hoa ra ra, phủ lên chao đèn một chiếc lồng làm bằng lụa. Nàng cời áo khoác đặt lên giá treo bằng gỗ, vừa quay người nhìn lại, Từ Nam Phong đã nhìn thấy Kỷ vương khoác hờ quần áo ngủ lỏng lẻo trên người, gần như lộ hẳn lồng ngực cường tráng. Một tay Kỷ vương đỡ đầu, ngồi trên giường mỉm cười vãn tay với nàng.

Từ Nam Phong lại càng cảm thấy sợ, nàng bước về phía trước một chút, kinh ngạc hỏi "Trời lạnh như vậy, chàng cời sạch ra làm gì?"

Kỷ vương ngay đến áo ngủ cũng cời hẳn, xiêm y trắng bị quăng sang một bên, toàn bộ cơ bụng ở trong ánh nến mờ ảo lúc ẩn lúc hiện như cổ ý dụ dỗ.

Hắn dùng một tay kéo Nam Phong ngã vào lồng ngực, thuận thế áp nàng xuống giường, híp mắt cười nói "Ta còn có thể cời sạch sẽ y phục của nàng, chỉ một lát nữa sẽ không còn lạnh, phu nhân có muốn thử xem một chút không?"

Kỷ vương đang ở trần, hai tay hắn chống bên tai Từ Nam Phong, cơ bắp mạnh mẽ gần trong gang tấc, kết hợp với gương mặt tuấn tú luôn nở nụ cười nhẹ nhàng, cảnh tượng lúc này chỉ có bốn từ "hoạt sắc sinh hương" (*) mới có thể gọi tả được. Từ Nam Phong ngẩn người, nàng còn có thể cảm nhận được nhiệt độ đặc biệt của nam nhân từ thân thể Kỷ vương tỏa ra, da hai người mới chạm nhẹ một chút, nhiệt độ đó đã nhanh chóng tỏa ra.

(*) Hoạt sắc sinh hương: vẻ đẹp sinh động.

Chỉ sau chốc lát, Từ Nam Phong bắt tri bắt giác đỏ mặt, dường như máu nóng dồn cả lên gương mặt nàng, vô cùng sống động.

Dung mạo Kỷ vương vốn xuất chúng, dưới ánh nến mập mờ ám áp phản chiếu qua vải đèn hồng càng thêm phần mông lung. Kỷ vương chân thành nhìn sâu vào mắt Từ Nam Phong, đáy mắt hắn giống như một hồ nước sâu có thể hút toàn bộ người đối diện chìm vào trong.

Lúc môi hắn gần như chạm vào mi mắt nàng, Từ Nam Phong đột nhiên cảm thấy dưới sống mũi có chút ẩm ướt ngứa ngáy. Nàng nhanh chóng bịt miệng và mũi, đẩy Kỷ vương ra rồi xoay người đứng dậy.

Kỷ vương ngẩn ra, còn tưởng rằng Từ Nam Phong muốn cự tuyệt mình. Thật lâu sau hắn mới hít một hơi thật sâu để bình ổn tâm trạng đang xao động, vươn tay ôm vai Từ Nam Phong, nhẹ nhàng xoay người nàng lại, bất đắc dĩ nói “Được rồi, không động vào nàng, không cần sợ.”

“Ừm... Không phải sợ.” Từ Nam Phong che mũi, ra sức lắc đầu tỏ ý phủ định.

“Vậy thì là sao?” Đầu lông mày Kỷ vương nhăn lại, lo lắng nói “Khó chịu chỗ nào, mau để ta xem.”

Dứt lời, hắn mạnh mẽ kéo bàn tay đang che miệng và mũi xuống, nhất thời sững sốt không nói nên lời.

Nha đầu kia, thế mà đã chảy máu mũi.

Từ Nam Phong có chút chật vật né tránh ánh mắt của Kỷ vương, qua quét vờ vội quần áo ở đầu giường che mũi, giọng nói mang theo âm mũi “Chàng... Trước tiên chàng mặc quần áo vào đã.”

Kỷ vương nháy mắt mấy cái rồi lại thêm mấy cái nữa, hắn đặt tay lên chóp mũi, cúi đầu bật cười. Một mặt Kỷ vương ra hiệu cho Từ Nam Phong ngừng đầu lên, tựa vào đầu giường, một mặt Kỷ vương lại cười rũ rượi, cười đến mức hai vai run rẩy không kìm được, cười đến độ dường như gập cả người.

Từ Nam Phong nhìn thấy dáng vẻ cười cợt của người kia thì càng thêm rối loạn, thầm mắng bản thân “Từ Nam Phong à Từ Nam Phong, sao nhà người lại không có tiền đồ như vậy? Dao quang kiếm ảnh đều đã trải qua rồi, giờ người lại sợ nam sắc hay sao!”

Đang ảo não tự trách, tiếng cười kìm nén của Kỷ vương lại vang lên bên tai, mang theo vài phần câu hồn đoạt phách lại kèm theo câu hỏi thăm mang ý cợt nhả “Ngu phu cỡi áo nói dây lưng, ngọc thể nằm trên giường, đáng lẽ nàng nên không chút cố kỵ nào nhào tới mới đúng, ngược lại, làm sao lại bắt đầu chảy máu mũi rồi?”

Từ Nam Phong không muốn thừa nhận bản thân vừa nhìn thấy thân thể xích lửa của Kỷ vương, thì mạch máu cả người đều căng lên mới dẫn đến tình trạng chảy máu mũi quần bách này.

“Là do gần đây ta uống thuốc nhiều, hỏa quá vượng.” Sau khi nói những lời này, Từ Nam Phong cũng bội phục bản thân mình. Mặc dù trông ngực đập thình thịch, trong đầu pháo hoa cũng đang nổ ầm ỉ, nàng vẫn có thể bình tĩnh tìm ra một lý do để lấp liếm sự việc.

Nhìn bộ dạng này của nàng, Kỷ vương vừa không nở lại vừa buồn cười.

Kỷ vương vẫn chưa vạch trần lời nói dối vụng về của nàng, chỉ trấn an nói “Trước đó vài ngày nàng trọng thương chưa lành, đại phu dặn dò ta nên cho uống nhiều thuốc bổ máu một chút nên cũng có khả năng khí huyết dồi dào dẫn đến việc chảy máu mũi.”

Lời vừa nói ra, trong lòng hai người đều tự hiểu rõ, thầm oán “Mới là lạ!”

Đội máu mũi của Từ Nam Phong ngừng chảy, Kỷ vương liền gọi nha hoàn đưa nước ấm và khăn mặt vào, nhẹ nhàng giúp nàng lau mặt sạch sẽ, sau đó liền đem áo ngủ dính máu thả vào chậu đồng, nói với Bát Bảo “Đem y phục bẩn này ra ngoài xử lý đi.”

Bát Bảo nhìn vết máu lấm tẩm trên bộ quần áo trắng tinh, lại nhìn khuôn mặt xấu hổ của Từ Nam Phong đang ngồi trên giường, tuy trên mặt không biểu hiện gì nhưng trong lòng lại vô cùng rõ ràng.

Tuy rằng ngoài trời hiện đang là mùa đông, nhưng mùa xuân của Kỷ vương phủ đã tới.

Sáng sớm ngày thứ hai, trời vừa tờ mờ sáng, Từ Nam Phong đã xuống giường thay quần áo chỉnh tề, đi ra sân viện giãn gân cốt như thường lệ. Nằm ở trên giường dưỡng bệnh lâu rồi, cả người đều cứng ngắc, lúc cầm kiếm tay cũng có chút không quen.

Ai ngờ nàng còn chưa múa xong một bộ kiếm pháp, đã thấy Bát Bảo khăn trang phục chạy tới, uyển chuyển khuyên nhủ “Phu nhân, người mệt mỏi cả đêm rồi, hay là trở về ngủ thêm một chút, không cần phải dậy sớm như vậy.”

Từ Nam Phong không hiểu hỏi ngược lại “Cái gì mà mệt mỏi cả đêm?”

Bát Bảo ném cho nàng một ánh mắt ‘người tự hiểu’, nhỏ giọng nói “Chính là cái kia nha... Người hiện tại không giống ngày xưa nữa rồi, mặc dù không suy nghĩ cho bản thân cũng nên vì...”

Ánh mắt Bát Bảo rơi xuống bụng của Từ Nam Phong, phảng phất như nơi đó chứa đựng hi vọng của nàng, cười hắc hắc.

“???” Từ Nam Phong không hiểu chuyện gì, hồ đồ thu kiếm lại, trở về phòng nói với Kỷ vương “Sao ta có cảm giác hôm nay Bát Bảo có gì đó là lạ.”

Đôi mắt Kỷ vương hơi chuyển động, lại nhớ đến tâm ý hôm qua có dính máu liền hiểu rõ Bát Bảo hiểu nhầm chuyện gì. Hắn giữ chặt đai lưng, lắc đầu bất đắc dĩ cười, hôn nhẹ lên gương mặt Từ Nam Phong một cái, ôn hòa nói “Nếu không muốn để Bát Bảo các nàng phải thất vọng, ta và phu nhân cần phải cố gắng gấp bội mới được.”

Từ Nam Phong có chút mờ mịt than thở “Sao ngay cả lời của chàng ta nghe cũng không hiểu được rồi?”

Kỷ vương cúi đầu thì thầm bên tai Từ Nam Phong làm nàng tâm phiền ý loạn, mạnh mẽ lùi cách xa Kỷ vương một trượng, giả vờ trấn định nói “Thiếu Giới không cần nhiều lời, ta hiểu, đã hiểu.”

Lập tức nàng lại tò mò hỏi thêm “Vì sao chàng lại hiểu rõ mấy việc này vậy? Đã cùng các cô nương khác thử qua?”

Từ Nam Phong vốn chỉ tùy ý hỏi một chút, không ngờ Kỷ vương đã thu lại ý cười, nghiêm túc đáp “Ta chưa bao giờ chạm qua các cô nương khác, bao gồm cả mấy ca cơ phụ hoàng ban thưởng, một đầu ngón tay của các nàng ta cũng chưa chạm qua thì đã thành thân với nàng rồi. Việc này, ta chỉ muốn cùng nàng thử.”

“Ta biết, chỉ là thuận miệng hỏi một chút thôi, chàng không cần coi là thật.” Dừng lại một chút, Từ Nam Phong nói thêm “Lại nói, con cháu hoàng tộc thế gia đều ba vợ bốn nàng hầu, lấy việc có nhiều hồng nhan tri kỉ làm vinh dự, chỉ có một mình chàng thích một người vợ không ôn nhu cũng chẳng kiêu kiêu, thật là một người lập dị.”

“Như vậy không tốt sao?” Kỷ vương nở nụ cười, ôm hông nàng đáp lời.

Từ Nam Phong suy nghĩ một chút, nhìn Kỷ vương nghiêm túc nói “Bọn họ liệu có cảm thấy chàng có bệnh kín không?”

Kỷ vương “...” Vấn đề này có thể coi là tương đối sắc bén rồi.

Hắn vừa bực mình vừa buồn cười, cắn nhẹ lỗ tai Từ Nam Phong nói “Có bệnh kín hay không, phu nhân thử một lần sẽ biết.”

“...” Lần này đến lượt Từ Nam Phong không biết nói gì.

Một lát sau, nàng thấp giọng nói “Ta chỉ không đành lòng nhìn chàng vì ta mà chịu đựng lời cười chê của kẻ khác. Nhưng nếu bắt ta học theo sự rộng lượng của các quý phu nhân khác, cho chàng thể thiệp thành đàn, ta thà một mình rời khỏi đây, cuộc đời này thế không bước vào Kỷ vương phủ một bước ... Ta biết, có rất nhiều người nói dạng nữ nhân như ta đó kị hẹp hòi, phạm vào thất xuất (*)”

(*) Thất xuất: 7 có để nhà chồng bỏ vợ (Không con; Dâm dăng; Không kính thờ cha mẹ chồng; Lắm điều; Trộm cắp; Ghen tuông; Cỗ ác tật.)

Kỷ vương trầm mặc. Từ Nam Phong lại cười tự giễu, thản nhiên nói “Chàng xem, gần đây ta luôn suy nghĩ lung tung.”

Trong giây lát, Kỷ vương nói “Suy nghĩ của nàng rất đúng. Nam Phong, trong lòng người chỉ có một trái tim, làm sao có thể chia sẻ cho người khác?”

Từ Nam Phong kinh ngạc ngẩng đầu, lập tức cười nói “Ta như vậy là không hiền huệ, sao chàng lại khen ta chứ?”

“Phụ hoàng ta ngoài mẫu phi còn có hậu cung ba ngàn giai lệ, mỗi lần sủng ái người mới, vứt bỏ người cũ, mẫu phi cũng không nói gì. Phụ hoàng nói mẫu phi hiền lành, nhưng ta lại không cho là đúng.” Kỷ vương nhìn Từ Nam Phong, hạ giọng ôn nhu nói “Bởi vì không có ai làm chỗ dựa cho mẫu phi, không có ai yêu thương bà, nên bà chỉ có thể từng chút từng chút buông bỏ tôn nghiêm của bản thân để bảo vệ mình. Ta nhìn vào, không thấy đó là hiền lành, chỉ có thương cảm.”

Từ Nam Phong giật mình, ngây người.

Kỷ vương vuốt nhẹ tóc mai của nàng, tiện đà cười nói “Hư vinh xây dựng lên từ nữ nhân, ta không cần. Nam Phong, ta nguyện ý nàng vĩnh viễn không hiền thực, mãi mãi đừng sống như đi trên băng mỏng, bởi vì ta muốn làm chỗ dựa của nàng, cho dù trời có sập xuống cũng có ta thay nàng chống đỡ.”

Từ Nam Phong nhìn vào ánh mắt của Kỷ vương. Ánh mắt của hắn chân thành như vậy, không giống như vì muốn nàng vui vẻ mà nói hoa ngôn xảo ngữ (*)

(*) Hoa ngôn xảo ngữ: bịa ra lời hay ý đẹp để làm vui lòng đối phương.

Nàng rũ mắt, che đi sự cảm động trong lòng “Lời của chàng nghe giống như là nguy biện, miễn cưỡng coi như có vài phần đạo lý.”

“Nàng biết không, lúc trước ta ở trong cung, thậm chí suốt cả một năm không đợi được phụ hoàng đến gặp mẹ con ta một lần. Dù ngoài miệng mẫu phi không nói, nhưng trong lòng nhất định vô cùng cô đơn. Khi đó ta liền nghĩ, tại sao phụ hoàng không thể chỉ yêu một mình mẫu phi ta?”

Kỷ vương thản nhiên nói ra tâm sự đã chôn dấu nhiều nhiều năm, nhưng nó không giống như nói hết ra, mà chỉ là nhẹ nhàng khuyên bảo, khuyên bảo người trong lòng mình chưa mở hết tâm lòng ra. Hắn kiên trì nói “Nam Phong, ta biết nàng đang lo lắng điều gì. Chuyện hoang đường của Từ thượng thư lúc trẻ đã để lại trong lòng nàng vết thương, nàng không tin lời hứa hẹn của nam nhân về hôn nhân, nhưng nàng có thể thử tin tưởng ta. Nếu ta đã hứa sẽ cưới nàng, cuộc đời này của ta chỉ thuộc về một mình nàng.”

Thì ra, cái gì chàng cũng biết.

Lời Kỷ vương nói đã giúp Từ Nam Phong hiểu rõ toàn bộ khúc mắc của bản thân, nàng trịnh trọng gật đầu nói “Chàng yên tâm, ta đã bằng lòng ở với chàng, thì ta sẽ toàn tâm toàn ý, cả đời không hối hận.”

Một lời tình tứ từ miệng nàng nói ra, đã biến thành một hồi cắt máu ăn thề đau thương, Kỷ vương dờ khóc dờ cười, hôn nhẹ lên một nàng một cái, trầm thấp nói “Chỉ mong phu nhân nhớ kỹ lời này, ngày khác gặp lại trên giường đừng chảy máu mũi.”

Mặt Từ Nam Phong đỏ lên, lập tức đẩy hẳn ra “Ta làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy, chàng còn muốn cười cợt bao lâu?”

Kỷ vương kéo nàng lại, tủm tỉm cười nói “Nếu như nàng không thích ta lắm miệng, ngược lại có một biện pháp.”

“Là biện pháp gì?”

“Dùng miệng nàng chặn miệng ta lại.”

“...” Biết ngay là nam nhân này không nghiêm túc được quá ba câu mà!

Từ Nam Phong tức giận, lập tức kéo cổ Kỷ vương thấp một chút, lập tức cắn nhẹ lên cánh môi nhạt của hắn, nhướn mi hỏi “Là như thế này sao?”

Vừa làm xong, nàng cười xấu xa phát tay một cái chạy ra xa.

Kỷ vương sững sốt, ngón tay vô thức sờ lên chỗ bị cắn ở môi dưới, đôi mắt đen như mực thâm trầm khẽ rũ xuống.

Ngày 9 tháng 11, án kiện của Từ Vị có tiến triển mới.

Từ Vị vốn chỉ là một kẻ thư sinh, trong cuộc sống chỉ biết bám váy phụ nữ, không chịu nổi một chút khổ. Đại Lý Tự dùng hình một chút, hẳn liền không để ý đến cái gì là cốt khí thể diện nữa, lập tức khai ra Thái tử ra lệnh cho Trương Đình như thế nào. Trong đêm hôm đó, Trương Đình trốn không thoát được thiên la địa võng, kết cục đi bỏ tù. Hắn cũng khai ra hơn mười tai mắt trong triều, buộc phải giao ra trăm vạn lượng tang vật mà trước đó y nhận hối lộ.

Trương gia là một con chuột béo, cướp đoạt mồ hôi nước mắt của bách tính, tài sản nhiều ngang ngửa quốc khố, thao túng thuộc hạ không chế thể lực triều đình, thậm chí còn nuôi dưỡng tử sĩ có sức mạnh vô địch sở hữu cách giết người quỷ dị.

Tội chồng tội, không thể dung tha.

Đại án này khiến triều đình và dân gian vạn phần khiếp sợ. Hoàng đế cũng nhân cơ hội này thanh tẩy triều đình, thu lại hoàng quyền. Chỉ trong ít lâu, trong thành Lạc Dương đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Từ phủ bị xét nhà bổng chốc trở nên nghèo túng. Trương thừa tướng có kim bài miễn tử do tiên đế ban, vì vậy Hoàng đế giữ lại cho Trương gia một mạng, lệnh xăm chữ lên mặt già trẻ lớn bé Trương phủ và cha con Từ gia, đẩy tới Bắc Cung.

Gia tộc Trương thị lớn mạnh trăm năm hoàn sụp đổ, trở thành trò hề cho thiên hạ.

Nghe nói đích trưởng tử của Từ gia là Từ Khiêm cũng phải chịu tội lưu vong. Từ Nam Phong nhớ tới trước lúc xuất giá ở Tây phòng, thiếu niên khiếm tốn lễ độ, chấp tay nói với nàng “Hi vọng sau khi tỷ tỷ rời khỏi Từ phủ có thể vinh sùng an khang một đời.”

Thế sự vô thường, cuối cùng cũng chỉ có thể thờ dài thốn thứt.

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48

Thái tử bị cầm tù tại Đông cung, trong triều có hơn mười tên quan lại dính líu đến án kiện của Trương thị, kẻ bị giáng chức, người bị lưu vong, lục bộ trống rỗng nhiều vị trí. Hoàng đế không có chủ ý riêng, lại càng dựa dẫm vào Kỷ vương hơn.

Cuối tháng 11 năm Nguyên Hưng thứ 20, Diêu Dao ở vùng Lĩnh Nam dùng bồ câu đưa tin tới, trong thư nói Lĩnh Nam Vương đã mất, hắn thừa kế tước vị, trở thành Lĩnh Nam tiểu vương gia, cuối năm nay sẽ trở lại thành Lạc Dương yết kiến Hoàng đế.

Từ Nam Phong đọc thư xong vô cùng vui mừng, nói với Kỷ vương “Tiểu Dao nhi cũng xem như có tiền đồ, oai phong chiếm đóng một phương, thống lĩnh mấy vạn quân như lang hổ, sau này ném chuột còn sợ vỡ đồ, cũng không có kẻ nào dám tùy tiện động tay động chân đến chàng nữa.”

Kỷ vương đặt quyền sách xuống, nhếch môi mỉm cười “Cho dù không có Tiểu Diêu nhi, bây giờ cũng không có kẻ nào dám đụng đến ta.”

Nhìn hắn tỉnh tỉnh trẻ con muốn tỏ vẻ anh hùng, Từ Nam Phong hơi bất đắc dĩ lắc đầu.

Kỷ vương cười nhìn nàng, vỗ vị trí bên cạnh nói “Lại đây ngồi.”

Từ Nam Phong nghe theo ngồi cạnh hắn, Kỷ vương vươn tay đặt đầu nàng lên vai mình, lúc này mới cầm quyền sách lên một lần nữa. Hai người cứ gán

bó như vậy, chậm rãi xem hết một quyển sách.

"Thiếu Giới." Từ Nam Phong hơi do dự một chút nhưng vẫn thẳng thắn mở miệng, ôn hòa nói "Ta nghe nói đám tội nô dính líu đến vụ án của Trương thị hôm nay bị áp giải ra khỏi thành, ta muốn đi gặp một người."

"Người nào?"

"Từ Khiêm, là đích trưởng tử trên danh nghĩa của Từ Vị."

Từ Khiêm..

Kỷ vương có phần thương thức cái tên này, tùy ý nói "Ta nhớ ra hán, cũng chỉ là thiếu niên mười mấy tuổi, nghe nói rất có tài văn chương."

"Mười bốn tuổi, nếu không phải bị liên lụy bởi án này, đầu xuân này hán có thể vào trường thái học rồi." Còn chưa đủ 15 tuổi đã có thể vào trường thái học, đó chính là thiên chi kiêu tử (*) chân chính. Đáng tiếc, mọi thứ đều bị Từ Vị và Trương thị hủy hoại.

(*) Thiên chi kiêu tử: con cưng của trời.

Kỷ vương lại đặt quyển sách xuống, ôm Từ Nam Phong vào ngực hỏi "Có thể tìm biện pháp cứu hán ra?"

Từ Nam Phong trầm mặc một lát. Dựa vào tính tình trong cứng ngoài mềm của Từ Khiêm, hán nhất định sẽ không vứt bỏ Từ gia để tự cứu mình. Nàng suy nghĩ một chút, cuối cùng thở dài một hơi "Chỉ muốn gặp hán một lần cuối. Nói đi nói lại, năm đó ta ở Từ phủ, Từ Khiêm là người duy nhất coi ta là tỷ mà kính trọng. Bây giờ hán gặp bất trắc, ta chỉ có thể dùng hết sức để giúp đỡ hán, từ nay về sau, ân oán của hai bên cũng như vậy mà kết thúc thôi."

Kỷ vương cũng hiểu rõ, gật đầu nói "Hiện giờ vừa qua buổi trưa, bọn họ cũng chưa đi xa. Ta để Điều thúc mang nàng ra ngoài thành."

Từ Nam Phong lắc đầu "Chàng bây giờ sự vụ bận rộn, để Điều quản gia ở lại với chàng. Ta mang theo vài thị vệ ra khỏi thành là tốt rồi, sẽ không có chuyện gì đâu."

"Phụ hoàng cũng không coi trọng ta như nàng nghĩ đâu. Mấy ngày nay sự vụ tuy có nhiều nhưng cũng chỉ là vài thứ không quan trọng, ta có thể tự ứng phó được." Dứt lời, Kỷ vương đứng dậy, lấy ra một bộ áo choàng màu thạch lam khoác lên người Từ Nam Phong, nhẹ nhàng nói "Điều thúc và người áp giải phạm nhân là chỗ quen biết cũ, cũng có mấy phần giao tình. Nàng đi với ông ấy, nếu có việc gì cần chuẩn bị thì có thể phân phó Điều thúc đi làm."

Nếu đã như vậy thì Từ Nam Phong cũng không nhiều lời nữa, ngồi xe ngựa cùng Điều Giang rời khỏi thành. Một lúc sau, ở trên đường đi về phía ngoại ô, họ đã đuổi kịp đoàn người áp giải tội nô tới Bắc Thượng.

Điều Giang chào hỏi các sai dịch, Từ Nam Phong tung người xuống ngựa, vừa đi được hai bước đã thấy mấy kẻ tù tội lộn xộn sinh sự, ngay sau đó, một bóng người quen thuộc liềm mạng muốn thoát khỏi xiềng xích xông về phía trước, miệng liên tục la hét "Nam Phong, Từ Nam Phong! Ta là cha con, con tới cứu cha sao?"

Các sai dịch lập tức dùng thiết bổng và đại đao cản kẻ điên Từ Vị lại, một chân đá vào gông xiềng, ép ông quỳ xuống.

"Nương nương, Vương phi nương nương, ta là cha ngươi!" Từ Vị bị đập xuống cũng không an phận, hai mắt đỏ ngầu tràn ngập khát vọng nhìn Từ Nam Phong từng bước đi tới, giọng nói khàn khàn "Ngươi mau mang cha đi, từ nay về sau cha sẽ bồi hai mẹ con các ngươi sống qua ngày, ngươi vẫn là đích nữ của cha."

Gió mùa đông lạnh đến thấu xương, Từ Nam Phong giữ chặt áo choàng, bên tai đều là tiếng gió rít. Nàng hí hửng nhìn Từ Vị đang nằm rạp trên mặt đất giống như đang nhìn một trò cười.

Từ Vị chật vật gầy dựa trên mặt đất, râu mép cũng dính đầy nước mắt nước mũi, ánh mắt ông đờ đẫn, miệng liên tục lẩm bẩm "Bản quan không điên, không điên! Các ngươi vì sao lại hại bản quan!"

Từ Nam Phong gật đầu, ánh mắt dò xét một vòng những kẻ tù tội đang tức giận hoặc chết lặng, lập tức hỏi "Từ Khiêm đâu?"

Sai dịch vội vàng lật lại danh sách, Từ Nam Phong nhắc cầm chỉ Từ Vị nói "Thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi, mặt mũi tuấn tú, là con của hán."

Sai dịch có ấn tượng, lập tức từ trong những kẻ tù tội tìm ra một thiếu niên xanh xao vàng vọt đang bất tỉnh, ôm quyền nói với Từ Nam Phong "Nương nương người xem, có phải người này không?"

Dứt lời, hán túm tóc thiếu niên, buộc y ngẩng đầu lên, lộ ra khuôn mặt gầy gò tiêu tụy.

"A Khiêm!" Từ Nam Phong không ngăn được một trận đau lòng. Nàng không dám tưởng tượng thiếu niên tuấn tú trong treo trong quá khứ lại biến thành bộ dạng sắp chết như bây giờ.

Nàng không để ý đến trên người Từ Khiêm đang dơ bẩn, tiến lên ôm thân thể gầy yếu của hán. Thiếu niên thân cao bảy thước lại gầy như một tờ giấy, dường như chỉ một trận gió mạnh cũng có thể đem hán thổi bay mất.

Từ Nam Phong hoảng sợ ngẩng đầu lên, giọng nói mang theo vài phần sắc bén "Có chuyện gì xảy ra với hán?"

Các sai dịch đồng thời lùi về sau một bước, đưa mắt nhìn lẫn nhau, không hện mà đồng thời nói "Nurong nurong, chuyện này không liên quan đến bọn ta. Lúc tiểu tử này bị giam vào lao đã nhiễm phong hàn. Trong nhà lao lại âm u lạnh lẽo, chứng phong hàn của hắn lại càng nặng. Hắn trở thành bộ dáng như thế này cũng không liên quan đến chúng ta."

Từ Nam Phong sờ gò má nóng rực của Từ Khiêm, hít sâu một hơi, tỉnh táo hỏi "Đại phu đâu?"

Sai dịch dựa theo hoàn cảnh mà thưa "Ở phía trước khoảng bảy tám dặm có một thôn trang, trong thôn có một vị gọi là Xích đại phu, tiểu nhân sẽ đi mời ngay."

Ở phía sau, Từ Vị phát ra tiếng cười u ám, khàn giọng nói "Từ Nam Phong, nếu A Khiêm chết cũng là do ngươi hại chết hắn."

Nghe thấy lời nói của kẻ điên, Từ Nam Phong đột nhiên sinh ra một ngọn lửa vô hình. Nàng đặt Từ Khiêm đang bị bệnh nặng xuống đất, cởi áo choàng đắp lên thân thể đơn bạc của hắn rồi lập tức đứng thẳng dậy, dùng tư thế cao cao tại thượng nhìn Từ Vị, hiên ngang nói "Là do ngươi hại chết hắn, Từ Vị. Từ lâu ta đã nói ở hiền gặp lành, ác giả ác báo, nếu không phải do các ngươi bạc tình bạc nghĩa, tham mỗi nuốt câu thì làm sao có thể rơi đến tình cảnh này."

Ánh mắt Từ Vị đờ đẫn nhìn nàng.

Từ Nam Phong cười khinh miệt một tiếng "Tại sao không nói chuyện, vừa rồi không phải ngươi khóc lóc cầu xin ta sao?"

Sai dịch đứng bên cạnh nhỏ giọng nói thêm "Lúc Từ Vị vào tù, vợ ông ấy có sai người đem tặng một số tiền lớn để ông ấy chăm sóc tốt cho con trai nàng." Sai dịch chỉ vào Từ Khiêm đang hôn mê bất tỉnh trên mặt đất, nói tiếp "Tiểu tử này vốn có thể cứu chữa, nhưng Từ Vị tham sống sợ chết, đem số tiền dùng để cứu mạng con trai đi hối lộ quan sai, để bản thân bớt phải chịu chút đau khổ da thịt, từ lâu đã dùng hết."

Hồ dử không ăn thịt con, Từ Vị vì tham sống sợ chết, lại đem số tiền cứu mạng Trương thị ngàn vạn khổ sở đưa vào nhà lao sử dụng cho bản thân, quả thật không xứng đáng là một người cha.

Một tay Từ Nam Phong níu vạt áo Từ Vị, nhìn ông gần từng chữ "Từ Vị, ngươi nghe cho rõ. Sau khi ngươi chết, ta sẽ đem toàn bộ thù hận trút lên người ngươi, đốt xác ngươi thành tro bụi rải xuống cống rãnh, để ngươi vĩnh viễn không được siêu sinh!"

"Ngươi... ngươi không thể đối xử với ta như vậy... ngươi là đồ bất hiếu." Từ Vị bị ánh mắt lạnh băng của nàng dọa sợ, run rẩy nói "Ta muốn gặp Diệp nurong... Đúng đúng, Diệp nurong! Mau để nurong ngươi đến gặp ta."

Từ Nam Phong buông tay, để ông ngã xuống đất, nở nụ cười lạnh nhạt "Ngươi cho rằng ngươi còn tư cách để nói với ta những lời này sao? Lại cho rằng mẹ ta còn có thể thấy ngươi?"

Một câu triết để đánh tan hi vọng của Từ Vị. Râu tóc của ông run rẩy, Từ Vị lấy tay che mặt, vì tuyệt vọng và hối hận, ông kêu gào.

Vào đêm, cuối cùng cũng tới một thôn trang nghèo.

Trong một ngôi nhà nông được bao quanh bởi những rặng tre, Xích đại phu được mời tới khám cho Từ Khiêm. Sau khi uống thuốc, hô hấp của Từ Khiêm cũng ổn định hơn không ít.

Sai dịch đã mang những kẻ tù tội tiếp tục cuộc hành trình, chỉ để một gã sai dịch ở cạnh Từ Khiêm đang bị bệnh nặng, cho phép hắn sau khi bệnh tình ổn định mới tiếp tục đi đến Bắc Thượng. Từ Nam Phong hiểu chuyện này hơn một nửa là do Điều Giang cầu xin cho nàng.

Từ Nam Phong giúp Từ Khiêm lau mặt, lúc này mới quay đầu nói với người từ trước đến giờ vẫn một mực yên lặng làm bạn với nàng "Điều thúc, cảm ơn ngươi."

Tĩnh tình Điều Giang vốn tốt, hắn tươi cười khoát tay nói "Đều là người một nhà, Từ vương phi không cần khách khí."

Từ Nam Phong hít sâu một hơi, còn muốn nói thêm gì nữa thì Từ Khiêm đang nằm trên giường cũng từ từ tỉnh lại, níu tay áo nàng, yếu ớt nói "Nam... tỷ tỷ..."

Điều Giang biết hai chị em họ muốn có thời gian nói chuyện riêng liền khép cửa lui ra ngoài. Căn phòng nhỏ tồi tàn lại bị bao trùm bởi không khí quạnh quẽ.

"A Khiêm, đệ vẫn khỏe chứ?" Gió len qua khe cửa sổ cũ nát thổi vào, Từ Nam Phong đắp chăn bông mỏng cho Từ Khiêm. Đối diện với người em trai này, tâm tình của nàng luôn phức tạp.

Nàng thống hận thủ đoạn hãm hại của Trương thị, cũng biết rõ Từ Khiêm vô tội, chán ghét sự dối trá của Từ Vị, lại thương thức sự thông tuệ lễ nghĩa của Từ Khiêm.

Đứa nhỏ tốt như vậy, vì sao hết lần này đến lần khác lại là con trai của Từ Vị và Trương thị?

Thiếu niên lộ ra một nụ cười nhợt nhạt, con ngươi nhợt nhạt cũng đã nhìn thấu mọi sự. Hắn vỗ nhẹ vào tay Từ Nam Phong, thấp giọng nói "Nam tỷ tỷ, tỷ không cần hồ thẹn. Đệ chưa từng trách tỷ... Tổ chim bị phá thì trứng còn có thể nguyên vẹn sao? Phụ thân làm sai, con trai phải gánh vác... đây là mệnh

của đệ..."

Từ Nam Phong có chút chua xót, cắt lời y "Đừng có đoán mò, dưỡng bệnh cho tốt trước đã."

Từ Khiêm gạt đầu một cách yếu ớt, lập tức đẩy nhẹ cánh tay của nàng nói "Trời đã về chiều, tỳ tỳ mau về vương phủ, đừng để... Kỳ vương hiểu lầm tỳ."

Từ Nam Phong vẫn ngồi yên không nhúc nhích, nàng nhìn Từ Khiêm một lúc lâu, nhẹ giọng nói "Xin lỗi, A Khiêm."

Từ Khiêm ngẩn ra, lập tức dùng giọng khàn khàn yếu ớt đáp lời "Là đệ nên nói xin lỗi mới đúng. Năm đó tỳ và Diệp di nương ở trong phủ... nhận tất cả văng về xa lánh, cha và mẹ... Đối với mẹ con tỳ như vậy, ta... ta lại bắt lực, không làm gì được..."

"Có thể đệ là người duy nhất ở trong phủ chịu đựng ra vì mẹ con ta nói một câu công đạo." Từ Nam Phong cười tự giễu, trầm giọng nói "Ta không thích thiếu ân tình của người khác. Hôm nay cứu đệ một mạng, cũng là trả ơn năm đó đệ chiếu cố cho ta. Ta sẽ nói với sai dịch một câu, để bọn họ chiếu cố cho đệ một chút, cũng không để đệ phải làm công việc lao dịch khổ sai."

Cắt lời nàng đứng dậy, sờ trán Từ Khiêm một cái, nói một câu từ biệt cuối cùng "Từ nay về sau ta không thể lo được cho đệ. Đệ là người có tài, chịu khó nỗ lực, chắc chắn sau này sẽ có ngày thành danh, chỉ là, đừng sống hồ đồ như cha đệ."

Từ Nam Phong đặt một túi bạc vụn ở đầu giường của hắn, xong lập tức xoay người ra ngoài. Nàng còn nhớ giúp đệ đệ dếm một góc chăn, cuối cùng nhìn hắn một cái thật lâu.

Trở về Kỳ vương phủ, đêm đã khuya lắm rồi.

Đến trước cửa phủ, Từ Nam Phong xuống ngựa, vừa ngẩng đầu nhìn, nàng mới phát hiện ra hôm nay vương phủ có chút không giống mọi khi.

Bây giờ không phải đầu xuân, cũng không phải ngày hội, cửa vương phủ lại treo hai chuỗi đèn lồng đỏ giống như có chuyện vui.

Từ Nam Phong ôm một bụng tò mò đi vào trong viện, lại thấy khắp hành lang đều treo lụa đỏ, khung cửa sổ cũng dán chữ "hỷ" đỏ thắm. Trên dưới Vương phủ đều được phủ một màu hồng kiêu diễm, giống như đang tân hôn vậy.

Kỳ quái, nơi này là Kỳ vương phủ, nàng và Kỳ vương thành thân đã nửa năm trước, làm sao trong phong lại có đồ cưới?

Chẳng nhẽ Kỳ vương muốn thành thân với cô nương khác?

Không phải, hắn không phải người lật lọng.

Từ Nam Phong vô thức quay lại nhìn Diêu Giang hỏi "Diêu quân gia, trong phủ xảy ra chuyện gì vậy?"

Diêu Giang sờ cằm, nửa thật nửa đùa nói "Vương phi không nhìn ra sao? Lụa đỏ chữ hỷ, rõ ràng đây là chuyện vui nha."

"Chuyện vui? Chuyện vui của ai?"

"Cái này... thuộc hạ không biết. Không bằng Vương phi đi hỏi Vương gia một chút?"

Từ Nam Phong ôm một bụng đầy tò mò đi về phía thư phòng, ai ngờ Kỳ vương không ở đây. Nàng nhìn thấy trong phòng ngủ có ánh nến liên tiếp về phía đó đó. Vừa đụng vào cánh cửa có dán chữ "hỷ" đỏ thắm, nàng dừng lại một chút, hít một hơi thật sâu rồi mới đẩy cửa ra gọi "Thiếu Giới... Úm..."

Còn chưa nói xong, từ phía sau nàng bất chợt xuất hiện một cánh tay, khóa chặt nàng vào trong ngực, vội vàng không kịp chuẩn bị gì đã bịt kín môi nàng.

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Ta Nghiêm Túc Muốn Cùng Nàng Thành Thân Lại Một Lần

"Thiếu Giới?" Cảm nhận được mùi hương thảo mộc quen thuộc của người đứng phía sau, thân thể đang căng cứng của Từ Nam Phong dần dần thả lỏng, nàng thuận thế dựa vào lồng ngực ấm áp vững chãi của Kỳ vương, cười nói "Chàng đang tính toán chủ ý kì quái gì vậy? Sao ta vừa đi một chuyến trong phủ đã thay đổi nhiều như thế?"

Một tay Kỳ vương áp nàng lên giường, một tay vuốt ve thân thể nàng, mỉm cười nói "Nàng đã nhìn thấy cả sảnh đường đều treo lụa đỏ và chữ hỷ, làm sao lại không đoán được ta muốn lấy vợ rồi?"

Lấy vợ? Chính thể của Kỳ vương phủ không phải đã có rồi sao?

Từ Nam Phong không biết hắn đang muốn làm gì, nghi ngờ hỏi lại "Chàng lấy vợ ở đâu ra, hay là chàng nạp tiểu thiếp?"

"Ta đã nói rồi, kiếp này chỉ lấy nàng làm vợ thì cả đời không hối hận, cũng sẽ không nạp tiểu thiếp." Kỳ vương nghiêm túc nhìn nàng, ánh mắt mang theo ý cười, ôn hòa nói "Lần trước nàng khoác giá y vào phủ mang theo tâm tình ra sao?"

Lần trước? Không đề cập tới chuyện này cũng được mà.

Khi đó nàng muốn rời khỏi Từ phủ, liền mang theo tâm trạng "trắng sỉ một đi không trở lại", dứt khoát gả vào Kỳ vương phủ, chỉ một lòng nghĩ đến việc muốn tìm thêm cho mình một đồng minh. Từ Nam Phong cũng chưa bao giờ nghĩ tới việc cuối cùng lại có một ngày nàng chết chìm trong sự ôn nhu của Kỳ vương.

Từ Nam Phong nói "Chuyện trong quá khứ không cần nhắc lại. Lúc đó gả cho chàng đúng là bất đắc dĩ, thuận theo nhu cầu mà thôi, không giống với hiện tại."

"Cho nên, ta muốn nghiêm túc cùng nàng thành thân lại một lần.

"Một... cái gì?"

Kỳ vương trịnh trọng lặp lại một lần nữa "Ta nghiêm túc muốn cùng nàng thành thân lại một lần, không phải vì quyền lợi, không phải vì tìm đồng minh, mà chỉ đơn giản vì ta yêu nàng, ta muốn vĩnh viễn ở cùng một chỗ với nàng."

"... Cho nên chàng giấu ta chuẩn bị những thứ này?" Trong lòng Từ Nam Phong như có một dòng nước ấm chảy qua, nàng nhìn xung quanh phòng đều được trang trí bằng lụa đỏ sáng sủa vui tươi, hơi rủm rủ, cười nói "Chỉ là hình thức mà thôi, cho dù chàng không chuẩn bị những thứ này, ta cũng đã quyết định ở cùng chàng cả đời."

"Điều này rất quan trọng, Nam Phong, trong cuộc đời nàng chỉ có một cuộc hôn nhân này, ta không muốn lưu lại bất kì điều tiếc nuối hay không hoàn mỹ nào. Ta muốn đề mười năm sau hay thậm chí là hàng chục năm sau, khi nàng nhớ lại chuyện ngày hôm nay, trên môi nàng vẫn sẽ nở nụ cười."

Nghe được những lời này của hắn, Từ Nam Phong vừa thấy ngọt ngào vừa cảm thấy xấu hổ, nàng nở nụ cười thẹn thùng, khẽ đẩy vai hắn một cái, thấp giọng nói "Được rồi, ta đã biết tâm ý của chàng. Mỗi lần chàng vừa dỗ ngon dỗ ngọt, ta lại vụng về không biết nên đáp lại chàng như thế nào."

Kỳ vương hôn lên má Từ Nam Phong một cái, lập tức từ trên người nàng ngồi thẳng dậy "Tốt, không nói nữa, mau thay giá y, chúng ta uống rượu hợp cần."

Dứt lời, hắn đem giá y đỏ thắm đặt trên kỷ án đưa vào tay Từ Nam Phong.

Từ Nam Phong cúi đầu cười, di chuyển đến sau tấm bình phong, bắt đầu trút từng lớp xiêm y. Kỳ vương đứng ở ngoài cửa, chống cằm nhìn thân ảnh lần lượt ẩn hiện sau tấm bình phong, vui vẻ nói "Sớm hay muộn cũng sẽ nhìn thấy hết, cần gì phải làm việc thừa thãi."

Từ Nam Phong đứng sau tấm bình phong không thèm để ý đến lời trêu đùa của Kỳ vương, nàng mặc bộ giá y đỏ thắm thêu trăm hoa khoe sắc, mái tóc rối tung xõa tới eo, chậm rãi bước từ sau tấm bình phong ra.

Bên ngoài, Kỳ vương đã đổi xong một bộ đồ hỷ đỏ thắm, viền tay áo có thêu hoa văn màu đen; tóc đen được buộc gọn gàng, cổ định bằng ngọc quan; phong thái hơn người. Từ Nam Phong tiến lên, mỉm cười giao tay mình vào lòng bàn tay Kỳ vương.

Kỳ vương dẫn nàng đến bàn trang điểm, mỉm cười nói "Phu nhân, mời ngồi. Ngu phu trang điểm cho tân nương." Dứt lời, hắn thật sự cầm một chiếc bút vẽ lên lông mày của nàng, mang theo một chút ngượng ngùng.

Từ Nam Phong ngẩng đầu lên, hai mắt nhắm lại, tùy ý để hắn dùng một tay giữ lấy cằm mình, tay còn lại thuận thực dùng son phấn bôi lên mặt nàng. Một lát sau, Kỳ vương bảo nàng có thể mở mắt ra. Từ Nam Phong cẩn thận ngắm nhìn bản thân trong gương đồng một lần, thấy nữ nhân trong gương đoan trang lại thêm vài phần bá khí, mặt mày hồng nhuận càng thêm phần diễm lệ.

Trang sức màu đỏ dùng trên người nàng thật sự đẹp hiếm thấy.

Từ Nam Phong kinh ngạc nói "Tay nghề của Thiểu Giới thật sự không tệ."

Kỳ vương nửa thật nửa đùa cười nói "Lén lút luyện tập đã lâu, chỉ mong tay nghề này có thể lọt vào mắt xanh của phu nhân..."

Từ Nam Phong mỉm cười, son môi hơi lem một chút. Kỳ vương giữ lấy mặt nàng, nhẹ giọng nói "Đừng nhúc nhích, son phấn lem ra ngoài rồi." Vừa nói, hắn vừa giơ tay lên, dùng ngón cái lau đi một chút vết đỏ ở khóe môi nàng.

Từ Nam Phong an tĩnh ngắm nhìn hắn. Ánh mắt Kỳ vương trong suốt, mang theo tình sâu ý đậm. Ánh mắt đó rơi vào đôi môi diễm lệ của nàng, phảng phất như đang thưởng thức một nụ hoa e ấp chớm nở. Trong khoảnh khắc, sóng mắt của Kỳ vương lại càng thêm thâm trầm, cuối cùng hắn không nhịn được cúi người, ngậm lấy hai cánh môi thơm ngát làm hắn mong muốn đã lâu.

Nụ hôn đột ngột tùy ý cướp đi hô hấp của Từ Nam Phong, hộp son không biết đã rơi xuống đất từ khi nào, vụn phấn vãi đầy trên mặt đầy giống như một khóm mai điểm lệ. Nhưng lúc này, hình như không ai có tâm tư chú ý đến đồng son phấn quý giá vung vãi đầy trên đây. Hai người gât gao ôm lấy nhau, khó lòng buông tay.

Không rõ hôn bao lâu, hai người mới tách nhau ra một khoảng thời gian ngắn ngủi. Từ Nam Phong thở dốc, nắm chặt lấy vạt áo của Kỳ vương, giống như một người chết đuối vớ được cọc. Từ lúc được Kỳ vương hôn như vũ bão, son phấn trên gương mặt được trang điểm tinh xảo của nàng trôi đi, lộ ra da thịt trắng như sứ, đẹp đến vô ngần.

Đôi môi nhạt màu của Kỳ vương cũng bị dính một ít phấn son điểm sắc. Từ Nam Phong thầm cảm thấy buồn cười, đưa ngón tay lau đi vết nước và dấu son trên môi của hắn. Ánh mắt của Kỳ vương sâu thêm một phần, hắn khom người bế Từ Nam Phong lên, ôm ngang người nàng vào ngực, vung vãi bước đến bên giường.

Từ Nam Phong được Kỳ vương nhẹ nhàng đặt ở trên đồng chằm đệm thêu hoa, tóc đen như suối chảy xuống giường. Kỳ vương cúi người nhìn sâu vào mắt nàng, giọng nói khàn khàn "Đã chuẩn bị xong chưa?"

Từ Nam Phong cắn môi, nhẹ nhàng gật đầu, trấn định cổ vũ hắn "Đến đây đi."

Kỳ vương vui vẻ cười, sau đó cúi người hôn lên gương mặt nàng, chớp mũi, cánh môi, xuống thêm chút nữa... hôn lên xương quai xanh tinh xảo.

Nụ hôn của hắn, đầu ngón tay của hắn vô cùng nóng bỏng, dường như đem theo mối lửa đốt lên từ góc ngách trên cơ thể nàng, cuối cùng cũng cháy bùng lên. Cũng không rõ rốt cuộc ai là người cởi quần áo trước, lý trí trong nháy mắt bị đứt đoạn, thay vào đó là khoái cảm trào dâng mãnh liệt như thủy triều.

Thời gian như nước chảy, nến đỏ chập chờn, chén rượu hợp cần đã nguội mà hai người vẫn chưa kịp uống.

Đối với việc phòng the, Từ Nam Phong cho rằng mình sẽ vô cùng xấu hổ và chống cự, hóa ra cũng không hẳn vậy. Lửa tình mãnh liệt tuôn trào, dưới ý muốn và kích thích từ hai bên, căn bản nàng không có chú ý được nhiều như vậy, chỉ dựa theo bản năng đón lấy sự xâm lược của hắn, hai tay liều mạng ôm lấy tám lưng rộng, phảng phất như đang trôi nổi giữa muôn vàn sóng gió bỗng được một khúc gỗ.

Trận chinh phạt này không biết kéo dài bao lâu mới kết thúc. Từ Nam Phong mệt đến mức cả một đầu ngón tay cũng không muốn động. Mơ mơ màng màng, nàng cảm nhận được nụ hôn ấm nóng của Kỳ vương trên khắp cơ thể. Đang hưởng thụ hơi ấm sau trận kích tình, không bao lâu, Từ Nam Phong rõ ràng cảm nhận được dưới người Kỳ vương phát sinh ra sự dị thường, dường như có xu thế ngẩng đầu lên...

"Đừng làm rộn, Thiếu Giới." Nàng bắt được bàn tay đang động loạn của Kỳ vương, thanh âm khàn khàn như mỏng như bị mài giã. Nàng thật sự không chịu nổi lần kích tình thứ ba, trực tiếp nhắm hai mắt lại, dựa vào lồng ngực dày rộng của Kỳ vương, hưởng thụ hương vị ngọt ngào, thỏa mãn chìm vào giấc ngủ mê man.

Vừa ngủ được một chút thì trời đã hừng sáng. Từ Nam Phong vừa mở mắt ra đã bắt gặp đôi mắt mang ý cười của Kỳ vương.

Về mắt của hắn... biết nói thế nào đây? Từ Nam Phong bỗng chốc nghĩ đến về mặt của mãnh thú khi được thỏa mãn, còn nàng là khối thịt mềm mềm béo béo của hắn.

"Vẫn khỏe chứ?" Kỳ vương hôn môi nàng một cái, cẩn thận quan tâm đến cơ thể của nàng.

Từ Nam Phong tự nhận là người tập võ, tất nhiên không muốn bị người kia khinh thường, nàng gắng gượng không quan tâm đến thân thể đau nhức của mình nói "Không có gì đáng ngại."

Ai ngờ vừa nhắc người lên, nàng đột nhiên kêu lên một tiếng đau đớn, vô lực ngã xuống giường.

Kỳ vương cười ôm nàng vào lòng. Hai người nằm sát vào nhau không một khe hở, Từ Nam Phong cảm nhận được nhiệt độ nóng rực của hắn, trong lòng nàng linh cảm được điều gì đó, quay đầu lại hỏi "Thiếu Giới, đang rất tốt, chàng lại muốn làm gì?"

"Không làm gì." Giọng nói khàn khàn của Kỳ vương bị đè thấp xuống "Cùng chiều nàng lâu như vậy, thỉnh thoảng cũng muốn bắt nạt nàng một chút."

Từ Nam Phong không có sức lực cùng hắn mây mưa liên kéo chần chừ bao lấy thân thể, yên lặng nhích sang chỗ khác.

Kỳ vương nhin cười, cũng di chuyển cơ thể rắn chắc đến cạnh, kéo Từ Nam Phong vào lòng, thấp giọng cười nói "Được rồi, cẩn thận di chuyển nữa sẽ rơi xuống giường. Hôm nay tạm thời bỏ qua cho nàng."

Đứt lời, hắn ôn nhu ôm thân thể Từ Nam Phong, ân cần hỏi thăm "Cho ta xem một chút, nàng khó chịu chỗ nào?"

Tại Từ Nam Phong ứng đó, vội vàng nói "Không cần phải xem, rất thoải mái." Nói xong nàng chống tay ngồi dậy, vươn người lấy xiêm y rải rác ở phía đầu giường, khó khăn mặc từng lớp một.

Kỳ vương dùng một tay chống đầu, dựa vào giường nhìn nàng, cười trêu chọc "Nếu phu nhân cảm thấy thoải mái, sau này mỗi ngày ta hầu hạ nàng nhiều hơn vài lần."

Mỗi ngày? Vài lần?

Từ Nam Phong nhất thời dờ khóc dờ cười, đỡ thất lung thở dài: Như vậy chắc ta sẽ phát điên mất.

Đầu tháng mười hai, Lạc Dương đón trận tuyết đầu mùa.

Tuyết trắng như muối, thi nhau phủ đầy sân trúc. Từ Nam Phong bỏ thêm củi vào chậu than xong liền trở về ngồi cạnh Kỳ vương. Thấy Kỳ vương đang xem một quyển báo cáo công vụ cuối năm, Từ Nam Phong liền tìm một quyển sách cũ trên bàn bắt đầu cầu xem.

Hai người ai làm việc nấy, trong sự yên tĩnh đó lại lộ ra vài phần âm áp khiến không ai nỡ phá vỡ.

Ước chừng một khắc đồng hồ sau, Kỳ vương ngừng bút, Từ Nam Phong tiện tay đưa một chiếc hồ lô nhỏ đến, nhẹ giọng nói "Mau ôm một chút để giữ ấm tay."

Kỳ vương chưa nhận lấy hồ lô sưởi, chỉ đứng dậy bước đến phía sau Từ Nam Phong ngồi xuống, cánh tay dài ôm hông nàng, đặt đầu lên vai nàng, thuận thế hôn lên chiếc cổ trắng ngần, ôn hòa hỏi "Đang nhìn gì vậy?"

"Bách quý tượng tập. Bên trong có giới thiệu rất nhiều kỳ môn độn giáp* và các cơ quan."

*Kỳ môn độn giáp: tương tự như kiểu huyền huyền, mấy thứ kỳ ảo.

Bởi vì Kỳ vương cầm bút trong thời gian dài nên đầu ngón tay bị đông lạnh, Từ Nam Phong kéo đầu ngón tay hẩn nhết vào tay áo mình, dùng nhiệt độ cơ thể ủ ấm cho hẩn.

"Từ khi nào nàng có hứng thú với mấy thứ kỳ môn độn giáp này?"

"Chỉ là tùy tiện nhìn một chút để giết thời gian thôi."

Nghe nàng nói vậy, con người Kỳ vương hiện lên một tia xấu hổ, thấp giọng nói "Cuối năm công vụ phức tạp, đã lạnh nhạt với nàng rồi."

Từ Nam Phong bỗng nhiên nhớ tới một phương diện khác Kỳ vương vẫn luôn long tinh hồ mãnh liền cười "Chàng thích dày vò người như vậy, thà chàng lạnh nhạt với ta một chút cũng tốt."

Kỳ vương nở nụ cười, cắn nhẹ vào lỗ tai nàng, giọng nói càng thêm khàn khàn "Phu nhân là đang khen ngợi ta sao?"

Từ Nam Phong không nhịn được rụt cổ lại, che lỗ tai đáp "Đừng làm rộn, rất ngứa."

Trái lại, Kỳ vương lại càng ôm nàng chặt thêm.

Hai người nháo một hồi, ngoài cửa sổ gió thổi tuyết động lên lá trúc, trên mặt đất đã phủ một lớp tuyết mỏng trắng tinh, Kỳ vương tiện đà nói "Nghe mẫu phi nói vườn hồng mai trong cung đã nở rồi, hôm nào ta dẫn nàng đi xem."

Từ Nam Phong cười, cũng đáp lại nụ hôn của hẩn, gật đầu đáp ứng "Được."

Nhưng mà, vườn hồng mai này hai người họ không có dịp cùng nhau thưởng thức nữa.

Giữa tháng 12, thủ lĩnh Hồ tộc ở phía bắc Ô Lạc Xương Thiên Vu tiến vào kinh thành dâng chiếu thư cầu hòa, cũng thỉnh cầu một đám cưới.

Hắn Hồ hai nước đã giao chiến mấy trăm năm không ngớt, binh lính sớm đã mệt mỏi, Ô Lạc Xương Thiên Vu chủ động đình chiến cầu một đám cưới chính trị, việc này đối với cả hai nước đều là chuyện tốt. Đại Viêm hoàng đế đương nhiên không cự tuyệt.

Nhưng trong triều các công chúa đều đã xuất giá, chỉ có Cửu công chúa và Thập Nhất công chúa còn là khuê nữ.

Thập Nhất công chúa tuổi còn nhỏ, nàng mới lên mười, tất nhiên không thể đưa đi hòa thân, như vậy gánh nặng này chỉ có thể rơi vào người Cửu công chúa.

Ngày hôm đó, tuyết còn chưa ngừng rơi, cung nữ thiếp thân Chi Ma hầu hạ Hiền phi nương nương đã đỏ mắt chạy tới Kỳ vương phủ thưa chuyện "Từ điện hạ, cầu ngài nhanh chóng tiến cung một chuyến, Cửu công chúa đã xảy ra chuyện rồi."

Bạn đang đọc truyện *Manh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: ta Nhận Thua...tha Cho Chúng Ta Đi.

Nghe nói Cửu công chúa trở thành người được chọn đưa đi hòa thân, Từ Nam Phong và Kỷ vương vội vã choàng thêm áo để tiến cung. Có thể hôm nay cũng không phải là ngày để tiến cung thình an nên Kỷ vương đánh mướn cơ báo cáo vụ sự khẩn cấp. Hai người bị chặn ở cửa cung, hứng gió tuyết lạnh buốt gần nửa canh giờ mới có một tiểu thái giám ra truyền chỉ.

Lai Nghi điện hôm nay yên tĩnh đến đáng sợ, Kỷ vương và Từ Nam Phong vừa mới vào cửa đã nhìn thấy một khay trà nước bay tới, vỡ nát dưới chân Kỷ vương. Nước trà xanh lam bắn ra tung tóe, dính lên đôi giày sạch sẽ không một hạt bụi của hắn, tạo ra một dấu vết xanh đậm.

Mà mảnh sứ vụn bên cạnh đều dính vào người Kiếm Nô đang quỳ ở chỗ Cửu công chúa.

Bầu không khí ở đây bỗng chốc như bị đóng băng.

Cung nữ và thái giám nín thở xếp hàng hai bên đợi lệnh. Lúc này, lão Hoàng đế tóc hoa tiêu đang ngồi chính giữa, hai mắt trừng to lên nhìn Cửu công chúa, bộ dáng vô cùng tức giận. Hiền phi nương nương ngồi bên cạnh, lặng lẽ đưa mắt nhìn Kỷ vương.

Kỷ vương và Từ Nam Phong liếc nhau một cái, bước qua đồng vụn sứ, vén áo quỳ xuống, dập đầu thỉnh an "Nhi thần khấu kiến phụ hoàng, khấu kiến mẫu phi."

Hoàng đế hừ lạnh một cái, uy nghiêm nói "Các ngươi đến đây làm gì? Từng người từng người đều không làm trăm bót lo. Cút ra ngoài!"

Kỷ vương không kiêu ngạo không siểm nịnh, từ tốn thưa "Hồi bẩm phụ hoàng, tấu chương báo cáo vụ sự cuối năm nhi thần đã chuẩn bị tốt, sự tình quan trọng, nhi thần cũng không dám chậm trễ, vội vàng tới đây trình cho phụ hoàng."

Hiền phi cũng cười hòa giải "Nam Phong là do thần thiếp gọi tới. Tháng trước thiếp hẹn với nàng, hôm nay tới lấy mấy kiện áo mùa đông."

Hiền phi là người con gái Giang Nam, thường ngày tiếng nói của nàng dịu dàng uyển chuyển như nước, vô cùng dễ nghe. Sự tàn ác trong mắt Hoàng đế lúc này mới vơi đi một chút, nhưng sắc mặt vẫn khó coi như trước. Ông vẫn cho phu thê hai người đứng lên rồi ban tọa.

"Lão Tứ, ngươi cũng khuyên nha đầu này đi. Thân là một công chúa lại ở cùng với một thị vệ còn ra thể thống gì." Dứt lời, Hoàng đế nặng nề nhìn Hiền phi một cái "Ngươi cũng thật là... Trẫm giao Tích Nguyệt cho ngươi nuôi dạy, nhưng ngươi ngay cả những lễ nghi liêm sỉ cơ bản nhất cũng chưa từng dạy nàng."

Hiền phi vội vàng cúi đầu, quỳ xuống thỉnh tội "Thần thiếp vô năng, thần thiếp có tội."

Kỷ vương vừa muốn mở miệng, sổng lưng Cửu công chúa lại thẳng tắp, mở miệng cướp lời "Việc ta và thị vệ của mình ở cùng một chỗ không liên quan đến mẫu phi."

"Đồ hỗn xược! Vậy vì sao ngươi không đồng ý liên hôn?" Hoàng đế có rất nhiều nữ nhi, nhưng không có một người nào giống như Cửu công chúa, dám thẳng thừng chống đối hắn.

Kỷ vương vỗ nhẹ lưng Cửu công chúa, vừa mang ý trấn an, lại vừa muốn nhắc nàng phải cẩn thận lời nói và việc làm của mình. Lúc này Kỷ vương mới quét mắt nhìn Kiếm Nô đang quỳ, ôn hòa hỏi "Ngân Ngu Vê, vì sao ngươi lại ở đây?"

Kiếm Nô ngược mắt lên, gương mặt tuấn tú hiện lộ sự kiên định chưa từng có, dường như hằn gấn từng chữ "Ty chức từ nhỏ đã ngưỡng mộ Cửu công chúa, khẩn cầu điện hạ khai ân, chấp nhận gả Cửu công chúa cho ty chức."

Sắc mặt Hoàng đế thay đổi.

Không cần nói thêm gì nữa, sợ là Lai Nghi điện sắp máu chảy thành sông rồi.

Ánh mắt Kỷ vương lại hiện lên một chút ác liệt, thấp giọng hỏi lại "Ngân Ngu Vê, ngươi có biết chính mình vừa nói cái gì không?"

"Ty chức biết, Đại Viêm phò mã không phải binh sĩ nào cũng có thể làm được, chỉ hi vọng bệ hạ cho ty chức một ít thời gian, ty chức nguyện xông pha khói lửa, giết địch báo quốc, chỉ hi vọng một ngày kia có thể xứng đôi với Cửu công chúa."

Lúc thiếu niên nói những lời này, đôi mắt đỏ ngầu hiện lên sự quyết tâm, dường như chỉ một khắc sau sẽ rơi lệ. Kiếm Nô xuất thân là ảnh vệ, không cha không mẹ, tình cảm lạnh nhạt, nếu không phải tình cảnh đau đớn tê tâm liệt phế cùng với sợ hãi cùng cực, hắn tuyệt đối sẽ không lộ ra biểu tình yếu ớt như vậy.

Kiếm Nô nói xong lại dập đầu, tư thế hèn mọn cực hạn, giọng nói khàn khàn "Là ty chức liều chết quán lấy Cửu công chúa, nếu bệ hạ muốn trách phạt, chỉ cần phạt một mình ty chức là được rồi."

"Lư Bái, ngươi có công cứu mạng của trẫm, trẫm không muốn giết ngươi. Tự giải quyết cho tốt."

Dứt lời, lão Hoàng đế đập bàn giận dữ, án kỷ làm bằng gỗ lê thượng hạng lung lay sắp đổ. Con giận của thiên tử lại trút lên Cửu công chúa "Có thể đại diện cho Đại Viêm đi hòa thân, đi tạo phúc cho đám người man di ở Bắc Cương chính là phúc mấy đời ngươi tu được. Huống hồ ngươi xuất thân nhà đế vương, hưởng phúc vô biên, bây giờ nhất định phải gánh vác lấy trách nhiệm quốc gia. Việc này trẫm đã định đoạt rồi."

Cửu công chúa cười, hai dòng nước mắt đọng ở mi mắt quật cường không rơi xuống, thê lương nói "Ta không muốn cái phúc này, cũng không muốn cái

gì mà vinh quang vô hạn... Phụ hoàng, ta chỉ muốn là một người bình thường, có thể cùng người ta yêu ở cùng một chỗ."

"Người là nhi nữ của Đế vương, trong lòng chỉ có phục tùng hoặc không phục tùng. Không tồn tại yêu thích và không yêu thích."

"Ta không phục."

"Người nói cái gì?"

"Nếu như đi hòa thân là sứ mệnh của ta, cái loại sứ mệnh đó, ta không phục."

"Tiểu Cửu, đừng nói thêm nữa." Nhìn thấy vẻ mặt biến sắc của Hoàng đế, Kỷ vương đứng dậy, theo bản năng đứng ra bảo vệ Cửu công chúa, vén áo bào quỳ xuống "Tiểu Cửu còn nhỏ tuổi không hiểu chuyện, mong phụ hoàng bớt giận."

Lửa giận của Hoàng đế vừa lắng xuống một chút lại bị châm lên, hần đứng bật dậy, vòng qua người Kỷ vương, dùng tư thế cao cao tại thượng dò xét nữ nhi phản nghịch của mình, ánh mắt sắc như dao phóng tới chỗ Cửu công chúa, trầm giọng hỏi "Tích Nguyệt, người quyết tâm đối nghịch với trẫm?"

Cửu công chúa nhanh chóng lau nước mắt, nằng gậy giọng nở nụ cười trong khi cả gương mặt toàn là nước mắt, nghiêng răng nghiêng lợi nói "Phụ hoàng, không phải ta muốn đối nghịch với người, là người đang ép buộc ta."

"Tốt, tốt lắm, là trẫm ép buộc người." Trong mắt Hoàng đế lóe lên tia âm u, lạnh lùng nói "Trẫm sẽ cho người nhìn một chút, cái gì mới gọi là 'ép buộc'"
Đứt lời, hần hướng ra phía cửa quát lên "Người đến."

Thị vệ trong sân lần lượt đẩy cửa vào, ôm quyền thưa "Có thuộc hạ!"

"Đem Ngàn Ngu Vệ xuống, si hình (*) hầu hạ."

(*) Si hình: hình phạt đánh bằng roi hoặc gậy.

Cửu công chúa chợt ngẩng đầu lên, không tin nổi nhìn Hoàng đế "Phụ hoàng, hần đã từng cứu mạng người."

Động tác của thị vệ rất nhanh, ngay lập tức mạnh mẽ kéo Kiểm Nô ra ngoài, cời áo khoác của hần, ấn người Kiểm Nô xuống sân tuyết, lập tức có người đã chuẩn bị sẵn roi da ngâm nước muối.

Chát...

Tiếng roi da cắt không khí, mang theo cả tiếng gió rít quất lên lưng Kiểm Nô, phát ra âm thanh làm người ta rợn cả gáy tóc. Kiểm Nô đau đớn kêu lên một tiếng, rất nhanh máu tươi thấm ướt lớp áo đơn bạc.

Cửu công chúa thân nhiên nhìn đám người đang hành hình ngoài sân, nhưng khuôn mặt xinh đẹp hoàn toàn trắng bệch, dường như roi vừa rồi hung hăng quất lên tím tía một cái. Cửu công chúa quỳ rạp lên mặt đất, cắn môi, nghẹn ngào nói "Người không nên đánh hần, bất luận hình phạt gì đều do ta chịu."

Từ Nam Phong thật sự không nhìn nổi nữa, nàng quỳ xuống cạnh Kỷ vương, hướng Hoàng đế dập đầu một cái "Bệ hạ, yêu hận nhưng nhớ đều là tình cảm bình thường nhất của con người. Cửu công chúa tài mạo song toàn, Kiểm Nô... Ngàn Ngu Vệ ngưỡng mộ muội ấy cũng là bình thường. Vạn mong bệ hạ lấy long thể làm trọng, chớ tức giận hại thân."

Hoàng đế lơ đãng liếc nàng một cái "Kỷ vương phi nói thật đơn giản, hòa thân là chuyện liên quan đến quốc gia và lợi ích của hai nước. Hai người bọn họ không đặt trẫm vào mắt, đùa giỡn ái tình nam nữ, người nói làm sao trẫm có thể không phạt?"

Từ Nam Phong còn muốn khuyên thêm, Kỷ vương lại lặng lẽ kéo tay áo nàng, hơi lắc đầu, ý bảo nàng không nên nhiều lời.

Từ Nam Phong liền ngậm miệng không nói thêm câu nào nữa.

"Ngàn Ngu Vệ có công cứu giá, là chính phụ hoàng thăng chức cho công thần. Hiện giờ vì một chút tư tình nữ nhi mà khiến công thần bị thương nặng, chỉ e khiến lòng người không phục, làm hỏng thanh danh trong hiền tài của phụ hoàng. Nhi thần mong phụ hoàng nghĩ lại." Hậu cung không thể tham chính, đây là điều tối kỵ trong cung. Từ Nam Phong không có tư cách nói ra chuyện chính sự, như vậy, Kỷ vương liền thay nàng nói.

Hoàng đế nghe Kỷ vương nói xong, trong lòng cũng cảm thấy có lý. Tính cách Cửu công chúa quá kiên cường, nếu không chịu thuận phục, sau này để nàng gả cho thủ lĩnh Ô Lạc Xương, không biết sẽ gây ra tai họa gì.

Cửu công chúa giống như một dã thú, nếu không sớm rút nanh vuốt của nàng, e rằng hậu quả để lại về sau sẽ không lường được.

Hoàng đế suy đi tính lại, trầm giọng nói "Tích Nguyệt, người và hần đã từng lập lời thề song sắt, trẫm miễn cho hai người uyên ương số khổ. Người nghe đây, tính mạng của Lưu Bái nằm trong tay người. Nếu người đồng ý việc hòa thân, từ nay về sau cắt đứt tư tình với hần, trẫm sẽ tha mạng cho hần. Nếu người có ý muốn ở cùng hần, trẫm sẽ ra lệnh tiếp tục si hình, đến khi đánh chết hần mới thôi."

Tuyết roi càng lớn, âm thanh roi da quất xuống da thịt cũng càng ngày càng rõ ràng. Trên lưng Kiểm Nô đã bị đánh đến mức máu thịt lẫn lộn. Mỗi roi hạ xuống đều mang theo máu tươi và da thịt vấy ra, in lên tuyết trắng, nhìn mà thấy kinh hoàng.

Kiểm Nô chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, giọt mồ hôi từ trên trán hắn chảy xuống còn chưa chạm đến khoeo mắt đã bị ngưng tụ thành sương lạnh. Hắn cứ trầm mặc thừa nhận nỗi đau da thịt, nhưng ánh mắt của hắn vẫn kiên định nhìn Cửu công chúa. Cứ trầm mặc, kiên định nhìn nàng như vậy.

Hơn mười roi đánh xuống, ánh mắt của hắn dần trở nên mơ hồ, khuôn mặt vì đau đớn mà có một chút vặn vẹo. Nhưng hắn vẫn gắng gượng quỳ gối trên tuyết, cách một tầng bảo tuyết mờ mịt nhìn về hướng Cửu công chúa, giống như một bức tượng đá đổ nát.

Cửu công chúa nhắm chặt mắt lại, nước mắt nàng thấm ướt vạt áo, môi đã bị nàng cắn đến mức trắng bệch, còn chảy ra chút máu đỏ thẫm.

Trong một khắc đồng hồ ngắn ngủi, nàng dường như đã trải qua mấy đời.

Nàng nắm chặt hai tay thành quyền, cuối cùng dường như sức lực toàn thân đều bị rút cạn, tuyệt vọng quỳ trên mặt đất gào khóc.

Hoàng đế làm lòng người nguội lạnh. Nếu như không nhận được lời đồng ý của nàng, ông thật sự có thể đánh chết Kiểm Nô.

Buông tha cho hắn, để hắn sống hay khăng khăng ở cạnh hắn, trở mắt nhìn hắn chết... Cửu công chúa biết, phụ thân dùng phương thức tàn nhẫn như vậy để buộc nàng khuất phục.

"Đừng đánh... Ta đáp ứng..."

Nàng đau đớn ôm ngực, quỳ xuống nền gạch lạnh băng. Đầu tiên là thì thào, càng về sau, âm thanh càng lớn, càng lúc nàng bị thương.

Trong ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, nàng chợt lao ra phía cửa, chạy xuyên qua gió tuyết. Không biết nàng lấy sức lực từ đâu, đẩy cảm vệ đang hành hình ra, ôm Kiểm Nô máu thịt be bét vào ngực, dùng hết khí lực toàn thân lạc giọng quát "Người thắng! Ta đáp ứng người! Ta đáp ứng người! Ta đi hòa thân!"

Bị máu đỏ nhiễm ướt y phục, một màn thê lương kia làm Cửu công chúa có cảm giác tâm mình cũng theo trận si hình kia bị phá thành từng mảnh nhỏ, chỉ còn dư lại một chút máu thịt vụn nát trên mặt đất, liều mạng không đứng dậy.

Nàng giống như người bị rút sạch khí lực toàn thân, bỗng nhiên sụp đổ, toàn thân nhuốm đầy máu, cả khuôn mặt vùi sâu vào cổ Kiểm Nô, phát ra tiếng khóc nức nở tuyệt vọng.

"Ta nhận thua... Tha cho chúng ta đi..."

Hôm đó tuyết bay là tá phủ kín sân viện ở Lai Nghi điện, cũng giống như phủ lên những năm tháng vô ưu vô lo trước đây. Bây giờ, thứ còn sót lại chỉ có lòng chẳng chịt vết thương.

"Vị tiểu ca ca này, người thật xinh đẹp nha!"

"Cửu công chúa, từ nay về sau, Kiểm Nô là thị vệ của người, phụ trách bảo hộ an nguy của người."

"Chỉ bằng người? Người chỉ lớn hơn ta có mấy tuổi thôi, còn không cao lớn, làm sao có thể bảo hộ ta?"

"Thuộc hạ dù tuổi còn nhỏ, nhưng võ nghệ tuyệt đối không kém."

"Ai da, Kiểm Nô, người đẹp trai như vậy, làm thị vệ cũng thật đáng tiếc. Chẳng bằng sau này bổn cung đặc sắc, người làm phu quân của bổn cung, như thế nào?"

"Xin công chúa điện hạ tự trọng!"

"Chỉ đùa chút thôi mà, làm gì mà nghiêm túc vậy!"

"..."

"Ai da, Kiểm Nô, ta là công chúa không được sủng ái nhất, không thể cho người vinh hoa phú quý, người có phản bội ta không?"

"Thuộc hạ không phải kẻ ham danh lợi."

"Vậy người sẽ phản bội ta sao?"

"..."

"Có không, có không?"

"... Sẽ không, thưa điện hạ."

"Người lập lời thề đi."

"Ta xin thề, đời này kiếp này sẽ bảo hộ điện hạ, vì điện hạ vượt mọi chông gai, không bao giờ phản bội, đến chết mới thôi."

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Hai Người Càng Ngày Càng Làm Người Ta Buồn Nôn

Hoàng đế giam lỏng Cửu công chúa ở Lai Nghi điện, cả ngày đều phải thị vệ trông coi nàng. Về phần Kiếm Nô thì hẳn bị nhốt vào trong lao. Đến cuối cùng, bởi vì xuất thân cách biệt quá lớn, thiếu niên đó cũng không thể cùng người hẳn yêu tu thành chính quả.

Bọn họ liều mạng chống đối, đối lại cũng chỉ là gần nhau trong gang tấc mà xa cách tận chân trời, e rằng kiếp này không thể gặp lại.

Hoàng đế lạnh giọng nói "Tích Nguyệt, đây là mệnh của ngươi, không thể thay đổi được."

"Nói cho ta biết, cái gì là mệnh?"

Tuyệt đã ngừng rơi, những mái ngói xanh đã bị phủ một lớp tuyết dày, rừng mai sau điện nở vàng rực một góc. Lúc đội ngũ hòa thân tới kinh thành, Cửu công chúa cả ngày đều ngồi ngây người trước cửa sổ nhìn ra phía chân trời xa xăm, không khóc lóc, cũng không nói chuyện, giống như một con rối xinh đẹp vô tri vô giác.

Cách hai ba ngày, Từ Nam Phong và Kỳ vương lại nghĩ biện pháp để vào cung một chuyến. Nhìn thấy khuôn mặt của Cửu công chúa, trong lòng hai người đều kinh sợ.

Nàng gầy đi rất nhiều, sắc mặt trắng bệch, dường như có thể hòa vào đồng tuyết ngoài trời.

"Tứ ca."

Đôi mắt Cửu công chúa linh động như một hồ nước, lại không gọn chút sóng. Nàng thần thờ quay mặt lại, nhìn Kỳ vương chào một tiếng, lại đưa mắt nhìn Từ Nam Phong gương mặt hồng hào, nở nụ cười tự giễu "Bộ dạng này của ta, yêu mà không có kết quả, cầu mà không được, chính là lúc chật vật nhất. Phụ thể hai người đừng ân ái ái kích thích ta."

Từ Nam Phong có chút xấu hổ, lại sợ Cửu công chúa suy nghĩ nhiều liền quay qua lôi kéo Hiền phi nương nương, nhẹ nhàng nói "Mẫu phi, người không phải nói muốn cho con nhìn kĩ thuật thêu người mới học được sao?"

Hiền phi nương nương lo lắng nhìn Cửu công chúa một cái, bà thở dài một hơi, cố nén sự ghen ngào thương xót làm viên mắt ửng đỏ, miễn cưỡng gượng cười "Đứng đứng, ta dẫn con đi xem."

Vừa nói xong, bà lập tức rời đi, dường như muốn trốn tránh. Lúc này Kỳ vương mới cởi áo choàng màu xanh ngọc thạch xuống, phủ hết tuyết đọng trên áo rồi đặt lên giường.

Hắn tiện tay đóng cửa sổ, ngăn cách cánh viện phủ trắng tuyết thê lương bên ngoài, sau đó, Kỳ vương ngồi đối diện với Cửu công chúa, nhìn dung nhan tái nhợt gầy yếu của nàng, nhẹ giọng khuyên nhủ "Gầy quá, vì sao mấy ngày nay không ăn cơm."

"Tứ ca, muội ăn không nổi." Cửu công chúa vẫn nhìn khung cửa sổ đóng chặt, giọng nói thản nhiên "Mọi người không cần lo lắng, muội sẽ không làm chuyện ngốc nghếch, cũng sẽ không tuyệt thực. Muội biết rõ, chết một công chúa, phụ hoàng vẫn sẽ tìm được một người khác thay thế vị trí của muội. Muội không phải người không biết tự lượng sức mình, nghĩ mình quan trọng đến mức vọng tưởng có thể đem tính mạng bức ép ông ta. Chỉ là muội..."

Cửu công chúa chợt ngắt người, nàng hơi cúi đầu, đưa bàn tay đặt ngực trái "Chỉ là chỗ này đau quá, thật sự rất đau, Tứ ca, đau quá."

"Tiểu Cửu, muội rất thông minh, cũng rất ngốc nghếch."

Đối với tiểu muội này, Kỳ vương luôn hết mực yêu thương nàng. Hắn nhẹ nhàng vỗ đầu Cửu công chúa, ôn hòa nói "Muội không nên đối nghịch với phụ hoàng. Ông ấy sinh ra đã là thiên tử, nắm trong tay quyền sinh sát, tùy tiện chống đối chỉ làm ông ấy càng thêm tức giận."

"Muội biết. Muội biết hẳn thích nghe lời nịnh nọt. Chỉ cần muội đáp ứng mọi hôn sự này, tùy thời cơ già chết trốn đi, có thể cùng Kiếm Nô bỏ trốn đến chân trời góc bể... Đây chính là thượng sách, nhưng Tứ ca, muội không thể làm như vậy."

Nàng lộ ra nụ cười yếu ớt, ánh mắt tuyệt vọng nhìn thẳng Kỳ vương, nghiêm túc hỏi "Nếu như phụ hoàng muốn huynh lấy quốc gia đại sự làm trọng, vứt bỏ Từ Nam Phong cười nữ nhân khác, huynh sẽ vì cơ nghiệp Đại Viêm nói lời nịnh nọt hay kiên quyết cự tuyệt?"

Kỳ vương nhíu mày, không do dự trả lời "Ta và muội giống nhau, đều tuyệt đối không khuất phục, tuyệt đối không phản bội người kia."

"Đúng vậy, chỉ là vận mệnh trên người. Biết rõ con đường phía trước mất muôn vàn chông gai, chúng ta cũng chỉ có thể kiên trì bước tiếp."

Cửu công chúa lại nói "Tứ ca, muội muốn thấy hần, muội thật sự muốn thấy hần... Muội và hần, có phải vĩnh viễn không thể gặp mặt rồi không?"

"Sẽ không, chỉ cần còn sống sẽ có hi vọng." Kỳ vương trấn an nàng "Tiểu Cửu, Tứ ca sẽ giúp muội. Chúng ta có thể tìm đường sống trong chỗ chết, sau đó, phải xem lựa chọn của muội rồi."

Cuối năm, thủ lĩnh Hồ tộc Ô Lạc Xương Thiên Vu vào kinh. Đến Lạc Dương, đoàn người cũng gặp người vừa mới kế thừa tước vị không lâu: Lĩnh Nam tiểu vương gia - Lý Dao.

Trời đông giá rét, Từ Nam Phong dành cả ngày ở trong phủ đọc sách luyện chữ, cùng Kỳ vương sống cuộc sống phu thê hài hòa, chỉ trong mấy tháng lại đây đã hơn một chút, dường như muốn bù lại chỗ thịt bị mất những ngày bị thương.

Lúc này, nàng đang dựa vào lòng Kỳ vương, tùy ý để Kỳ vương cầm tay, dạy nàng viết chữ. Đốt ngón tay Kỳ vương thon dài trắng nõn, lòng bàn tay ấm áp mạnh mẽ, Từ Nam Phong cảm nhận được nhiệt độ trên mu bàn tay, và hồ hấp vững vàng bên tai, trong lòng nàng không khỏi cảm thấy yên mãn.

Nàng hít sâu một hơi, ép bản thân tập trung tinh thần. Viết không hết hai hàng chữ, Kỳ vương đã không nhịn được trước, hần đặt bút xuống.

Từ Nam Phong nghi ngờ quay đầu lại hỏi "Làm sao vậy?"

Kỳ vương nâng cằm nàng, không cho thời gian để Từ Nam Phong chuẩn bị, môi hai người đã dính chặt vào nhau.

Trong nháy mắt, Từ Nam Phong cảm giác như mình bị xâm chiếm, nàng vừa muốn rút lui, Kỳ vương lại nở nụ cười nhẹ nhàng, chế trụ gáy nàng, lại càng hôn sâu thêm. Nụ hôn này triển miển đến mức thân thể Từ Nam Phong dần trở nên mềm nhũn, phối hợp mặc cho hần cướp đoạt hô hấp.

Tân hôn của hai người chính là như vậy, tình cảm nồng nàn, xiêm y nhanh chóng bị thoát hết, ở trên giường quần quýt không rời.

Vận động kịch liệt một lúc, Từ Nam Phong cắn môi muốn ngăn âm thanh rên rỉ nhỏ nhỏ, theo bản năng muốn tìm một chỗ bám víu để không bị cuốn vào trong biển tình. Nàng vươn tay nắm chặt lấy án thư, làm cho tờ giấy Tuyên Thành quý giá trong chớp mắt bị lem đầy mực, chỗ mực đen trong nghiên cũng đổ xuống nền gạch, loang lổ ra một vũng màu đen đậm.

Hai gò má Từ Nam Phong ửng đỏ, mồ hôi trên trán cũng rịn ra. Nàng nhắm mắt nhìn đôi mắt của Kỳ vương, nhận thấy sự thỏa mãn và ý cười trong đôi mắt hần, nàng bỗng có cảm giác nàng có thể vì người đàn ông này dâng lên tất cả mọi thứ.

Gần nửa giờ sau, Từ Nam Phong ôm lấy áo choàng lông thỏ, lười biếng nằm trên giường, đuôi mắt và cánh môi đều nhuốm một màu hồng kiều diễm. Nàng nâng cằm, đem áo choàng bao lấy thân thể chặt hơn một chút, mỉm cười nhìn Kỳ vương đang mặc quần áo lại.

Vóc người của hần rất cường tráng, hai chân thon dài, thẳng tắp, cân xứng. Chỉ tùy tiện đứng một chỗ cũng là một bức họa có cảnh đẹp ý vui. Hần từ tốn mặc từng lớp quần áo, ngón tay thon dài vuốt thẳng mép áo, cột lại đai lưng, dùng trăm ngọc búi tóc. Mỗi động tác đều vô cùng ưu nhã.

Sau khi mặc quần áo chỉnh tề, Kỳ vương xoay người nhìn Từ Nam Phong đang nằm trên giường, yêu thương hôn lên trán nàng một cái, hiền hòa cười "Ngu phu hầu hạ phu nhân mặc quần áo."

Dứt lời, hần thật sự lấy quần áo và đồ dùng hàng ngày đặt bên giường, giúp Từ Nam Phong mặc từng món một. Mỗi lần mặc xong một lớp, Kỳ vương lại hôn nàng một cái. Đến khi Từ Nam Phong quần áo chỉnh tề, môi nàng cũng bị hôn đến mức sưng đỏ ướt át, vô cùng dụ hoặc.

Từ Nam Phong thật sự không chịu nổi nữa, nàng đè tay Kỳ vương, đỏ mặt nói "Thiếu Giới, đừng làm rộn."

Vừa rồi hai người động tình cũng không có tình lực chú ý nhiều như vậy, hiện tại mới dần dần nhận ra, làm việc này ở thư phòng thật sự quá then thừng, lại có cảm giác như không tôn trọng căn phòng đầy sách vở này.

Kỳ vương thuận thế ôm lấy nàng, mỉm cười nói "Mẫu phi có hỏi nhiều lần, nói chúng ta thành hôn hơn nửa năm rồi, vì sao bụng nàng vẫn không có động tĩnh gì, còn hỏi ta có ghét bỏ nàng không?"

Từ Nam Phong nghẹn lời.

Nàng thật sự rất mong có đứa bé, nhưng từ sau lần trọng thương đó, thân thể dù điều trị nhưng quý thủy cũng không đúng ngày. Lại thêm hai người vừa mới nếm thử tư vị ân ái, nàng cũng không mong nhanh như vậy đã mang thai hài tử.

Kỳ vương cười, hôn hôn má nàng, thấp giọng nói "Vì muốn để mẫu phi yên tâm, ta không còn cách nào khác là tự thân vận động, càng yêu thương nhiều hơn."

Từ Nam Phong vội vàng xua tay "Đừng, chàng chính là cái đồ không biết thỏa mãn, ta ăn không tiêu."

Cổ họng Kỳ vương phát ra tiếng cười trầm thấp "Cũng bởi vì phu nhân quá ngon miệng, hưởng hờ ta ăn chay nhiều năm như vậy, chỉ hưởng thụ một ngày làm sao đủ đây?"

"Lại nói năng lung tung."

Hai phu thê ở trong thư phòng tán gẫu một lát, lại nghe thấy từ ngoài hành lang truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng.

Không lâu sau, Quế Viên gõ cửa phòng, giọng nói vui mừng thông báo "Điện hạ, phu nhân, Diêu công tử tới rồi."

Dứt lời, giọng nói của Bát Bảo đã vang lên "Nha đầu ngốc, đã dặn ngươi bao nhiêu lần rồi. Từ nay về sau không thể gọi là Diêu công tử nữa, phải gọi là Lĩnh Nam Vương mới đúng."

Từ Nam Phong cũng vô cùng vui vẻ, chợt đứng lên nói "Tiểu Dao nhi về rồi." Còn chưa nói xong đã bị Kỷ vương kéo lại, giữ chặt nàng trong lòng ngực hân.

Hắn cắn vành tai nàng, rầu rĩ nói "Vì sao ta hôn nàng nhiều hơn một cái nàng cũng không muốn, hắn mới trở về, nàng liền vui vẻ như vậy?"

Từ Nam Phong bất đắc dĩ nói "Làm gì có? Tình tình chàng càng ngày càng giống trẻ con rồi."

Kỷ vương cúi đầu cười, cánh tay càng dùng sức ôm nàng, nửa như đùa giỡn, nửa như làm nũng nói "Nàng hôn ta một cái, ta liền thả nàng đi gặp hắn."

"Thiếu Giới..."

"Ta đây."

"Thật thua chàng rồi." Từ Nam Phong rướn người, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên môi hắn, cười nói "Chính sự quan trọng hơn, mau đi thôi."

Kỷ vương cảm thấy vô cùng nể mẫn, hắn đứng dậy, đặt cánh tay Từ Nam Phong lên cổ mình, hơi khom người ôm ngang nàng lên, xuyên qua trời tuyết đi đến chính sảnh.

Phu thê hai người rêu rao như vậy, thị vệ và nha hoàn trong phủ cũng nhìn thấy, ngậm cười lẫn nhau che miệng cười trộm.

Trước mặt mọi người, Từ Nam Phong cảm thấy mắc cỡ, hai gò má nàng nóng bừng lên, không an phận giẫy dụa trong lòng Kỷ vương "Thiếu Giới, chàng làm gì vậy? Mau đặt ta xuống."

"Không thả." Kỷ vương nhướn mày trêu tức nàng, cánh tay càng dùng sức ôm chặt "Chớ lộn xộn nha, nếu ngã xuống ta cũng mặc kệ nàng."

Từ Nam Phong không thể làm gì khác, đành lấy tay che mặt, hờn dỗi nói "Xấu hổ chết đi được."

Kỷ vương cười vô cùng thoải mái, ôm nàng bước nhanh như bay.

Diêu Dao ngồi trong sảnh uống trà, chợt thấy Kỷ vương ôm Từ Nam Phong vào cửa nhất thời kinh ngạc, nước trà trong miệng cũng sực nức phun cả ra ngoài.

Kỷ vương buông Từ Nam Phong, tiện tay sửa lại mấy sợi tóc mai bên thái dương của nàng, lúc này mới bình thân nói "Lạc thú của vợ chồng, kẻ độc thân như ngươi làm sao có thể hiểu được."

Diêu Dao cảm giác tim mình vừa bị đâm một nhát.

Từ Nam Phong sửa lại y phục, ho khan một tiếng, phân phó nha hoàn bên ngoài mang thêm chút trái cây vào. Nàng pha trà nóng cho Kỷ vương và Diêu Dao, sau đó mới đánh giá thiếu niên cảm y trước mặt, cười nói "Mặc bộ xiêm ý này vào, ngược lại cũng có vài phần khí độ của vương gia."

"Còn không phải là trâu bắt chó đi cày sao." Diêu Dao xua tay, lập tức thu lại ý cười, hỏi ngược lại Kỷ vương "Ngươi nói Tiểu Cửu nhi phải đi lấy chồng Hồ tộc, rốt cuộc có chuyện gì?"

Vừa nhắc đến Cửu công chúa Tích Nguyệt, bầu không khí trong nhà âm ảm đi không ít.

Kỷ vương nhận lấy chén trà Từ Nam Phong đưa, khẽ nhấp một ngụm mới nói "Tình huống cụ thể ta đã viết trong thư cho ngươi rồi. Hiện giờ phụ hoàng đang giam lỏng Tiểu Cửu nhi trong cung, còn phái thị vệ ngày đêm canh gác. Cho dù nàng không muốn gả cũng không đủ sức nghịch chuyển càn khôn."

"Chuyện của nàng và Kiếm Nô... bệ hạ đã biết?"

"Đã biết, cho nên mặt rồng mới giận dữ."

Nghe vậy, Diêu Dao trầm mặc một hồi, nghiêm mặt nói "Nếu như ta muốn giúp nàng, ngươi cảm thấy có khả năng không?"

"Ngươi?" Kỷ vương suy nghĩ tổng chốc lát, đột nhiên nở nụ cười "Cũng không phải không có khả năng, mấu chốt là ngươi làm thế nào để giúp nàng?"

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Thiếu Giới, Chàng Không Cảm Thấy Tiểu Dao Nhi Cũng Rất Đáng Thương Sao?

“Bệ hạ, đây là sổ xếp do bộ Lễ dâng lên. Trong đó có viết Linh Nam vương mới thừa tước cầu bệ hạ ban hôn với Cửu công chúa...”

Thảo luận chính sự trong điện mấy canh giờ liên tục, Hoàng đế xoa xoa huyết thái dương đau nhức. Tùy tiện lật một quyển trong đồng tấu chương chất cao như núi này, mười quyển thì có đến tám chín quyển tấu về hôn sự của tộc trưởng Ô Lạc Xương Thiên Vu và Linh Nam vương.

Công chúa đến tuổi xuất giá chỉ có một, lại có đến hai nam nhân muốn tranh đoạt. Tình thế này làm Đại Viêm lâm vào cảnh tiền thoái lưỡng nan.

Một bên là Hồ tộc chiến tranh mấy trăm năm chủ động cầu hòa, một bên là người trấn thủ Nam Cương, tay nắm binh quyền khuynh đảo một phương. Cả hai bên đều không thể đắc tội.

Ngự sử đài Lâm Liên chấp tay thưa “Thần nghĩ, mọi việc đều chú trọng thứ tự trước sau. Thủ lĩnh Hồ tộc Ô Lạc Xương Thiên Vu đã ngó ý hòa thân trước, theo lý, Đại Viêm nên đề công chúa gả cho Ô Lạc Xương Thiên Vu. Chúng ta không thể làm người không giữ chữ tín.”

Lễ Bộ Thượng thư Đoàn Thụy phản bác “Lời của Lâm đại nhân sai rồi. Thần nghe nói Linh Nam Vương mới thừa tước Lý Dao thừa nhỏ lớn lên ở Trung Nguyên, văn võ song toàn, nhất định là hiền tài có thể trọng dụng. Đám hỏi của hai nhà, lấy lợi ích làm đầu, Linh Nam Vương là thiếu niên anh tài, trước đó mấy tháng đã trấn trụ ở duyên hải Nam Cương, nếu bệ hạ gả công chúa cho hắn, nhất định sau này có thể an tâm.”

“Đoàn đại nhân có chỗ không rõ rồi. Hồ tộc thích chết chóc bạo ngược, nếu Đại Viêm thất tín với bọn họ, e rằng chiến loạn sẽ lại nổi lên khắp nơi.”

“Lâm đại nhân, muốn bình ngoại cần an nội, chỉ cần ổn định Linh Nam Vương, quốc nội an khang thì sợ gì họa ngoại xâm?”

Đại thần trong triều mỗi người một ý, tranh luận không ngừng nghỉ. Hoàng đế nghe đến mức đau đầu, vừa vận lại nhìn thấy Thái tử và Kỳ vương hai người đang đứng đầu hai bên, một trái một phải, liền thuận miệng hỏi “Lão Tam, lão Tứ, các ngươi có ý kiến gì không?”

Thái tử âm thầm đưa mắt nhìn Kỳ vương một cái. Hắn biết rõ giao tình của Linh Nam tiểu vương gia Lý Dao kia cùng Tứ đệ của mình trước nay vẫn luôn tốt, tất nhiên không muốn Cửu công chúa gả đến Linh Nam, cũng miễn cho thế lực của Tứ đệ lớn mạnh, tương lai sẽ uy hiếp Thái tử vị của hắn.

Lâm bộ suy nghĩ một lúc, Lưu Huyền cung kính thưa “Nhi thần cho rằng Hán Hồ có thể mượn việc hòa thân này đình chiến chính là chuyện tốt trăm năm có một. Còn về phần Linh Nam vương, hắn lớn lên ở Trung Nguyên, nói như vậy hắn cũng không phải người vô lý. Bệ hạ có thể từ trong nhóm quý nữ chọn ra một nữ nhân dung mạo xinh đẹp lại hiền lương thực đức ban hôn cho hắn.”

Hoàng đế không cho ý kiến, lại hỏi Kỳ vương “Lão Tứ, ngươi cảm thấy thế nào?”

Thấy Hoàng đế chỉ mặt điểm tên mình, Kỳ vương bước lên một bước tách ra khỏi hàng thưa “Nhi thần lại cảm thấy, mu bàn tay hay lòng bàn tay đều là thịt, khinh thường phương nào cũng không thỏa đáng.”

Hắn còn chưa dứt lời đã có thái tử đứng ra phản đối “Công chúa đến tuổi xuất giá chỉ có một, chẳng nhẽ lại để tiểu công chúa mới mười một tuổi đi hòa thân?”

Kỳ vương đợi viên quan kia nói xong mới thưa tiếp “Có thể để Linh Nam vương và Ô Lạc Xương Thiên Vu tự mình cạnh tranh, người xuất sắc hơn có thể cưới công chúa?”

“Cạnh tranh như thế nào?”

“Chúng ta ra đề, bên nào có thể cho Đại Viêm quyền lợi phong phú hơn, bệ hạ sẽ gả công chúa.”

“Cách này nghe có vẻ khả thi. Vừa có thể giảm bớt một chuyện phiền toái cho chúng ta, vừa có thể duy trì công bằng.”

Triều thần lại nổi lên một trận tranh luận âm ỉ, rất nhanh chóng, có người bước ra khỏi hàng “Xin hỏi Kỳ vương điện hạ, nếu thật sự cạnh tranh, bên thua nhất định sẽ mất hết mặt mũi. Việc này nên xử lý như thế nào?”

“Tiết đại nhân, có cái này ngài không biết rồi. Người Hồ trời sinh hiếu chiến, nhất định sẽ đáp ứng cùng Linh Nam vương quyết đấu. Đến lúc đó, nếu Hồ tộc thua cuộc thì chính là do thực lực của bọn họ không bằng người ta, cũng sẽ không oán hận.” Dứt lời, Kỳ vương chuyển ánh mắt lên người Hoàng đế “Phụ hoàng có thể chọn một quý nữ thích hợp phong làm công chúa, gả nàng cho bên thua cuộc, lại ban thêm chút của cải. Như vậy, mặc kệ là thắng hay thua, bọn họ cũng không còn lời nào để nói.”

“Kỳ vương nói có lý, ta thấy rất được.”

“Đúng vậy, bệ hạ, xin hãy làm theo kiến nghị của Kỳ vương.”

Hoàng đế gật đầu, dựa vào long ý trầm giọng nói “Cứ quyết định vậy đi. Cứ để bọn họ tự mình tranh đấu, trăm có thể thanh nhàn.”

Danh tiếng của Thái tử lại bị đoạt mất, hắn cố nén bức bối, ánh mắt hung ác quét qua người Kỳ vương, gân xanh đều nổi cả lên, sắc mặt càng thêm đen.

Cuối cùng cũng được bãi triều hồi phủ. Kỷ vương vừa vào đến cửa đã nghe thấy giọng Diêu Dao oang oang, thỉnh thoảng còn kèm theo tiếng cười khê của Từ Nam Phong và nhóm nha hoàn trong phủ, cũng không biết họ nói những gì mà vui vẻ như vậy.

Nhìn thấy Kỷ vương trở về, Từ Nam Phong vội vàng tiến lên đón, tiện tay đặt áo choàng của hắn lên giá, vội vàng hỏi “Sự tình thương nghị đến đâu rồi?”

“Cũng coi như thuận lợi. Chuyện sau đó còn phải xem bản lĩnh của Tiểu Dao nhi rồi.” Kỷ vương nhàn nhạt liếc đám nha hoàn của mình và Diêu Dao, làm bộ như vô ý hỏi “Các người đang nói chuyện gì mà cười vui vẻ vậy?”

“Đang nói chuyện Tiểu Dao nhi cầm quân rời khỏi bến Bình Khẩu ... Được rồi, hắn còn nhớ đem theo món quà nhỏ cho ta.” Dứt lời, Từ Nam Phong rút từ tay áo ra hai thứ có màu đen đậm, hình dạng giống như phi tiêu, trên tay cầm còn có sợi dây đỏ, hình như là vũ khí của dị tộc.

“Chính là cái này. Nó gọi là Khô Không, là vũ khí bí mật của Đông Doanh, cũng có chút tương tự với cây đao nhỏ đặt trong tay áo của vùng Trung Nguyên chúng ta.”

Vừa nghe thấy hai chữ ‘món quà’, chân mày Kỷ vương nhíu chặt lại, giọng nói có chút không vui “Thứ đồ chơi này nàng cầm tới cầm lui làm gì?”

Từ Nam Phong cười nói “Không làm gì cả, đến cả mấy thoại bản lưu truyền trong vùng Trung Nguyên cũng không thấy được loại ám khí của Đông Doanh này đâu.”

Kỷ vương thu lại ý cười, liếc Từ Nam Phong một cái rồi lại thêm một cái, có chút bất mãn nói “Nam Phong, ta tặng nàng nhiều đồ như vậy, nàng chưa từng khen chúng thú vị hay tỏ ý thích thú.”

“Có sao?” Từ Nam Phong phảng phất ngửi thấy mùi dấm chua trong không khí, nàng làm bộ suy nghĩ một lát rồi có ý hỏi “Chàng tặng cho ta cái gì cơ?”

“Son phấn, trang cài, trang sức, quần áo, đồ dùng hàng ngày, vải vóc, bảo kiếm.” Dứt lời, Kỷ vương cúi người cần lỗi tai Từ Nam Phong nói thêm “... Còn tặng cả bản thân ta cho nàng. Toàn bộ những gì ta có đều tặng cho nàng, phu nhân dùng xong sao lại không nhận người nữa rồi?”

Tại Từ Nam Phong nóng lên, tựa tiểu phi tiêu đáp lời “Chàng nha, già rồi mà còn không đứng đắn, sớm muộn cũng sẽ dạy hư hài tử.”

Kỷ vương nhún mày “Nam Phong đã bắt đầu suy nghĩ đến chuyện hài tử rồi sao? Xem ra ta cần nỗ lực hơn mới được.”

Từ Nam Phong vốn định trêu tức hắn một phe, ai ngờ lại bị chiếu tướng ngược, không thể làm gì khác, đành đi ra ngoài, làm bộ không thèm tranh cãi với hắn.

Diêu Dao từ xa cả lơ phất phơ đi tới ôm lấy Kỷ vương, cười ha hả nói “Các người kẻ tai nhau thì thăm to nhỏ gì vậy? Đúng rồi, Từ Vương phi, phi tiêu ta tặng người có thích hay không?”

Kỷ vương đáp “Không thích.”

Diêu Dao liếc mắt, ra vẻ ghét bỏ nói “Ta không hỏi người.”

Kỷ vương hất cánh tay của Diêu Dao đặt trên vai ra, có chút suy nghĩ nhìn hắn “Danh sách quà tặng đưa vào cung đã chuẩn bị xong?”

“Ta làm việc người có thể yên tâm, từ lâu đã chuẩn bị tốt rồi.”

“Hai ngày nữa là ngày người và Ô Lạc Xương quyết đấu, còn không quay về rèn luyện gân cốt một chút?”

“...”

Lúc này Diêu Dao mới chậm rãi nhận ra, cái bình dấm chua lớn này chê hắn chướng mắt, muốn đuổi hắn đi.

“Hừ, chẳng phải người xưa có câu Câu gì ấy nhỉ? Hình như cái gì mà ‘Thê tử như tay chân, huynh đệ như quần áo. Y phục tùy lúc có thể thay, tay chân không thể chặt.’” Nói xong, Diêu Dao còn ném cho Kỷ vương một ánh mắt ai oán, chậm rãi đi từng bước ra cửa.

Kỷ vương chấp tay sau lưng, đứng dưới mái hiên liễu rủ, cười híp mắt nói “Đi thông thả, phò mã.”

Cước bộ của Diêu Dao không dừng lại, đưa lưng về phía hắn phất tay một cái.

Mấy ngày hôm sau có một trận tuyết rơi lớn, trời đông giá rét, đêm 30 trời quang mây tạnh cũng là ngày Ô Lạc Xương và Linh Nam vương quyết đấu.

Tuyết ở giáo trường* trong cung đã được dọn dẹp sạch sẽ, lối đi cũng được dựng lên. Đội thân vệ của Linh Nam vương, sứ thần Ô Lạc Xương, quan viên Hán tộc đến xem cuộc chiến, còn có ba nhóm binh mã tạo thành thế chân vạc.

*Giáo trường: Sân đấu võ.

Hồ tộc là dân du mục, món ăn hàng ngày đa phần là thịt, mỗi người đều vô cùng cường tráng uy mãnh. Thủ lĩnh Hồ tộc Ô Lạc Xương Thiên Vu thân cao chín thước*, mặt đen, râu quai nón, con mắt bùng bùng nhiệt huyết như chuông đồng, nhìn qua vô cùng hung hãn. Hắn từ trên cao nhìn xuống Diêu Dao

mặc vương bào màu xanh đen, ánh mắt lộ ra vẻ khinh miệt, dùng tiếng Hồ khinh bỉ nói “Tiểu vương gia gầy yếu, cẩn thận đừng để ta nghiền nát đầu ngươi.”

*Thước: Đơn vị đo của Trung Quốc (1 thước = 1/3 mét)

Từ Nam Phong và Kỳ vương đều mặc lễ phục, ngồi ở vị trí bên phải, vừa vặn đối diện họ là sứ thần Hồ tộc. Nàng hơi nghiêng người, thì thầm bên tai Kỳ vương “Đám người lỗ mãng như trâu xi xào cái gì vậy?”

Kỳ vương cười, lơ đãng nói “Nói bậy bạ thôi, khinh địch.”

Từ Nam Phong nhìn quanh một phen, thấp giọng nói “Cửu công chúa có đến dự không?”

“Muội ấy vẫn còn bị giam lỏng. Đoán chừng chỉ khi nào muội ấy thuận lợi xuất giá, phụ hoàng mới chịu bỏ qua.”

“Thật đáng thương. Một cô nương như hoa như ngọc, cuối cùng lại trở thành chiến lợi phẩm để mặc người ta định đoạt, chính mình không thể làm chủ vận mệnh được.” Từ Nam Phong có chút thương xót than thở “So sánh với muội ấy, ta thật sự quá hạnh phúc.”

“Tích Nguyệt là một cô nương thông minh. chỉ cần Tiểu Dao nhi đứng ra, Tiểu Cửu nhi sẽ không phải ăn quả đắng.”

“Thiếu Giới, chàng không cảm thấy Tiểu Dao nhi cũng rất đáng thương sao?”

Kỳ vương mỉm cười, quay mặt nhìn nàng “Vì sao Nam Phong nói ra những lời này?”

“Tiểu Dao nhi là thật tâm thích Cửu công chúa phải không? Hẳn có thể làm đến bước này, đến người ngu cũng có thể hiểu rõ tâm ý của hắn.”

Nghe vậy, Kỳ vương từ chối cho ý kiến, chỉ cảm tay nàng trấn an “Cũng không phải tất cả người có tình trong thiên hạ sẽ được hạnh phúc. Chuyện tình cảm chính là một người muốn đánh, một người cam tâm tình nguyện bị đánh.”

Đang nói dở, Hoàng đế đã nâng ly rượu nói lời chúc tụng, cũng tuyên bố trận quyết đấu chính thức bắt đầu.

Ô Lạc Xương Thiên Vu dẫn đầu tiến lên, thân thể cao lớn sừng sững đứng trên lôi đài, ngay cả tấm ván gỗ cũng có chút không chịu nổi sức nặng phát ra tiếng kêu ken két. Trong nháy mắt, sứ thần Hồ tộc đều đập bàn hô hét trợ uy cho Ô Lạc Xương Thiên Vu.

Kỳ vương ném cho Điều Dao đứng cách đó không xa một ánh mắt, ý bảo hắn phải hành động cẩn thận. Điều Dao hiểu ý, nhẹ nhàng gạt đầu một cái, lập tức cởi áo choàng hồ ly đặt trên bàn, nhận lấy Phù Tang đao từ tay thị vệ, nặng nề đặt bên hông, từng bước từng bước đi tới lôi đài.

Dưới lôi đài tiếng cổ vũ vang như sấm, Hồ tộc và người Lĩnh Nam đều không câu nệ tiểu tiết, đập bàn đập ghế làm ngọn đèn lưu ly treo trên cao hơi lay động. Ô Lạc Xương tướng quân dùng hai thanh loan đao, một đặt trên vai, một thả xuống đất, đi thẳng đến trước mặt Điều Dao, giống như trong chớp mắt có một ngọn núi sừng sững bao phủ toàn bộ đối thủ.

Đối diện với áp lực từ vóc người của Hồ tộc, Điều Dao không chút hoang mang, ngoài miệng còn mang theo ý cười xấu xa.

Đến khi lệnh được phát ra, hai bên đồng loạt rút đao, binh khí chạm nhau rồi nhanh chóng rời ra.

Khí lực của Ô Lạc Xương Thiên Vu rất lớn, Điều Dao dùng cách đánh du kích ngăn cản từng đợt tập kích của hắn, lại bị áp lực cực đại ép xuống, một chân quỳ trên lôi đài, hai tay đều nổi gân xanh, dường như phải dùng hết sức lực toàn thân mới có thể chống đỡ một đao của đối thủ.

Đáng tiếc, Ô Lạc Xương Thiên Vu trời sinh có sức lực lớn, ngược lại thân thể lại có chút vụng về. Điều Dao thuận thế lăn một vòng, quét chân một vòng làm đối thủ vấp ngã. Ô Lạc Xương Thiên Vu quỳ rạp trên mặt đất, Tấm ván gỗ bị đập mạnh làm bụi bay tứ tung, lúc hắn ngã xuống, lôi đài còn thủng một lỗ.

Hai bên đánh một trận lại thêm một trận, càng đánh càng hăng, ước chừng qua hơn hai khắc đồng hồ, Ô Lạc Xương thở hổn hển, dần dần có chút không chống đỡ được. Điều Dao chiếm được thời cơ, thân hình linh hoạt, Phù Tang đao bị rút ra khỏi vỏ, lưỡi đao phản chiếu ánh sáng mặt trời rực rỡ trong trời đông âm đạm.

Sống đao đập mạnh lên cổ tay Ô Lạc Xương, hắn bị đau, bắt đầu di chuyển loan đao ra. Điều Dao nhắc chân, dùng sức đập mạnh một cái, Ô Lạc Xương Thiên Vu như một bao cát bị đá bay ra khỏi lôi đài, ngã rầm trên mặt đất.

“Lĩnh Nam Vương thắng!”

Võ phán quan quả quyết tuyên bố kết quả. Dưới sân bỗng chốc như sôi trào, quan viên Hán tộc và đoàn người tùy tùng của Lĩnh Nam Vương đều vỗ tay hoan hô, còn sứ thần Hồ tộc vội vã chạy tới đỡ thủ lĩnh.

“Tốt, tốt! Lĩnh Nam vương là thiếu niên anh tài, trầm tuấn thủ lời hứa, đem công chúa gả cho ngươi.” Hoàng đế đứng lên, nâng cốc rượu nói “Hôm nay trăm rất vui vẻ, chư vị cùng uống một ly.”

Văn võ bá quan đều vội vã đứng dậy, nâng chén cao giọng nói “Chúc mừng bệ hạ, chúc mừng Lĩnh Nam Vương.”

Người Hồ ăn quả đắng, sắc mặt đều tái nhợt, Hoàng đế lại vội vàng trấn an “Ô Lặc Xương Thiên Vu cũng không nên tức giận, trăm có một nghĩa nữ tài mạo song toàn, hôm nay liền phong nàng làm Ninh Nhạc công chúa, trăm ban hôn cho nàng tới Thiên Vu làm thê, chúc cho quan hệ của hai tộc Hồ Hán chúng ta vĩnh viễn tốt đẹp.”

Sắc mặt của Ô Lặc Xương lúc này mới dần dần tốt lên, miễn cưỡng uống cùng Hoàng đế một ly rượu.

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Điện Hạ Không Cần Ta Nữa Rồi

Tuần thứ ba tháng Giêng, thủ lĩnh Hồ tộc Ô Lặc Xương mới mang theo Ninh Nhạc công chúa, mấy ca cơ mỹ lệ, vài thùng tơ lụa, hơn mười người thợ lành nghề rời khỏi thành Lạc Dương trở về nước, trước đó hẳn cũng cùng Hoàng đế Hán tộc ký kết hiệp nghị đình chiến.

Đến cuối tháng, Cửu công chúa được ban phong hào Ninh An, nhận lệnh gả cho Lĩnh Nam vương. Trận hài kịch hai nam tranh một nữ cuối cùng cũng hạ màn, Hoàng đế cũng nói lòng đề phòng với Cửu công chúa, đồng ý cho nàng xuất cung gặp Lĩnh Nam vương, cũng coi như bồi dưỡng tình cảm trước khi cưới.

Hôm nay Kỷ vương và Từ Nam Phong làm chủ, mời Diêu Dao và Cửu công chúa làm khách.

Từ sáng sớm Diêu Dao đã thu thập xong mọi thứ, xách bao lớn bao nhỏ chứa đặc sản Lĩnh Nam, cười tủm tỉm đến Kỷ vương phủ bái phỏng. Đoàn người vừa vào cửa không lâu thì đội hộ vệ của Cửu công chúa cũng đến.

Đám thị vệ đều là người lạ mặt, chắc do Hoàng đế sợ trên đường Cửu công chúa đào hôn nên cố ý phái người tới giám thị nàng.

"Từ ca, Tiểu Dao nhi." Cửu công chúa bước vào phòng, gật đầu chào hỏi. Áo lông cừu trắng như tuyết, càng làm nổi bật khuôn mặt nhỏ nhắn tiều tụy của nàng.

Vừa nhìn thấy nàng, trong nháy mắt Diêu Dao cảm thấy đau lòng, hẳn nhanh chóng khôi phục vẻ mặt tươi cười, lấy bộ dạng hàng ngày cười hi hi chào hỏi Cửu công chúa "Đã lâu không gặp, Tiểu Cửu nhi."

Cửu công chúa cười nhạt, cũng không lên tiếng cười đùa cùng hẳn như mọi khi mà hỏi Kỷ vương trước "Từ ca, Kiếm Nô ở đâu?"

Nghe thấy vậy, Từ Nam Phong liếc mắt nhìn Diêu Dao, quả nhiên thấy sắc mặt hẳn hơi ảm đạm.

Kỷ vương đáp "Tiểu Cửu, muội biết rõ mà, chỉ cần muội an tâm đến Lĩnh Nam, để phụ hoàng có thể mượn quan hệ cùng quyền lực, Kiếm Nô mới có thể an toàn."

Cửu công chúa bình tĩnh nói "Muội phải thấy được hẳn, nhất định phải thấy được."

Kỷ vương không trả lời vấn đề này, chỉ ôn hòa trấn an "Còn nhiều thời gian, tương lai sẽ có biện pháp."

Từ Nam Phong biết Diêu Dao nhất định muốn nói chuyện riêng với Cửu công chúa, bèn hiểu ý lên tiếng "Thiếu Giới, trà lần trước mua ở Đông Phong lâu không biết đặt ở đâu rồi, chẳng theo ta tìm một chút."

Kỷ vương hiểu ý, gật đầu nói "Được." Lại quay ra nói với Diêu Dao "Hai người trò chuyện đi, buổi trưa chúng ta cùng nhau dùng bữa."

Hai vợ chồng đứng dậy đi ra ngoài, trong phòng chỉ còn Diêu Dao và Cửu công chúa. Hai người ngồi đối diện nhau, hồi lâu không nói lời nào.

"Tiểu Dao nhi." Cửu công chúa chủ động mở miệng, nàng nhìn phù dung cao tính xảo trên bàn, thân nhiên hỏi "Vì sao huynh đối tốt với ta như vậy?"

Diêu Dao cười, hai tay đặt sau gáy, khóe miệng nhếch lên một độ cong vừa phải "Ta nhìn muội lớn lên, đối xử tốt với muội còn cần lý do sao?"

Cửu công chúa trầm mặc một hồi mới nói tiếp "Ta không thể làm gì để báo đáp huynh."

"Không sao cả, Tiểu Cửu nhi, muội cứ coi ta như là... là huynh trưởng của muội." Diêu Dao hơi ngừng một chút, lại tiếp lời "Ca ca đối xử tốt với muội muội, đây chính là đạo lý hiển nhiên, muội không cần gánh vác trách nhiệm gì cả."

"... Đại ca." Cửu công chúa thì thào, đôi mắt hơi rĩ xuống, lộ ra một ý cười nhợt nhạt "Tiểu Dao nhi, huynh nói xem, vì sao trên thế gian này lại có nhiều điều bất công như vậy? Vì sao người khác có được hạnh phúc dễ như trở bàn tay, mà chúng ta lại gian nan đến vậy?"

Nàng nói "chúng ta"...

Diêu Dao yên lặng trong chốc lát, vô thức giờ tay sờ mũi một cái, có cảm giác tưng quẫn vì tâm tư như bị Tích Nguyệt nhìn thấu hết thấy.

Ngoài trời tuyết lại rơi trắng như lông ngỗng, lại mềm mại như liễu, trắng xóa một khoảng trời. Lần trong tiếng tuyết rơi êm ả, giọng nói của Diêu Dao lại kiên định vang lên một lần nữa "Tiểu Cửu nhi, muội trước hết tạm thời theo ta đi Lĩnh Nam, chờ một thời gian nữa sóng yên biển lặng, ta sẽ nghĩ biện pháp thả muội đi, cho muội ở cạnh hần. Muội nhất định phải tin tưởng, dù trước mắt có bao nhiêu gian nan, cuối cùng tất cả đều sẽ tốt."

Cửu công chúa rút cuộc cũng không giấu nổi sự kinh ngạc. Nàng ngẩng đầu lên nhìn Diêu Dao, hơi trề môi một cái, cả người run rẩy, cuối cùng cũng không nói được câu nào.

Diêu Dao gãi đầu, giọng nói mang theo vài phần vui vẻ "Cho nên, Tiểu Cửu nhi, muội cười một cái xem nào."

Cửu công chúa nhếch mép một cái, nụ cười còn chưa lộ, nước mắt đã rơi xuống.

Tay chân Diêu Dao luống cuống, vội vã chạy đến trước mặt Cửu công chúa, nửa quỳ trước mặt nàng, nhẹ giọng dỗ dành "Ai da, tại sao đột nhiên lại khóc rồi? Được, được, Tiểu Cửu nhi kiên cường nhất." Dứt lời, hần vụng về vuốt ve bả vai thon gầy của Cửu công chúa, nháy mắt nói "Không khóc, không khóc, ca ca ở đây rồi."

Cửu công chúa vui mặt vào bàn tay, khóc như đứt từng khúc ruột, không rõ do cảm động hay bị thương.

Diêu Dao biết rõ, gian nan nàng chịu đựng mấy tháng qua lớn hơn bất cứ thống khổ nào trong quá khứ, nàng cần phải phát tiết.

Gần nửa canh giờ sau, Từ Nam Phong phân phó đám nha hoàn mang đồ ăn lên, chuẩn bị thiết yến. Vừa bước vào cửa, nàng tỉ mỉ quan sát sắc mặt của Cửu công chúa. Cảm xúc của nàng quả nhiên tốt hơn nhiều, dù rằng đôi mắt sưng đỏ rõ ràng vừa khóc xong nhưng tốt xấu gì cũng đã nở nụ cười.

Từ Nam Phong nháy mắt với Diêu Dao mấy cái, dùng khẩu ngữ nói "Tiểu Dao nhi, ngươi thật lợi hại."

Diêu Dao cũng trả nàng một ánh mắt: Đó là tất nhiên.

Hai người dùng ánh mắt nói chuyện, rơi vào mắt người nào đó, tự nhiên dẫn đến việc ghen tuông.

Từ Nam Phong đột nhiên bị Kỷ vương kéo ra khỏi cửa, lôi đến góc hành lang nghiêm túc găm nhấm một phen. Trong khoảnh khắc, cánh môi Từ Nam Phong hồng nhuận, mà Kỷ vương cũng liếm cánh môi, ánh mắt thâm trầm nhìn Từ Nam Phong, bộ dạng này dĩ nhiên là chưa thỏa mãn.

Diêu Dao nhìn thấy tất cả, lập tức buông lời trêu ghẹo hai người "Giữa thanh thiên bạch nhật, cái đôi câu nam nữ này sao lại không biết kiềm chế như vậy chứ?"

Từ Nam Phong liêu mạng lừa cơm vào miệng, tỏ vẻ bình tĩnh đáp "Ăn cay vào nên phát hỏa."

"À, hóa ra là do phát hỏa." Diêu Dao nhướn mày, lộ ra ý cười ngầm hiểu hiểu rõ xấu xa, hần gấp cho Cửu công chúa một miếng cải trắng phi thủy, cười hi hi "Tiểu Cửu nhi ăn nhiều rau dưa thêm một chút, cái này không phát hỏa."

Kỷ vương cũng không chịu lép vế, ngay lập tức gấp một miếng cá bỏ vào bát Từ Nam Phong, ôn hòa nói "Phu nhân, ăn nhiều một chút."

Đối với thái độ sùng thờ vô độ này của Từ ca nhà mình, Cửu công chúa từ lâu đã bắt mắt, nàng hòa theo, múc cho Diêu Dao một bát canh, thấp giọng nói "Tiểu Dao nhi, uống một chút canh làm ấm cơ thể."

"..." Kỷ vương trầm mặc một lát, lại gấp một miếng ức vịt cho Từ Nam Phong "Phu nhân, ức vịt này là do đầu bếp đặc biệt làm, ăn rất ngon, nàng nếm thử một miếng."

"Tiểu Dao nhi, miếng thịt nai này cho ngươi, rất bổ dưỡng."

"Phu nhân, món gà hầm thuốc bắc này chế biến mất hơn nửa ngày, nàng nếm thử xem mùi vị thế nào?"

"Tiểu Dao nhi, mau ăn bát cánh vây cá này."

"Phu nhân, ta dứt cho nàng."

Qua thời gian một chén trà nhỏ, thức ăn trong bát Từ Nam Phong và Diêu Dao đã chồng lên thành hai ngọn núi nhỏ, hai người đồng thời thở dài một hơi.

Buổi chiều, Diêu Dao tự mình tiễn Cửu công chúa về cung. Đến cửa cung, Cửu công chúa mở dù, chỉnh lại áo khoác lông cừu. Nàng chậm rãi bước từng bước trên đoạn đường phủ tuyết, bỗng nhiên nhìn thấy Diêu Dao mặc một thân áo choàng màu xanh, thân hình cao đứng đứng trong tuyết, vẫy tay cười với nàng.

Cửu công chúa cũng cười đáp lại, nhưng lúc vừa quay người đi, ý cười trên mặt cũng phai dần, thay vào đó là một mảnh thâm trầm.

Nàng chưa về Lai Nghi điện mà đến Noãn Các gặp mặt Hoàng đế.

Cuối năm là lúc đám quan viên nghỉ ngơi, Hoàng đế cũng hiếm khi được dịp thanh nhàn, ở trong Noãn Các tô tô vẽ vẽ.

Thấy Cửu công chúa bước vào, hần hơi liếc mắt nhìn một cái rồi lập tức thu hồi sự chú ý vào bức tranh dưới ngai bút lông, nghiêm túc mở miệng "Người đã đi gặp Linh Nam Vương, cảm thấy thế nào?"

"Rất tốt."

"Nếu cảm thấy tốt thì an phận lập gia đình, đừng để Đại Viêm mất mặt. Linh Nam có bốn mươi ngàn binh lính, nhưng trời cao Hoàng đế xa, không ai rõ con số cụ thể là bốn mươi ngàn hay mười vạn. Lý Dao thiếu niên này không phải là người đơn giản, người đến đó, nhất định phải thay trẫm giám sát hần."

Hoàng đế tính toán cũng thật hay, vừa gả một công chúa qua đã vọng tưởng có thể khống chế được binh quyền của Linh Nam vương.

Cửu công chúa không lên tiếng, khóe miệng kéo ra một nụ cười nhợt nhạt, sự trào phúng không nói ra lời cũng đã quá rõ ràng.

Thấy nàng vẫn chưa đi, Hoàng đế trầm giọng hỏi "Làm sao, còn có việc?"

"Ta muốn gặp thị vệ của ta."

Hoàng đế làm như không biết, hừ một tiếng "Người từ lâu đã không có thị vệ, chỉ có một Ngàn Ngưu Vệ Lưu Bái."

Nàng mím chặt môi, cổ chấp nói "Ta muốn nhìn thấy hần."

"Tốt thôi." Hình như tâm tình của Hoàng đế hôm nay không tệ, hiếm có dịp hần không tức giận mà đặt bút xuống, nghiêm mặt nói "Người đi gặp hần nói cho rõ ràng, để hần dẹp ý nghĩ này đi. Tích Nguyệt, người luôn là người thông minh, ta sai người đem hần đến trước mặt người, cái gì nên nói, cái gì không nên nói, người cần phải cân nhắc cẩn thận."

Cửu công chúa trầm mặc cúi đầu lui ra ngoài.

Hoàng đế quả nhiên tuân thủ hứa hẹn, đến ngày thứ hai đã sai người giải Kiếm Nô đến gian bên của Lai Nghi điện.

Nhìn thiếu niên xiêm y đơn bạc, trên người chằng chịt vết thương, ngón tay cầm chén trà của Cửu công chúa trắng bệch, nước trà trong chén cũng sóng sánh, dường như phải dùng hết khí lực toàn thân mới có thể khống chế không để bản thân thất thế.

Kiểm Nô gầy đi rất nhiều, vóc người cao gầy như trúc, tóc tai rối tung, khóe miệng còn có máu đọng. Hần mang xiềng xích, bị hai thị vệ cường chế ép quỳ xuống, đôi mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm Cửu công chúa, dường như muốn khắc toàn bộ hình dáng của nàng vào trong xương tủy.

Ngón tay của Cửu công chúa khẽ run, nàng đặt chén trà xuống nói "Các người lui ra ngoài trước, bốn cung muốn nói chuyện riêng với Ngàn Ngưu Vệ."

Đám thị vệ như hai bức tượng đá đứng bất động hai bên, Cửu công chúa cũng đoán được bọn họ là do phụ hoàng phái đến giám thị mình nên cũng không cưỡng ép. Nàng đứng dậy bước đến trước mặt Kiếm Nô, thấp giọng nói "Bọn họ lại đánh người?"

Kiểm Nô yên lặng nhìn nàng, giọng nói khàn khàn đáp lại "Vết thương nhỏ thôi. Điện hạ gầy."

Cửu công chúa vươn tay, tựa hồ như muốn chạm vào vết thương của hần, đầu ngón tay chỉ cách da thịt Kiếm Nô một tấc, lại dừng lại một cách khó khăn.

Nàng cuộn đầu ngón tay, nắm chặt thành quyền, giả vờ thả lỏng nói "Người biết không, ta phải lập gia đình rồi."

Kiểm Nô chột ngắc đầu lên nhìn nàng, cánh môi run rẩy hỏi lại "Điện hạ... vừa nói cái gì?"

Cửu công chúa quét mắt nhìn thái giám và cấm vệ trong phòng, cổ họng như tắc nghẹn, lại cố chấp nở một nụ cười, nhẹ giọng nói "Phụ hoàng phong ta là Ninh An công chúa, từ hôn cho Linh Nam vương Lý Dao, sang năm sau sẽ thành hôn. Kiếm Nô, Linh Nam vương là chư hầu một phương, đi theo hần, sẽ không có người dám khi dễ ta."

"... Điện hạ, không cần ta?" Hai mắt của Kiếm Nô trống rỗng, hần bỗng chốc thoát ra khỏi sự khống chế của hộ vệ, xiềng xích theo động tác của hần cũng đung đưa như một bài hát buồn.

Hần lớn tiếng chất vấn, trong giọng nói không giấu được sự bất lực và bàng hoàng "Có người bảo hộ điện hạ, cho nên, điện hạ không cần ta nữa?"

Cửu công chúa run rẩy, trong lồng ngực giống như có thiên quân vạn mã gầy vò nàng, vừa buồn bực vừa đau lòng. Một lát, nàng chỉ có thể giả bộ bình thản nói "Kiếm Nô, thời gian khổ sở của ta đã kết thúc, người không vui sao?"

"Điện hạ, người hài lòng sao?"

"Hài lòng chứ. Vì sao lại không hài lòng?"

"Nếu hài lòng, vậy tại sao điện hạ... lại khóc?"

Nghe vậy, Cửu công chúa ngẩn người ra, nàng sờ tay lên mặt, sờ thấy một dòng nước mắt nóng ẩm

Bạn đang đọc truyện *Manh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.